

ZAMANIN BEKÇİLERİ ANAHTAR

Marianne Curley

Kehanet yanlış olabilir mi?

2.baskı

ANAHTAR

**“Hiçbir şey bitmedi.
Hiçbir şey, savaşımadan bitmeyecek.
Evrenin düzeni budur.”**

**Kaos Düzeni, Anılanları yok etmek ve evrenin mutlak
hâkimi olabilmek için yıkıcı saldırılarına başlıyor.
Anılanların başı belada. Antik silah sandığının kilidini
açmak için yalnızca o kıymetli anahtarı değil, aralarındaki
haini de bulmaları gerekiyor. Kehanet’te söylendiği gibi,
şüphe onları güçsüzleştiriyor.
Şimdi yeni umutlara ihtiyaçları var.**

ZAMANIN BEKÇİLERİ SERİSİ



www.tudem.com

© 2006, Tudem • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 35220 Alsancak - İZMİR
metin hakları © 2005, Marianne Curley

İlk basım 2005 yılında, İngiltere’de “The Key - Guardians of Time” adı ile
Bloomsbury Publishing Plc tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Onk Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yazar: Marianne Curley

Türkçeleştiren: Seçil Sönmez

Kapak: Bora Çokdinleten

Yayın Yönetmeni: İlke Aykanat Çam

Editör: Rukiye Düzçay

Düzeltili: Perçem U. Yıldızbaş

Dizgi - Grafik: Tudem

Baskı: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Kasım 2008 (3000 adet)

İkinci Basım: Eylül 2010 (3000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 294 - 6

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden
yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde
tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi,
kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

ZAMANIN BEKÇİLERİ
ANAHTAR

Marianne Curley

 **tudem®**

*Kız kardeşim Therese için,
sevgi ve hayranlıkla...*

*Dünya özgürlüğüne kavuşmadan önce
Katledilen bir masumiyet çiçek açacak.*

*Veridian antik şehrinin üzerinde, ormanın derinliklerinde
Dokuz kişi açığa çıkacak.*

*Bir kral hükmedecek,
Ama önce, tertemiz kalbiyle bir lider uyanacak
Ve ruhu eski, yaşı bilinmeyen bir savaşçı,
Zarafet ve öngörüyle yolu gösterecek.*

*Dikkat! Dokuz kişi görecekt hainin geldiğini ve gittiğini.
O günden sonra uzun ve acı dolu bir savaş başlayacak.
Anılanlar bir araya gelecek,
Şüphe aralarındaki uyumu bozacak.*

*Bir soytarı koruyacak, bir şüpheci gölge düşürecek.
Ve cesur yürekli genç bir savaşçı can verecek.*

*Kimse zafer kazanmayacak. Ta ki kayıp savaşçı geri dönene
Ve korkusuz biri, aydınlığın ve gücün rehberliğinde
yolculuğunu tamamlayana kadar.*

*Kulak verin! Son iki savaşçı hem felaket hem de huzur
doğuracak.*

*Şüphelerin ortasından biri sıyrılacak
Diğeri kötülüğün tohumu...
Biri zafer kazanırken diğeri ölüme kavuşacak.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DIVISION OF THE PHYSICAL SCIENCES
DEPARTMENT OF CHEMISTRY
CHICAGO, ILLINOIS 60637

RECEIVED
JANUARY 10, 1967
FROM THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THIS DOCUMENT IS A REPRODUCTION OF
A MICROFILMED COPY OF THE ORIGINAL
DOCUMENT. THE ORIGINAL DOCUMENT IS
AVAILABLE IN THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DIVISION OF THE PHYSICAL SCIENCES
DEPARTMENT OF CHEMISTRY
CHICAGO, ILLINOIS 60637

RECEIVED
JANUARY 10, 1967
FROM THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

GİRİŞ

Athos'ta, antik bir sarp kayalığının tepesindeki terk edilmiş manastırda karşı karşıya gelmeye karar verdiler. Buluşma yerine önce, üstünlük savaşını başlattığından beri Kaos Tanrıçası olarak bilinen Lathenia geldi. Beraberinde sadık askeri Marduke ve güvenilir büyücü Keziah'yı da getirmişti. Kurallar çok basitti: Silahsız ve yalnızca iki müttefikle gelinecekti. Lorian'ın girişimiyle gerçekleşen bu buluşmanın amacı, barışı sağlamaktı. Ağabey ve kardeş arasındaki düşmanlık sona erecek, Kehanet'te gerçekleşeceği söylenen, evrendeki yaşamı yok edecek olan o nihai savaşın önüne geçilecekti.

Kapkaranlık bir geceydi. Rüzgâr derin vadilerin arasından uğuldayarak esiyordu. Lorian, anıtın tepesinde görünüyordu. Ona, Mahkeme Heyeti'nden Lord Penbarin, Leydi Arabella ve üçüncü bir kişi eşlik ediyordu.

Ölümsüz ve beraberindekiler kalın, korunaklı pelerinine sarınarak, buz tutmuş, kaygan merdivenin iki yüz yetmiş iki basamağını birer birer tırmanmaya başladılar.

Lord Penbarin, Lorian'ın hızına yetişmek için çevik ve dikkatli adımlarla ilerliyordu.

“Majesteleri, şüphe etmemek elimde değil. Bana kalırsa kız kardeşinizle olan randevumuzla ilgili bize söylemediğiniz bir şeyler var.” Gözlerini, grupla beraber ilerlemekte olan üçüncü kişiye çevirdi.

Lorian duraksadı. Diğerleri de bakışlarını ona çevirdi. “Yine her zamanki gibi gereğinden fazla şüpheli davranıyorsunuz, Lord Penbarin.”

Lord Penbarin hafifçe omuz silkti. Lorian’ın sözlerinde doğruluk payı olduğunu biliyordu.

Rüzgâr hız kazanıp yağın şiddetini iyice arttırırken Lorian, gözlerini Lord Penbarin’in arkasında duran üçüncü kişiye çevirdi. O da durumu kabullenmiş gibi bezgin bir gülümsemeyle başını sallayarak karşılık verdi.

“Görüşme uzun sürecek mi Lordum?” diye sordu Leydi Arabella. Lorian göz ucuyla Leydi Arabella’yı süzdü. Arabella’nın yüzü, kapüşonunun gölgesinin altında neredeyse tamamen gizlenmişti. Yine de Ölümsüz, gözlerini ondan alamıyordu. Arabella hafifçe kafasını kaldırdı ve Ölümsüz’le göz göze geldiler. Lorian, hiçbir cinsiyete ait olmama kararını hâlâ nasıl sürdürebildiğine –binlerce, belki de milyonlarca defa yaptığı gibi– yine hayret etti. Artık bu görev onu yormaya başlamıştı. Objektif, yansız bir lider olabilmek için öyle çok fedakârlıkta bulunmuştu ki...

Nihayet manastırın kapısına vardılar. Selvi ağacından yapılmış, yıllarca bakımsız kalmış olan kapının üzerinde kara lekeler vardı ve ahşabın büyük bir kısmı parçalanmıştı. Kapı gıcırdayarak açıldı. Buluşma için özel olarak

görevlendirilmiş uşaklar telaşla etrafta koşuşturarak, gelenleri içeri aldılar. Konuklar, içeri girdiklerinde manastırın sıcaklığını iliklerine kadar hissettiler. Bir tek Lorian, soğuktan ve sıcaktan hiç etkilenmediği için bu değişimin de farkına varmamıştı.

Sol taraflarında bir üst kata çıkan taş basamaklar duruyordu. Lathenia üst katta durmuş, konuklarını izliyordu. Lorian başını kaldırıp ona selam verdi. Bir an için iki tarafın düşünceleri salonun ortasında kesişip birbirine çarptı ve selamlaşmaya dair birtakım homurtular yükseldi. Lathenia, merdivenden ağır ağır inmeye başladı. Uzun, beyaz elbisesinin etekleri, basamakları süpürüyordu. Belindeki eflatun kumaş, vücudunun inceliğini ortaya çıkarıyor ve uzun parmakları, tırabzanın üzerinde zarafetle süzülüyordu.

Hemen arkasındaki Marduke ve Keziah, belli bir mesafeden onu izliyorlardı. Bu buluşmanın odak noktası ve tek nedeni Tanrıçalarıydı. Onlarsa, Tanrıçalarının sık sık hatırlattığı gibi, onun yalnızca alçakgönüllü hizmetkârlarıydılar. Bu nedenle Tanrıça'nın arkasında duruyorlardı.

Lathenia, Lorian'a yaklaşarak "Ağabey!.." diye selam verdi. "Yoksa seni başka bir isimle mi çağırmaq lazım? Sonuçta ne erkeksin ne de kadın." Tanrıça bunu söylerken Leydi Arabella'ya kaçamak bir bakış attı. Fakat bunu o kadar hızlı yapmıştı ki kimse fark etmedi.

Lorian usanmış ve öfkeli bir tavırla elini havaya kaldırıp onu susturdu. "Cinsiyetsizlikle tarafsızlık arasındaki ilişkiyi hâlâ anlayamamış olduğuna göre, bana erkek olarak

hitap etmene izin veriyorum. Kendi rahatları için başkalarının da böyle yapmasına izin verdim.”

“Çok yazık...” diye kıs kıs güldü Lathenia. “Sana yalnızca... o demek hoşuma giderdi.”

Lorian, Lathenia’nın gözlerine öfkeyle baktı. Bakışlarını ilk kaçıran Lathenia oldu. Önce Lord Penbarin’e, sonra Leydi Arabella’ya döndü. Ağabeyinin, yanında üçüncü bir kişi daha getirdiğini fark etmemek mümkün değildi. Yine de bu davetsiz misafirin varlığını şimdilik görmezden gelecekti. “Lordum, Leydim, görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

“Keşke hiç görüşmeseydik!” dedi Lord Penbarin, alaycı bir ses tonuyla.

Lathenia’nın bu hakaretten etkilendiğinin tek göstergesi, hafifçe omuzlarını silkerek karşılık vermesiydi. Yüzünde kaskatı bir ilgisizlik maskesi takılıydı. Gözlerini ağabeyinin üçüncü yandaşına dikti. Lathenia’nın dikkatini ilk çeken şey, bıçak gibi keskin, bir çift mavi göz oldu. Lathenia, karşısında duran kişinin ne kadar önemli biri olduğunu hissettikçe ensesinden sırtına doğru bir ürperti yayıldı. Bu kişi kesinlikle Mahkeme Heyeti’nin bir üyesi olmalıydı. Fakat tanıdığı biri değildi. Buz gibi bakışlarını ağabeyinin üzerine çevirip şaşkınlığını ve merakını gizlemeye çalıştı; ama başaramadı.

“Yalnızca iki müttefik getirecektik! Bu davetsiz misafir de *kimin nesi oluyor?*”

Lorian, kız kardeşinin tepkisini görüyor ve bundan duyduğu zevki gizlemek için büyük çaba harcıyordu. Tam da

tahmin ettiği gibi olmuştu. Kapuşonlu adama ne çıkmasını işaret etti. "Eski İngiltere Kralı II. Richard'ı takdim ederim." Kız kardeşinin bu haberi sindirmesi için bir süre bekledi. "Kendileri artık... Veridian Kralı, Kral Richard."

Lathenia geri geri sendeledi. "Veridian'ın bir *kralı mı* var?" Elini hafifçe göğsüne koydu.

Lorian bir şey söylemedi. Bir şey söylemesine gerek yoktu. O an orada bulunan herkes artık Veridian'ın kralına kavuştuğunu, Mahkeme Heyeti'nin tamamlandığını ve Koruyucu'nun bundan böyle hiç olmadığı kadar güçlü olacağını anlamıştı.

Kral Richard, şaşkınlıktan ne yapacağını bilemeyen Tanrıça'nın önünde eğildi. "Leydim, sizinle tanışmak gerçekten *heyecan* verici. Sizi daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum."

Lathenia ve Kral Richard'ın gözleri saniyeler boyunca birbirine kenetli kaldı. Tanrıça bu arada düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Kral Richard, Lathenia'yı birçok yönden etkilemişti. Lorian bu manzara karşısında içten içe büyük bir zevk duyuyordu. Bu arada, Tanrıça'sının bu yabancıya olan ani ilgisini fark eden Marduke, burun deliklerinden tıpkı bir domuz gibi tuhaf homurtular çıkar-maya başlamıştı. Orta Dünya'ya yaptığı yolculuk yüzünden Marduke'nin vücudunda korkunç değişimler meydana gelmişti. Bu yüzden Tanrıça'sı Lathenia'nın beğenisini tamamen kaybetmişti.

Lathenia, Marduke'nin öfkeli homurtusuyla sarsılıp kendine geldi. Yine de bütün dikkatler üzerinde toplanmışken duygularını gizlemek Lathenia için hiç kolay olmadı. Etkilenmemiş gibi gözükmeye çalışarak iç çekti. "Beni tanıyıp tanıyamayacağınızı göreceğiz Kralım." Ani bir hareketle bakışlarını yukarı kaldırdı ve ardında boğucu, yoğun bir hava estirerek ileride açık duran kapının eşiğine doğru yürüdü.

Hizmetçiler, misafirleri, duvarları taşla örülmüş ve içinde yüzlerce mum yanan büyük bir salona götürdüler. Salonun ortasında Lathenia'nın sarayından özellikle bu davet için getirilmiş, tamamen kristalden yapılmış bir masayla yedi tane iskemle duruyordu.

Lorian, iskemlelerin yedi tane olduğunu fark etti, ama bir şey söylemedi. Kız kardeşinin, Kral Richard'ın geleceğini önceden bilmesinin imkânı yoktu! Yine de kardeşinin yaptığı hiçbir şey artık Lorian'ı şaşırtamazdı.

Hep birlikte masaya oturdular. Lathenia ve Lorian karşılıklı oturmuşlardı. Uzun bir süre boyunca kimse konuşmadı. Kral Richard, kendisi fark etmeden iletişim kurup kurmadıklarını merak ediyordu. Böyle bir şeyin olabileceğini biliyordu. Ama yapmamalarını tercih ederdi. Yoksa büyük bir küstahlık etmiş olurlardı. Bu durumda, geri kalanların burada işi neydi? Olan bitenlere tanıklık etmeleri gerekmiyor muydu?

Lorian gözlerini Kral Richard'a çevirdi. Kral Richard aklından geçirdiği şeylerden hemen pişman oldu. Neyse

ki Lorian'ın bakışları yumuşadı ve belli belirsiz bir şekilde kafasını salladı. "Size hak veriyorum, Kralım."

Kral Richard hafifçe öksürdü ve bundan sonra düşüncelerini dizginleyeceğine dair kendi kendine söz verdi. Hâlâ öğrenecek çok şeyi vardı.

Lorian, Kral Richard'a bakmaya devam ederek konuşmaya başladı:

"Ne düşünüyordum biliyor musunuz? Acaba annem ve babam bugün hayatta olsalardı ne derlerdi?"

"Amaaaan!" diye elini salladı Lathenia. "Ben de ağabeyimin son zamanlarda ne kadar da melankolik biri olduğunu düşünüyordum. Ondaki bu hassasiyet pek hoşuma gitti doğrusu."

"Sen de biliyorsun ki Lathenia, bir ölümsüzü ancak başka bir ölümsüz öldürebilir."

Lathenia'nın gözleri gümüşten birer ateş parçası gibi parladı. Uzun, ince parmaklarını masaya vurdu. "Beni tehdit mi ediyorsun ağabey?"

Lorian, kız kardeşinin dramatik tepkisini oldukça komik bulmuştu. Anne ve babası birbirlerine öyle büyük bir tutkuyla âşıklardı ki bir gün, bir öfke anında birbirlerini öldürmüşlerdi. "Annemle babamın ölümlerini komik bulduğumu mu düşünüyorsun?"

Lathenia yanıt vermedi. Suskunluğu Lorian'ın dikkatini çekmişti. "Annemle babamın ölümüyle ilgili benim bilmediğim ne biliyorsun?"

“Hiçbir şey. Sen de oradaydın.”

“Evet. Her ikisi de birbirinin boğazına bir bıçak dayamıştı. Fakat ben olaydan sonra içeri girmiştim, oysa sen çoktan oradaydın.”

“Ben de senden bir saniye önce gelmiştim.”

“Ölümsüzlerin zamanına göre, bir saniyede çok şey olabilir,” diye karşılık verdi Lorian, sertçe.

Lathenia savunmaya geçti ve hemen konuyu değiştirmeye çalıştı:

“Şu söylediklerine bir bak hele. Aslında burada soru sorması gereken kişi benim. Kardeşimizle ilgili sorular. Dostların senin ne kadar karanlık biri olduğunu bilmiyor.” Tek tek konuklara baktı. “Sizler onu tanımıyorsunuz. Güvendiğiniz, şerefli Lorian değil o. Öz kardeşimizi öldürdü!” Bakışlarını Lorian’a çevirdi. “Dartemis senin için hiçbir tehdit oluşturmuyordu. Asıl tehdit *bendim*! Öyleyse söyle, neden masum bir çocuğun canını aldın?”

Lorian, Dartemis’in nasıl da ‘masum bir çocuk’ olmadığını çok iyi hatırlıyordu. Üç kardeşin içinde en küçükleri, en güçlüleri oydu ve kendi güvenliği için onu alıp başka bir dünyaya götürmek zorunda kalmıştı. Ayrıca o dünyada gayet canlıydı. Öyle bir dünyadaydı ki orada, Lathenia bile onu bulamazdı. Dartemis orada kalacaktı. Güçlerini geliştirmeye devam edecekti. O büyük bir efendiydi, bir büyücüydü, hatta bir büyücüden de öteydi.

Lorian, Dartemis’in ilk kez büyü yaptığını gördüğü o günü hatırlıyordu. Öyle güçlü ve olağanüstü bir sihir yaratmıştı ki!.. Lorian daha o zamanlarda anlamıştı ki elinin

altında Dartemis'in yetenekleri olursa Lathenia çok güçlenirdi.

Fakat şimdi acilen çözülmesi gereken başka meseleler vardı. Aralarındaki düşmanlığa savaşa gerek kalmadan bir son verilmeliydi.

Bu son düşüncelerini salondaki herkesin zihnine göndererek dikkatleri üzerine topladı. Lathenia, ağabeyinin düşüncesine dudak bükerek karşılık verdi:

"Sana neler oluyor böyle? Sandığımdan daha da duygusal biri olmuşsun. Seni tanımasam âşık olduğumu filan düşüneceğim."

Bu sözler Lorian'ı kızdırmıştı:

"Aşkın kararlarımı etkilemesine izin verecek kadar aptal değilim!"

Salona sessizlik çöktü. Lathenia kafasını kaldırıp Leydi Arabella'nın yüzüne bakmamak için kendini zor tutuyordu.

Herkes gerilmişti. Leydi Arabella gözlerini kaldırmaya cesaret edemiyor, ellerinin berrak derisinin altından görünen mavi damarlarını inceliyordu. Lord Penbarin ise karşısında oturan dostunu ilk kez görüyormuşçasına gözlerini ondan alamıyordu.

Salondaki sessizliği ve gerginliği bozan şey, Marduke'nin gırtlğından çıkan homurtular oldu:

"Bu buluşma, zaman kaybından başka bir şey değil. Burada hiçbir şeyi çözemeyeceğiz. Hiçbir şey savaşmadan sonuçlanamaz. Evrenin düzeni bu."

Lorian da bunu merak ediyordu. “Marduke’nin söyledikleri doğru mu kardeşim? Ikimiz için hiç barış umudu yok mu?”

Lathenia gözlerini ağabeyine dikti. “Barış ancak adaletin sağlandığı yerde olur. Sense zorla hükmediyorsun.”

“Üçümüzün içinde ilk doğanın ben olduğumu sana hatırlatmama gerek var mı?”

“Bu senin düşüncen!” diye karşılık verdi Lathenia. “Fakat ilk doğan kişi ben olmalıydım!”

Kömür gibi parıldayan gözlerle, öfkeli bir şekilde ayağa kalkıp dimdik durdu. “Marduke haklı. Bu buluşma anlamsız. Adaleti ancak savaş getirebilir. Bütün dünyaların hâkimiyeti benim olmalı ve öyle de olacak!”

Lorian soğukkanlılığını kaybetmeden karşılık verdi:

“Kardeşim, ne sen ne de ben dünyaların hâkimiyiz. İnsanlar kendi kendilerinin hâkimidirler. Özgür iradeleri ve kaderlerini seçebilme hakları vardır. Onlar ölümlüler olarak var olmaya devam ettikçe bizler de yalnızca onların iyiliğini gözeten muhafızlar olacağız.”

“Bu çok yakında değişecek.”

Lorian da omuzlarını dikleştirip ayağa kalktı. Salondaki gözler, bir öfkeli tanrıdan diğerine gidip geliyordu.

“Olacakları değiştiremezsin,” diye dişlerinin arasından fısıldadı Lorian. “Marduke evrenin düzeninden bahsediyor. Bense yaşamın düzeninden bahsediyorum.”

“Tek gayem dünyaları birleştirmek,” dedi Lathenia, “ve bunu başaracağım.”

“Fakat bu, büyük bir felaket olur.” Lorian artık şaşkınlık içindeydi. “İnsanlar... insanlar değişime uğrar. Ruhları olmayan varlıklar onları ele geçirir. Hayaletler gerçeğe dönüşür ve bir süre sonra ölümlüleri ölümden ayıran sınır kaybolur.”

Kız kardeşi sessizliğini koruyordu. Lorian, kardeşinin, söylediklerini yapmaya ne kadar kararlı olduğunu anlamıştı. Hayatında ilk kez içinde korkunun kanat çırdığını hissediyordu. Korku, yerini büyük bir öfkeye bıraktı. Neredeyse bir fısıltı gibi ağzından dökülen sözler Lord Penbarin’in tüylelerini diken diken etti. “Bunu yapamazsın.”

“Bana nutuk atma Lorian!” diyerek elini kaldırdı Lathenia. Parmağıyla tavandaki ufak deliğe işaret etti. “İşte senin barış planların için bunu düşünüyorum.”

Tavan yavaş yavaş açılmaya başladı. Kocaman taş ve kaya parçaları gökyüzüne doğru fırladı. Elinin ikinci bir hareketiyle tavan tamamen parçalara ayrılp yaprak gibi savruldu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Lorian, gökyüzüne bakarak. Eflatun gözleri endişe içindeydi.

Lathenia yanıt vermedi. Kafasını fırtınanın olduğu yere doğru kaldırdı. Şimşekler ve yankılanan gök gürültüleri arasında, kapkara bulutlar dönerek savrulmaya başladı. Bir saniye sonra fırtına tamamen yok oldu ve ortaya, gecenin karanlığında parlayan milyonlarca yıldızla aydınlanmış, berrak bir gökyüzü çıktı.

Fakat Lathenia’nın yapacakları henüz bitmemişti ve Lorian da bunun farkındaydı. Gözleri berrak gökyüzüne

çivilenmişti. Ani bir ışık patlamasıyla birlikte tuhaf bir uğultu başladı ve çok geçmeden, kulakları sağır eden bir ıslık sesine dönüştü. Ölümlüler, yukardan düşmekte olan kocaman bir kaya kütlesi kafalarının üzerinde parçalara ayrılmadan birkaç saniye önce, masanın altına sığındılar.

Leydi Arabella bir çılgık attı ve masanın altında sürüne-
rek Kral Richard'ın yanına gitti.

Lorian parmağını dahi kıpırdatmıyordu. Fakat içinden yayılan güç hissediliyor, salondan geriye kalanlar havada uçup her yere yayılıyordu. Lorian'ın gözleri, gökyüzünde parlayan koyu mavi bir yıldız odaklandı.

"Eyvah!" dedi Lord Penbarin. "Hepiniz yere yatsanız iyi olacak. Birazdan olacaklar gerçekten çok..."

Sözlerini tamamlamadan, gökyüzünden gözleri kör eden bir ışık, hızla üzerlerine gelmeye başladı. Beraberinde kulakları sağır eden tiz bir ses duyuldu. Yıldız, atmosferde parçalara ayrılarak salonu ısıya, ışığa ve yanan parçacıklara boğdu.

Hizmetçiler akın akın manastırdan dışarıya koşuyor, tepelerine çöken gökyüzü hakkında bağışıyorlardı. Karınca sürüsü gibi son hızla dağdan aşağı, gidebilecekleri kadar uzağa kaçmaya başladılar.

Birkaç dakika içinde yeryüzünde, bugüne kadar insan gözüyle tanık olunmamış korkunç bir göktaş yağmuru başladı. Göktaşlarından biri o kadar yakında parçalandı ki antik taş anıt tepeden tırnağa sarsıldı. Manastırın duvarlarından biri yana devrildi. Lorian tiksiniyerek kız kardeşine baktı. "Kendinden başka hiçbir canlıya saygın yok mu senin?"

Lathenia omuz silkti.

Başka bir göktaşı yatay olarak gökyüzünden geçip gitti ve uzak bir yere düştü.

Lorian öfkeyle kardeşine baktı. "Orası Angel Falls'tu!" "Gerçekten mi? Bir iki askerini kaybetmekten bu kadar çok mu korkuyorsun?"

"Orada senin askerlerin de yaşıyor. Onları hiç umursamıyor musun?"

"Senin en önemli askerlerini yok etmek için kendimin-kilerden birkaçının hayatını seve seve riske atarım."

Lorian sessizce bir süre Lathenia'ya baktı. Yüzünden tiksinti ve nefret okunuyordu. "Çok ileri gittin!"

"Şunu bil ki ağabey, her zaman senden daha ileri gideceğim."

Lorian duraksadı. Masanın altındakiler, başlarını, Lorian'ın yapmak üzere olduğu şeyi görecektik kadar dışarı çıkardılar. Lorian gözlerini kapatmış, hiç kıpırdamadan duruyordu. Leydi Arabella, gözlerini masanın diğer tarafında duran Lord Penbarin'e çevirdi. Lorian'ı hiç bu kadar öfkeli ve güçlü görmemişti. Lord Penbarin hafifçe omuz silkti ve bakışlarını, içinden ışıklar yaymaya başlayan efendisine, ustasına çevirdi. Lorian'ın bedeninin içinde ışıklar birikiyordu ve çok geçmeden bütün vücudu sarsılmaya başladı.

Lathenia, sadık büyücüsü Keziah'ya baktı. Uzun yıllar boyunca yaşamış olan Keziah bile daha önce böylesi bir şey görmemişti. Kafasını iki yana salladı:

"Neler olduğunu anlayamıyorum Tanrıça'm."

“Ağabey?..” dedi Lathenia. “Neyin peşindesin?”

Nihayet Lorian’ın vücudundaki ışık sönmeye başladı ve titremeler de azaldı. Her ne yaptıysa artık bitmiş olduğu ortadaydı. Bazıları gökyüzüne baktılar. Fakat Lord Penbarin gözlerini efendisinden ayırmadı. Lorian yavaş yavaş kendine gelip, nerede olduğunu bilmiyor gibi şaşkınlıkla etrafına bakındı. Gözlerini açınca Lord Penbarin’in bakışlarıyla karşılaştı. Yaptığı şeyi zihnini kullanarak ona gösterince, Lord Penbarin’in nefesi kesildi. Bunun, efendisine neye mal olduğunu düşünmek bile istemiyordu. Ama olan olmuştu artık. Artık geriye yalnızca katlanılması gereken sonuçlar kalmıştı.

Leydi Arabella birtakım yanıtlar alabilme umuduyla Lord Penbarin’e baktı. Lord Penbarin, Lathenia onu duyar korkusuyla Leydi Arabella’ya yalnızca bir isim gönderdi:

Anılan...

BÖLÜM 1

Rochelle

Okul artık eskisi gibi değildi. Ön kapıda güvenlik görevlileri bekliyordu. Artık üniforma giymiyorduk. Yerler çöp doluydu, her yer leş gibiydi. Kimse, hiçbir şeyi umursamıyordu; ne yerleri, ne sınıfları, ne de kendilerini... Bunu biliyordum, çünkü onların düşüncelerini okuyordum. Eskiden, yani düşünce okuma yeteneğimi kontrol etmeyi öğrenmeden önce her şeyi duyardım. Neredeyse aklımı çıkaracaktım. Bir anda kafamın içini bitmek tükenmek bilmeyen sesler doldururdu.

Bir gün gerçekten çok yorgun düşmüştüm ve daha fazla dayanamıyordum. Bütün öğrenciler okuldaki toplantı salonundaydı. Salonun tam ortasında duruyordum ve kapıya doğru koşarak kaçmak zorunda kalmıştım. Okulun sınırlarını belirleyen ormanın içine varana kadar koşmayı sürdürmüştüm. Yapmak istediğim tek şey çılglık çılgılığa bağırarak onlara çenelerini kapatmalarını söylemekti. Şimdi bile, duyduğum şeylerin bazıları beni çılgına çevirebiliyordu. İnsanlar öyle korkunç şeyler düşünebiliyorlardı ki... Hem de en iyi arkadaşları için bile.

Servis okulun bahçesine yanaştı. Diğerlerinin servisten inmelerini bekleyerek bir süre camdan dışarı baktım.

Bangır bangır müzik dinliyordum ve servisin boşaldığını fark etmedim bile. Şoförün, dikiz aynasından bana baktığını gördüm. Ona baktığımı fark edince tek kaşını havaya kaldırdı. Muhtemelen acelesi vardı. Şimdilik işi bitmişti ve bara gitmek için sabırsızlanıyordu. Evet, henüz saat sabahın sekiziydi belki, ama artık hayat çok değişmişti. Artık kural diye bir şey yoktu.

“Hey, küçük hanım, servisten inmeyi düşünüyor musunuz?”

Kulaklıklarımı çıkardım ve CD çalarımı topladım. Bir yandan eşyalarımı çantama tıkıştırırken bir yandan da adamın kafasından geçenleri dinledim. *Hmm... Bu kız, şu Thalimar denen kız değil mi? Babası cinayetten hapisteydi. Ona bulaşmasam iyi olur... Yine de çok güzel...*

“İşin gücün yok mu senin?” diyerek adamın düşüncelerine bir son verdim ve çabucak servisten indim.

Diğerleri çoktan okula gelmişlerdi; Ethan, Matt ve Isabel. Yeraltından döndüklerinden beri sıkı bir arkadaş grubu kurmuşlardı. Her ne yaşadılarsa, sanki aralarında çok özel bir bağ oluşmuştu. Hem de çok güçlü bir bağ. Artık Matt ile birlikte olmadığım ve arkadaşım Dillon da kaybolduğu için kimsem kalmamıştı. Neriah denen o kız bile zamanının büyük bir kısmını onlarla geçiriyordu.

Merdivenlerden indim ve güvenlik görevlilerinin çantamı kontrol etmelerini bekledim. Görevli bana ceplerimi boşalttırdı. Ben bununla uğraşırken Matt bana doğru baktı. İçime büyük bir sıkıntı girdi. Yaptıklarım yüzünden bana

hâlâ kızgın olabilir miydi? O bir zamanlar beni seviyordu. Bense Marduke'nin intikam planlarının bir parçası olarak onu seviyormuşum gibi davranmıştım. Binlerce kez özür dilememin bir şeyleri değiştireceğini bilsem hiç düşünmez, bunu yapardım.

Ethan, Matt'in nereye baktığını anlamak için dönünce beni gördü. Bakışlarımız bir saniyelğine kesişti. O anda bütün dikkatim dağıldı ve içimi tuhaf bir his sardı. Ne zaman Ethan'ın yakınlarında olsam böyle oluyordu. Ethan'ın düşünceleri zihnime üşüştü. İlk tanıştığımız günü hatırlıyordu. O zamanlar Matt ile çıkmaya başlamamıştım ve Ethan ile aramızda bir şeyler olduğunu hissediyordum. Ve ben bu muhteşem şeyi yok etmek zorunda kaldım. En azından artık Koruyucu'da olduğum için böyle şeyler yapmak zorunda değildim. Yapmam gereken en zor şey, insanların güvenini yeniden kazanmak olacaktı. Hepsinin ne düşündüğünü çok iyi biliyordum; bir haine nasıl güvenirlerdi ki? Bana inanan tek kişi Arkarian'dı. Hayatımda onun kadar anlayışlı ve iyi kalpli birini tanımamıştım. Isabel gerçekten çok şanslı biriydi.

Bir an aklımdan yanlarına gidip oturmak geçti; fakat bugüne kadar yalnızca kötü taraflarıma şahit olmuşlarken, onlardan bana güvenmelerini nasıl bekleyebilirdim ki? Ama yine de kendi kendime bunun çok basit olduğunu, tek yapmam gereken şeyin yanlarına gitmek olduğunu söyledim.

Fakat bir şeyler beni durdurdu. Vazgeçtiğimi görünce bakışlarında bir rahatlık belirdi sanki. Belki de onların

düşüncelerini dinlemeliydim. Ama hayır! Bu onların özel hayatlarına tecavüz etmek olurdu ve böyle bir şeyi, böyle bir amaçla asla yapmayacaktım. Hem sonuçta bu insanları tanımıyor değildim ki. Matt ile bir süre çıkmıştık. O zaman neden iki kere düşünmeden ufacık bir harekette dahi bulunamıyordum? İhtiyacım olan tek şey biraz cesaretti. Çabucak etrafıma bir göz attım: Kimse bakmıyordu. Isabel bile. Kafasını önündeki deftere gömmüş, Ethan'a bir şeyler gösteriyordu. Onlara doğru bir adım attım. Pekâlâ, bu kadarı çok zor olmamıştı. Sonra bir adım, bir adım daha attım. "Doğal ol," dedim kendi kendime. Artık çok yaklaşmıştım. Aralarında konuştuklarını duyabiliyordum.

"Selam," dedi Isabel, kafasını kaldırarak.

"Merhaba," diye karşılık verdim.

Matt kafasını çevirdi.

Dudaklarım kuruyordu. Güçlkle yutkundum.

Ethan kalkıp yanıma geldi ve beni kolumdan tutup kenara çekti. Sanki kalbim, bir çift tuhaf bacağın üzerinde, karnımdan boğazıma doğru tırmanmaya çalışıyor gibi, komik bir his yayıldı içime.

"Biliyorsun," dedi, "yanımıza gelmen pek iyi bir fikir değil."

"Anlamadım?"

"Hepimizin bir arada dolaşması, şüpheleri üzerimize çekebilir."

"Ya?.. Şey, evet, haklısın. Yanınıza oturmayacaktım. Ben... ben yalnızca Dillon'ı arıyordum."

Ethan kaskatı kesildi. Tuhaf bir tepkiydi doğrusu. İçgüdüsel olarak zihnimi Ethan'ın düşüncelerine açtım. Ne yaptığımı anladı. Gözlerini kısıtı ve buz gibi bakışlarını suratıma dikti. Aman ne güzel! Kafamı duvarlara vursam yeri ydi. Her meraklandığımda düşüncelerini okuduğumu düşünürlerse bana nasıl güvenebilirlerdi ki?

“Ethan, özür dilerim. İstemedem...”

“İstemedem mi düşüncelerimi okudun? Yoksa istemedem mi bunu bu kadar belli ettin?”

“Ethan bu hiç adil değil.”

“Öyle mi?” Kafasını salladı ve yavaşça arkasını döndü.

Açıklamaya çalıştım. “Güçlerimizi kontrol etmenin bazen ne kadar zor olduğunu biliyorsun.”

Yavaşça tekrar bana döndü. “Bak, Dillon'ın daha ne kadar uzakta olacağını bilmiyorum. Dillon, Koruyucu'dan biri olarak bize katılacak. Aynı senin gibi. Şu anda eğitimden geçiyor. Ama duyduğuma göre çok çabuk ilerleme kaydediyormuş. Yani çok yakında pençelerini geçirebileceğin biri olacak.”

Neden bahsediyordu? Sanki ben Dillon ile ilgilenirmişim gibi! Ethan'ın dünyadan haberi yoktu. Yine de ilginç bir haber vermişti. Dillon'ın Düzen'in bir üyesi olduğuna dair birtakım şüphelerim hep olmuştu zaten. Fakat Mar- duke için çalıştığım onca zaman boyunca kimliklerimiz birbirimizden gizli tutulmuştu.

Bay Carter gelip bir şeyler söyledi, ama ne dediğini hiç dinlemedim.

Ethan da benim gibi onu dinlememişti. “Bir şey mi söylediniz efendim?”

Bay Carter dudak büktü ve bana kalırsa bu hareketi bana yönelikti. Ethan, Bay Carter’ın ondan nefret ettiğini sanıyordu, ama aslında Bay Carter’ın nefretine maruz kalmanın nasıl bir şey olduğunu bana sormalıydı. Bay Carter, bana karşı arkadaşça davranıyor gibi gözükmeye bile zahmet etmiyordu. Ve insanların bunu fark etmelerine de aldırış etmiyordu. Ben düşmana hizmet etmişim ve Bay Carter için bu, bana asla güvenilmemesi gerektiği anlamına geliyordu.

“Daha bu sabah size ne dedim ben? Hiçbiriniz beni dinlemediniz mi?”

Boş gözlerle suratına baktım. “Hayır, sana bir şey dedim Thallimar. Sen burada değildin, öyle değil mi?” O sırada Neriah geldi ve Isabel’in yanına oturdu. Bay Carter’ın gözleri Neriah’yı görünce resmen parladı. “Aramıza yeni katılanlar için sözlerimi bir kez daha tekrar edeyim. Gizliliği korumak adına beşiniz belli bir grup olarak etrafta dolaşmamaya dikkat etmelisiniz. İçinizden birinin dahi kimliği açığa çıkacak olursa *düşmanlarımızın...*” Duraksadı ve göz ucuyla bana baktı. “Düşmanlarımızın kimliklerinizi birer birer tespit etmeleri çok kolay olur.” Hâlâ imalı gözlerle bana bakmaya devam ediyordu. “İyice anlaşıldı mı?”

“Hem de nasıl!” diye sertçe karşılık verdim. Sırt çantamı da alarak oradan uzaklaşmaya kararlıyım. Ama Bay Carter’ın sözleri tahmin ettiğinden daha çok sevindirmişti

beni. Ne de olsa Ethan'ın biraz önce bana söyledikleri bir hakaret değildi, Bay Carter da aynı uyarıda bulunmuştu.

Fakat yanlarından henüz uzaklaşmıştım ki gökyüzünden gelen tuhaf bir uğultuyla hepimiz kafamızı yukarı çevirdik. Ders zili çalıyordu, ama kimse oralı olmadı. Gökyüzünden gelen uğultu, kulakları sağır eden tiz bir sese dönüştü. Ethan beni kolumdan yakalayıp kenara çekti. "Dikkat et!"

Nereden geldiğini anlamadığımız bir ateş topu, etrafta çılgınlar gibi döne döne uçuyordu. Herkes çığlık çığlığa sağa sola kaçışmaya başladı. Ateş topu ya da göktaşı, artık her ne ise, aniden patlayıverdi. Cayır cayır yanan kaya parçaları okulun tepesine yağıyordu. Bazı parçalar yere çarpıyor, zeminde yarıklar oluşturuyor; bazılarıysa sağa sola savrulup, ateşten yollar çizerek yuvarlanıyordu.

Bir ateş parçası o kadar yakınımaya düştü ki sıcaklığın tenimi ve saçlarımı sıyrıp geçtiğini hissettim. Tam o sırada Ethan, üzerime atladı. Neler olduğunu anlamadan saçımın alev aldığını fark ettim. Ethan elleriyle ateşi söndürmeye çalışıyordu. Durdurmak için onu bileklerinden yakaladım, ama çok güçlüydü ve ateşi tamamen söndürene kadar bırakmadı. Sonunda yere oturduk. Ellerine bakmaya çalıştım. Ethan hemen ellerini çekti. Gerçekten kötü yanmışlardı. Onun teninden, benimse saçlarımdan yayılan yanık kokusunu alabiliyordum.

"Siz iyi misiniz?" diye sordu Isabel yanımıza gelerek. Matt de yanındaydı.

“Ethan’ın elleri yandı,” dedim.

Isabel, onun ellerini tuttu ve avuçlarını çevirdi. Ethan’ı hemen oracıkta herkesin gözü önünde iyileştirecekti! Her zamanki gibi Isabel’in duyguları mantığını ele geçiriyordu. Bazıları bunu bir cesaret örneği olarak görüyordu; fakat bence bu yüzden başı belaya girebilirdi.

“Bu kadar ortalıkta yapma Isabel,” dedim.

Sertçe bana döndü. “Bırakayım da acı mı çeksin? Öyle olmasını mı isterdin?” Sonra bir tarafı yanmış olan saçlarını gördü. “Bunu senin için yapmış belli ki.”

Keşke Ethan’ın, üzerime dikilen gözlerinin bu kadar bilincinde olmasaydım. Ne düşündüğünü tahmin etmeye cesaret edemiyordum. Bazen beynim otomatik olarak insanların aklından geçenleri okuyordu. Fakat şimdi bunu bilmemeyi tercih ederdim. Muhtemelen benim taş kalpli biri olduğumu ve onun acı çektiğini görmekten zevk aldığımı düşünüyor olmalıydı.

Isabel’in bir saniyelik bir dokunuşuyla Ethan’ın kıpkırmızı, su toplamış elleri pürüzsüzleşmeye başlayarak sonunda tamamen iyileşti. Ethan, ellerini bir iki kere silkeledi ve Isabel’e teşekkür etti. Bu arada saçımdaki ateşi söndürdüğü ve beni o ateş topunun düştüğü yerden çekip kurtardığı için ona hâlâ teşekkür etmediğim geldi aklıma.

Tuhaftır ki bir an için düşünce okuyabilen kişi sanki Ethan olmuştu. Gözlerimi ayaklarımdan çekip yüzüne baktığım zaman bana döndü. “Bir şey değil. O sırada en yakınındaki kişi sendin. Senin yerinde Carter olsaydı aynı şeyi onun için de yapardım.”

Gururum incinmişti. Kendimi toparlamak için etrafa göz atmaya karar verdim. Okulun bahçesi tam bir harabeye dönmüştü. Ancak nasıl olduysa binalardan yalnızca D bloktaki tek bir sınıf hasar görmüşe benziyordu. İnsanlar hâlâ çığlık çığlıyordu. İki güvenlik görevlisi ve altı yedi öğretmen sağa sola koşuşturuyor, ağır yaralı var mı diye herkesi tek tek kontrol ediyordu. Gittikçe yaklaşan siren seslerini duyabiliyorduk. Anlaşılan okuldan biri yardım için çoktan telefon etmişti.

“Şuna bakın,” dedi Isabel, şaşkınlık içinde.

Bütün gökyüzü, bir ufuk çizgisinden diğerine doğru kayan yıldızların parlak ışıklarıyla ikiye ayrılmıştı. Bu, bir göktaşı yağmuruydu. Gün ışığında bile parıl parıl parlıyor, muhteşem bir manzara yaratıyordu. Herkes hipnotize olmuş gibiydi. Kimse gözlerini manzaradan alamıyordu.

Sonra içlerinden biri savrularak bize doğru gelmeye başladı. Saklanmak için sağa sola kaçışmaya başladık. Göktaşı, atmosferde bir yerde parçalandı ve yere düşmeden önce söndü. Tam tepemizde göz alıcı mavilikte bir ışık parladı.

Öğretmenler, evlerine göndermek için öğrencileri toparlamaya başladılar. Bazıları ailelerini aramak için müdürün kapısının önünde uzun bir kuyruk oluşturmuştu. Diğerleriyse cep telefonlarını çıkarmışlardı. İlk siren sesi okula vardı. Bu bir itfaiyeydi. D bloğun büyük bir kısmının alevler içinde yerle bir olduğunu işte o sırada fark ettim.

Gökyüzünde parlayan başka bir ışık patlaması ve uğultuyla beraber herkes yine çığlık çığlığa kaçışmaya başladı.

Bu patlamayı, sayısız patlamalar izledi. Bay Carter koşarak yanımıza geldi ve hepimizi kollarımızdan çekiştirerek bir araya topladı. “Hemen dağa gidin. Olanları Arkarian’a anlatın. Belki bir açıklaması vardır.”

“Ben burada kalmalıyım,” dedi Isabel. “Yaralanan olursa yardımım dokunabilir.”

“Hayır!” diye bağırdı, Bay Carter. “Güçlerini göz önünde kullanma riskine girmemelisin Isabel. Bu, kurallara aykırı. Bunu hatırlatmama gerek bile olmamalı. Ayrıca ambulanslar yola çıktı. Gelmek üzerelerdir. Bir sürü kurtarma ekibi ve sağlık görevlisi şu an buraya geliyor.”

“Bay Carter, eğer güçlerimin bir faydası olacaksa yaralanmış, muhtaç birine sırtımı dönemem. Mahkeme Heyeti durumu anlayacaktır. Söz veriyorum. Çok dikkatli olacağım ve kimliğimi saklayacağım.”

Bay Carter, Matt’e ve Ethan’a baktı. “Isabel’i buradan götürmek için ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Ellerini kollarını bağlayıp yerlerde sürüklemeniz gerekse bile.”

Ethan ve Matt alaycı gözlerle birbirlerine baktılar.

“Peki ya Neria?” diye sordu Matt. “O ne kadarını biliyor? Onu da yanımızda dağa götürmeli miyiz?”

Bay Carter kaşlarını çatı. “Onun eve gitmesi gerekiyor. Neria’nın korumalarını ararım ve gelip onu almalarını söylerim...”

“Ben ona göz kulak olurum,” diye atıldım. “Sağ salim evine varmasını sağlarım.”

Bay Carter uzun uzun yüzüme baktı. Aklından geçenleri okumak için çaba göstermeme bile gerek yoktu. Bana karşı

olan düşmanlığını apaçık belli ediyordu. “Pekâlâ,” dedi isteksizce.

Bu karar da verildikten sonra tam harekete geçmiştik ki başka bir uğultu dikkatimizi yine gökyüzüne çekti.

“Şuraya bakın!” diye bağırdı Matt. Bu kez başka bir göktaşı, geçtiği yerlerde ateşten bir çizgi bırakarak delice uçuyordu. “Üzerimize geliyor!”

Bay Carter var gücüyle bağırdı. “Herkes koşsun! Hemen buradan kaçın!”

Göktaşının binlerce metrelik alana düşmesi yalnızca birkaç saniye sürdü. Sonunda patladığı zaman bizden hiç de uzakta sayılmazdı. Tam tepemizde parçalara ayrılmıştı. Alevler içindeki kaya parçaları kocaman güller gibi yere çarpıyor, yollarına çıkan her şeyi ezip geçiyordu. Ağaçlar devriliyor, çitler yerle bir oluyordu. Otoparkta duran birçok araç havaya uçmuştu. Saklanacak güvenli bir yer bulabilmek için etrafıma baktığım sırada birinin acıyla haykırdığını duydum. Arkamı döndüm ve Bay Carter’ı gördüm. Yerde yatıyordu. Bacakları kocaman bir kayanın altında kalmıştı. Kayadan dumanlar çıkıyordu.

Hemen yanına koştum. Kayada ateş yoktu. Ama içinden yayılan sıcaklık, yaklaşmama engel oluyordu. Matt ve Ethan da yanımıza koştu ve artan sıcaklık yüzünden onlar da daha fazla ilerleyemedi. İkisi de şaşkınlıktan donakalmıştı. Bay Carter zor durumdaydı.

Ethan ve Matt ceketlerini çıkarıp ellerine sardılar ve Bay Carter’ın üzerindeki kayayı bacaklarıyla, elleriyle itmeye

çalıştılar. Fakat kaya çok ağırdı. Bay Carter buna nasıl dayanıyordu anlayamıyordum.

“Bir vince ihtiyacımız var!” diye bağırdı Ethan.

Vinç buraya geldiğinde her şey için çok geç olacaktı.

Isabel ve Neriah da dehşetle yanımıza koştı.

“Ben itfaiyecileri çağırayım,” dedi Neriah. “Onlar ne yapılması gerektiğini bilir.”

Bay Carter çok ağır yaralanmış olduğu halde elini havaya kaldırıp Ethan ve Matt’e uzaklaşmalarını işaret etti. Artık ölüyordu ve bunun farkındaydı.

“Sizi bırakmayacağız,” dedi Isabel, yanında diz çökerek. Onu iyileştirmeye çalışacaktı. Ama o kaya üzerinde olduğu ve bacaklarını ezmeye devam ettiği sürece bunu başarabilmesinin imkânı yoktu. Ethan’a döndü. “Şu kayayı kaldırın çabuk!”

Bay Carter, Isabel’in kolunu tuttu ve fısıldayarak konuşmaya çalıştı. “Unut bunu, Isabel.” Acıyla inledi. “Bu manzarayı unutmanızı istiyorum. Hepiniz gitmelisiniz. Hemen gidin!” Gözlerini Matt ve Ethan’a çevirdi. “Isabel’i de alın ve gidin...”

Neriah yanında iki itfaiyeciyle geri geldi. İtfaiyeciler durumu hemen anladılar. Bir tanesi gerekli aletleri getirmek için itfaiye arabasına koştı. Diğeri ceketindeki telsizle acilen desteğe ve büyük bir vince ihtiyaçları olduğunu haber verdi. Sonra herkesten geri çekilmelerini istedi. Buna, gerçekten çok endişeli görünen başka bir öğretmen, Bayan Burgess de dahildi.

“İyileşeceksin Marcus!” diye seslendi Bayan Burgess.

Isabel yerinden kıpırdamıyordu. İtfaiyeciretti ve sonunda Ethan’la Matt onu sürükleyerek uzaklaştırmak zorunda kaldılar. İki sağlık görevlisi Bay Carter’ı muayene etmeye başladı. Fakat suratlarındaki ifadeye bakılacak olursa ikisi de durumdan çok ümitsizdi.

Nihayet gereken makine geldi ve kurtarma ekibi çabucak yerini aldı. Çok geçmeden kayayı iplerle bağladılar. Artık kaya havaya kaldırılmak için hazırды. Vinç yükü çekmeye başladı. Fakat kaya çok ağırdı ve bir damla bile kıpırdamadı.

Isabel, Bay Carter’ın yanına koşmaya yeltendi. Fakat kan kaybından, yaşadığı şoktan, aldığı şiddetli yanıklardan bitap düşmüş olan Bay Carter ona öfkeli gözlerle baktı. Ethan, Isabel’i geri çekti. Matt kendini toplamasını söyledi.

“Matt, o hâlâ yaşıyor ama! Kayayı kaldırdıkları anda onu iyileştirebilirim,” diye fısıldadı. “Ama ona dokunabilecek kadar yakınında olmam lazım.”

Sanki bugün olanlar bizi yeterince sarsmamış gibi bir de gökyüzünde altın sarısı bir ışık parladı. Işık büyüdü, kocaman oldu ve üzerimize doğru yağmaya başladı. Hepimiz ağzımız beş karış açık kalakaldık. Hareket edecek zamanımız dahi olmadı. Birkaç saniye içinde ışığın içimden geçtiğini, hücrelerime tuhaf bir sıcaklık ve rahatlık hissi yayarak vücudumda ilerlediğini hissettim. Hafif hafif titremeye başladım. Konuşamıyordum. Neler olduğunu anlayamıyordum.

“Orada neler oluyor?” diye bağırdı Bayan Burgess, altın renginde bir ışığın hepimizi sardığını görünce.

Vücudum birkaç saniye daha titredi. Sonunda ışık yavaş yavaş kayboldu ve yere yığıldım. Nefessiz kalmıştım. Den-gemi bulmaya çalışırken anladım ki biraz önce bir şekilde havada asılı kalmış ve sonra yere düşmüştüm.

Ayağa kalkmaya çalışırken ellerimin altındaki çimenleri çok güçlü bir şekilde hissettiğimi fark ettim. Benim özel yeteneğim ellerimdeydi. Dokunma duyum, dokunduğum şeylerle ilgili çözümleme yapabilmemi sağlıyordu. Toprak, metal gibi kimyasal maddelerin yapılarını algılayabiliyordum. Fakat şimdi ellerimle çok daha fazla şey hissetmeye başlamıştım. Bunun farkındaydım. Bir şekilde, üzerinde durduğum dünyanın yapısını yüzlerce kilometre derinlere kadar zihnimde “görebiliyordum”. Sanki beynim bir video kamera gibi, görüntüyü dünyanın katmanlarının içine doğru yakınlaştırıyor ve otomatik olarak çok derinlere odaklanıyordu.

O sırada sesleri duymaya başladım. Yüzlerce ses beynimi istila etti! Kafamı kaldırıp okulun bahçesine baktım. Etrafta yalnızca yirmi kişi vardı. Sesleri kafamdan atmaya çalıştım, ama işe yaramadı. Bir kızın kafasının içindeki acı dolu haykırışları duyuyordum. Bacağı çok kötü yanmıştı ve o kadar çok acı çekiyordu ki artık öleceğini düşünüyordu. İki elimle birden kulaklarımı kapattım. Fakat sesler bir türlü kaybolmuyordu. Hatta okulun bir ucundaki sınıfta çıkan yangını söndürmeye çalışan itfaiyecilerin düşüncelerini bile duyuyordum.

Yere oturdum ve bana neler olduğunu anlamaya çalıştım. Sanki güçlerim artmıştı. Bununla nasıl başa çıkacaktım? Odaklanmaya çalıştım. Sesleri kontrol edebilmek için beynimdeki düşüncelerin hızını kesip gevşemeyi denedim.

İşte o sırada Isabel'i fark ettim. Sanırım o da tuhaf bir şey yaşıyordu. Vücudunu saran ışık yeni yeni kaybolmaya başlamıştı. Işıktan etkilenmemiş olan itfaiyeciler ve Bayan Burgess, bize bir anda üç kafalı insanlara dönüşmüşüz gibi bakıyorlardı.

“Siz iyi misiniz? Beşiniz de yerden yükselmiş ve öylece havada duruyordunuz!” diye seslendi bir itfaiyeci. Sonra başını iki yana salladı. “Cehennem gibi bir gün yaşıyoruz.”

Ethan başını sallayarak onları sakinleştirmeye çalıştı, ama o da hâlâ tam olarak kendine gelememişti. Fakat içimizde en tuhaf gözüken Isabel'di. Bakışları bomboştu. Isabel'in kafasından geçenleri duymaya çalıştım. Fakat onun düşüncelerini, beynimi istila eden diğer seslerden ayırmak çok zordu. Bir an için bunu başardıysam da o anda Isabel'in zihninde öyle büyük bir güç vardı ki elektrik çarpmış gibi sarsıldım ve dikkatimi kaybettim.

O sırada Bay Carter'ın bacaklarının üstündeki kaya ani bir hızla havaya kalktı. Sağlık görevlilerinin Bay Carter'ı sedyeye koymak için yanına koşmaya başladıkları esnada neler olduğunu anladım. Görevlilerin hayret dolu bakışları, bunu anlamamı sağlayan ilk işaretti. Hep bir ağızdan konuşuyorlar, hayretler içinde Bay Carter'ın bacaklarının

öyle bir kayanın altında tamamen ezilmiş, parçalanmış olması gerektiğinden bahsediyorlardı. Bir sağlık görevlisi bunun bir mucize olduğunu, Bay Carter'ın ölmüş ya da felç geçirmiş olması gerektiğini söylüyordu. Fakat Bay Carter ne ölmüştü ne de felç geçirmişti. Pantolonu küle döndüğü halde bacaklarında en ufak bir yanık bile yoktu. Yalnızca biraz sarsılarak kendine gelmeye çalıştı. Çok fazla dikkat çekeceğini düşünmeseydi eminim hemen öylece ayağa kalkıp yürürdü bile. Tabi bunu yapmaması gerektiğini içimizde en iyi bilen oydu. Isabel onu tedavi etmişti. O ışık benim üzerimde her ne etki yarattıysa aynı etkiyi Isabel'in üzerinde de yaratmış olmalıydı. Ethan'ın yüzündeki ifadeye bakılacak olursa o da ışıktan etkilenmişti. Hatta Neriah bile oldukça tuhaf ve dalgın gözüküyordu.

Bayan Burgess, Bay Carter'ın yanına koştu. Daha yanına ulaşmadan, Bay Carter, Isabel'e dönüp minnet ve hayranlık dolu bakışlarla hafifçe kafasını salladı.

Isabel de gözlerinde yaşlarla ona gülümsedi. "İyileşeceksiniz," diye fısıldadı.

Isabel, Bay Carter'ı parmağını bile değdirmeden iyileştirmeyi başarmıştı. Ondan uzaktayken hem de! Aralarındaki mesafe çok fazla olmayabilirdi, ama yine de mesafeydi sonuçta.

Ethan yanıma gelip ellerimi tuttu ve avuçlarımı çevirdi. İlk kez o sırada ellerime baktım ve gördüklerim karşısında nefesim kesildi.

"Acıyor mu?" diye sordu.

Ağzımdan sözcükler çıkmıyordu. Gözlerimi ellerimden alamıyordum. Rengârenk ışıklar, elektrik akımları, damar damar ellerimin içinden geçiyordu. “Bir parça uyuşuyor. Sence ellerime ne oldu? Bunlar kalıcı mı?”

Omuz silkti. “Bildiğim tek şey var. Bu şekilde kesinlikle çok fazla dikkat çekerler.”

Haklıydı. Ellerimi çekip cebime soktum. “Bize ne oluyor?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Sendeki değişiklik ne?”

Sessizce yanıt verdi. “Kurtarma ekibi, elindeki bütün makineleri kullansa dahi o kayayı kaldıramayacaktı. Kayanın maddesi her ne ise, dünya üzerinde görülmüş bütün minerallerden, taşlardan çok daha ağırdı.”

“Onu *sen mi* kaldırdın?”

Başını salladı. “O ışık üzerimize yağdığı zaman... Bilmiyorum... İçimde öyle bir his oldu ki... Sanki büyük bir güç kazandım. Kendimi çok daha kuvvetli hissettim ve bu gücü eşyaları harekete geçirme yeteneğimde kullanmayı denedim. İşe yaradı.”

“Bay Carter’ın şansına.”

Matt, ağzı bir karış açık, konuştuklarımızı dinlemişti.

“Sende bir değişiklik var mı?” diye sordu Ethan, büyük bir umutla. Matt’in güçlerini kazanmayı ne kadar istediğini herkes biliyordu. Kehanete göre Lathenia’ya ve Kaos Düzeni’ne karşı yapılacak olan nihai savaşta, Anılanların

liderliğini Matt yapacaktı. *Bir kral hükmedecek. Ama önce, tertemiz kalbiyle bir lider uyanacak.* Fakat şimdiye kadar Matt kendini bile idare edemiyordu. Ve kendinden öyle çok şüphe ediyordu ki bu, onun özgüvenini tamamen yıkıyordu.

Matt gözlerini gökyüzüne çevirdi. Göktaşı yağmuru hızını kaybetmiş, artık sadece kayan yıldızların incecik parıltıları kalmıştı geriye. Sonra bize döndü ve omuzlarını silkti.

“Tabi ki bende hiçbir değişiklik yok.”

BÖLÜM 2

Matt

Kehanet yanlış olmalıydı. Anılanların liderliğini yapacak kişi ben olamazdım. Zaten benim bir Anılan olduğumdan dahi şüpheliydim. Mahkeme Heyeti ya da bu işlerde kararları her kim veriyorsa yanılıyordu.

Arkarian'ın dağdaki yerine gitmek üzere yola koyulduk. Yanıtlayabileceği sorular olmalıydı. En azından okulda olanlarla ilgili bir açıklama yapabilirdi. Ethan, Arkarian'ın her şeyi bildiğini düşünüyordu. Fakat Arkarian da benim onlardan biri olduğuma inanıyordu. Bu durumda Ethan'ın teorisi doğru olamazdı.

Bay Carter'ı hastaneye götürüyorlardı, ama eminim onda hiçbir sorun bulamayacaklardı. Yalnızca çok fazla dikkat çekmemek için gidiyordu hastaneye. Zaten o tuhaf göktaşı yağmurundan sonra gözlerden uzak kalmak için yeterince nedeni vardı.

Neriah ile Rochelle ilgilenecekti. Eğer Arkarian'ı bu kadar çok görmek istemeseydim bu iş için ben gönüllü olurum. Bu yeni kız içimde tuhaf bir koruma hissi uyandırıyor. Üstelik bu koruma isteği, kız kardeşim Isabel için duyduğum hisle aynı değildi. Isabel'e karşı daha çok bir

sorumluluk duygusu vardı içimde. Bunun başka türlü olması da mümkün değildi. Ama Neriah'ya gelince... Sanki Neriah, güzel olan, narin olan ve... tuhaf bir şekilde gerçek olan her şeyin temsilcisiydi. Fakat neden böyle hissettiğimle ya da nasıl böyle bir şey olabileceğiyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Şu anda bir ilişki yaşamak istemiyordum. Hem ayrıca Neriah, Marduke'nin kızıydı ve Marduke demek, iyi olmayan her şey demekti.

Isabel ve Ethan sessizce yanımda yürüyorlardı. Tekrar Neriah'yı düşünmeye başladım. İkimizin sevgili olarak nasıl olacağımızı hayal ettim. Fakat kimi kandırıyordum ki? Böyle bir şey asla olmayacaktı. Bir daha asla, hiçbir kız kolay kolay kalbime ulaşamayacaktı artık.

Dağın eteklerinde Arkarian'ın yerine açılan gizli geçide geldik. Geldiğimizi biliyordu. Ufak bir kapı genişliğinde bir yarık belirdi. Isabel ve Ethan aceleyle içeri girip yürümeye başladılar. Fakat ben artık o kadar istekli değildim. Alacağım yanıtlar, duymak istediğim şeyler olmayacaktı belki de. Eğer bir yanlışlık olduysa ve ben gerçekten bir *Anılan* değilsem bunu bilmek ister miydim? Koruyucu'ya katılmamın üzerinden bir yıl geçmişti. Çok şey görmüş-tüm. Bazıları hayatın kendisinden bile daha tuhaftı. Özellikle de yeraltında gördüklerim... Ayrıca, henüz gerçek bir görevde yer almamış olsam dahi, böyle bir şeyin belki de hiçbir zaman gerçekleşemeyebileceği düşüncesi beni mahvediyordu.

Derin bir nefes aldım ve geçitten geçtim. İçeri girdiğim anda arkamdaki kaya kapandı ve yine o bildik huzursuzluk

beni ele geçirdi. Arkarian'ın yerine ne zaman gelsem kendimi böyle hissediyordum. Neden böyle olduğundan emin değildim. Klostrofobim olduğu da söylenemezdi. Belki de neden, bu doğa üstü şeylerin bir anda çok fazla gerçeğe dönüşmesi ve benim de bununla yüzleşmek zorunda kalmamdı. Arkarian'ın geçmişi görüntülemek için kullandığı onca teknolojik alet bunun bir örneği sayılabilirdi.

Isabel mumlarla aydınlatılmış tünelde bana doğru geliyordu. "Sen iyi misin? Arkamı döndüğümde yoktun. Bu sabah olanlar seni çok ürkütmedi, değil mi?"

"Ürküttü," diye dürüstçe yanıt verdim gülümseyerek.

Kazağımdan çekti. "Hadi gidelim."

Acele ediyordu. Arkarian'ı görmek için sabırsızlanıyordu elbette. Arkarian, çit çıkarmadan çalışan yüksek teknoloji ürünü makinelerle dolu sekizgen salonda bizi bekliyor olmalıydı. Üç boyutlu holografik küre, odanın ortasında duruyor ve etrafı aydınlatarak yavaş kalp atışları gibi hafif bir ses çıkarıyordu.

Arkarian, Ethan'la konuşuyordu, ama dikkati tam olarak onda değildi. Bir yandan gözlerini tünele çevirmiş, gelen giden var mı diye etrafı kolaçan ediyordu. Isabel'i görünce yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Gözlerinin içi parladı.

Isabel koşarak kollarına atladı. Isabel'in hızla sarılmasıyla geri geri sendelediler. Gümüş rengi bir panonun arkasına geçerek gözlerden uzaklaşmaya çalıştılar. Pek başarılı değillerdi. Arkarian'ın masmavi saçları, yüzünü

Isabel'in yüzüne yaklaştırdığını çok net bir şekilde ele veriyordu. Uzun uzun öpüştüler. Ethan sırtıtarak bana baktı ve kafasını salladı. Homurdanarak başımı diğer tarafa çevirdim. Kardeşimin Arkarian ile olan ilişkisinden rahatsız oluyordum. Bence ilişkileri biraz hızlı geliyordu. Onların ruh eşi olduklarını herkes biliyordu. Beraber olmak için önlerinde kocaman bir hayat vardı. Öyleyse neden bu kadar acele ediyorlardı?

Nihayet geri çekildiler ve utanmış gibi görünme nezaketinde bulundular. Sabah başımıza gelen şeylerin ciddiye tiyle gerçeğe dönmemiz uzun sürmedi.

Arkarian elini alnıma koyarak selamladı beni. Onunla ilgili hissettiğim gerginliği sezdi ve yavaşça elini çekti. Bir süre yüzüme baktıktan sonra ortaya dört tane ahşap iskemle çıkardı ve oturmamızı işaret etti.

"Yukarıda neler oldu?" diye sordu Ethan.

"Bir buluşma yapıldı," diye açıklamaya başladı Arkarian. "Ölümsüzler arasında bir buluşma. Pek iyi gitmedi. Şu ana kadar bana ulaşan bilgiler tam olmasa da anlaşılan ikisi de öfkeden kendilerini kaybettiler."

Ethan sinirli sinirli homurdandı. "Ve bu durumda ne yaptılar? Evrenle pinpon oynamayı mı uygun gördüler?"

Arkarian gülümsemeye çalıştı. "Öyle de denebilir."

"Peki ya Angel Falls'ta olanlar?.." diye sordu Isabel. "Okul harabeye döndü. Sen de gördün mü? Bay Carter'ı hastaneye kaldırdılar."

"Evet. Ama ikinizin sayesinde," diyerek Ethan'a da döndü, "Marcus iyileşecek. Bana ulaşan haberlere bakılacak

olursa Avustralya'nın doğu ve batı sınırlarına kadar bir sürü yer zarar görmüş. Fakat okul konusunda haklısın Isabel. En büyük zararı Angel Falls aldı.”

Bunun ne anlama geldiğini bilmek için dâhi olmaya gerek yoktu. “Lathenia bizi öldürmeye çalıştı! Bay Carter'ı neredeyse yok ediyordu!”

Isabel kaşlarını çatı. “Peki ya Lathenia'nın burada yaşayan adamları?..”

Ethan yanıtı biliyordu. “Bizlerden birkaçını yok etmek için kendi askerlerini feda etmeye bile hazır olmalı.”

“Lathenia hepinizi birden öldürdüğünü görmekten büyük zevk duyar.” diye açıkladı Arkarian. “Fakat çok kurnaz bir rakibi var. Lathenia da soğukkanlılığını kolayca kaybediverdi. Bütün kardeşlerin yaptığı gibi...”

Söyledikleri beni düşündürmüştü. Sanırım kendimle ilgili bir bağlantı görebiliyordum. Isabel ile ben de bazen kavga ederdik; genellikle benim aşırı korumacı ya da Isabel'in deyimiyle ‘boğucu’ davranmam yüzünden. Fakat son zamanlarda Isabel'e bir sessizlik çökmüştü. Hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Aklını kurcalayan bir şeyler vardı ve bu şey her ne ise onun hakkında konuşmaya hazır değildi ya da konuşmaya korkuyordu. Gerçi Isabel'in bir şeylerden korkuyor olabileceği düşüncesine pek alışık değildim. Bildiğim tek şey, yeraltına indiğimiz zaman ona bir şeyler olduğu ve o günden beri de bana karşı eskisi gibi davranmadığıydı.

Arkarian dikkatle beni izliyordu. Isabel hakkındaki düşüncelerimi okumuştı ve endişelenmiş görünüyordu.

Isabel'in bize baktığını fark edince kendini toparladı ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştı. Dikkatini tekrar Ethan'a verdi. "Lathenia amaçlarına ulaşabilmek için çok uzun zamandır çalışıyor. Öfkesinin buna engel olmasına izin verecek kadar aptal değil. Athos'ta olanlar bir kerelik bir şeydi."

"Göktaşı yağmuru sırasında başka bir şey daha oldu," dedi Isabel yavaşça.

Arkarian, Isabel'in ellerini ellerine aldı. "Evet, biliyorum."

"Senin de mi?" diye sordu Isabel.

"Hepimizin. Anılan'ın dokuz üyesinin de güçleri arttırıldı."

"Biliyordum!" diye bağırdı Ethan heyecanla.

Suratımı asmadan edemedim. Bende hiçbir değişiklik yoktu, ki bu da şüphelerimde haklı olduğumu daha çok doğruluyordu. Hiçbir şey artmamıştı. Hâlâ hiçbir şey yoktu.

Arkarian bana döndü. "Sana bazı haberlerim var."

Söyleyeceklerine kendimi hazırlamaya çalıştım. Muhtemelen Koruyucu'dan çıkarılmam gerektiğini veya başından beri benim haklı olduğumu, Mahkeme Heyeti'nin bu konuda yanıldığını söyleyecekti.

Başını iki yana salladı ve gülümsedi. "Ne kadar inançsızsın! Şimdi beni dinle. Bundan sonra Ethan'ın çırağı değilsin."

Diğerlerine baktım. Onlar da en az benim kadar kafaları karışmış gözüküyorlardı. “İyi, ama bir eğitmenim olmadan güçlerimi nasıl kazanacağım?”

“Evet, bir öğretmenin olacak.”

“Sen mi olacaksın Arkarian?” diye sordu Isabel.

“Hayır, ben olmayacağım. Matt’in yeni eğitmeninin kim olacağı hakkında daha fazla bir şey söyleyemem. Ondan önce bilmesi gereken başka bir şey var.”

Ethan araya girdi. “Ben başaramadım, değil mi?” diye sordu. “Matt’i eğitmeyi beceremedim ve Mahkeme Heyeti’ni hayal kırıklığına uğrattım. Bir daha asla bir çırağım olmayacak.”

“Böyle şeyler düşünme!” diye yanıt verdi Arkarian. “Sen iyi bir eğitmensin Ethan. Isabel’de başardığın onca şeye bir baksana. Hem de yalnızca birkaç haftada.”

“Evet, ama Isabel zaten güçlüydü.”

“Kuvvet ve dövüş sanatı dışında öğrenilmesi gereken başka şeyler de vardır.”

“Ama Matt için ancak bu kadarını yapabildim. Ve şimdi Mahkeme Heyeti yerime bir başkasını geçirecek.”

“Matt’in yeni eğitmeni ona öyle şeyler öğretecek ki sen hayatın boyunca uğraşsan da bunları yapamazdın Ethan.” Elini havaya kaldırdı. “Kimse yapamaz. Bu dünyadan olan hiç kimse.”

Arkarian’ın açıklaması benim için pek net olmamıştı, ama anlaşılan Isabel ve Ethan neler olduğunu kavırıyordu.

Arkarian bana döndü. “Güçlerini kullanmanın dışında öğrenmen gereken başka şeyler de var. Bu senin kaderin, Matt. Ve yeni öğretmenin herkesten daha üstün, çok büyük bir usta. Bütün yaşamı boyunca bu şansı elde etmeyi bekledi.”

“Hayatı boyunca *beni eğitmeyi mi beklemiş?*”

“Bana öyle söylendi. Bu konu hakkında daha çok bilgi verilince tekrar konuşacağız. Eğitim zamanın yaklaşıyor.”

“Arkarian...”

Beni susturdu. “Şimdilik bu kadarı yeter. Bu dağın içinde kendimizi güvende hissetsek bile asla unutmamalıyız ki aramızda bir hain dolaşıyor. Size söyleyebileceğim her şeyi söyledim.” Ethan’a döndü. “Sana gelince Ethan... Yeni bir çırağın olacak.”

Isabel sanki çoktan biliyormuş gibi kafasını yana eğdi. “Neriah, öyle değil mi?”

“Gerçekten mi?” Ethan’ın ağzı kulaklarındaydı.

“Evet. Ancak Neriah büyük bir risk altında. Marduke’den gelebilecek her türlü tehlikeye açık. Koruyucu tarafından özellikle korunuyor. Bu nedenle ikiniz asla tek başınıza çalışmayacaksınız. Yanınızda biri olacak. Size sürekli göz kulak olabilecek biri...”

“Benim mi yapmamı istiyorsun?” diye sordu Isabel.

“Bu görevi Rochelle’e veriyorum.”

“Rochelle mi!” Ethan’ın bütün hevesi bir anda söndü. “Arkarian, sence bu iyi bir fikir mi?”

Arkarian hepimize tek tek baktı. Hiçbirimiz gözlerinin içine bir saniyeden fazla bakmaya dayanamadık. “Rochelle’e

güvenmeniz gerektiğini hâlâ öğrenemediniz mi? O bir Anı-lan. Sizin gibi. Bu da demek oluyor ki sizden üstün olan varlıklar Rochelle'e güveniyor. Sizin inancınız nerede?"

Arkarian bu şekilde söyleyince Rochelle'e güvenme fikri gerçekten de aklıma yatıyordu. Fakat benim Rochelle'e olan güvensizliğimin nedeni onun Marduke'nin askeri olması değildi. Marduke için yaptıklarıydı.

"Rochelle senin asistanın olacak Ethan," dedi Arkarian. "Gerçeği Görme gücü artık iyice arttı. Bu da çok uzakta olan kişilerin bile kafalarından geçenleri duyabildiği anlamına geliyor. Çok kalın bir duvarın ya da camın ardında olan insanların bile ne düşündüklerini bilebilir."

Ethan başını salladı, ama bir şey söylemedi. Rochelle ile birlikte çalışacağı düşüncesinden hiç memnun kalmadığı ortadaydı. Kendini herhangi bir duygusal karmaşaya sokmaması onun için en iyisi olurdu zaten.

"Size söylemem gereken son bir şey daha var," dedi Arkarian. "Oldukça sıra dışı bir görev düzenlendi."

"Evet!" dedi Ethan.

"Nereye gideceğiz?" diye sordu Isabel. "Sen de gelecek misin?" diye ekledi hevesle.

Arkarian yanıt vermeden önce bir süre bekledi. "Ben de gideceğim Isabel. Ama bu, düşündüğün gibi bir görev değil."

Arkarian'ın ses tonundaki ciddiyet Isabel'i endişelendirmişti. Kardeşimi tanıyordum. Duygularını benden saklayamazdı. Şimdi de bakışlarını Arkarian'a çevirmişken ne kadar gergin olduğu yüzüne yansıyordu.

Arkarian açıkladı. “Tekrar yeraltına dönmemiz gerek.”

Isabel ufak bir çığlık attı. “Asla olmaz! Neden bizi tekrar oraya gönderiyorlar?”

Arkarian hafifçe Isabel’in kolunu tuttu. “Göndermiyorlar. Hayır, en azından seni değil Isabel.” Sonra Ethan’a döndü. “Hayır, seni de değil Ethan.”

Bakışlarını bana çevirdi ve bu kez gözleri hayır demiyordu. “Ama seni gönderiyorlar, Matt. Seni, beni ve Rochelle’i.”

“Ne!” diye bağırdı Ethan.

Isabel ayağa fırladı ve ellerini beline koyup gözlerini Arkarian’a dikti. “Eğer Matt ve sen gidiyorsanız ben de geliyorum!”

Arkarian, Isabel’in koluna uzandı. Bir yandan da açıklamaya çalışıyordu. Söylediklerinden duyabildiğim kadarıyla Rochelle’e, onun dokunma yeteneği sayesinde, elleriyle dünyanın farklı katmanlarını ve bileşenlerini algılayıp gözünde canlandırabildiği için, kendisine de iki dünya arasındaki kanalı açmak için ihtiyaç duyulduğuyla ilgili bir şeyler geveliyordu.

Benimse tek düşünebildiğim şey Mahkeme Heyeti’nin beni seçmiş olmasıydı. *Beni!* “İyi de benim hiçbir yeteneğim yok ki.”

Herkes bir anda sustu. Arkarian bana döndü. “Sen olmadan Matt, bu görevin hiçbir anlamı kalmaz. Yeteneklerin olmasa bile, silahların olduğu hazinenin anahtarına çıplak elle dokunup bunun sonucunda ölmemiş olan tek

kişi sensin. Bunu daha önce yaptın. O tapınaktan kaçmaya çalıştığımız sırada. Sen onun, dünyalarımız arasındaki gizli geçidi açmaya yarayan bir çeşit kadran olduğunu sandın. Dünyalar arasındaki kanalı açan şeyin o kadran olduğunu düşündün. Bir anlamda evet, öyleydi. Ama onun çok daha önemli başka bir özelliği daha vardı. Bu yüzden şimdi oraya geri dönmeliyiz ve Lathenia ile Marduke'nin harabeye çevirdiği o döküntünün arasında anahtarı aramalıyız. Ve bunun için acele etmemiz gerek. Lathenia oraya ulaşmadan anahtarı ele geçirmeliyiz. Görünüşe bakılırsa kanalda birtakım hareketlenmeler başlamış. Bu yüzden hemen gideceğiz.”

Isabel hâlâ elleri belinde, yüzünde kızgın ve gergin bir ifadeyle ayakta bekliyordu. Onu daha önce de sinirliyen görmüştüm. Fakat bu kez az sonra patlayacak gibi duruyordu. “Biraz yavaş olun bakalım!”

Arkarian kafasını kaldırıp Isabel'e baktı. Bir an için Arkarian'ın içinde bulunduğu zor durum bana çok tanıdık geldi ve hafifçe gülümsedim. Öksürüyormuş gibi yaparak gülümsememi gizlemeye çalıştım. Kız kardeşim bir şeyi kafasına koydu mu, yoluna çıkacak herkese Tanrı yardımcı olmalıydı.

Arkarian ayağa kalkarak tek eliyle yavaşça Isabel'in yüzüne dokundu. Elini çekmeden sanki onu bir şekilde sakinleştiriyor ve ona güven veriyordu. “Merak etme. Başımızın çaresine bakarız. Sen olmasan da üstesinden geleceğiz. Bana güven. Tıpkı benim sana güvendiğim gibi.”

Isabel derin bir nefes aldı ve başını Arkarian'ın göğsüne yasladı. Arkarian ona sarıldı ve bir süre öylece durdular. Sonra Isabel'in başının üzerinden Ethan'a baktı. "Ben burada yokken geçmişî görüntüleme görevini senin ve Isabel'in yapmanızı istiyorum."

Ethan gözlerini dikkatle açarak iskemlesinde öne doğru eğildi. "Neyi ve hangi zaman dilimini görüntüleyeceğiz?"

"Şüpheli iki zaman dilimi var. Fakat şimdiye kadar herhangi bir kanal açılmadı. Eğer açılırsa çok hızlı bir şekilde harekete geçmemiz gerek. Oraya bir ekip göndermeden kanalın kapanmasına izin veremeyiz."

Isabel başını kaldırıp Arkarian'a baktı. "Tanrıça bu kez neyin peşinde?"

"Anladığım kadarıyla Lathenia bu kez gözlerini kâşiflere dikmiş."

Ethan nerdeyse yerinden fırlayacaktı. "Gerçekten mi? Kime? Hangi kâşife?"

Arkarian bir süre hiçbir şey söylemedi. "Ya Kaptan Cook'a ya da Kolomb'a."

BÖLÜM 3

Rochelle

Yeraltına gideceğime inanamıyordum. Arkarian'ın beni seçmesinin tek nedeni aslında sahip olduğum yetenektir. Bunu çok iyi biliyordum, ama yine de umurumda değildi. İyi ki de seçmişti! Koruyucu'ya olan sadakatimi göstermek için büyük bir şanslı.

Matt ve Arkarian da gelecekti ve bu görev şimdiye kadar gittiğimiz görevlerden çok farklı olacaktı. Geçmişe yolculuk yapmayacaktık. Tamamen bambaşka bir dünyaya gidecektik. Bu da demek oluyordu ki yolculuk boyunca kendi bedenlerimizde olacak ve kılık değiştirmeyecektik.

Arkarian'ın yerindeki odalardan birinde buluştuk. Matt çoktan gelmişti. Elleri ceplerinde, bekliyordu. Beni görünce bir süre gözlerimin içine baktı ve sonra yavaş yavaş kafasını çevirdi. O sırada aklından geçen şeyler zihnime bomba gibi yağıyordu. Ne kadar durdurmaya çalışırsam çalışayım bunun önüne geçemedim. Bana hâlâ kızgındı! Keşke bu gerçeği görebilme gücü bana hiç verilmemiş olsaydı. Güçlerimiz artırıldığından bu yana duyduklarım ve duymamam gerekenler üzerindeki bütün kontrolümü yitirmiştim. Duyduğum her şeyi kafamdan atmaya çalıştım. "Bu kadarı yeter!"

Matt kaşlarını çatarak yüzüme baktı. “Senin neyin var?”

Saçımı kulağımın arkasına ittim. Kulağımın arkasında duramayacak kadar kısa olsa da bu hareketi tekrarlamak gibi bir alışkanlığım olmuştu. Saçlarımın yanan, parça parça ayrılarak yüzümün önüne düşen kısımlarını kestirmem gerekiyordu. “Yok bir şeyim!” Sırf acı çektiğim için bu şekilde Matt’e patlıyordum. Aman ne güzel! İnsanlara bağırıp çağırarak gerçekten bir sürü arkadaş edinebilirdim! “Ben iyiyim, tamam mı?”

Etrafıma bakınarak rahatlamaya çalıştım. Fakat bu odada ilgimi çekecek pek bir şey yoktu. Yalnızca birkaç tane iskemle ve bir de ahşap masa. “Arkarian nerede kaldı acaba?”

Matt omuz silkti ve topuklarının üzerinde sallanmaya başladı. Elleri hâlâ ceplerindeydi. “Muhtemelen Ethan ve Isabel’e bir iki son dakika uyarısında bulunuyordur.”

Matt’in düşüncelerinden, şu anda benimle bir odada yalnız kalmaktansa başka herhangi bir yerde olmayı tercih ettiği gayet iyi anlaşıyor olsa da, aynı zamanda onda bir parça heyecan da seziyordum. Sanki oyuncakçı dükkânında cebinde bir sürü para olan ve o kadar parayla ne yapacağını bilemeyen küçük bir erkek çocuğu gibiydi.

Arkarian aniden odanın içinde beliriverdi. Matt geri geri sıçradı. Arkarian’ın istediği zaman herhangi bir yerde belirebilme yeteneğine pek alışkın değildi. Aynı şeyi Ethan da yapabiliyordu. Bunu yapabilmeyi ben de çok isterdim,

ama önce diğerkleri gibi kanatlarımı almayı hak etmem gerekiyordu. Marduke, onun için çalıştığım zamanlarda bana bu gücü vermek istememişti. Çünkü benim üzerimdeki kontrolünün azalacağını düşünüyordu.

Hiç zaman kaybetmeden Arkarian üçümüzü birden Kale'de daha önce hiç görmediğim bir odaya gönderdi. Kocaman bir odaydı. Bin kişi çok rahat sığabilirdi. Kafamı yukarı kaldırınca gözlerimi tavandan alamadım. Sekiz bölmeden oluşuyordu ve üzerinde binlerce renk vardı. Sannırım camdan veya kristalden çeşit çeşit desenlerle süslenmişti. İçgüdüsel olarak ellerimi havaya kaldırdım. Oraya dokunmak, o maddeyi hissetmek ve derinliklerini görebilmek istiyordum. Fakat bölmeler çok yüksekteydi. Merkez noktasıysa gözden kayboluncaya dek yukarı uzanıyordu.

Arkarian bana dönüp gülümsedi. "Muhteşem, öyle değil mi?"

Başımı salladım. Konuşmaya devam etti. "Bu tavan, az sonra ineceğimiz, yeraltındaki tapınağın tavanının aynısı. Gerçi orada artık tozdan ve topraktan başka bir şey kalmadı. Bizimle beraber geliyor olman gerçekten çok iyi oldu Rochelle. Ellerin orada altın değerinde olacak."

Arkarian gerçekten çok hoş şeyler söylüyordu. Aylardır kendimi ilk defa iyi hissediyordum. Ellerime baktı. İçlerinde hâlâ elektrik akımı dolaşıyordu. Bir elimi alıp çevirdi. "Enerjiyi hissedebiliyor musun?"

"Biraz yanıyorlar. Bu ne zaman geçecek?"

"Yanma mı?"

“Evet, yanma ve elektrik akımı ya da her neyse.”

Bir süre hiçbir şey söylemeden her şeyi biliyor gibi bakan gözlerini yüzümden ayırmadı. Sanki kötü haberlere karşı ne kadar güçlü olabileceğimi düşünüyordu. Güçlerim arttırıldığı halde ona ait en ufak bir düşüncüyü bile okuyamıyordum. Böyle bir şeyi hayal dahi edemezdim zaten. Arkarian, düşüncelerini Gerçeği Görenlerden saklama konusunda uzmandı. Bugüne kadar onun isteği dışında tek bir düşüncesini bile okuyamamıştım.

Fakat hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Gözlerinden anlıyordum.

“Asla geçmeyecek, değil mi? Bundan böyle ellerim hep bu şekilde kalacak.”

“Eldiven takmak iyi bir fikir olabilir. Senin için ten rengi özel bir eldiven yaptırabilirim. Böylelikle kimse bir şeyden şüphelenmez.”

Başımı salladım. İnanılmazdı. Marduke'yle çalıştığım zamanlar gözlerimi, yani tanımlanabilecek tek bölgemi saklamak için maske takmam gerekmişti. Şimdiyse ellerimi gizlemek zorundaydım.

“Bilmen gereken bir şey var.”

Arkarian'ın ses tonu tüylerimi ürpertti. “Nedir?” Matt iyice duyabilmek için hiçbir şey söylemeden yanımıza geldi.

“Şu anda ellerinde farkında olduğundan çok daha büyük bir güç var.”

“Yani dokunmak ve gözümde canlandırmaktan daha mı fazlası?”

“Dikkatli ol Rochelle. Neler yapabileceğini ve gücünü nasıl kontrol edebileceğini iyice öğrenene kadar dikkatli ol. Elindeki bu güçle küçük bir hayvana kolaylıkla zarar verebilirsin.”

Ellerimi hızla geri çektim. “Bir hayvana mı?”

“Ya da bir çocuğa.”

“Ne demek istiyorsun Arkarian? Ben ne bir çocuğa ne de bir hayvana zarar vermek istiyorum.”

O sırada hafif bir uğultu duydum ve arkamı döndüm. Sinirlerim tamamen altüst olmuştu.

“Seni temin ederim canım, kimseye zarar vermeyeceksin.”

Gelen Leydi Arabella’ydı. Kapüşonlu altın sarısı bir pelerinin içinde, narin teni ve buzlu kirpikleriyle muhteşem görünüyordu.

Onunla ilk kez Kale’deki güvenli odalardan birinde tanışmıştım. Arkarian ile beraber beni eğitmiş ve Koruyucu’ya üye olmamı sağlamıştı.

Yüzüme bakıp gülümseyince buzlu gözleri biraz daha yumuşak göründü. “Kaygılanma Rochelle. Sana, keşfettiğin güçleri nasıl kontrol edebileceğini öğreteceğim ve ellerin tamamen güvenli olacak.” Sözleri gerçekten de içimi rahatlatmıştı. Ona teşekkür ettim. Arkarian’a bakıp kollarını havaya kaldırdı. “Ne yazık ki hâlâ o korkunç buluşmanın yol açtığı hasarlarla uğraşıyoruz.”

“Babam nasıl?” diye sordu Arkarian.

“Çok yoruldu. Seni merak ediyor. Kendine çok iyi bakmanı ve fazla göz önünde olmamanı tembih etti. Son

zamanlarda dünyaların sınırlarında Şüpheli birtakım hareketler gördüğünü söylememi istedi. Ve sana bunları gönderdi.” Pelerinin içinden kristal parçasına benzer üç tane Ő ey  ıkarıp Arkarian’a verdi. “Bunlar size ihtiyacınız olan     ı sağlayacak.”

Arkarian kristalleri alıp ceplerine yerleştirdi. O sırada Leydi Arabella’nın gözleri Matt’in üzerine kaydı. G l mse-yerek e ildi ve selam verdi. Leydi Arabella, Matt’in önünde e ilmi ti! Neler oluyordu böyle? Liseli bir kız gibi heyecanlıydı.

Nihayet kendini topladı ve bize sekizgen çemberin içinde durmamız gerektiğini açıkladı. Etrafıma baktım, ama bir Ő ey göremedim. Arkarian yerdeki d  emelerin desenlerinin bir sekizgen oluşturduğu noktayı işaret etti.

“Bu dünyadan çıkış yaparken hiçbir sorun ya amayacaksınız. Ancak tapınağın bulunduğu bölgeye giri iniz tam bir muamma olacak.” Leydi Arabella üç tane uzun ve kalın pelerin çıkardı ortaya. “Bunları üzerinize giyin ve sıkıca sarının. Hem d  erken darbe almanızı engelleyecek hem de sizi başka yaralardan koruyacak. Bu yolculukta Isabel yok, unutmayın. Sizi iyile tiremez. G  leri artmış ve artık dokunmadan tedavi ediyor olsa bile bu yeteneği hâlâ me-safelerle ve engellerle sınırlı. Ve tabi, nasıl yaralandı ınızı bilmeden sizi tedavi etmesinin imkânı yok.”

Arkarian’a dönüp bizi nasıl geri getirece iyle ilgili birkaç talimat verdikten sonra, üçümüzü sekizgenin içine götürdü. Doğru yerleri aldı ımızdan emin olunca geri çekildi.

Anında bir uğultu duymaya başladık ve başlarımızı tavanın en yüksekteki merkez noktasına çevirdik. Tavandaki bölmeler hareket etmeye başladı. Önce çok yavaş bir şekilde dönmeye başladılar. Bölmeler o kadar büyüktü ki manzara muhteşemdi. Hareketleri hız kazandıkça üzerlerindeki renkler ve desenler birbirine karışmaya başladı ve sonunda rengârenk tek bir bütün oluşturdular. Bir süre sonra gözlerim acımaya başladı. Kolumla gözlerimi kapamaya çalıştım. Bir anda tavandaki merkez noktası açılıverdi ve içeri öyle parlak bir ışıkla doldu ki sanki güneşin ta kendisi salonun içine düşüyordu.

Bedenimi saran bu ışıkla ayaklarım yerden kesildi ve havada dönmeye başladım. Işık parlaklığını yavaş yavaş yitirdi ve çok geçmeden her yanı büyük bir karanlık kapladı. Arkarian adımı seslenerek benden çok uzakta olmadığını bilmemi istedi. Fakat ne onu ne de Matt'i görebiliyordum. Öyle güçlü bir rüzgâr esiyordu ki vücudumun her yeri başka bir tarafa savruluyordu. Rüzgâr iyice şiddetini arttırmaya başladı. Artık buna dayanmak gittikçe zorlaşıyordu. Tam buradan sağ çıkıp çıkamayacağımdan şüphe etmeye başlamıştım ki rüzgâr kesildi ve düşmeye başladım. Leydi Arabella'nın uyarısı aklıma geldi. Pelerini sıkıca vücuduma sardım.

Bunu yapmayı iyi ki de akıl etmişim. Yalnızca birkaç dakika içinde yere çakıldım. Hem de çok sert bir şekilde. Darbenin etkisiyle nefesim kesildi. Bir an için öldüğümü sandım, fakat aslında yalnızca kocaman ve kapkara bir

karanlığın içine düşmüştüm. Artık hiçbir şey düşünemiyordum. Elimi gözüme siper ettim, ama en ufak bir silüet bile göremiyordum. Matt, Isabel ve Ethan buraya geldiklerinde onlara da aynı şey olmuş muydu? Buna nasıl dayanmışlardı?

“İyi misin?” Gelen Arkarian’dı.

Koluna yaslanarak yavaşça ayağa kalktım. “Ben iyiyim. Her şey yolunda.”

“Güzel,” dedi. Elimi tuttu ve küçük, soğuk bir şey verdi. Leydi Arabella’nın verdiği kristallerden biriydi.

“Nasıl çalışıyor?”

“Şöyle.” Elindeki kristal bir anda parlayarak ışığını yüzüne yansıttı. Işğın miktarından tatmin olana kadar kristali daha çok parlattı.

“Nasıl yaptın?”

Gülümsedi. “Sadece ondan parlamasını istedim.”

“Yaa?” Elimde duran kristali yüzüme doğru yaklaştırdım ve konuşmak için eğildim. “Parla!”

Kristal mükemmel bir şekilde hiç vakit kaybetmeden parladı. Fakat yaydığı ışık öyle kuvvetliydi ki nerdeyse bizi kör edecekti. Etrafımızı saran karanlığa doğru yüzlerce ışın demeti yayıyordu. Tapınağın içine inmiştik. Fakat duvarlar paramparça olmuştu ve artık tavan diye bir şey kalmamıştı.

“Işığı hemen söndür,” diye fısıldadı Arkarian. Eliyle gözlerini kapatıyordu. “Burada olduğumuzu kimsenin ve hiçbir şeyin fark etmesini istemeyiz.”

Kristali tekrar havaya kaldırdım ve bu kez sönmesini istedim. Işık çok daha yumuşak bir hal aldı.

“Seni kurtarmaya geldiğimiz zaman o kristallerden biri olsaydı çok işimize yarardı,” dedi Matt, düştüğü yerden yanımıza gelerek.

Arkarian, Matt’e üçüncü kristali uzattı. Matt, kristali avucuna alır almaz hafif bir pırıltı yayılmaya başladı. “Harika.”

“Evet, harika değil mi?” İçim o kadar rahatlamıştı ki sesimden belli oluyordu. Biraz önceki karanlığı düşünecek olursak o anda çok mutluydum. “Karanlıktan nefret ederim!” diye geveledim gerginlikle. Karanlık bana, babamın annemi dövdüğü zamanlarda saklanmak zorunda kaldığım elbise dolabını hatırlatırdı. Tepemde annemin paltosu sallanırdı ve ben görünmez olmayı dileyerek bağırışlar bitene kadar oradan çıkamazdım.

Arkarian anlayışla yüzüme baktı. Aklımdan geçenleri duymuş olmalıydı, ama neyse ki bunu belli edecek en ufak bir şey söylemedi. “Acele etmeliyiz,” dedi. “Leydi Arabella bu kristallerin ne kadar dayanacağıyla ilgili bir şey söylemedi.”

Tapınaktan geriye kalan harabeyi birkaç bölüme ayırarak hep beraber yerleri araştırmaya başladık. Arkarian bana orta bölümü verdi ve anahtarı görececek olursam ona çıplak ellerimle dokunmamam gerektiği konusunda beni uyardı. Anlaşılan benim görevim dokunma yeteneğimi kullanarak yerin altında ne olduğunu ‘görmekti’. Arkarian yerdeki

yıkıntıların arasını inceleyebilmek için bir tırmık çıkardı. Ben sadece yüzeyi tarayacaktım ve çok dikkatli olmam gerekiyordu. Onun dışında zaten derinlerde ne olduğunu dokunarak 'görebilecektim'.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimle yere dokunmaya başladım. Hemen, yanık kereste, cam, kaya ve başka türlü türlü maddeden oluşan parçacıklar zihnimde canlanmaya başladı. Bir süre sonra ellerim soğuktan uyuşmuştu. Onları ısıtmak için sık sık pelerininin içine sokuyordum.

Bir saat daha hiçbir sonuca varmayan aramalarımın sonra dizlerimin üzerine oturdum. Aklıma kötü bir şey gelmişti: Ya bu 'anahtar' denen şey de tapınağın geri kalanıyla beraber parçalara ayrıldıysa? Yerden bir avuç toprak aldım ve yavaşça parmaklarımın arasından kayıp düşmesini izledim.

"Anahtar evrendeki en sağlam maddeden yapılmıştır," diye açıkladı Arkarian. "Parçalanması imkânsız. Asla toza toprağa dönüşemez."

Aramaya devam ettik. Kendi bölgelerimizi bitirdikten sonra yer değiştirip birbirimizin bölgesini inceledik. Böylece her santimetrekareyi üç kez baştan aşağı taramış olduk. İşim bitince ayağa kalkıp dışarı çıktım. Arkarian kafasını kaldırıp bana baktı, ama bir şey söylemedi. Yalnızca beynime gönderdiği düşünceyle beni, dışarıda bir göl olduğuna ve o gölün suyuna dokunmamam gerektiğine dair uyardı. Anladığımı belirtmek için hafifçe kafamı salladım. O da işine geri dönüp yıkıntıları incelemeye devam etti.

Gölün kenarına yaklaşıncı bir kayaya rastladım ve üzerine oturdum. Bu yolculuğun ne gibi sonuçlar doğuracağını düşünüyordum. Anahtarı hiçbir yerde bulamıyorduk. Harabeye dönmüş o tapınakta değildi. Bundan emindim artık. Lathenia buraya bizden önce varmış olmalıydı. Muhtemelen büyücü Keziah da o yaşlı kemiklerini hiç kıpırdatmadan ufak bir sihirle anahtarın yerini belirlemişti.

Aniden kafamın içinde bir ses duydum. Bir süre bekledikten sonra bu sesin Matt'e ait olduğunu anladım. Etrafıma baktım, ama onu göremiyordum. Kristali parlamıyordu. Benimki açık olduğu için onun beni görmüş olması gerekirdi, ama anlaşılan karanlıkta tek başına oturmakta bir sakınca görmemişti. Hatta belki bundan keyif alıyordu. Bazı insanlar böyledir işte. Kâbuslar onlara bulaşmaz. Karanlıktan korkmazlar ve tek başlarına olmayı severler.

Matt'in kafasındaki düşünceler bir anda beynimi istila etti ve anladım ki benim hakkımda düşünüyordu. Yeni saç modelimin bana yakıştığını, yüzüme eskiden olmayan hoş bir sıcaklık yansıttığını geçiriyordu aklından. Siyah saçlarımın ışıktı nasıl parladığını ve ellerimi nasıl narin çiçek yaprakları gibi üst üste koyduğumu fark ediyordu. Güçlkle derin bir nefes aldım. Matt'in aklına beraber paylaştığımız anlar geliyordu. Ellerimin yüzünde nasıl gezindiğini anımsıyordu. Hiçbir şey konuşmadan saatlerce yan yana uzandığımızı ve o sessizlik anlarında ruhunu benim ruhuma ne kadar yakın hissettiğini hatırlıyordu.

Düşüncelerinin zihnime ulaşmasını engellemeye çalıştım. Fakat içlerinde o kadar büyük bir tutku barındırıyorlardı

ki onların önüne geçmek imkânsızdı. Tam o sırada yanıma geldi.

“Rochelle...”

Ellerim titremeye başladı. Onları birbirine kenetledim ve yavaşça Matt’e döndüm. Yüzümü görünce aniden geri çekildi ve kendi düşüncelerini bir kenara bıraktı. “Neden ağlıyorsun?” diye sordu.

Doğru sözcükleri bulmak çok zordu, ama bunu denemek zorunda olduğumu biliyordum. “Ağlıyorum çünkü seni kırdım ve yanında olmam seni daha çok kırıyor.”

Hafifçe homurdandı. “Seninle olmak istediğim gibi bir fikre filan kapılma bence!”

“Bunu ben de biliyorum. Ben, yalnızca seni hak ettiğin gibi sevmediğim için üzgün olduğumu bilmeni istiyorum.”

Başını havaya kaldırdı ve derin bir nefes aldı. “Yaptığın şey gerçekten çok zalimceydi. Beni seviyormuş gibi davrandın.”

Elimdeki kristali o kadar sertçe sıktım ki canım acıdı. “Bunu atlatman için biraz zamana ihtiyacın var.”

Elini havaya kaldırıp sinirli sinirli salladı. “Zaman mı? Zaman mı dedin? Evet, tabi, tek ihtiyacım olan şey zaman. Zaman her şeyin çaresidir. Böyle söylerler, değil mi?”

Ses tonu o kadar alaycıydı ki onu dinlemek bana acı veriyordu. “Matt, lütfen böyle yapma...”

“Ne yapmayayım Rochelle? Sana kalbimi açmayayım mı? Merak etme, seni bu şekilde utandırmam.”

“Böyle konuşma!”

“Ne kadar aptalmışım. Sen beni kullandın.”

“İkimiz de kullanıldık.”

“Ama sen ilişkimizin bir yalan olduğunu başından beri biliyordun. Seni sevdiğimi söylerken beni öylece dinledin...” Öyle alaycı, korkunç bir kahkaha attı ki... Sonra başını salladı. “Zamana ihtiyacım olduğunu söylüyorsun. Pekâlâ, sana gerçekte neye ihtiyacım olduğunu söyleyeyim mi? Zamanı geri *almaya* ihtiyacım var.”

“Ne?”

“Zaten yaptığımız bu değil mi?”

“Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Arkarian’ın beni zamanda geriye göndermesini istiyorum. Böylelikle seni asla tanımamış olmayı seçebilirim!”

Arkasını dönüp hızla yürümeye başladı. Peşinden gitmek için ayağa kalktım. O sırada önümde Arkarian belirdi. Gözleri şefkatle doluydu. Anlaşılan konuştuklarımızı duymuştu. Yavaşça Matt’in kolunu tuttu.

“Sakin ol Matt. Biraz sakın ol.”

Matt biraz olsun sakinleşti. Arkarian duruma müdahale ettiği için ona gerçekten teşekkür borçluydum.

Matt’in iyi olduğundan emin olduktan sonra Arkarian ikimize döndü. “Anahtar gitmiş. Daha fazla aramanın anlamı yok. Kristalini söndür, Rochelle. Buradan gitmemiz gerek. Gölün öbür tarafında birtakım hareketlenmeler başladı.”

Beynimden aşağı kaynar sular döküldü. Daha fazla vakit kaybetmeden tapınağın olduğu yere geri döndük. Tepeye doğru tırmandıkça yukarda kırmızı bir ışığın parlamaya başladığını gördük. Hemen yere çöktük ve Arkarian'ın peşinden bir kayanın arkasına saklanarak daha yakından bakmaya çalıştık.

“Nedir o? Görebildiniz mi?” diye sordum.

Arkarian parmağıyla sessiz olmamı işaret etti. O sırada bir başkasının düşüncelerinin varlığını hissettim ve korkudan olduğum yere çivilendim. Marduke'nin bana hükmettiği günlerin hatırası hâlâ çok tazeydi.

Matt kayanın ucundan öbür tarafa bakmak için kafasını uzattı. Bir süre hiçbir şey söylemedi ama gözlerini fal taşı gibi kocaman açmıştı. “Orada ne yapıyorlar öyle?”

Matt'i bu kadar şaşkına uğratan şeyin ne olduğunu anlamak için ben de kafamı uzattım. Fakat Matt'in tepkisi bile durumu yeterince iyi yansıtmıyordu. Gölün öbür tarafında binlerce meşale yanıyordu. Öyle büyük bir alana yayılmışlardı ki kilometrelerce uzayan bir ateş parıltısı vardı. Meşalelerin olduğu yerde yüzlerce garip yaratık duruyordu. Domuz kafalı, tuhaf kanatları olan bir sürü yaratık. Fakat tüylerimi ürperten şey, bu yaratıkların görünümü değildi. Beni asıl dehşete düşüren şey her birinin tek tek sıraya dizilmiş ve büyük bir dikkatle bir yöne doğru odaklanmış olmalarıydı.

Sonunda kendimde konuşabilecek gücü buldum. Ancak fısıldayabiliyordum. “Bu yaratıklar da ne?”

“Onların adı çitkuşu,” dedi Matt. “Şu anda, eskiden hizmet ettiğin o canavarın önünde hazırolda duruyorlar. Tıpkı senin yaptığın gibi.”

Bu aşağılayıcı sözlerine aldırış etmemeye çalıştım. “Arkarian, ne yapıyorlar?”

Arkarian’ın, gözlerini manzaradan alması birkaç dakika sürdü. Nihayet yüzünü bana çevirdi.

“Savaşa hazırlanıyorlar.”

BÖLÜM 4

Matt

Arkarian Kale'ye döner dönmez bize gördüklerimizi hiç kimseye söylemememizi tembih etti. "İlk önce Mahkeme Heyeti'ne bildirmem gerek. Bazı kararlar alınması gerekecek. Eski planların yerini yenileri alacak."

"Bu 'hiç kimse'ye Isabel de dahil mi?"

Arkarian bir an için tereddüt etti. Acaba kız kardeşimden sürekli bir şeyler saklamak gibi bir alışkanlığı mı var diye düşündüm. O ikisi artık birbirlerine o kadar yakındı ki Arkarian'ın, Isabel'in üzerinde ne kadar büyük bir etkisi olduğunu merak ediyordum. Artık Lathenia da harekete geçmişti. Isabel ile olan ilişkisi Arkarian'ın kararlarını etkiler miydi? Koruyucu için yerine getirmesi gereken görevler öncelikli olmalı diye Isabel'e zarar verecek olursa Arkarian'ı öldürürdüm.

Gözlerini bana çevirdi. Bakışları sanki tenimin, damarlarımın, ruhumun ta içine işliyordu. "Şunu unutma Matt. Isabel'e zarar vermektense kendime bir bıçak saplarım."

Başımı salladım. Başka bir tepki veremezdim. Dilim damağım kupkuru olmuştu.

“Fakat,” diye devam etti, “Isabel’in görevlerini yalnızca ‘güvenli’ olanlarla sınırlamamı bekleme benden.”

Bu sözler gerilimi biraz olsun azalttı ve gülümsedim. “Zaten böyle bir şeyi denemeye kalkarsan sana iyi şanslar dilemekten başka yapabileceğim bir şey olmaz.”

“Isabel’i asla bu şekilde küçük düşürmem. Koruyucu onun her şeyi. Bu onun ruhunda var. Ayrıca Isabel’in yetenekleri bizi bekleyen savaş için hayati önem taşıyor. Bana güvenmek zorundasın Matt. Bazen her şey görüldüğü gibi değildir. Gerçekten, tuhaf, ikili bir hayat sürdürüyoruz. Fakat içini biraz rahatlatacaksa şu kadarını söyleyeyim. Yarın öğlene kadar Anılanların hepsi orada gördüklerimiz hakkında bilgilendirilmiş olacak. Herkes bunun için hazırlanacak. Özellikle de bizler, onları birebir görmüş olanlar hazır olacak. Neye benzediklerini bildiğimiz için dünyamıza ayak bastıkları anda onları tanımlamamız kolay olacak.”

“Ne kadar tehlikeliler Arkarian?” diye sordu Rochelle.

“Sadece varlıkları bile dünyamız için büyük bir tehdit oluşturuyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İyiyle kötü arasındaki denge tamamen bozulabilir.”

“Peki o zaman ne olur?”

“Yeraltına olan şeylerin aynısı yeryüzünün de başına gelir. Topraklarımızda karanlık rüzgârlar eser. Dünya gün geçtikçe ışığı yitirir. Güneş de, Ay da yavaş yavaş tamamen yok olur. Yiyecek hiçbir şey yetiştiremeyiz. Okyanus suları

asla yükselip alçalmaz, nehirler akamaz. Her yeri korku ve panik sarar. Sonunda doğamıza ait kalan son şey de öldüğünde kötülük kazanmış olur.”

Aklıma böyle bir şeyin olmasını isteyebilecek biri geliyordu. “Lathenia nasıl böyle bir şey ister?”

“Lathenia, bir Kaos Tanrıçası’dır. Gücünü karanlık ve soğuktan alır, kötülük ve açgözlülük onu mutlu eder.”

Sustuk ve Arkarian’ın ağzından dökülen bu korkunç şeyleri anlamaya çalıştık. Sessizlik Rochelle’in sorusuyla bozuldu. “Arkarian, sence ne zaman saldıracaklar?”

Arkarian derin bir nefes aldı. “Ordularına bakılacak olursa bence *yakında*.”

Bir süre daha sustuktan sonra Kale’ye geri döndük. Ethan ve Isabel, döndüğümüzü görünce rahat bir nefes aldı.

“Bir şey oldu mu?” diye sordu Arkarian aceleyle.

Ethan küreyi işaret etti. “Kanalı açtılar.”

Arkarian küreye baktı. Boyutların üzerinde birkaç kere oynadıktan sonra geçmişteki kareyi görüntülemeye başladı. “Plymouth şehrinde. 24 Ağustos 1768.” Bize döndü. “Yani Kaptan James Cook, gemisi *Endeavour* ile bir gün sonra keşif yolculuğuna çıkmak için okyanusa açılacak ve o yolculuğun sonunda da güneyde büyük bir kıtayı keşfedecek.”

“Kaptan Cook da kürede görünen kalabalığın içinde mi?” diye sordum merakla.

“Evet,” dedi Arkarian. “Yirmi dört kişiden oluşan bir ekip hayatlarının en büyük macerasına atılıyorlar. On üç yıl sürecek bir yolculuğun başındalar.”

“Sence tehlike nasıl bir yerden gelecek Arkarian?” diye sordu Isabel.

Başını Isabel’e çevirdi. Isabel ile bakışları kesişince Arkarian’ın bakışları her zaman olduğu gibi bir anlığına yumuşadı. “Bunu anlamak için biraz daha zamana ihtiyacım olacak. Yine de şu kadarını söyleyebilirim, kanalı çok kısa bir süreliğine açık tutacaklar. Bu da demek oluyor ki Düzen, o zaman diliminde hızlı ve etkili bir saldırı yapmayı planlıyor. Bana kalırsa iki kişi olacaklar. Biri dikkatleri ken-di üzerinde toplarken diğeri Kaptan Cook’u öldürecek.”

“Peki ne bekliyoruz?” diye sordu Isabel.

Arkarian kürenin yanından çekildi ve bize baktı. “Jimmy’yi göndermeyi düşünüyordum. Fakat o bu gece başka bir göreve gidecek.”

“Arkarian,” diye başladı Isabel, büyük bir ciddiyetle. “Ben gidebilirim.”

Arkarian, Isabel’e yanıt vermedi. Ethan ile bana bakı-yordu. “Göreve Ethan ve Matt gidecek.”

Bunu duyunca hem çok heyecanlandım hem de içim rahatladı. Isabel’in gitmeyecek olmasına sevinmiştim. Arkarian, bunu hiç istemese de Isabel’in küçük düşmesi benim için o kadar sorun olmazdı. İlk defa gerçek bir görevim olacağı için de heyecanlanmışım. Hem de henüz yeteneklerim bile ortaya çıkmamışken! Bunu düşündüğüm anda içimdeki heyecan, karnıma ağırlar sokan bir gerginliğe dönüştü.

Isabel yanımda huzursuzca kıpırdanıyordu. Arkarian’ı kolundan tutup kenara çekti. “Ne yapıyorsun?”

“Sadece görevimi yapıyorum Isabel. Öğrendiklerimi uyguluyorum. Durumu değerlendiriyorum ve değerlendirmelerim doğrultusunda bazı kararlar veriyorum.”

“İyi, ama neden Matt’i gönderiyorsun?”

“Hey!” diye bağırdım.

Isabel bana döndü. “Kapa çeneni Matt. Sadece nedenini bilmek istiyorum.”

Anlaşılan bu ikisi aralarında bazı anlaşmazlıklar yaşıyorlardı. Birlikte bir çift gibi olmaya çalışıyorlardı. Biriyle bir ilişki yaşamak bu anlama geliyordu. Bakışlarım Rochelle’e kaydı. Artık böyle bir derdim olmadığı için mutluydum.

“Isabel,” dedi, Arkarian sakince. Sonra kafasıyla küreyi işaret etti. “Orada tam olarak yirmi dört erkek var.”

Isabel nihayet anlamaya başlıyordu. “Hımm...”

“Seni veya başka herhangi bir kızı oraya göndermek çok dikkat çekici olur. Şu erkeklere bir baksana. Böyle bir şeyin, görevi ne kadar büyük bir tehlikeye sokacağını söylememe gerek yok herhalde.”

Ethan kahkahalarla gülmeye başladı.

Isabel, Ethan’ın koluna sert bir yumruk attı. Ethan kolunu ovuşturdu.

“Ekibin sadece erkeklerden oluştuğunu fark etmemiştim,” diye geveledi Isabel. “Sadece bana karşı aşırı korumacı davranmanı istemedim. Hepsi bu.” Sonra bana döndü. “Matt bu konuda yeterince canımı sıkıyor zaten.”

Arkarian, Isabel’in elini tuttu. Sonra Rochelle’e döndü ve sabahın ilk saatlerinde toplantı yapılacağını, bu haberi

Bay Carter'a, Jimmy'ye ve Ethan'ın babası Shaun'a iletmesini istedi. Sabahleyin herkes görevden döndükten sonra toplanacaktık. "Haberini vermek için telefonu kullanma. Yoksa sinyaller çok kolay tespit edilir."

Rochelle yola çıkınca Arkarian, Ethan ve bana döndü. "Siz ikiniz eve gidip dinlenseniz iyi olur. Görevden önce Kale'de buluşuruz, talimatları orada bildiririm. Unutma, Matt, Kale'ye uyurken gönderileceksin. Sadece biraz gevşe ve her zamanki saatlerde uyu. Kale'ye vardığınız zaman gözleriniz ve ruhlarınız kendi bedenlerinize benzer bedenlerde saklanacak. Daha sonra size gizli kimlikler verilecek. Anlıyor musun?"

Başımı salladım. "Ethan çalışmalarımız sırasında yolculukların nasıl gerçekleştiğini ayrıntılı olarak açıklamıştı. Yalnızca bir şey var: Bugün sizinle Kale'de bulunduğumuz oda, Ethan'ın bana anlattıklarından çok farklıydı."

"Çünkü bugün Kale'nin başka bir bölgesindeydik. Kale iki ayrı bölgeden oluşuyor. Zaman yolculukları için labirentlerin olduğu tarafı kullanıyoruz. Orada merdivenler ve odalar, kimliklerimiz için karşılayacakları ihtiyaçlara göre sürekli şekil ve yön değiştirir. Bugün sizinle gittiğimiz bölge ise farklı amaçlar için kullanılıyor. Orada yaşayanlar ve çalışanlar vardır. Labirentin olduğu bölge, bu diğer tarafta yapılan düzenlemelere ve Kale'deki makinelerin kontrol edilmesine bağlıdır. Bilmek istediğin bir şey var mı?"

Yeterince hazırlıklı olduğumu düşünüyordum. Aklıma başka bir şey gelmiyordu.

“Güzel. Artık gitmelisiniz. Neredyse akşam oldu. Aileleriniz neden bu kadar geç kaldığınızı merak etmeye başlamış olabilir.”

Ethan gitmemiz için kolumdan çekiştirdi. Fakat Isabel hâlâ Arkarian’a yapışık duruyordu. “Geliyor musun?” diye sordum.

Kafasını kaldırıp Arkarian’a baktı. Arkarian gözlerini Isabel’den ayırmadan seslendi. “Siz gidin. O da birazdan gelir.”

Ethan kolumu bir kez daha çekiştirdi. Bir süre Isabel’e baktım. Sonra dönüp ağır ağır Ethan’ın peşinden yürümeye başladım. Keşke Isabel’i, Arkarian ile görmeye biraz olsun alışabilseydim.

Dışarıya akşam serinliği çökmüştü. Paltoma sıkı sıkı sarındım.

Ethan bana döndü. “Endişelenmeyi hiç bırakmayacaksın, değil mi?”

“Pardon?..”

“Isabel hakkında demek istiyorum.”

“Sadece, babama ona iyi bakacağıma dair söz verdim. Verdiğim sözü tutmaya çalışıyorum.”

“Isabel benim en iyi arkadaşım. Güven bana, tehlike olduğunu düşünseydim onu asla yalnız bırakmazdım.” Omzumu sıvazladı. “Hadi artık. Dikkatini bu geceki görev vermen gerek. İşleri batırmak istemezsin, değil mi?”

“Tabi ki hayır!”

Ethan, Kale hakkında bir şeyler anlatmaya başladı. Bunları daha önce de konuşmuştuk, ama Arkarian'a sorduğum soru muhtemelen bir kez daha üzerinden geçmemiz gerektiğini düşündürmüş olmalıydı. "Labirentlerin orası, kullanmamız gereken dili, aksanı ve uyum sağlamamız için gereken diğer ayrıntıları öğrendiğimiz yer..."

Dağdan aşağı yürürken kulağımı Ethan'a verdim. Çok geçmeden arkamızdan birinin seslendiğini duydum. "Hey, beni de bekleyin!"

Isabel'di. Onu görünce rahat bir nefes aldım ve ister istemez gülümsedim. Isabel'in gözünden kaçamadı. "Seni sersem! Artık bana bakıcılık yapmana gerek kalmadığını ne zaman fark edeceksin? Sadece birkaç dakika baş başa kalmak istedik. Bunda yanlış bir şey yok!"

Sesimdeki gerginliği gizleyemeden çenemi zar zor tuttum ve sadece mırıldandım. "Biliyorum."

Ethan birkaç şey hakkında daha bilgi verdi ve bizimle eve kadar yürüdü. Tek istediğim hemen bir duş alıp yatağa girmektir. Fakat kapının diğer tarafında annem sabırsızlıkla bizi bekliyordu.

"Nerede kaldınız?"

Sesi çok endişeliydi. Bu sabah okulda olanlardan sonra endişelenmesi normaldi. Olaydan sonra ona telefon etmiştim. Isabel ile benim iyi olduğumuzu, yaralanmadığımızı ve okul tatil edildiği için milli parkta yürüyüşe gideceğimizi haber vermiştim.

“İyi olduğunuzdan emin misiniz? Neden inatla yürüyüşe gittiğinizi anlamıyorum. Neyse ki Jimmy de karşılaştığınızı, iyi olduğunuzu söyledi. Yine de o parka gitmenizden hiç hoşlanmıyorum. Çok tehlikeli. Bir kez daha mı kaybolmak istiyorsunuz?”

Tabi ki de endişelenmişti. “Özür dileriz anne. Seni üzmemek istemedik. Daha önce de orada... kaybolduğumuzu... tamamen unutmuşum. Çok uzağa gitmedik. Gerçekten.”

Jimmy mutfakta şarkı söylüyordu. Sesini buradan bile duyabiliyordum. O da Koruyucu’nun bir üyesiydi ve aynı zamanda Anılanlardan biriydi. Annemin de erkek arkadaşydı. Bazen hisleri konusunda anneme karşı samimi olmadığını düşünüyordum. Belki de sadece onu seviyormuş gibi davranıyordu. Belki de annemle birlikte olmasının nedeni bizim evde kalıp Isabel ile bana göz kulak olmak istemesiydi. Bu hiç hoş bir düşünce değildi, ama gerçek olamayacağı anlamına da gelmiyordu. Sonuçta Rochelle de görevinin bir parçası olarak beni seviyormuş gibi davranmamış mıydı?

Jimmy üzerindeki mutfak önlüğüne ellerini kurulayarak yanımıza geldi. “Sana söylemiştim, sevgilim. Çocukların başına bir şey gelmemiş.” Isabel ve bana dönüp gülümsedi. “Duş almak için hâlâ vaktiniz var. Yine de acele edin. Yemek hazır sayılır.”

“Ben aç değil...”

Cümlemi tamamlamama fırsat kalmadan Isabel bana dirsek attı. “Teşekkürler Jimmy. Açlıktan ölüyorum. Matt de

biraz önce bugünkü yürüyüşten sonra nasıl kurtlar gibi acıktığını söylüyordu.”

Isabel anneme sarılıp onu öptükten sonra koşa koşa üst kata çıktı. Isabel’in uyarısını anlamıştım. Ethan da bu konunun üstünde çok durmuştu. Oldukça normal görünmeliydim. Yoksa annem hasta olduğumdan filan şüphe edip gece uyurken beni kontrol etmeye gelirdi. Sadece uyuyor gibi görünüyorum olurdu. Fakat beni uyandırmaya çalışırsa sanki komaya girmişim gibi uyanamazdım ve tabi annemin de ödü kopardı. Ayrıca bunun benim için de tehlikeli olan yanları vardı. Zaman yolculuğunda olan kişi bu yüzden yolculuk sırasında acı çekebiliyor, hatta ölebiliyordu.

Duş aldıktan sonra akşam yemeğine indim. Masada en sevdiğim yemekler vardı: Galeta ununa batırılmış, acı soslu tavuk ve patates. Ama nedense bu akşam her şeyin tadı, karton gibi geliyordu. Anneme iyi gözükme için gülümseyerek bütün lokmaları zorla yuttum. Jimmy karşımda sırtıyordu. İşte Jimmy böyle biriydi. Başkalarının sıkıntılarından sanki keyif alıyordu. Isabel’e söylesem bu konuda kesinlikle bana katılmazdı, ama zaten Isabel’in bana hak verdiği hiçbir konu yoktu.

Jimmy bana eziyet etmeye kararlıymış gibi yemekten sonra bulaşıkları ikimizin yıkayacağını söyledi. “Hanımlar bu gece biraz dinlensinler, değil mi?”

Bu kez tavırları her zamankinden daha sinir bozucu olmaya başlamıştı. Fakat itiraz etmenin bir anlamı yoktu. Sadece bu akşamı rahat rahat geride bırakmak, yatağıma

girmek, uykuya dalmak ve ilk görevim için yolculuğa çıkmak istiyordum.

Hep beraber mutfaka geçtik. Jimmy elime bir havlu tutuşturdu. "Ben yıkarım, sen de kurularsın." Annem ve Isabel mutfaktan çıkınca havluyu geri aldı. "Sadece sana bu geceki yolculuğunda iyi şanslar dilemek için bir bahane uydurdum. Yanımızda annen varken söyleyemezdim."

Jimmy'nin alaycı tavrı bir anda uçup gitmişti. Hatta bakışları bile, nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ama, çok daha düşünceli olmuştu.

"Pekâlâ."

"Ayrıca dikkatli olmalısın. Bu aralar yaptığımız her şeyi büyük bir aceleyle yapıyoruz ve bazen tehlike anında bir saniye içinde büyük kararlar almak zorunda kalıyoruz." Belli ki deneyimlerine dayanarak konuşuyordu. Genelde Jimmy'nin söylediği şeyler beni sinir ederdi ve söylediklerini özellikle kulak ardı etmek gibi bir alışkanlığım vardı, ama bu kez bütün dikkatimi ona verdim. "Yapılacak en doğru şeyin ne olduğuna karar vermek için yalnızca bir saniyenin olması hiç kolay değildir."

Başımı salladım.

"Biliyorum, henüz güçlerin ortaya çıkmadı, ama sıkı bir eğitimden geçtin. Ethan gerçekten iyi bir iş çıkardı. Sana verebileceğim tek tavsiye, içgüdülerine güvenmen olacak. Eğer bir terslik olduğunu hissedersen onların peşinden git. Eğer içgüdülerin sana tabanları yağlamayı söylerse de yapabildiğin kadar hızlı bir şekilde kaç ve kurtul. Tamam mı?"

“Tamam.”

“Hadi gidip yatağına gir.” İçi bulaşıklarla dolu lavaboya baktı. “Ben bunları hallederim. İlk seferinde uyumak hiç de kolay değildir.”

Üst kata çıkıp odama girdim ve kendimi yatağına attım. Derin derin nefes aldım. İnsanlardan duyduğum bütün uyarılar kafamın içinde dönüp duruyordu. Onları duymamaya çalıştım, ama imkânı yoktu. Her biri beynimde cirit atıyor, daha çok dikkatimi çekmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Zamanda yolculuk yapmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeye çalıştım, Acaba başlarken herhangi bir işaret olacak mıydı? Ya da bunun gerçekleştiğini ben hissedecek miydim? Ya geçiş sırasında uyanırsam ne olacaktı?

Sonunda gözlerimi kapattım. Macera başladığında eminim hissederdim.

BÖLÜM 5

Rochelle

Arkarian'ın yerinden ayrıldıktan sonra okula geri döndüm. Bay Carter'ı bulmalıydım ve yarınki toplantıyı haber vermeliydim. Muhtemelen hâlâ hastanedeydi. Yine de önce okula bakmaya karar verdim. Boşu boşuna şehir merkezine gitmek istemiyordum. Aslında onu nerede bulabileceğimi Arkarian'a sormalıydım, ama o sırada hiç aklıma gelmemişti.

Okul berbat durumdaydı. D bloğun aldığı zararlar yüzünden spor salonlarına geçici sınıflar yapılıyordu. D blok tekrar inşa edilene kadar buradaki sınıflar kullanılacaktı. Bu son bilgiye, müdürün odasında telefonla konuşan Bayan Walters'a kulak misafiri olarak ulaştım.

Anlaşılan okulda zarar görmeyen tek yer müdürün odasıydı. “Her yerde o şeylerden var,” diye konuşmaya devam etti Bayan Walters. “Küçük şehrimiz bütün gün boyunca hükümetin gönderdiği bilim insanlarının istilasına uğradı. Ayrıca basın ve kameralar da...”

Dikkatini çekebilmek için parmaklarımla masada ritim tutmaya başladım. Sinirli sinirli yüzüme baktıktan sonra telefonun ahizesini eliyle kapattı. “Okul kapalı bu hafta. Binaların güvenliğini sağlamak biraz zaman alacak.”

“Ben...”

“Okulun ne zaman açılacağını yerel haberlerde söyleyecekler çocuğum.” Elini havada sallayarak dışarı çıkmamı işaret etti ve telefonda sohbet etmeye geri döndü.

Bu kez sesimi yükselterek devam ettim. “Bay Carter’ı nerede bulabileceğimi biliyor musunuz, diye soracaktım.” Sonunda burada bulunma nedenimin derslerin ne zaman başlayacağını öğrenmek olmadığını anladı. Sanki derslerin ne zaman başlayacağı beni çok ilgilendiriyordu!

“Ya...” diye geveledi. “Niye baştan söylemedin? Sanırım Bay Carter’ı gözlem için hastanede tutuyorlar.”

Aman ne güzel! “Orada ne kadar kalacak?”

“Efendim canım? Bir şey mi dedin?” Beni ilk kez görmüş gibi şaşkın şaşkın odanın etrafına bakındı. Sonra elindeki telefona bakıp kaşlarını çattı. Bir güle güle bile demeden telefonu kapatıverdi. “Bize müdüriyeti boşaltmamızı söylediler. Yani mühendisler söyledi. Fakat öğrencilerin velilerini aramaları gerekiyordu. Telefonlar susmak bilmedi. Dört bir yandan gazeteciler üşüştü. Olağanüstü bir olaymış bu.”

Tane tane, çok yavaş bir şekilde konuşmaya çalıştım. Yoksa Bayan Walters’ın, dikkatini toplaması imkânsızdı. “Bay Carter, hastanede, ne kadar kalacak?”

“Onu mu soruyordun canım? Şey, sadece birkaç günlüğüne, sanırım. Bazı tahliller yapmak istiyorlarmış. Bay Carter ısrarla sağlığının yerinde olduğunu anlatmaya çalışıyor, ama onlar nasıldır sen de bilirsin.”

Kafamı salladım. “Onlar kim?”

“Doktorlar, hemşireler, bilim insanları... Hepsi Bay Carter’ın hayatta kalması bir mucize, diyor. Üzerinde bir sıyrık bile yokmuş. Tanrı o adamı korumuş.”

Hımm... Evet, ama aslında öyle de denemezdi. Isabel ve Ethan o sırada yakınlarda olduğu için çok şanslıydı. Gazetecinin biri odaya daldı ve elindeki mikrofonu burnuma dayadı. Hemen eğilip kaçtım ve odadan fırladım. Fakat her yer gazetecilerle doluydu. Onları ön kapıya ulaşana kadar atlatmak için tam bir savaş verdim.

Hava kararmaya başlamıştı. Otobüse binip hastaneye doğru yola koyuldum. Daha Shaun ve Jimmy’ye haber vermem gerekiyordu. Bu şekilde devam ederse bütün gece onlara ulaşmaya çalışarak geçecekti.

Yaklaşık yirmi dakika sonra şehir merkezine vardım. Otobüsten inip hastaneye yürüdüm. Danışmadan Bay Carter’ın üçüncü kattaki bir odada kaldığını öğrendim. İçeri girdiğim sırada Bay Carter, doktorlardan birine gitmesine izin vermedikleri için söyleniyordu.

Birkaç kere kapıya vurarak konuşmalarını bölmeye çalıştım.

Doktor beni görünce gülümsemeye çalıştı, ama pek beceremedi. Anlaşılan Bay Carter, doktorun sabrını sınavarak ona çok problem çıkarıyordu. Hayatta kalması gerçekten de bir mucize gibi görüldüğü için Bay Carter’ı mutlaka gözlem altında tutmak gerektiğini düşünüyor olmalıydılar.

Doktor beni içeri çağırırdı. “Ziyaretçiniz gidince bu konuşmaya kaldığımız yerden devam edeceğiz Bay Carter.” Yanımdan geçerken fısıldadı. “İyi şanslar.”

Doktor gidince Bay Carter kapıyı kapamamı işaret etti. Odada baş başa kalmıştık. Nereye bakacağımı şaşırdım. Ne de olsa pek anlaştığımız söylenemezdi. Hatta hiç anlaşıyorlardı.

Yanına yaklaştım. Üzerinde bir sürü tüp vardı. Her tarafına hortumlar bağlamışlardı. “Size neler yaptılar böyle?” Bir kalp makinesi odanın arkasında düzenli olarak çalışıyordu. Başka makineler de küçük dalgalar veya zikzaklarla ekranda yeşil bir ışık oluşturunuyordu. Etrafımızdaki makineleri işaret ettim. “Bütün bunlar gerekli mi?”

“Tabi ki değil! Bunu bir de onlara anlatmaya çalış.” Kafasını iki yana salladı. Kapalı kapıya bir göz attıktan sonra kafasındaki, göğsündeki, kollarında ve bacaklarındaki bantları, tüpleri tek tek sökmeye başladı.

“Ne yapıyorsunuz?”

“Buradan çıkıyorum.”

“Bay Carter, sizce hemşireler fark etmezler mi? Bize her zaman üzerimize fazla dikkat çekmememiz gerektiğini öğrettiniz.”

“Asıl burada kalmaya devam ederek dikkat çekiyorum. Sürekli mucizevi iyileşmemle ilgili sorular sorup duruyorlar. Burada olmazsam üzerimde daha fazla test uygulayamazlar. Aslına bakarsan Rochelle, zamanlaman mükemmel. Beni eve bırakacak birine ihtiyacım vardı.”

“Ben otobüsle geldim.”

Bir an duraksadı ve sonra üstündeki son tüpü de çıkarıp attı. “Araba kullanacak kadar büyümedin mi?”

Gözlerimi kısarak suratına baktım. “Bilmem farkında mısınız, ama son zamanlarda buralarda değildim. Hem kimin ehliyet almaya vakti var ki? Bugün nerede olduğuma inanmayacaksınız.”

Tek kaşını kaldırıp merakla bekledi, ama konuşmaya devam etmedim. Mesajı aldı ve yanındaki çekmecedeki giysilerini çıkarmaya başladı. Arkamı dönmeme işaret etti. Ben de memnuniyetle yaptım. Giyinmeyi bitirince arkamdan omzuma vurdu. “Hadi gidelim buradan.”

“Nasıl kaçacaksınız? Hemşireler makinelerin çalışmadığını hemen fark edecekler.”

Anlaşılan Bay Carter’ın özel yeteneği, duyu dışı sesleri algılayabilmekmiş. Demek her şey bu yüzdendi! Dersteyken en arka sırada fısıldasak bile ne konuştuğumuzu hep duyuyordu. Ethan’ın başının sürekli derde girmesine şaşmamak lazımdı.

“Sağdan ikinci kapı merdivenlere açılıyor. Bütün gün aşağı inip yukarı çıkan ayak sesleri işittim. Zemin kata kadar kırk yedi basamak var.”

Kapıdan dışarıyı gözetledik. Kimsenin bakmadığından emin olunca odadan çıktık ve sağa döndük. Fakat hemşirelerin odası tam da merdivenlerin karşısındaydı. O sırada bir de alarm çalmaya başladı. Muhtemelen Bay Carter’ın odasındaki makine artık aktif olmadığı içindi. Hemşireler bir anda harekete geçti.

Bir tanesi bizi gördü ve Bay Carter'ı hemen tanıdı. "Hey! Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz? Geri gelin!"

Hızla merdivenlere koştuk.

"Çabuk!"

Bay Carter'ın peşinden üç kat aşağı koştum. Sonra otoparka kadar bir kat daha indik. "Ön kapıda güvenlik görevlileri olacak," diye açıkladı.

Birkaç dakika sonra dışarıdaydık, fakat hastane iyice geride kalana kadar koşmaya devam ettik.

Sonunda koşmayı bıraktık. Eğilip dizlerimi tuttum. "Egzersiz için çok sağ olun, Bay Carter. Oysa ki tek isteğim, size bir toplantı yapılacağını haber vermektir. Yarın sabah Arkarian'ın yerinde buluşulacak. Orada olun."

En yakın otobüs durağını aramak için Bay Carter'a arkamı dönüp etrafıma bakındım. Yanıma geldi. "Toplantı mı? Bir şey mi oldu?"

Gözlerim otobüs durağında, yanıt verdim. "Eminim yarın sizi bilgilendirirler."

Otobüsü görünce elimi havaya kaldırdım, ama durakta olmadığım için geçip gitti. "Kahretsin!"

Bay Carter elini kaldırıp aksi yöne gitmekte olan bir taksiyi çevirdi. Taksi U dönüşü yaparak trafiği altüst etti. Bay Carter arka kapıyı açıp arabaya binmemi işaret etti. "Bir sonraki otobüs yarım saatten önce gelmez."

Taksiye bindim. "Shaun ve Jimmy'ye de haber vermem gerek."

“Ben bu akşam Jimmy’yi göreceğim,” dedi. “Beraber bir göreve gideceğiz. Orada söylerim.”

Bay Carter taksi şoförüne Ethan’ın evini tarif etti, ama önce Angel Falls Lisesine gitmesini söyledi. Okula varınca arabadan indi. “Arabamı burada bırakmıştım,” dedi. “Bunu al,” diyerek elime biraz para tutuşturdu. Elleri elime değince tanıdık bir his duydum. Düşünmek için bir saniye bile vaktim olmamıştı ki Bay Carter abartılı bir tepkiyle gözlerini kısıp geriye sıçradı. Muhtemelen ellerim canını yakmıştı. Hafif bir yanma veya batma hissetmiş olmalıydı. İşte o zaman ellerimde dolaşan elektrik akımını fark etti. Hemen elimi cebime soktum. Bütün bir öğleden sonra bu şekilde dolaşmıştım. Bay Carter bir şey söylemedi. Fakat uzun bir süre kuşkulu gözlerle süzdü beni. Sonra taksi şoförüne döndü. “Onu istediği yere götürün,” dedi.

Milli parka doğru devam ettik. Şoföre beni beklemesini söyledim ve arabadan inip Shaun’a yarınki toplantıyı haber vermeye gittim. Neyse ki evdeydi. Bayan Roberts’a aceleyle bir merhaba dedim. Son günlerde, hiç olmadığı kadar iyi görünüyordu.

Arabaya geri döndüm ve şoföre evimi tarif ettim. Yolun yarısından önce fikrimi değiştirdim ve milli parka geri dönmelerini söyledim. “Orada taşlık bir yol var. Eskiden itfaiye arabalarının geçmesi için kullanılırmış,” diye tarif ettim.

“Oraya gitmek istediğinden emin misin?”

“Evet,” diye geveledim. Aslında ben de bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Arkarian benden gidip Neriah’ı

görmemi istememişti. Fakat içimden bir ses bana bunu kesinlikle yapmam gerektiğini söylüyordu. Neriah da Anılardan biriydi. Ancak kimliği en son ortaya çıkacak kişiydi. Henüz kendisi bile bilmiyordu. Bunu ona söylemek Eğitmeni olarak Ethan'ın göreviydi. Bizlerle ilgili şeyleri ona Ethan anlatacaktı. O yüzden şu anda neden böyle bir şey yaptığımı bilmiyordum. Sadece doğru olan buymuş gibi geliyordu.

Artık hava tamamen kararmıştı. Araba taşlık, dar yola dönünce içimde bir ürperti hissettim. Şoför de dikiz aynasından bana bakıyor, merakla ne zaman dur diyeceğimi düşünüyordu.

“Devam edin.”

Nihayet yolun sonuna geldik. Arabayı yüksek, demir bir kapının önünde durdurdu.

“Beni burada bekleyin. Yalnızca birkaç dakika sürecek.”

“Önce paramı ödeyin,” diye ısrar etti.

Fırlayıp gideceğini biliyordum. Kafasından geçenleri duydum. Onu hemen döneceğime ikna etmeye çalıştım.

“Önce ücreti ödeyin. O zaman beklerim.” Yalan söylüyordu, ama pek bir seçeneğim yoktu.

Parayı ödedim ve ısrarla beni beklemesini rica ettim.

Dışarı çıkıp kapıyı kapadığım anda şoför gaza bastı ve tozu dumanı suratıma savurarak dönüp kayboldu. Aman ne güzel! Şimdi eve nasıl dönecektim? Bir süre arkasından öylece bakakaldım. Kırmızı lambalar uzaklaşıp kaybolana

dek gözlerimi ayırmadan bekledim. Gecenin karanlığı günün en sevdiğim saatleri değildi.

Nihayet araba tamamen uzaklaşıp gözden kaybolunca demir kapının ardında başka ışıklar olduğunu fark ettim. Çok parlak değillerdi. Parmaklıklara yaklaşıp kafamı uzatarak bahçeye bakmaya çalıştım. Fakat anlaşılan bir çeşit cam ya da plastiğin ardından bakıyordum. Herhalde bariyer gibi bir şeydi.

Aniden tiz bir çığlık, gecenin sessizliğini delip geçti. Bana kim olduğumu soruyordu. Yerimden sıçradım. Sesin geldiği yere; beyaz, ufak kutuya doğru eğildim. “Ben Rochelle Thallimar. Neriah’yı görmek istiyordum. Bu sabah onu okuldan eve bırakırken gelmişim.”

Bir dakika sonra kapının kilidi açıldı ve yalnızca benim geçebileceğim kadar aralandı. Fakat kapı yalnızca bariyerin önünde duran bir tuzak görevi görüyordu. Önümdeki cam ya da plastikten maddenin içinde tam benim boyutlarımda başka bir delik açıldı. Camdan ya da artık her ne maddeden yapıldıysa o bariyerin şekil kazanabilmesi gerçekten çok tuhaftı. Elimi uzatıp deliğin kenarlarına dokunacaktım ki o ses geri geldi. “Hemen içeri girin!”

Tekrar yerimden sıçradım. Bariyerden içeri girdim ve delik, vakumlanmış gibi bir ses çıkararak arkamdan kapandı. Başımı kaldırıp yukarı baktım. Karanlık olmasına rağmen bariyerin ağaçların üzerini de kapladığını, gökyüzünün önünü şeffaf bir perde gibi kapattığını gördüm. Bütün bahçe bu bariyerle bir kubbe gibi çevrelenmişti.

Şimdi düşününce anlıyordum. Neriah okula siyah bir Mercedes'in içinde, şoförüyle gidip geliyordu. Ayrıca iki köpeği de onlara eşlik ediyordu. Sanırım bütün bu güvenlik onu Marduke'den korumak içindi.

Uzayıp giden taşlık araç yolunda daha yeni yürümeye başlamıştım ki ileride Neriah'nın evini aydınlatan ışıklar yandı. Bir saniye için öylece durdum ve manzaraya baktım. Vay be, dedim içimden. Ev bir saray gibiydi. Üst katlarda çıkık siperlikleri olan küçük pencereler ve çok güzel çiçekliklerle süslenmiş balkonlar vardı. Çatı ise yeşilliklerle kaplıydı. "Birileri sana gerçekten iyi bakıyor olmalı," dedim kendi kendime.

Tam bu lafımın üstüne bahçede başka birilerine ait bazı düşünceler zihnimden hızla geçip gitti. Bu, çok kısa sürmüş bir karşılaşma anıydı. Acaba ben mi hayal etmiştim? Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Etrafıma bakındım, ama araba yolunu aydınlatan birkaç ışığın dışında her yer kapkaranlıktı. Hiçbir şey göremedim.

Bacaklarım sanki taş kesilmişti, adım atmak için kendimi zorlamak zorundaydım. O bir anlık düşünce bana herhangi bir yerden ulaşmış olabilirdi. Hele artık düşünceleri oldukça uzak bir mesafeden duyabildiğim düşünülürse... Belki ormanda birileri vardı ve yasak olduğu halde gizli gizli kamp yapıyordu. Bu civarlarda insanlar sürekli yapardı bunu.

Sonra yine aynı şey oldu. Tam yukardan bir ağaç dalı üzerime düşerken tepemde asılı kaldığı sırada. Kafamı kaldırıp yukarı baktım. Fakat henüz ay çıkmamıştı ve gecenin karanlığında gökyüzünü iyice bulanıklaştıran o

bariyer varken de yukarıda karanlıktan ve ağaç dallarının gölgelerinden başka hiçbir şey göremiyordum.

Pekâlâ, diye kendi kendimi telkin etmeye çalıştım. Yalnızca yürümeye devam etmeliydim. Sonuçta ne olabilirdi ki? Bazı sesler duyuyordum o kadar. İleri baktım. Ev hâlâ oldukça uzaktaydı; kendimi güvende hissedemeyeceğim kadar uzakta... Neden Neriah'yı ziyaret etmeye kalkışmıştım ki? Hem de neden gecenin bu saatinde?

Sağ tarafımdan bir ses duyunca olduğum yerde durdum. Kafamı yavaşça sesin geldiği yöne çevirdim. Bu kez bir şey gördüğüme emindim. İki parlak ışık. Oval şeklindeydi ve kesinlikle bir çift göze benzetebileceğim kadar küçüktü. Ve bu kez çıkan hırıltıyı da çok net duydum. Bahçede bir hayvan vardı!

O şey hareket etti ve ağaçların diğer tarafındaki çimenlerde bir gölgenin fırlayıp kaçtığını gördüm. Dilim damağım kupkuru olmuştu. *Koş!* Bu kelimeyi kafamın içinde çılgılık çılgılığa bağırdım. *Hadi koş!*

Nihayet eve vardım. Neriah kapıyı açtı. Yanında bembeyaz iki köpeği huzursuzca kıpırdanıyor, uluyor ve yerlerinde duramıyordu. "Merhaba Rochelle," dedi, bir yandan köpeklerine oturmalarını emrederken. "İçeri gelsene." Köpekler hâlâ huzursuz görünüyordu. "Bu ikisinin nesi var, anlamıyorum."

"Bahçenizde bir şey dolaşıyor."

Gözlerini dikkatlice yüzüme çevirdi. "Emin misin? Ne oldu? Bir şey mi gördün?"

“Sanırım bir hayvan.” Ona bu hayvanın tam da bir insan gibi düşünceleri olduğunu söylemek istediğimden emin değildim. En azından benim algılayabileceğim kadar insanlara özgü düşüncelerdi. Hayvanların düşüncelerini okuma yeteneğim yoktu.

Neriah’nın arkasından bir kadın yaklaştı. Annesi olabilir, diye düşündüm. Gözleri aynı Neriah’ninki gibi oval ve kocamandı. Cildi pürüzsüzdü ve saçları simsiyahtı. “Köpekleri bırak, gitsinler,” dedi.

Neriah elini havaya kaldırıp açık kapıyı işaret etti. Köpekler bir iki kez havladıktan sonra dışarı doğru atladılar. Oldukça güçlü bir şekilde çok uzağa sıçramışlardı. Ve gözlerime inanamadım, ama bunu yaparken şekilleri değişti. Birer leopara dönüştüler! Üzerlerinde siyah benekler olan kar leopardları, beyaz, kalın tüyleriyle ileri doğru atıldı. Ağzım açık, arkalarından bakakaldım.

Neriah’nın annesi kapıyı kapattı. “Benim adım Aneliese. Evimize hoş geldin, Rochelle.”

“Gelmen çok hoşuma gitti Rochelle,” dedi Neriah. “Kimse beni ziyarete gelmez genellikle.”

“Tabi anlıyorum,” dedim, ama sözümün devamını getirmedim. Sonuçta Neriah, ormanın derinliklerinde, eski bir itfaiye yolunun bittiği yerde, peri masallarından çıkmış gibi gözüken, iki metre boyunda kocaman taş duvarlarla çevrilmiş, tepesinde bariyer olan bir evde yaşıyordu ve burayı, leopara dönüşen iki köpek ve bahçede garip sesler çıkaran başka bir hayvanla paylaşıyordu. Kimsenin ziyaret

etmemesine pek şaşmamak lazımdı. “Eh, evinin yolu biraz sapa,” dedim.

Aneliese yavaşça araya girdi. “Burada güvenlik çok sıkıdır, ama bunu yapmak zorundayız.”

Bahçede o tuhaf hayvanla karşılaşmamın ve iki köpeğin leopara dönüşmelerinin yarattığı şokla hâlâ tam olarak kendime gelememiştim ve o sırada sözcükleri art arda dizmek pek de kolay değildi.

Neriah titrediğimi fark etti. “Korkmuş olmalısın. İçeri gel. Şöminenin yanında biraz ısınmaya çalış.”

Neriah’nın peşinden genişçe bir salona girdim. İçeride antika büfeler, dolaplar, çekmeceler ve masalar vardı. Duvarlarda klasik tablolar asılıydı. Her şey çok değişik ve güzel görünüyordu.

Sohbet etmeye başladık. Neriah’nın okula alışıp alışmadığından bahsettik. Aneliese’in, sorularını seçerken ne kadar titiz davrandığı gözümünden kaçmıyordu. Ve o sırada bu salondaki garipliğin ne olduğunu anladım. Çok sessizdi. Yani kafamın içinde hiç ses yoktu. Neriah ve annesi, aynı Arkarian gibi düşüncelerinin önüne perde çekmeyi biliyorlardı. Bu konuda çok iyi eğitilmişlerdi. Bir anda tüylerimin ürperdiğini hissettim.

“İkiniz yalnız mı yaşıyorsunuz?” diye sordum. Burada yalnız yaşamak çok ürkütücü olmalıydı.

Aneliese bana döndü. “Yardımcılarımız var. Beş kişiler.”

Hımm, pekâlâ! O zaman onların düşüncelerini neden duyamıyordum? “Tabi ya, sanırım yardımcılarınızdan biri diyafondan benimle konuştu.”

“Evet, o William’dı. Sesi bazen insanları ürkütebiliyor. Umarım seni çok korkutmamıştır.”

Acaba kapının önünde verdiğim tepkiyi kameradan filan görmüş olabilirler miydi? “Hayır, korkmadım. Sadece biraz hazırlıksız yakalandım.”

Aneliese ayağa kalktı. “Seninle tanıştığımıza sevindim Rochelle. Gitmek istediğin zaman haber ver. Şoförümüz seni evine bırakır.”

Doğrusu içim rahatladı. O bahçeden bir kez daha yürümek istemiyordum. “Teşekkürler, çok sevinirim.”

“Acele etme. İstedığın kadar kalabilirsin,” dedi ve Neriah’ya döndü. “Ben William’a haber veririm. Köpekleri de alıp Rochelle’in bahçede duyduğu sesi bir kontrol etsin. Kameralarda hiçbir şey görünmüyor.”

Aneliese salondan çıkarken Neriah da arkasından kapıyı kapattı. O sırada gözlerimi bir kez daha salonda gezdirdim. Buradaki eşyalar sadece çok eski değil, sanki antika denecek kadar geçmiş zamanlara aittiler. Eşyaların her biri ülkeye ilk yerleşilen zamanlardan kalma olmalıydı. Şömine-
nin üzerinde altın kaplama bir saat dikkatimi çekti. Yanına gittim ve elimi üzerinde gezdirdim: Rönesans döneminin sonlarından, 1600 yılından kalmaydı. Almanya’nın Augsburg şehrinden getirilmişti. Fakat saate dokunduğumda

başka bir şey daha hissettim. Sanki kalbim eziliyordu ve göğsüm parçalara ayrılacaktı. Neriah saati eline almak istediğinde parmakları hafifçe parmaklarıma değince yine o bildik, tuhaf his çıktı ortaya. Elini hemen geri çekti ve kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Yoksa onu da mı incitmiştim?

“Bir şeyin yok ya?” diye sordum, özür dilemeye hazır bir şekilde.

“Ben iyiyim. Sana dokununca elim biraz yandı ve irkil-dim. Senin ellerine bir şey mi oldu?”

Olan bitenlerden ne kadar haberi vardı, bilmiyordum. “Yalnızca ufak bir kaza geçirdim,” diye çabucak yanıt verdim ve dikkatleri tekrar saate çekmeye çalıştım.

“O saat babamındı,” dedi.

Bunu duyduğuma gerçekten şaşırmıştım. Bildiğim kadarıyla, çocukluğundan beri babasından saklanarak gözlerden uzak bir yaşam sürmüştü. “Yani onu tanıyorsun, babanı?..”

“Elbette,” dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. “Babam bütün dünyalar içindeki en kötü insan.”

Neriah herkesin sandığından daha çok şey biliyordu. Daha başka nelerin farkındaydı, merak ediyordum doğrusu. “Sen bir Gerçeği Gören misin?”

“Hayır, ama sen öylesin. O kadar temkinli davranıyor-sun ki gözümünden kaçmadı. Bana kalırsa Gerçeği Görenler fazla şey biliyorlar. İnsanların akıllarını ve kalplerini görmek gerçekten de taşıması ağır bir yük olmalı.”

Haksız sayılmazdı! Özellikle son zamanlarda, duyduklarımı, gördüklerimi engellemekte o kadar çok zorlanıyordum ki...

“Düşüncelerimin önüne perde çekerek onları gizlemeyi çok küçük bir yaşta öğrendim,” diye devam etti. “Buna çok ihtiyacımız vardı. Babam bir Gerçeği Gören olduğu için bizi ne zaman bulacağı ve kafamızdan geçen düşünceleri ne zaman okuyacağı, kimliklerimizi ne zaman açığa çıkaracağını bilemezdik.”

Bana karşı dürüst davranıyordu. Ben de ona karşı dürüst olmaya karar verdim. “Senin bizlerle ilgili hiçbir şey bilmediğini sanıyordum.”

“Koruyucu’dan mı bahsediyorsun?”

Başımı salladım.

“Koruyucu olmasaydı, sizler bana göz kulak olmasaydınız ben şu anda babamın kontrolü altında olurum ve anem de çoktan ölmüş olurdu. Fakat şimdiye kadar gizlenerek yaşamak zorundaydım. Artık ortaya çıkmamın ve Anıların arasındaki yerimi alıp Kehanet’te yazan görevimi yerine getirmemin zamanı geldi. Ben Anıların sonuncu üyesiyim,” dedi ve duraksadı. “Ben de eğitimden geçtikten sonra Koruyucu tamamlanmış olacak.” Neriah bir anda ürperdi ve tepeden tırnağa titredi.

“Korkuyor musun?”

“Hayır. Bir Koruyucu olmak için sabırsızlanıyorum. Takımdan biri olmak için... Tek başıma büyürken çok yalnızlık çektim. Fakat sadece şu var: Anılan’a katılmamın ve

Koruyucu'nun bütün üyelerinin tamamlanmasının, nihai savaşı tetikleyecek bir etken olacağına inanıyorum.”

Ne kadar dehşet verici bir düşünceydi! Yine de haklıydı. Havayı yumuşatmak için söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştım. “Eğitmeninin Ethan olacağını biliyor musun?”

İşe yaramıştı. Gülümsedi. Gülümseyince yaşı öyle küçük göründü ki... “Bu harika! Ethan çok iyi biri.”

Başımı salladım. Ethan’a ‘iyi biri’ demek yeterli sayılmazdı. O, dünyada isteyebileceğim her şeydi.

“Fakat keşke...” Neriah dalgın dalgın bakıyordu.

“Keşke ne? Ya da keşke *kim* mi demeliydim?” diye sözüne devam etmesini istedim.

Başını öne eğdi ve bana yanıt vermedi. Kafasını kaldırıp gözlerimin içine bakınca yüzüne yansıyan sadakat, cesaret ve soğukkanlılıktan etkilenmemek mümkün değildi. Neriah'nın karakterinde görüldüğünden daha fazlası vardı, çok daha fazlası...

“O kişi her kimse, senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı olacak,” dedim.

Gülümsedi. Bir süre okula başladığından beri tanıştığı erkekler hakkında konuştuk. Ben de ona kendi düşüncelerimi söyledim. Başka şeylerden de bahsettik. Neriah bana, babasının bir gün onları bulmasından ve bir zamanlar yemin ettiği gibi annesinden intikam almasından korktuğunu söyledi. “Annemi, beni ondan uzaklara götürdüğü için cezalandırmak istiyor.”

“Arkarian böyle bir şeyin olmasına izin vermez,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

Neriah’nın annesi kapıyı açtı. Önden köpekler zıplaya zıplaya yanımıza koştu. Neriah onları tanıştırdı. “Bu düşük kulaklının adı Aysher.” Köpeğin kulaklarıyla oynadıktan sonra burnunu burnuna dayayıp öptü. Diğer köpek sahibinin ilgisini çekebilmek için neredeyse Neriah’nın sırtına tırmanmaya çalışıyordu. Neriah gülmeye başladı. “Ve bu da Silos. Sabırlı olmak en belirgin özelliği değildir.”

“Çok güzeller. Gerçekten köpekler mi? Yani biraz önce birer leopara dönüştüler de...”

Neriah her birinin kafasını okşadıktan sonra onlara oturmalarını söyledi. Onlar da söyleneni yaparak zeki bakışlarıyla Neriah’nın her hareketini izlemeye devam etti. “Tehlike hissederlerse genelde gözlerini benden ayırmazlar.” Annesine döndü. “Bahçede gizlenen herhangi bir şey bulabildiler mi?”

“Hayır, hiçbir şey.” Aneliese bana baktı. “Yanılmış olabilir misin Rochelle? Geceleri bahçe biraz ürkütücü olur.”

Bu konuda haksız sayılmazdı.

“Aysher ve Silos’un dışında orada başka hayvan olamaz,” diye ekledi. “Bütün araziye içine alan bir bariyerimiz var. Bir kubbe gibi her yeri sarar. İçeri hiçbir şey giremez. Bir kuş bile. Biz izin vermediğimiz sürece.”

“Ön kapı dışında başka bir giriş var mı?”

Aneliese ve Neriah endişeli endişeli birbirlerine baktı.

“Kaçış tünelleri var,” diye açıkladı Aneliese. “Fakat o kapılar kilitli ve düzenli olarak kontrol ediyoruz. Anahtarları yanımdan hiç ayırmıyorum.” Tek elini kaldırıp göğsüne götürdü ve sesi titredi. Endişelendiği belli oluyordu. “Kimse zorla girmiş olamaz. Böyle bir şey olsaydı mutlaka haberimiz olurdu.”

“Dinleyin, sizi korkutmak istemiyorum, ama ben ne gördüğümü biliyorum. Bir şey bariyerlerinizi aşmış ve içeri girmeyi başarmış. Hem de oldukça sıra dışı bir şey.”

BÖLÜM 6

Matt

Kale'deki odalardan birinin içine tam arkaüstü düşüverdim. Burası daha çok bir çiçekçi dükkânını andırıyordu. Tek farkı, tavanından şerit şerit geçen, parlak gökkuşaklarının olmasıydı. Manzara karşısında gözlerim kamaştı. Hemen ardından çiçeklerin kokusu burnumu kaşındırdı ve hapşırmaya başladım.

Bana doğru uzanan eli yakalayarak hafifçe ayağa kalktım. Gelen Ethan'dı. Yüzünde mahcup bir gülümseme vardı. "İnişleri sana gösterdiğimi sanıyordum."

"Hayır, bu konuda tek bir bilgi aldığımı hatırlamıyorum."

"Özür dilerim."

"Önemi yok. Oldukça sağlam bir tenim vardır."

"Kız kardeşinden çok daha anlayışlı birisin. Isabel ne zaman inişlerde çuvallasa hemen bana söylenmeye başladı."

Başımı salladım. "Buna inanırım. Isabel kafasını, her şeyi kendi başına yapabileceğini ispatlamaya takmıştır."

O sırada Arkarian hafifçe yanımızda belirdi. Etrafındaki çiçek kokusunu birkaç kez içine çektikten sonra hareket

eden gökkuşaklarını fark etti. “Kale’yi, yeraltından geldiğimden beri hiç bu kadar neşeli görmedim.”

“Sanki Kale’nin duyguları varmış gibi konuşuyorsun. Burası sadece bir yapı, öyle değil mi?”

“Burası sadece bir yapı olmaktan çok öte, Matt. Burayı bir ölümsüz inşa etmiş. Sonra başka bir ölümsüz de başka şeyler ekleyerek onu mükemmel hale getirmiş. Kale’nin duyguları olduğundan söz ederken burada yaşayan varlıkları kastediyorum. Onlar da bu yapının, en az taşları, duvarları kadar ayrılmaz birer parçası. Konuyu fazla dağıtmayalım ve görevinize dönelim.”

Elini beyaz, yüksek arkalıklı bir koltuğun üzerinde gezdirdi. Odanın içinde tam üç tane koltuk vardı. Sonra birine oturdu ve Ethan ile bana da aynı şeyi yapmamızı işaret etti. “Oraya bilim insanı kimlikleriyle gideceksiniz. Ethan, botanikçi Henry Robins olacak. Ve sen de Matt, gökbilimci Edward Cowers olacaksın. Bu insanlar gerçekte var olmadılar. Ancak ününüzü yaymak için gereken hazırlıkları tamamlama şansımız oldu. Özellikle, *Endeavour* gemisinin resmi gökbilimcisi Charles Green sizlerle tanışmak için sabırsızlanıyor. Charles Green’in uzmanlık alanı, sadece ayın ve yıldızların konumunu gözlemleyerek geminin denizde hangi enlem ve boylam üzerinde bulunduğunu tespit etmek. O zamanlar her bilim insanının yapabileceği bir şey değildi bu. Sizlerle denizcilik hakkında tartışmak için çok heveslendiğine eminim.”

“Peki, ama inandırıcı olabilecek miyim? Ben denizcilikle ilgili en ufak bir şey bilmiyorum.”

Arkarian yavaşça Ethan'a bakınca bilgi tozlarını ve ne işe yaradıklarını hatırladım. Ethan'ın daha önce anlattığı şeylerin aklıma geldiğini göstermek için hafifçe elimi kaldırdım, ama Arkarian bunu zaten düşüncelerimi okuyarak anlamıştı. Onca eğitime rağmen düşüncelerimin önüne nasıl perde çekeceğimi, onları Gerçeği Görenlerden nasıl gizleyeceğimi hâlâ öğrenememiştim. Bir türlü aklım almıyordu.

Arkarian görevi açıklamaya devam etti. "İkinize gemiyi gezdirecekler. Mürettebattaki önemli insanlarla tanıştıracaksınız. Gemiyle birlikte denize açılmanıza gerek olmayacak. Tek yapmanız gereken son zamanlarda herhangi bir değişiklik yapıp yapılmadığını, ne gibi yenilikler meydana geldiğini öğrenmek. Endeavour'un Plymouth Limanı'nda demirlediği kısa sürede on altı kişi gemiden ayrıldı. Geminin kaptanı sayıyı tamamlamak için başka denizcilere ve gönüllülere iş verdi. Bilim insanı ve aynı zamanda serüvenci olan Joseph Banks adında biri, sizden hemen önce, Daniel Solander diye İsveçli bir doktor arkadaşıyla gemiye varacak. Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca, bu iki bayın dışında tayfada hiçbir değişiklik olmaması gerek. Bura-ya kadar her şey açık mı?"

Kafalarımızı salladık. "Unutmamanız gereken çok önemli bir şey var. Gemi limandan ayrılmadan önce gemiyi terk etmeniz gerekiyor. Ben sizi her yerden geri getirebilirim. Denizin ortasında olsanız bile bir şey değişmez. Ancak denize açıldıktan sonra mürettebattan biri sizi gemide görecektse, ondan sonra tekrar karaya varana kadar orada

kalmanız gerekir. Böyle bir şeyin olmasına asla izin vermemelisiniz. O gemi aylar boyunca tek bir limana bile uğramadan yola devam edecek.”

“Tamam,” dedi Ethan. “Her şeyi anladık. İşimizi bitirecek ve gemiden ineceğiz.”

Arkarian başını sallayarak odadan çıktı. Ethan beni, attığımız her adımda basamakları ortadan kaybolan bir merdivene götürdü. “Bu basamaklar neden kayboluyor?” diye sormadan edemedim.

“Güvenlik için,” dedi. “Hangi yönden geldiğimize ve hangi yöne gittiğimize dair ardımızda en ufak bir iz bırakmamız için.”

Sonunda bir odaya geldik. İki duvar da baştan sona kıyafetlerle doluydu. Yanlarından yürürken üzerimizdeki giysiler değişmeye başladı. Sayısız aynalardan birine dönüp kendimi görünce ne kadar farklı olduğuma şaşırmandan edemedim. Tam dizime kadar çıkan beyaz çoraplarım vardı! Ayakkabılarımın rengi siyahtı ve büyük, demir tokalarla bağlanmıştı. Yan dönüp başımı çevirdim. Ayakkabılarımın topukları olduğunu gördüm! Üstümdeki beyaz gömleğin kolları uzun ve dökümlüydü, bir de fırırları vardı. Sıkıca pantolonumun içine sokuşturulmuştu. Pantolonumsa siyahtı, dizlerime kadar geliyordu ve daracıktı. Dışa bakan dikişleri baştan sona düğmelerle doluydu. Bütün bunların üzerinde kahverengi bir yelek ve pas rengi bir ceket vardı.

Korkunç görünüyordum.

“Bizden gerçekten de bu kıyafetleri giymemizi bekliyorlar mı?” Ethan’a döndüm. Onunda üzerinde benzer giysiler

vardı, ama hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu. “Şimdi bu kıyafetler gerçekçi mi yani? Kimse bizim numara yaptığımızı anlamayacak mı?”

“Bu giysiler orijinal,” dedi Ethan, yeğinin düğmelerini iliklerken. “Üzerimizdeki ceketler 1768 yılının en moda giysileriydi. Bay Carter’ın dersinde o yılları okumadınız mı?”

“Ben tarih dersini seçmedim.”

“Alt sınıflar için tarih dersi zorunludur.”

“Olabilir. Ben bir şey hatırlamıyorum.”

“Önemli değil,” dedi Ethan, beni odanın ortasına çekeerek. “Sana daha çok bilgi tozu vermemiz gerekebilir.”

Tavandan üzerimize doğru parlak toz zerrecikleri yağdı. Daha o anda kıyafetin içinde kendimi çok daha rahat hissetmeye başladım. Fakat daha da garibi, evren hakkında, gökyüzü ve takımyıldızlar hakkında oldukça kapsamlı bir bilgi dağarcığımın olduğunu fark etmemdi. Gözümün önünde bir sekstant resmi belirdi ve ben, bu aletin, eski dörtlük aletinin yerine kullanılmaya başlandığını, çünkü bununla açıların ve yüksekliklerin çok daha kesin derecelerle ölçülebildiğini bir şekilde biliyordum.

Kafamda ve omuzlarımda kalan toz parçalarını elimle silkeledim. Ethan aceleyle alt kattaki başka bir odaya götürdü beni. Gökkuşağının renkleri yeniden belirdi. Fakat bu kez renkler çok daha yumuşak, pastel tonlardaydı. Çiçeklerin kokusu da o kadar keskin değildi. İçimden bir ses Kale’nin yalnızca neşeli olmadığını, bir yandan da bana merhamet ettiğini söylüyordu.

Karşıdaki duvarda bir delik açıldı. Ethan kenara kadar yürüyerek nasıl atlanacağını ve yere nasıl inileceğini açıkladı. Aşağı bakınca Endeavour'un demirlediği iskeleyi görebiliyordum. Ortalık kesinlikle çok hareketliydi. Aslında gündüz saatleriydi, ancak hava kapalı ve karanlıktı.

“Bir şey görebiliyor musun?” diye sordu Ethan.

Hafifçe omuz silktim. “Hemen hemen her şeyi görüyorum. Gemiye, tayfayı, çuvalları, araç gereçleri, gemiye taşınan değişik büyüklükte ve şekilde varilleri... Aşağıda oldukça büyük bir kalabalık var. Ayrıca yakınlardaki tavernaların birinden müzik sesi geliyor.”

Ethan kaşlarını çatmış, yüzümü inceliyordu.

“Bir sorun mu var?”

“Hayır. Hem de hiç. İlk kez burada olan biri genelde böyle net bir şekilde göremez.” Gözlerini üzerimden çekmeden önce benim atlamamı işaret etti. “Sen git, ben de hemen arkandan geliyorum.”

Derin bir nefes aldım ve önümdeki boşluğu düşünmeye çalışarak atladım.

Tenha bir arka sokakta iki ayağımın üzerine indim. Doğrularak arkamı döndüğümde Ethan da gelmişti. Sırtımı sıvazladı. “Harika bir inişti. Hadi, gidelim.”

Arnavut kaldırımli bir sokakta yürümeye başladık. Karşıdan gelen bir denizciye yol vermek için kenara çekildik. Sırtında bir hamak taşıyordu. “Affedersiniz beyler,” dedi. “Endeavour’a mı gidiyorsunuz?” Ethan başını salladı. “Yola çıkmak için rüzgârın şiddetlenmesini bekliyoruz.” Hamağı

kaldırıp bize gösterdi. “Bugün kendime bir yatak aldım. Kaptanımız gemisinin derli toplu olmasını ister.”

Ethan şapkasının ucunu eliyle tutarak ona selam verdi. “Gemide görüşmek üzere.”

İşte nerede olduğum o anda kafama dank etti. Kaptan James Cook’u görmek üzereydim. Avustralya’nın doğu kıyısını keşfetmiş olan kâşif. Bu kadarını ben bile biliyordum. Şu andaki mevkisi hakkında birkaç fikrim vardı. Majestelerine ait donanmada görev yapan genç bir kaptandı. “Cook’un keşif gezilerinin önemi neydi?”

Ethan bildiklerini anlatma fırsatı bulduğu için sevinmişti. “Kaptan Cook’un bu yolculuğu, Avustralya’da kurulacak olan kolonilerin yolunu açacak güney toprakları bulmasıyla sonuçlanacak.”

“Evet, bunu biliyorum.”

“Ayrıca yolculukları, dünyaya, denizcilik, donanma hatta coğrafya alanlarında birçok bilgi kazandırdı. Çıkarıldığı planlar ve haritalar o kadar doğru hesaplanmıştı ki yüzyıl sonra bile onları kullanmaya devam ettiler. Onun mürettebatındakiler asla iskorbüt denen vitamin eksikliği hastalığından ölmedi. Çünkü adamlarına sürekli sebze ve meyvelerden oluşan bir beslenme düzeni uygulardı. Ayrıca bulunduğu yerin koordinatlarını matematiksel bir doğrulukla hesaplayan ilk kaptan o oldu. Yeni Zelanda adasının kuzey ve güney bölgelerinin tamamının ve Avustralya’nın doğu kıyılarının deniz haritasını çıkardı.”

Artık gemiye yaklaşmıştık. Olduğum yerde durup bir süre manzaraya baktım. Hayal ettiğimden çok daha büyük

bir gemiydi. Sallana sallana iskeleye hafifçe çarparken tah-talarından gıcırtilar çıkıyordu. Öyle... öyle gerçek gözü-küyordu ki... Ethan hafifçe omzuma vurarak karşıyı işaret etti. Bizimkilere benzer giysileri olan kırmızı ceketli bir adam bize doğru yürüyordu.

“Siz Robins ve Cowers olmalısınız. Endeavour’a hoş geldiniz.”

Ethan ikimizi birden takdim ettikten sonra tokalaştık. “Ben birinci kaptan, Zachariah Hicks. Kaptan sizi bekli-yor.”

Hicks bizi gemiye bindirdi ve etrafı gezdirdi. Tayfa bi-zimle karşılaşınca kenara çekilip yol veriyordu. Ana gü-verteye gelince Hicks geminin ölçüleriyle ilgili gevezelik etmeye başladı. “Kıçtan cıvadraya kadar otuz iki metre. En alttaki kemereden yukarı kadar da tam dokuz metre, on santim.” Ölçüler bittikten sonra bazı halatların ve arma-duraların ne işe yaradığını anlattı. “Şansınız varmış ki hâlâ yola çıkmadık. Bu rüzgâr hızını arttırmaya devam ederse çok yakında denize açılmış olacağız.”

Hicks bize Endeavour’un çevresindeki yirmi iki gemi topunu gösterdikten sonra aşağı inip ağzına kadar dolu ambara baktık. Bize denize açıldıklarında yanlarında, sekiz tonluk safra tankı, bir o kadar kömür, fazladan kereste, içi kadran ve zift dolu variller, alet edevat, yelken bezlerini onarmak için kumaş, halat ve armaduralar için sicim ve türlü erzak olacağını söyledi.

“Altı yüz litre bira, sekiz yüz litre şarap, dört bin parça da et...” Bir yandan gerçekten etkileyici depolarını anlatmaya devam ederken bir yandan da bizi kış güvertesine doğru götürdü. Kış güvertesine sekiz kamara eklenmiş, inşaları daha yeni bitmişti. Bunlar kaptan, Charles Green, Joseph Banks ve Banks’in birkaç adamı için kullanılacaktı.

Gezimizin ikinci kısmını alt güverte oluşturuyordu. Tayfanın büyük bir bölümü, üç yıl sürecek yolculukları boyunca burada yemek yiyecek, yaşayacak ve uyuyacaktı. Adamlar kalabalıklar halinde oradan oraya koşuşturuyor, kalacakları yerleri ayarlayıp hamaklarını asıyor, giysilerini yerleştiriyorlardı. Ortalıkta öyle çok insan vardı ki peşinde olduğumuz kişileri nasıl tanıyacağımızı bilmiyordum. Ethan da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki geminin içindekilerden çok, adamların yüzlerini incelemeye çalışıyordu. “Denize açılırken tayfanızın sayısı tam mı olacak?” diye sordu, Bay Hicks’e.

“Daha bu sabah iki adamımız ayrıldı,” dedi ve ikimize döndü. “İkiniz için odamız var, tabi isterseniz. Eminim kaptan, bu yolculuğa sizin gibi yetenekli iki bilim insanının katılmasından büyük zevk duyar.”

Ethan’ın kafasına daha bu sabah gemiden ayrılan o iki denizci takılmış olmalıydı. Arkarian yirmi dört saat içinde tayfa sayısında hiçbir değişiklik olmaması gerektiğini söylememiş miydi? Fakat anlaşılan Hicks, Endeavour ile yolculuk yapma teklifinde ciddiye. Yavaşça Ethan’ın yanına

yaklaştım. “Çok isterdik, ama ne yazık ki bizi deniz tutar,” dedi, otuz iki dişyle sırtarak.

Hicks ile turumuza devam ettik ve nihayet geminin kış tarafının en ucunda bir odaya geldik. Tavandan fenerler sarkıyor, henüz gündüz olduğu ve hava açmaya başladığı halde ortalığın aydınlanmasına yardımcı oluyordu.

Kaptan Cook ve Joseph Banks ile bu odada tanıştık. Kaptan iki eliyle tokalaşarak selamladı bizi. Sonra tanıştırmak istediği diğer bilim insanlarına bizi takdim etti. Joseph Banks, Ethan ile hemen hararetli bir sohbete girişti. Gökbilimci Charles Green de benimle bilgi alışverişi yapmak için can atıyordu.

İkram ettikleri yemek oldukça hafifti. Fakat rüzgâr hızını arttırmaya devam ettiği için odanın içinde tam bir mace-ra havası esiyordu. Ethan yanıma yaklaştı. “Gidip etrafa bir göz atacağım. Bakalım bir şey bulabilecek miyim? Bu arada sen de gözünü kaptandan ayırma.”

Fakat o sırada kaptan denize açılmaya karar verdi. Güvertede yapması gerektiği son birkaç düzenleme olduğunu söyledi ve Bay Green'den, kullandığı matematik gereçlerini, ben gemiden ayrılmadan önce göstermesini rica etti. Bu nedenle kaptanın yanından ayrılmamam olanaksızlaştı ve Bay Green ile beraber Büyük Kamara denen bir odaya geçtim. Burası küçük bir odaydı. Ahşap sehpa ve sandalyeler vardı. Bu oda kaptanın diğer bilim insanları ve zanaatkarlarla ortak kullanacağı bir yerdi. Üç yıl boyunca bu odanın içinde kalmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal

etmeye çalıştım. Kaptan, yolculuğun üç yıl süreceğini bilse acaba bu yolculuk için daha çok heveslenir miydi? Bundan kuşkuluydum. Çok sakın görünüyordu ve sanki evindeymiş gibi rahattı.

Charles Green matematik gereçlerini gösterdikten sonra Kaptan Cook'u aramak için dolaşmaya başladım. Onu üst güvertede buldum. Ana yelkenleri açmak için halat basamaklarını tırmanıp direklerin arasından hızla ilerleyen iki denizciye emirler veriyordu. O sırada Hicks beni fark etti. "Siz hâlâ burada mısınız, dostum?"

"Aşağı inmeden önce son kez gemiye bir göz atmak istedim."

"Dikkat edin, yoksa bir de bakmışsınız bizimle beraber denizin ortasındasınız." Göz kırptı ve şapkasını tutarak başını eğdi.

Hicks uzaklaşırken Ethan koşa koşa yanıma geldi. "Haberler kötü."

"Sorun ne? Ben tuhaf bir şeye rastlamadım."

"Gemiden ayrılan o iki adam."

"Evet. Yani?.."

"Yani Düzen, işini çoktan görmüş olmalı."

"Ama..." Kaptan Cook'a baktım. Dümende durmuş, başını geri atmış yukarıdaki denizcilerin en tepede baba-fingoları rüzgâra göre yerleştirmelerini izliyordu. "Kaptan Cook oldukça güvende gözüküyor."

"Aynen öyle."

"Anlamıyorum."

“Havaya uçuracaklar Matt.”

Ethan’a döndüm. “Gemi mi?”

“Evet. Üzerindeki herkesle, her şeyle beraber. Verebilecekleri en büyük zararı vermek istiyorlar. Anlamıyor musun? Lathenia’nın amacı yalnızca Kaptan Cook’u öldürmek değil. Eğer Endeavour gemisini de tamamen yok ederse o zaman bu yolculuk asla olmayacak demektir.”

Aman Tanrım, Ethan haklıydı! “Endeavour demir almak üzere!”

Ethan halatları çözmekte olan tayfalara baktı. “Evet, fark ettim.”

“O zaman ne yapacağız? Bomba her yerde olabilir.”

“Şimdi Rochelle’in elleri olsaydı çok işimize yarardı. Bombanın yerini tespit etmek için kerestelere dokunması yeterdi.”

“Evet, ama şu anda Rochelle’in elleri yok ne yazık ki. Başka bir fikrin var mı?” O kadar sert çıkmak istememişim. “Affedersin.”

“Boş ver. Şu işi halletmenin bir yolunu bulmaya çalışalım.”

Evet ama o ‘denizciler’ patlayıcıları nereye koymuş olabilirlerdi? “Önce tekneye çıktılar ve sonra doğrudan...”

“Doğrudan alt güvertede onlar için ayrılmış olan yere gittiler!” Eliyle göğsüme vurdu. “Sen bir dâhisin.”

Doğal davranmaya çalışarak alt güverteye doğru ilerledik. Ortalık hâlâ curcunaydı, ama tuhaf bir şekilde adamların birçoğunun eşyaları düzgünce yerli yerine konmuştu.

Ethan daha önce sohbet ettiği denizciyi gördü. “Bu sabah gemiden ayrılan o iki denizci... Acaba eşyalarını nereye koydular, biliyor musun?”

Denizci kıkırdayarak güvertenin kış tarafındaki en uç köşeyi işaret etti. “O köşeye koydular. Sıcak, güzel bir yerdir.” Sırıttı. Sonra arkamızdan seslendi. “Hey, gemi yola çıkmak üzere. Herhalde biliyorsunuzdur.”

Hicks'e kulak asacak zamanımız yoktu. Hemen kutuların, boşlukların adamlara ait diğer özel eşyaların altını üstüne getirmeye başladık. Yukarıdan gelen sese bakılacak olursa rüzgâr, yelkenlerin içine doluyordu. Hemen ardından ahşapların gıcırdadığını duyduk. Gemi aniden sarsıldı.

Ethan gözlerini kocaman açarak bana döndü. “Acele etmeliyiz!”

Deliler gibi sağa sola saldırıyor, önümüze gelen her şeyi yerlere saçıyorduk. “Burada değiller!”

“Hayır, burada olmalılar!”

Aramaya devam ettik, ama hiçbir şey bulamadık. “Belki de patlayıcılar konusunda yanılmışsındır. Belki Arkarian da yanılmıştır ve burada hiçbir tehlike yoktur.”

“Hişş!” diyerek Ethan beni susturdu. “Buradan ayrılmaya hazır olana kadar onun adını yüksek sesle söyleme. Şimdi lütfen kafanı çalıştır. İnan bana, yanılmıyoruz.”

Tam gemi limandan yavaşça ayrılıp, üzerinden havala-
nan martıların bağırışları etrafımızı sararken içime bir his
doğdu. “Bir kamara var.”

“Ne?” diye sordu Ethan.

Yavaş yavaş aklımda bir fikir oluşmaya başlamıştı. “Eğer amaçları çok büyük bir yıkıma neden olmak, Kaptan Cook’u ve en önemli çalışma aletlerini yok etmekse, o zaman patlayıcıları kaptanın Büyük Kamarasının tam altına yerleştirmiş olmalılar. Yani malzemelerinin depolandığı yere.”

“Ben öyle bir kamara gördüğümü hatırlamıyorum.”

Ama ben hatırlıyordum. Geminin ortalarında bir yerdedi. Birkaç saniye içinde Ethan ile beraber kamaraya gelmiştik. Ethan hemen kamaranın ortasında şüpheli duran bir kutuya yöneldi. Kutunun kilidini kırdıktan sonra artık patlayıcılar gözümüzün önündeydi. Birbirine bağlı altı tane kalın dinamit vardı. “Bunlar dinamit...” diye mırıldandı Ethan. “Düzen her zaman kuraldışı oynar.”

“Ne demek istiyorsun?”

Kafasını kaldırdı. “Bu zamanda dinamit henüz icat edilmemiştir.” Sonra ipin ortasında bağlı duran eski moda kronometreyi fark etti. “Şuna bak. Üç dakika içinde patlayacak!”

“Ondan kurtulmamız gerek.”

“Evet.” Yerinden kaldırmaya çalıştı, ama bomba kıpırdamıyordu. “Adım adım ilerleyelim.”

“Pekâlâ.”

Ethan bombayı dikkatlice tutarken ben de onu yere bağlayan ipleri kesmeye başladım. Saatin tik takları kulaklarımda çınlarken ipleri kesmek sanki yıllar sürmüştü. Nihayet

bomba serbest kaldığında çok fazla vakit kaybetmiştik. Yalnızca on beş saniyemiz kalmıştı!

“Tam da bu bebeği denize atacak kadar,” dedi Ethan, soğukkanlı bir şekilde. Ellerinde kocaman bir bomba yığını taşıdığının farkında değildi herhalde!

Fakat ne yazık ki şanslı günümüzde sayılmazdık. Hicks arkasında iki denizciyle çıkageldi. “Hey! Siz ikiniz, orada ne yapıyorsunuz? Bir işler karıştırıyordunuz, değil mi? O elinizdeki şey de ne?”

Ethan bana baktı ve kafasını salladı. “Açıklayacak zamanımız yok efendim!” diye bağırdı. “Lütfen geçmemize izin verin!”

Kimse yoldan çekilmedi. “Hayır, hiçbir yere gitmiyorsunuz. Özellikle de o elinizdeki tuhaf şeyle! Zaten ikinizde bir gariplik olduğunu sezmiştim.” Hicks askerlerine döndü. “Onları bağlayın!”

Bombanın ortasındaki saate baktım. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Beş saniye kalmıştı. “Ne yapacağız?”

“Giderken yanımıza almak zorundayız.”

Dört...

“Ne? Bombayı mı? Ama patlamak üzere! Hem bizim öylece ortadan kaybolduğumuzu görecekler.”

Üç...

“Bunun için endişelenecek zamanımız yok! Bu riski göze almak zorundayız!”

İki...

Son olarak ekledi. "Bombayı yanımızda götürmezsek burada patlayacak, Endeavour'daki herkesi öldürecek ve biz de geçmişte bir yerde ölmüş olacağız. Bunun olmasına izin veremeyiz!"

Bir...

En ufak bir şey düşünmeden bombayı Ethan'ın elinden kaptım ve var gücümle bağırdım. "Arkariaaan!"

BÖLÜM 7

Matt

Arkarian bizi Kale'ye geri getirdi. Geçişten yalnızca yarım saniye sonra bomba patladı. Sıcaklık, ışık ve ateş hızla bizi büyük bir karanlığın içine doğru itti.

Gözlerimi açtığımda karanlık bir odadaydım. Duvarlar parçalanmış, patlamadan geride kalanlar üzerime yıkılmıştı.

Arkarian beni omuzlarımdan yakaladı. "İyi misin?"

"Ne?" Başımı eğip üstüme baktım. Elimle göğsümü bir iki defa çabucak kontrol ettim. "Evet, sanırım iyiyim."

"Emin misin?"

Başımı salladım. Arkarian gözlerini etrafta gezdirdi. "Hayır, olamaz," diye mırıldandı ve odanın öbür tarafına koştu.

Ethan kanlar içinde yatıyordu. Sürünerek ona doğru ilerlemeye başladım. Yaklaştıkça içimdeki dehşet artıyordu.

Arkarian, Ethan'ı kaldırıp kapıya doğru taşımaya başladı. Hemen ayağa fırlayıp peşinden koştum. "Onu nereye götürüyorsun?"

Hızla koridordan ilerliyordu. "Tedavi odasına."

Biraz ileride Leydi Arabella kapıyı açmış, bizi bekliyordu. "Çabuk, buraya girin."

Arkarian, Ethan'ı ince, uzun kristal bir masaya yatırdı. Lord Penbarin kırmızı pelerini düzelterek odaya girdi. "Çekilin. Çocuğu göreyim!"

Üçü birlikte Ethan'ı muayene ettiler. Leydi Arabella, Arkarian'a dönüp fısıldadı. "Isabel'e ihtiyacımız var."

Arkarian gözlerini bana çevirdi. "Evet, yapmamız gereken şey bu."

Fakat ben gözlerim hâlâ Ethan'dan alamamıştım. "O iyi mi? İyileşecek mi?"

Arkarian iki eliyle omuzlarımdan yakaladı. "Matt, beni iyice dinle."

"Ama..."

"Dinle!"

Arkarian'ın endişeli ses tonu beni kendime getirdi. Gözlerimi açıp eflatun gözlerinin içine baktım. "Dinliyorum."

"Tamam. İlk önce seni kendi evine, kendi vücuduna geri göndereceğim. Yatağında uyanacaksın. Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım.

"Sonra gidip Isabel'i alacaksın. Birlikte dağdaki yeri-me gideceksiniz ve adımı sesleneceksin. Tıpkı Endeavour gemisinde, Ethan'ın elinden bombayı alırken seslendiğin gibi. Tamam mı?"

"Tamam."

"Sonra sizi buraya getireceğim. Isabel de Ethan'ı tedavi etmeye başlayacak. Bu Ethan'ın tek kurtulma şansı. Acele et." Ellerini yüzünün üzerine doğru kaldırdı. "Şimdi git."

Bir saniye sonra yatağımda uyandım. Kalbim kaburgalarımın fırlayacak gibi çarpıyordu. Kısa bir süre için rüyada olduğumu, korkunç bir kâbus gördüğümü sandım. Isabel kapıyı hızla duvara çarpıp koşarak odaya girdi. Hâlâ delice bir kâbus gördüğüm düşüncesiyle sersem gibiydim. Bir an için Isabel'i bir melek ya da bir ruh gibi gördüm. Saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu ve üzerinde uzun, beyaz bir elbise vardı.

Neyse ki Isabel'in ağzından dökülen sözcükler beni gerçeğe döndürdü. "Ne oldu? Kötü bir şeyler hissettim. Sen iyi misin? Ethan da iyi mi?"

"Hayır. Ethan iyi değil." Yataktan fırladım ve kapıya doğru koştum. "Ethan'ın sana ihtiyacı var. Çabuk benimle gel. Gitmemiz gerek. Hemen!"

Koridora çıkınca annemin odasının kapısı açıldı. Jimmy elindeki anahtarları bana doğru fırlattı. "Benim cipimi alın. Daha çabuk gidirsiniz."

Geçmek bilmeyen dakikalar sonra dağın yarısına kadar gelmiştik. Arabadan inip gizli geçidin önüne geldik. O sırada aklıma Arkarian'ın içeride olmadığı geldi. "Gizli geçit Arkarian yokken nasıl açılacak?"

"Arkarian kapıyı istediği yerden açabilir. Hadi gel!"

Isabel lafını tamamlamadan kapı açıldı. İçeri girer girmez Isabel, Arkarian'ın adını seslendi. Anında Kale'deki tedavi odasının kapısına gönderildik. Arkarian kapıda bizi bekliyordu. Isabel öyle hızlı atıldı ki neredeyse hem

Arkarian'ı hem de kapıyı yıkıp geçecekti. Arkarian, Isabel'i tutup sakinleştirmeye çalıştı. "Derin nefes al."

"Arkarian, bırak beni. Ethan'a gitmem gerek. Her geçen saniye..."

"Her geçen saniye çok önemli. Bu yüzden kafanı toparlamalısın. İçerde yapman gereken çok iş var. Bu yüzden yoğunlaşmaya çalış. Kafanı toparlamaya çalış Isabel. Onu o şekilde görmeden önce kendini hazırlamalısın."

"Durumu ne kadar ağır Arkarian?"

"Güçlerini şimdiye kadar hiç bu kadar kullanman gerekmemişti. Onu tedavi etmen hiçbir şeye yetmez. Ethan'ın yaşayabilmesi için hayati organlarını... yeniden yapılandırman gerekecek."

BÖLÜM 8

Rochelle

Kararlaştırdığımız toplantıya ilk gelen bendim. Arkarian bile ortalıkta yoktu. Neyse ki içeri girmekte zorlanmadım. Bütün kapıları deneyerek buluşma yerimizi bulmaya çalıştım. Odaların çoğu bomboştu. Yalnızca bazılarının içinde egzersiz aletleri ve minderler vardı. Sekizgen şeklindeki ana bölme kapkaraydı. Kürede hiçbir hareket yoktu.

Bir terslik olmuş olmalıydı; korkunç bir şey... İçimi yavaş yavaş bir korku kaplıyordu. Bir gece önceyle ilgili bildiğim her şeyi kafamdan geçirmeye başladım. Jimmy ile Bay Carter birlikte bir göreve gitmişlerdi. Ethan ve Matt de Kaptan Cook'u kurtaracaklardı. Isabel ve Shaun'un herhangi bir görevleri olup olmadığını bilmiyordum. Ben Neriah'nın yanındaydım. O davetsiz misafir dışında, Neriah güvende gibi gözüküyordu.

Koridordan bir ses duyunca arkamı döndüm. Gelen Jimmy'ydi. Hiçbir şey söylemedi. Sol tarafında bir kapı açtı. "Toplantı burada."

Odaya girdim. Yuvarlak bir masa ve etrafında ahşap sandalyeler vardı. Masanın üzerinde elimi gezdirdiğimde,

geldiği yerler gözümde canlandı. İngiltere’de yetişmiş, en az bin senelik bir meşe ağacından yapılmıştı. “Dün gece bir şey mi oldu?”

“Bir *hadise* yaşandı.”

Boğazım kupkuru oldu. “Kimse yaralandı mı?”

Sorumu sorarken Shaun ve Bay Carter odaya girdi. Shaun’un ne kadar endişeli olduğunu hemen fark ettim. Düşünceleri karman çormandı, ama üzüntüsü kendini belli ediyordu. Ethan için üzülüyordu!

“Shaun, sorun ne? Ne oldu?”

Gözlerini elimin altında duran iskemlenin arkasına çevirdi. “Bir patlama oldu.” Güçlkle yutkunarak şaşkın şaşkın etrafına bakındı.

Kalbim, sanki bana on beden küçük bir ceketin içinde sıkışıp kalmıştı. “Durumu nasıl Shaun? Isabel onunla mı?”

İki eliyle masanın üzerine yaslandı ve acı dolu bakışlarla başını öne eğdi. “Isabel saatlerdir onun yanında. Durumu hakkında çok yakında bilgi verecekler.”

Matt içeri girdi. Berbat görünüyordu. Üstü başı darma-
dağınıktı. Saçları sanki saatler boyunca onları yolmaya çalışmış gibi karman çorman olmuştu. Bakışlarından ne kadar acı çektiği belli oluyordu.

Shaun neredeyse Matt’in üzerine atladı. “Matt, bir haber var mı?”

Fakat Matt’in söyleyecek bir şeyi yoktu. En yakındaki sandalyenin üzerine yığılıverdi. “Birkaç saat önce Arkarian

beni dinlenmem için sessiz bir odaya yerleştirdi. O zamandan beri onu görmedim.”

Öfkeden kudurmuş bir şekilde hepsinin yüzüne tek tek baktım. “Birileri bir şey biliyor olmalı! Arkarian nerede? Bize bir şeyler söylemeli!”

Bir çift el, elime değdi. Bu Jimmy’ydi. Fakat ellerime dokunduğu anda irkilip geri çekildi. “Hey, güzelim! Baksana neler yapıyorsun!”

Sandalyeye baktım. Ellerimin altındaki ahşabın bir kısmı neredeyse erimişti. Odanın içini yanık ağaç kokusu sardı.

Herkes bana bakıyordu. Kendimi tam bir ucube gibi hissettim. Ellerimi arkamda sakladım. Neyse ki manzara gözlerinin önünden kaybolunca biraz sakinleştiler.

Odaya tam bir sessizlik çöktü. Kimse sessizliği bozmaya cesaret edemiyordu. Ellerimin biraz daha normale döndüğünü hissedince başka bir sandalye çektim ve oturup beklemeye başladım.

Sonunda Arkarian belirdi. Kimsenin soru sormasına fırsat kalmadan başka birinin daha yolda olduğunu hissettik. Gelen Isabel’di. Onun belirmesi Arkarian’dan daha uzun sürdü. Isabel bitap düşmüş olmalıydı. Tamamen belirir belirmez Arkarian yanına gidip koluna girerek ona destek verdi.

Isabel çok bitkin görünüyordu. Bu kesinlikle iyiye işaret değildi.

Shaun ve Matt ayağa fırladı. Isabel yavaşça ağabeyinin koluna dokundu. Matt onun için bir sandalye çekip

yavaşça oturttu. Arkarian elini havaya kaldırıp sessiz olmamızı işaret etti. Bunu yapmak hiç de kolay değildi. Ethan'ın iyi olup olmadığını bilmeye ihtiyacım vardı. Hem de hemen!

Arkarian beynimin içinde atlılar gibi koşturan düşüncelerimi duydu ve bana baktı. Sonra bir kısmı erimiş olan sandalyeyi fark etti ve kaşlarını çattı. Düşüncelerim sandalyeyi şimdi boş vermesini ve bize Ethan'ın nasıl olduğunu söylemesini bağıırıyordu.

Lanet olsun! Gerçekten kendimi aptal durumuna düşürüyordum, ama elimden bir şey gelmiyordu.

Sonunda Arkarian ağzını açtı. "Herkes sakin olsun. Ethan'ın durumu iyi."

Odanın içinde mırıltılar yükseldi. Herkes sonunda rahat bir nefes aldı. Ortalığa yayılan huzur neredeyse gözle görülüyordu.

"Ethan şimdi kendine gelmeye çalışıyor. Birazdan yanımızda olur."

İçim öyle rahatlamıştı ki gözyaşlarıma hâkim olamadım. Ethan aniden odanın içinde belirdi. Hemen başımı çevirip gözlerimi sildim. Ağladığımı ne Ethan'ın ne de diğerlerinin görmesini istiyordum. Odanın diğer tarafında insanların ona hoş geldin dediklerini duyabiliyordum. Ben de diğerleriyle beraber bunu yapabilmeyi çok isterdim. Tek istediğim iyi olduğunu gördüğüm için ne kadar mutlu olduğumu ona söyleyebilmektir. Fakat diğerleri gibi ona sarılısam ve gözyaşlarımı tutamasam benim hakkımda ne düşünürdü!

Nihayet herkes sakinleşti ve ben de duygularımı biraz olsun kontrol altına alabildim. Tekrar odaya doğru döndüm ve dizlerimin bağı çözülecek gibi olduğu için hemen bir sandalyeye oturdum. Ethan bana baktı. “Hoş geldin,” dedim.

Anlayışlı bir şekilde başını salladı ve yanımda yarısı erimiş olan sandalyeyi fark etti. “Ne oldu? Bu sandalyenin hali benden daha beter durumda.”

“Sandalye mi?” diye atıldım hemen. Diğerlerinin dikkatini çekmek istemiyordum. Ellerimi bir saniye için havaya kaldırdım. “Beklenmedik bir enerji patlaması sadece. Yavaş yavaş alışacağım sanırım.”

Ethan açıklamamdan tatmin olmuştu. Bir saniye için gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında sandalyenin eriyen kısmı düzelmiş, yepyeni olmuştu.

Bu ufak gösteriye herkes coşku dolu alkışlarla karşılık verdi. Güçlerimiz arttırılmadan önce, Ethan’ın eşyaları hareket ettirme yeteneği yalnızca dışarıdan yapabildiği müdahalelerle sınırlıydı. Isabel’in dikkatini çekmek için havada kalemi döndürmesi gibi. Geçen günse kurtarma ekibinin makinesi yetersiz kalınca, o kocaman göktaşını Bay Carter’ın bacaklarının üzerinden kendisi kaldırmıştı. Anlaşılan artık bir de objeleri yeniden yapılandırabiliyordu.

Bay Carter’ın sesi, coşkulu haykırışları bastırdı. “Söyler misin, bir yığın dinamitin kucağında ne işi vardı?”

Ethan, Bay Carter’a döndü. “İyi de benim elimde değil-lerdi.”

“Ne?”

Arkarian araya girdi. “Bomba, patladığında Ethan’ın elinde olsaydı şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu.”

Bay Carter hikâyesinin bu şekilde kapanmasına izin vermeyecekti. “Bize neler olduğunu anlat Ethan.”

“Ne olduğunun ne önemi var?” diye araya girdi Matt. Sesi biraz sertti ve belli ki bu konunun daha fazla konuşulmasını istemiyordu.

Bay Carter mesajı almamıştı. “Tabi ki önemi var. Anlat bize Arkarian. Oldukça şaşırtıcı bir hikâyeye benziyor.”

“Hayır!”

Bay Carter donakaldı. Matt ses tonunu biraz daha yumuşatarak devam etti. “Dinleyin. Isabel’in sayesinde artık Ethan iyi. Bence herkesin bilmesi gereken tek şey bu.”

Arkarian, odadaki gerginliği gidermek için araya girdi ve dikkatleri dağıtmak için toplantıyı başlattı. “Öncelikle hepinize geldiğiniz için teşekkür ediyorum. Özellikle de dün gecenin yorucu maceralarından sonra.”

Arkarian konuşurken dün gece arabaya bindiğim sırada Neriah’ya verdiğim söz geldi aklıma. “Affedersiniz. Size söylemem gereken bir şey var.” Arkarian bana döndü. Diğerleri de gözlerini üzerime çevirdi. “Ben Neriah’yı da davet ettim.”

“Bu toplantıya mı?” diye sordu Arkarian, odanın içinde türlü mırıltılar yükselirken.

“Dün gece onun evine gittim.”

“Fakat Rochelle,” diye ukalaca lafa girdi Bay Carter. “Sen kim olarak kendi başına böyle önemli kararlar alıyorsun?”

Arkarian göz ucuyla Bay Carter’a bakıp onu susturdu.

“Marcus’un söylemeye çalıştığı şey, Neriah’nın bize katılmaya hazır olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“O, hepinizin sandığından daha güçlü biri.”

Bay Carter homurdandı. “Öyle olsa bunu ben daha iyi bilirdim Rochelle. Onunla okulda sürekli beraberim. Gösterdiği gelişmeleri anı anına monitörden izliyorum.”

“Ve aynı zamanda ona her an kırılabilir, camdan yapılmış bir eşya muamelesi yapıyorsunuz. Bu bir hata. Tamam, kabul ediyorum, Neriah oldukça çekingen biri. Nasıl yetiştirildiğine bir baksanıza. Özel öğretmenler, her an yanında dolaşan korumalar... Normal bir okula gelesi daha çok olmadı. Elbette biraz çekingen olacak. Bu kadar kalabalık bir ortamda olmaya alışkın değil yalnızca. İçine kapanık biri, ama bu güçsüz olduğu anlamına gelmiyor.”

“Peki Neriah olanların ne kadarını biliyormuş?” diye sordu Matt.

“Eğitimden geçeceğini ve bize katılarak Anılanları tamamlayacağını biliyor.”

Herkes sessizce birbirine baktı.

“Anılanların birleşmesinin tamamlanması,” diye fısıldadı Arkarian.

Herkes yavaşça kafa salladı.

“Bir şey daha var.”

“Devam et,” dedi Arkarian.

“Neriah çok endişeli.”

Arkarian kaşlarını çattı. “O halde onu dinlememiz gerek. Ne zaman burada olur?”

“Şu anda gelmek üzere.”

Arkarian kanatlarını kullanarak ortadan kayboldu. Neriah’yı dışarıda karşılayacaktı. Bu her zaman yaptığı bir şey değildi. Dışarıdaki dünyada görünmek Arkarian için çok tehlikeliydi. Birkaç dakika içinde geri geldi ve Neriah için kapıyı açtı.

İlk önce Shaun ayağa kalktı ve onu yanaklarından hafifçe öperek selamladı. “Büyümüşsün. Çok güzel, genç bir hanım olmuşsun. Tıpkı annene benziyorsun. Söylesene, o nasıl?”

“Annem çok iyi, teşekkür ederim.”

“Sonunda tanışma fırsatımız olduğu için çok sevindim. Seninle konuşmak istediğim çok şey var.”

Neriah kahverengi gözlerini düşünceli düşünceli kısarak Shaun’a baktı. “Babamın suratını sizin parçaladığınızı biliyorum. Lütfen geçmişte olanlar için kendinizi suçlamayın. Siz sadece yaşanması gerekenleri tetikleyen bir araçtınız.”

“Tıpkı annen gibi iyi yüreklisin.”

Shaun yerine oturdu ve bu kez karşılama sırası Jimmy’deydi. Jimmy de ona samimi bir şekilde sarıldı. Diğerlerimiz onu okuldan tanıyorduk. Arkarian, Neriah için bir sandalye çıkardı. Neriah masanın diğer tarafında, Shaun’un

yanına oturdu. Bana gülümseyerek burada olduğu için çok mutlu olduğunu anlatmaya çalıştı.

Arkarian tekrar toplantıyı yönetmeye başladı. Yuvarlak masanın etrafında gözlerini gezdirerek hepimize tek tek baktı. “Evet, şimdi artık dokuz kişiyiz,” dedi. “Atina’dan gelen haberlere göre, Kral Richard artık tamamen iyileşmiş ve Mahkeme Heyeti’ndeki yerini alacakmış. Veridian sonunda kralına kavuştu.”

Ethan neşeyle gülümsedi. “Evet!” diyerek havada yumruğunu salladı.

Ethan’ın heyecanlanması normaldi tabi. Sonuçta Kral Richard’ın hayatını geçmişe yaptığı yolculuklardan birinde ve onun bedenini zamanın içinde taşıyarak buraya getiren kişi oydu.

Matt de heyecanlanmışa benziyordu, ama onun daha başka nedenleri vardı. İç rahatlamış gibi derin bir nefes aldı. “Nihayet! Artık bana ihtiyacınız kalmadı.”

Matt’in ne demek istediğini hepimiz anlıyorduk, ama yanıldığını da herkes biliyordu. Arkarian açıklamaya başladı. “Matt, Kral Richard, Veridian’ı uzaklardan yönetecek. Onun görevi, Mahkeme Heyeti’nde Veridian şehrini temsil etmek. Mahkeme Heyeti de bizleri yöneten bir grup. Kehanet’e göre sen Anılanların lideri olacaksın. Savaşta bizleri, bu odadaki dokuz kişiyi sen yöneteceksin.”

Matt masaya hafifçe vurdu ve kafasını çevirdi.

Arkarian toplantıya geri döndü ve bizleri buraya çağırma nedenini anlatmaya başladı. “Dün Rochelle, Matt ve

ben, silahların hazinesini açan anahtarı bulabilmek için yeraltına indik.”

Mırıltilar arasında Bay Carter’ın sesi yükseldi. “Harika! Peki, buldunuz mu?”

Arkarian yavaşça homurdandı. “Maalesef. Çok geç kalmışız.”

“Yani Lathenia sizden önce mi almış?” diye sordu Shaun.

“Lathenia’nın anahtarı aldığını ve sarayındaki mahzen-de bir yere sakladığını düşünüyoruz.”

“Peki planımız ne?” diye araya girdi Jimmy. “Biliyorsunuz ben kilitler ve mahzenler konusunda oldukça iyiyimdir.”

Arkarian, Jimmy’ye gülümsedi. “Evet, biliyoruz Jimmy. Ve evet bir planımız var. İçimizden bazıları Lathenia’nın Olympus Dağı’ndaki sarayına gidecek. Fakat başarılı olma şansımız tek bir şeye bağlı...” Duraksadı. Odadaki heyecan artıyordu. Sonra Matt’e döndü. “Matt’in güçlerini kazan-masına.”

“Aman ne güzel!” diye bağırıldı Matt. “Hepimiz çok iyi biliyoruz ki bu iş sonsuza kadar sürebilir.”

“Matt,” dedi Arkarian yavaşça. “O dinamitleri eline alıp göğsüne bastırdın ve bir oyun hamuru gibi bedenini üstü-ne kapattın. Yine de üzerinde en ufak bir çizik bile olmadı. Bu nasıl mümkün oluyor sence?”

Matt şaşkın şaşkın Arkarian’a bakıyordu.

“Senin bazı güçlerin var Matt. Ve yeni öğretmenin sana o güçleri açığa çıkarıp kontrol etmeyi öğretecek. Hemen yarın yola çıkıyorsun.”

Odada homurtular yükseldi.

Isabel hâlâ bitkin görünüyordu. “Ben de onunla gidebilir miyim?”

Arkarian kolunu Isabel’in omzuna doladı ve ona öyle büyük bir şefkat ve hayranlıkla baktı ki Isabel’e karşı duyduğu sevginin ne kadar büyük olduğunu fark etmemek olanaksızdı. “Sen yarın bir tek şey yapıyor olacaksın. Dinleneceksin.” Diğerlerimize baktı. “Bu Matt’in tek başına çıkması gereken bir yolculuk. Geri geldiği zaman Lathenia’nın sarayına gidecek ve o anahtarı bize geri getirecek. Sonunda Koruyucu, güç dengelerini sağlamış olacak.”

Arkarian, söylemek istediği bir şey var mı diye Neriah’ya döndü. Neriah masanın etrafındakilere çekingen bir gülümsemeyle baktıktan sonra ayağa kalktı. “Dün gece evimizde güvenlikle ilgili bir sorun yaşadık.”

“Ne oldu?” diye sordu, Arkarian yerine otururken.

“Rochelle tam evimize geldiği sırada oldu.”

Bay Carter adımı duyunca yine araya girdi. “Bu her şeyi açıklamıyor mu?”

“Marcus!” diye susturdu Arkarian onu.

Anlatmaya ben devam ettim. “Yolda yürüdüğüm sırada yakınlarda birinin düşüncelerini duymaya başladım. Fakat etrafıma bakınca kimseyi göremedim. Yalnızca hayvana benzeyen bir şey vardı. Bunu görünce çok şaşırdım, çünkü ben bir insan görmeyi bekliyordum.”

“Yani sence o şey neydi?” diye sordu Arkarian.

“Bir köpek olabilir. Gözleri gümüş renginde parlıyordu.”

“Peki bu yaratıkta göze batan başka herhangi bir şey var mıydı? Alışılmadık bir şey mesela?..” diye devam etti Arkarian.

“Onu gördüğümü fark edince bahçenin diğer tarafına doğru koşmaya başladı.”

Jimmy araya girdi. “Koşarken hâlâ bir köpek gibi mi görünüyordu? Yoksa kendini toparlayıp ileri mi fırladı? Ya da bir tavşan gibi mi sıçradı?”

Bir süre düşündüm. Kafamda yaratığın tuhaf, parlak gözleri, kafasını nasıl çevirdiği ve vücudunun geri kalanının da nasıl çevik bir şekilde hareket ettiği canlandı. “Tek hatırladığım, hızlı, titiz ve zarafetle hareket ettiği.”

Arkarian, Neriah’ya döndü. “Evin etrafının baştan sona aranması için birilerini göndereceğim ve güvenliği arttıracam. Annenin korumalarını iki katına çıkaracağım. Fakat Neriah, sen de çok dikkatli olmalısın. Burada yalnızca annenin hayatı tehlikede değil.”

“Babam benim ölmemi istemiyor Arkarian. Fakat annemi öldürecek. İntikam duygusu onu tamamen ele geçirmiş durumda. Bu yüzden annem çok büyük bir tehlikede.”

Neriah’nın kendisine bir şey olmayacağına bu kadar güvenmesi bence biraz safçaydı. “Neriah, Marduke Isabel’i de öldürmeye çalıştı, ama Isabel’in ona hiçbir zararı olmamıştı.”

“Isabel’i öldürmek Shaun’dan intikam alma planının bir parçasıydı. Marduke, insanları, kendi çıkarları için kullanabileceği piyonlar olarak görüyor.”

Neriah'nın Marduke'nin karakteriyle ilgili tespitleri, kendimi, dile getirmekten alıkoyamadığım birkaç şey getirdi aklıma. "Bebekliğinden beri görmediğin biri hakkında oldukça şey biliyor gibisin."

Gözlerini masanın üzerinde duran ince parmaklarına çevirdi ve suratı pembeleşti.

Bay Carter onu savunmaya geçti. "Ne demek istiyorsun Rochelle?"

"Hiçbir şey," dedim çabucak. "Sadece Marduke'nin insanları nasıl... nasıl etkisi altına alabildiğini biliyorum. İnsanları hemen hemen her şeyi yapmaya ikna edebilir."

Sözlerim herkesi biraz şaşırtmıştı. Fakat Arkarian nereye varmak istediğimi anlıyordu. "Babanı en son ne zaman gördün Neriah?"

Bir an tereddüt eder gibi oldu, ama verdiği yanıtta emindi. "Suratının yarısını kaybettiği o sabahtan beri hiç görmedim."

Bunun üzerine başka bir şey konuşmadık. Bir süre rahatsız edici bir sessizlik yaşadıkdan sonra Arkarian toplantıda konuşulması gereken asıl konuya geçmek için ayağa kalktı. Hepimiz ona baktık. "Matt, Rochelle ve ben yeraltına indiğimiz zaman, bazı şeylere şahit olduk." Bir süre duraksayıp düşüncelerini topladı. "Marduke, yaşayan ölülerden bir ordu toplamış, onlara emirler yağıdırıyordu."

"Ne!" diye bağırdı Bay Carter. "Bu mide bulandırıcı bir şey!"

“Bize ne gördüğünüzü anlat,” dedi Shaun.

Arkarian herkesi susturmak için elini havaya kaldırdı. “Çitkuşu denen bazı yaratıklardan bahsettiğimizi duymuşsunuzdur. Yarı insan, yarı hayvan ve yarı kuş olan yaratıklar. Daha önce rastlamamış olanlar, onları, kırmızı gözlelerinden ve şekilsiz kanatlarından kolayca tanıyabilir.”

Odada mırıltılar yükseldi. Arkarian konuşmaya devam edince sustuk. “Orada başka yaratıklar da var. Aslına bakarsanız binlerce ve hepsi de ölü. En azından bilimsel olarak. Büyük ihtimalle Marduke ilk olarak dünyaya onlardan oluşan bir keşif birliği göndermeyi planlıyor. İçlerinde çitkuşları da olabilir, başka yaratıklar da. Sizden istediğim, gözünüzü dört açmanız ve şüpheli herhangi bir şey görürseniz hemen birbirinize ve bana haber vermeniz.”

Jimmy araya girdi. “Bütün bunlar ne anlama geliyor Arkarian?”

“Marduke’nin, yeryüzünü, insanların normal silahlarla öldüremeyeceği yaratıkları kullanarak işgal etmeyi planladığı anlamına geliyor.”

“O zaman onlarla nasıl savaşacağız?”

“Silahlarla veya bildiğimiz kılıçlarla karşılık veremeyiz.”

“Kullanabileceğimiz bir şeyler olmalı!” diye telaşla bağırdı Bay Carter.

“Çitkuşları sudan korkuyor.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Dillon, Koruyucu’ya yeniden kazandırılma sürecinde bize çok faydalı bilgiler verdi. O, Lathenia’nın en önemli

üst düzey askerlerinden biriydi. Bu sayede paha biçilemez şeyler öğrenmiş. Bildiklerini bizimle paylaşmakta da hiç tereddüt etmedi. Yakında Koruyucu'ya kazandırılma süresi tamamlanacak. Koruyucu'nun bir üyesi olarak o da sizlere katılacak.”

Bu gerçekten müthiş bir haberd. Dillon'ın eğitimi daha çok kısa bir süre önce başlamıştı. Masanın çevresinde yine bazı mırıltılar yükseldi.

“Sizce onu aramıza almak akıllıca mı?” diye sordu Bay Carter.

Arkarian, herkes sessiz olana kadar bekledi. “Bu konuda yargıya varmak bize düşmez. Bana söylendiği kadarıyla, Dillon'ın bildikleri ve deneyimleri onu bizim için çok değerli bir üye yapacak. Uzun süre yeraltındaki çitkuşlarıyla beraber çalışmış. Onları nasıl yok edebileceğimizi bize anlattı.”

“Suyla mı?” diye sordu Shaun.

“Kanatları çok hantal ve kullanışsız. Suyun altındayken kanatları tutuluyor ve ağırlık yapıyor. Paniklemeye başlıyorlar ve kendi korkuları yüzünden boğuluyorlar.”

“Eh, bu da bir şey. Onları öldürebilmenin başka yolu yok mu?”

Arkarian, Matt'e döndü. Matt bu bakışların ne anlama geldiğini biliyordu. Kafasını diğer tarafa çevirdi. “Hazine-deki silahlara ihtiyacımız var.”

“Tanrı aşkına!” diye haykırdı Bay Carter. “Lanet olası anahtar bizde değil! Matt'in bilmem nereye bir yolculuk

yapmasını, ondan sonra anahtarı bulmayı ve silahları kullanmayı beklememiz gerekecek! Bu kadar kaybedecek zamanımız var mı Arkarian?”

“Muhtemelen yok Marcus. Fakat ne kadar zamanımız kalmış olursa olsun, yeterli olmak zorunda.”

BÖLÜM 9

Matt

Isabel aralıksız on sekiz saat boyunca uyudu. Onu uyan-dırmak istemezdim, ama artık gitme vaktim gelmişti. Arkarian dağdaki yerinde beni bekliyordu. Isabel'i hafifçe sarstım.

"Isabel."

İrkilerek bana baktı ve yorganını suratına kadar çekti. "Yoksa Ethan'a bir şey mi oldu?"

"Hayır. O iyi."

Yavaş yavaş kendine gelince odasında ne işim olduğunu anladı. Doğrulup yatağının kenarına oturdu ve tek eliyle saçlarını geri attı. "Gidiyor musun?"

Başımı salladım. Bir süre konuşmadan yan yana oturduk.

"Ne zaman döneceğini biliyor musun?"

"Hayır. Fakat Arkarian'ın dediğine göre gittiğim yerde zaman buradakinden farklı ölçülüyormuş ve orada yaşayanlar bunun farkında değilmiş. Bu yüzden belki aylarca, belki de sadece birkaç hafta boyunca orada kalabilirmişim. Annemle konuştum. Ona, okul bu hafta tatil olduğu için

buradaki soğuktan biraz kaçmak istediğimi ve kuzeyde bazı arkadaşlarımı ziyaret edeceğimi söyledim.”

Başını salladı. Fakat endişesini gizleyemiyordu. Alt du-dağını ısırp yüzünü bana çevirdiğinde bakışlarında türlü sorular vardı.

İçini kemiren şeyin ne olduğunu bilmek istiyordum. Ba-na öyle geliyordu ki bu şey her neyse yeraltına yaptığımız yolculukla ilgiliydi. Onu bu halde bırakmak istemiyor-dum.

“Yeraltından geldiğimizden beri seninle aramızda tuhaf bir şey olduğunu seziyorum. Birbirimizden bir şeyler saklı-yormuşuz gibi. Benim sakladığım bir sır yok Isabel. Senden hiçbir şey gizlemiyorum.”

Derin bir nefes aldı. “O zaman gerçekten de bilmiyor-sun?”

Neden bahsettiğini anlamıyordum. “Neyi bilmiyorum?”

“Sen benden daha büyüksün. Çocukluğumuzla ilgili şey-leri benden daha iyi hatırlıyor olman gerekirdi.”

“Babamın bizi terk etmesinden mi bahsediyorsun? Git-tiği günü hatırlıyorum.”

“Mesele sadece o gün değil, Matt. Onunla yaptığınız ko-nuşmaları hatırlıyor musun? Babamla ilgili hatırladığın en eski şey ne?”

“Çocukluğumla ilgili hatırladığım bazı şeyler var. Neyle ilgili olduklarını pek anlayamıyorum.”

“Bana hatırladıklarını anlat. Hepsini.”

Başımı kaldırıp odanın duvarındaki film posterine bak-tım. Ona ne kadarını anlatmalıydım? Bazı anılarım yüksek

sesle söylenmeyecek kadar saçma sapandı. Dürüst olmaya karar verdim. Sürekli kafamın karışık olmasından artık ben de bıkmıştım. Kim bilir, belki Isabel neden bahsettiğini anlayacaktı. “Çocukluğumla ilgili hatırladığım ilk şey annemin karnında oluşmaya başladığım zaman.”

Belki de anlamayacaktı. Sanki onunla alay ediyordum gibi baktı bana.

“Eğer durmamı istersen...”

Elini uzatıp kolumu tuttu. “Hayır. Devam et.”

“Peki. Sanki ben oluşmaya başladığımda gözlerimle her şeyi görebiliyordum ve duygularım da vardı. Kalbimin ilk kez çarpmaya başladığı anı bile hatırlıyorum.”

“Neden bilmiyorum, ama sana inanıyorum Matt. Garip bir durum sadece... Babamızla ilgili ne hatırlıyorsan anlat.”

Dirseklerimi dizime yasladım ve yere baktım. İçimde hissettiğim suçluluk duygusunu sözcüklere nasıl dökebilirdim? Babamın bizi terk etmesinin benim suçum olduğunu düşündüğümü nasıl söyleyebilirdim? “Seni çok sevdiğini hatırlıyorum Isabel. Sana tapıyordu. Ama beni sevmiyordu.”

Eliyle kolumu sıktı. “Yeraltına indiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Hani buzdan bir dağın içinden geçmek zorunda kalmıştık?”

“Evet. Yaşadığım en harika deneyimdi.”

“Benim için hiç de harika sayılmazdı. Korkunçtu.”

Isabel için böyle olduğundan haberim yoktu. “Anlat-sana.”

“Orada babam karşıma çıktı. Bana bazı şeyler söyledi.”

İçimi büyük bir korku sardı. “Ne dedi?”

“Bana... bana senin, onun oğlu olmadığını söyledi.”

Duyduklarım tam bir şok etkisi yarattı. Yine de doğruluk payı olduğunu bir şekilde hissediyordum. “Tahmin etmeliydim.”

“Neden öyle söylüyorsun?”

“Babamızın neden beni kemerle dövdüğünü, sanaysa neden bir kere bile el kaldırmadığını hiç merak etmedin mi?”

Isabel çaresizce yüzüme baktı. Elbette. Onun elinden ne gelirdi ki? Eğer babam ona el kaldırmaya kalkışsaydı buna asla izin vermezdim! En azından bütün gücümle denerdim. Elinde o kemerle o kadar kuvvetliydi ki... “Bana karşı mesafeli davranıyordu ve ben de nedenini hissediyordum.”

“Ben bunları anlayamayacak kadar küçüktüm. Sadece babamdı ve onu seviyordum.”

Bir süre konuşmadan öylece oturduk. “Peki benim babam kim?” diye sordum, bir yanıt beklemeden.

Isabel başını salladı. Gözleri bir anda doldu. “Bilmiyorum. Ama bence bunu öğrenmek üzeresin.”

Ayağa kalktım ve odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. “Ciddi misin? Yoksa Arkarian sana bir şey mi söyledi?”

“Hayır, pek öyle denemez.”

Güçlkle tuttuğu gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı. Onu bu şekilde görmeye dayanamıyordum. Bu

kadar üzgün ve kederli olmasına katlanamıyordum. “Sorun ne Isabel? Neden ağlıyorsun? Bana bir şey olmayacak. Merak etme. Geri gelmeyi bütün kalbimle istiyorum.”

Zorla gülümsemeye çalıştı. “Bu yolculuğun seni değiştireceğinden korkuyorum. Kendinle ilgili, geçmişinle ilgili bazı şeyler öğreneceksin ve bunlar seni benden, aileden uzaklaştıracak.”

“Asla!”

“Buna engel olamayabilirsin.”

Jimmy odanın kapısına vurdu. “Acele et Matt. Vakit geldi.”

Kardeşıme döndüm. Aniden benim gözlerim de dolmaya başladı. Isabel’i kollarıma aldım. “Kendimle ilgili ne öğrenirsem öğreneyim ben daima senin ağabeyin olacağım. Bizim aramızda kan bağı var, Isabel. Annemizin kanını paylaşıyoruz. Bunu hiçbir şey ve hiç kimse bizden alamaz. Tamam mı?”

Sadece başını sallayarak karşılık verdi.

BÖLÜM 10

Rochelle

Ethan, Neriah'ya eğitim vermeye başlamıştı ve Arkarian'ın planladığı üzere ben de onlara eşlik ediyordum. Bu gerçekten iyi bir fikirdi. Marduke'nin neler yapabileceğini içimizde en iyi ben biliyordum. İşin tek kötü yanı Ethan ve Neriah'yı birlikte vakit geçirirken izlemek zorunda kalmamdı. Beraberken iyi görünüyorlardı. Hem de çok iyi. Şimdilik temel hareketlerin üzerinden geçiyorlar, Neriah'nın becerilerini keşfediyorlar ve biraz da doğaüstü yetenekleri üzerinde çalışıyorlardı. Neriah henüz göreve gitmemişti. Bu yüzden bunun için de hazırlanmaları gerekiyordu.

Ethan'ın, Neriah'nın güçlerinden birinin sanatsal yeteneği olduğunu keşfetmesi uzun sürmedi. Yaptığı resimler görüldüğünden daha büyük önem taşıyordu. Okulda birkaç tanesini görmüştüm. Gerçekten çok özel çalışmalardı. İster karakalem olsun, ister yağlı boya ya da başka bir şey olsun, resimleri her zaman çok gerçekçi oluyordu.

O sırada Neriah bu konuda Ethan'a bir örnek göstermek üzereydi. Söylediklerini daha iyi duyabilmek için yanlarına yaklaştım. "Ne kullandığım fark etmiyor. Bazen bir fırça,

bazen bir sopa veya çubuk,” dedi. “Mesela şuna bak...” Yerden oval bir çakıltaşı aldı ve kayanın üzerine bir şeyler çizmeye başladı. Ethan eğilip kayaya yakından baktı. Kafasını tekrar yukarı kaldırdığında hayretler içindeydi. Ben hafif hafif buz tutmaya başlamış bir derenin diğer tarafındaydım. Derenin üzerinden atladım ve daha yakından görmek istedim.

Ethan beni görünce seslendi. “Şuna bak.”

Neriah gülümseyerek çakıltaşını eline aldı ve fareye benzer ufak bir hayvanın ana hatlarını çizdi. Çizim bitince resim ufak bir fare olarak canlandı ve hareket edip bana doğru gelmeye başladı.

“Vay be! Bu bir illüzyon mu?” Fareye yol vermek için ayağımı kaldırdım, ama tam o sırada ayağıma değdi ve tamamen kayboluverdi.

“Bilmiyorum,” dedi Neriah, omuz silkerek. “Şimdiye kadar yaptığım canlandırmalar yalnızca birkaç saniye sürdüler.”

“Güçleri hâlâ oluşma aşamasında,” dedi Ethan. “Arkarian’a göre Neriah, günün birinde fırçasının yalnızca birkaç telini kullanarak zamanlar arasında kanal bile açabilecek.”

“Çok etkileyici.” Gerçekten de etkilenmiştim. Bunu başarabilirse Neriah, Koruyucu için çok değerli biri olacaktı. Şimdilik zaman dilimlerine açılan bütün kanalları Lathenia kontrol ediyordu.

“Yola devam etmemiz gerek,” dedi Ethan aceleyle.

Bu sabah aldığımız karara göre aynı yerde çok fazla durmayacaktık. Şu ana kadar üç kere yer değiştirmiştik. Gölün öbür tarafında bir yeri işaret ettim, ama Ethan kafasını salladı. “Orada Isabel ile çalışırdık.” Birazdan, bir akşam nasıl Marduke’nin oraya geldiğini ve onlara bir mesaj vererek korkudan nasıl da ödlerini patlattığını anlatacaktı. Fakat bunu kendine saklamaya ve Neriah’yı endişelendirmemeye karar verdi. Sonra bana baktı. Yine düşüncelerini okudugumu fark etmişti. Öfke ve tiksintiyle gözlerini kıstı.

“Dinle...” dedim. Kendimi savunma ihtiyacı duyuyordum. “Bunu bilerek yapmıyorum. Ayrıca sen de düşüncelerini bu derece yansıtmamayı öğrenmelisin. Buralardaki tek Gerçeği Gören ben değilim, biliyorsun. En azından düşüncelerin konusunda bana güvenebilirsin.”

“Güvenebilir miyim?”

Hepsinin güvensizliği arasında benim için katlanılması en zor olan Ethan’inkiydi. “Hem de sonuna kadar!”

Neriah bir bana, bir Ethan’a bakıyordu, ama düşünceleri tamamen kapalıydı. Ethan’ın öğrenmesi gereken şey tam olarak da buydu işte.

Hemen kafamı başka tarafa çevirdim. Güvensizliğinin beni ne kadar etkilediğini görmesini istemiyordum. Asıl sorun şuydu: Eğer bu insanlar bana güvenmiyorlarsa benim kendime güvenme şansım neydi ki? Belki de Marduke haklıydı. Belki de kötülük asla yok olmuyordu. Bir kere insanın kanına girdi mi hep orada gizleniyordu. Ta ki bir şeyler çıkıp onu tetikleyene kadar. Acaba babamın sorunu

bu muydu? Bugün hâlâ hapisteydi ve üvey anneme karşı işlediği suçların bedelini ödüyordu. Marduke benim içimdeki kötülüğü görmüştü, hissetmişti. Ve yaptığım onca şeyi düşününce, incittiğim onca insanı... İnsanların gerçekten değişme şansı var mıydı acaba?

Arkamı döndüm ve derenin diğer tarafına atlayıp dağdan aşağı yürümeye başladım. En aşağı indiğim sırada Ethan'ın tam arkamdan geldiğini fark ettim.

“Rochelle, bekle.”

“Ne istiyorsun?”

“Sana güveniyorum.”

Bir süre hiçbir şey söylemeden yüzüne baktım. Devam etti. “Ben sana her zaman güvendim. Hatta Mahkeme Heyeti, senin Marduke'nin casusu olduğundan şüphelendiğinde bile sana güvendim. Onları karşıma alıp seni savundum.”

“Gerçekten bunu yaptın mı?”

“Evet. Ve o zaman bunu neden yaptığımı dahi bilmiyordum. Sadece içgüdülerim bana böyle olması gerektiğini söylüyordu ve daha önce yanılmamışlardı.”

Geri çekilip yürümeye başladı. Bana itiraf ettiği şey yüzünden biraz utanmış, hatta gerilmiş gibi gözüküyordu. Kafasını kaldırıp dağın yukarısına, Neriah'nın durduğu yere baktı. Neriah'nın yanından ayrılmamamız gerekiyordu. Ethan benimle konuşmak için buraya gelerek büyük bir risk almıştı.

“Sadece bunu bilmeni istedim,” dedi ve aniden yukarı doğru yürümeye başladı.

Ben de biraz geriden onu takip ettim ve etrafta şüpheli bir şey var mı diye sağa sola bakındım. Oldukça sessizdi. Hatta biraz fazla sessizdi. Bir terslik olduğunu hissediyordum. Şu anda Bay Carter'ın duyu ötesi işitme yeteneği olsaydı çok işime yarayabilirdi. Bunu düşününce aklıma bir fikir geldi ve hemen denemeye karar verdim. Arkarian'ın bana bu sabah verdiği eldivenleri çıkardım ve yere dokundum. Toprağın içi anında gözümün önünde canlandı. Fosiller, kil tabakasının üzerindeki kireçtaşları... Bir anda toprak ellerimin altında sarsılmaya başladı ve çılgınlar gibi koşan bir at sürüsü gördüm. Vadinin üzerinde dörtmala giden atları kafamın içinde görebiliyordum. Yukarı baktım. Neriah ve Ethan neredeyse dağın tepesindeydi. Eğer hemen gittikleri yönü değiştirmezlerse atların altında kalacaklardı!

"Ethan, durun!"

Sesimi duydu ve bana döndü. Ellerimi havada sallayarak sağ taraftaki ağaçlı bölgeyi işaret ettim. Atlar onca geniş alan varken ağaçların arasına doğru koşmazdı. "Ormana koşun! Çabuk!"

Fakat atlar çok hızlıydı. Vahşice yere çarpan bacaklarının sesi artık çok net duyulabiliyordu.

Neriah onlardan yalnızca birkaç metre aşağıda olan ve delice tepeye doğru koşturan bu güçlü hayvan sürüsünü görünce bağırmaya başladı. İçgüdüsel olarak ellerini havaya kaldırdı. İşte o sırada, biraz önce dörtmala giden bu hayvanlar oldukları yerde durup havayı koklayarak küçük adımlar atmaya başladı. Gerçekten inanılmaz bir manzaraydı.

Bütün gücümle tepeye doğru koşmaya başladım. Az önce, gerçekleşeceğini sandığım o korkunç manzaranın etkisiyle kalbim çılgınlar gibi atıyordu. Fakat tepeye vardığımda manzara hiç de korkunç değildi. Atlar huzurlu ve mutlu bir şekilde geziniyor, Neriah'nın ilgisini çekmeye çalışıyorlardı.

Neriah her birine tek tek yaklaşıp kafalarını sevdi. Atlar kafalarını Neriah'nın burnuna sürtmek için yarışıyor, birbirlerinin önüne geçmeye çalışıyordu.

Ethan da benim gibi şaşkınlık içindeydi. Ne de olsa bunlar yabancı atlardı. Hayatları boyunca özgürce oradan oraya koşuştururlardı. Onları evcilleştirmeye çalışmak bir yana, içlerinden birini yakalamaya dahi kimse cesaret edemezdi. "Hayvanlarla aranda çok büyük bir bağ olduğu kesin," dedi Ethan.

"Vay be!" diyerek bugün ikinci kez duyduğum hayreti dile getirdim. "Başka neler yapabiliyorsun?"

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Fakat güçlerimizin artırılmasından bu yana başıma türlü türlü şey geldi."

Birkaç dakika daha atları sevdikten sonra vadiden aşağı yürümeye başladık. Yaşadığımız macera karnımızı acıktırmıştı. Ethan, içinde sandviçler olan çantasını açtı. Neriah birini alıp yemeye başladı. Ethan sonra çantayı bana doğru uzattı.

Yanımda yiyecek bir şey getirmeyi dahi düşünmemiştim ve şimdi karnım açtı. Ama Ethan'ın sandviçini almaya niyetim yoktu. "Hayır, teşekkür ederim. Ben daha sonra yerim bir şeyler."

“Saçmalama Rochelle. Bütün gün çalışacağımızı biliyordum. Bu sandviçi senin için hazırladım.”

Çantanın içine baktım. İki sandviç daha olduğunu görünce birini aldım. Bu arada suratım kıpkırmızı olmuştu. Herhalde bir daha asla bugünkü kadar aptal bir duruma düşmeyecektim.

Öğlen yemeğinden sonra Ethan, Neriah’ya birkaç hareket daha gösterdi. Ben biraz uzaktan onları izliyor; dikkatimin bir kısmını etrafımızda olan bitenlere, bir kısmını da elimin altındaki toprağın yüzeyine veriyordum. Neriah bazı dövüş tekniklerinde zorlanıyordu. Şimdi Ethan onun arkasındaydı. Tek kolunu beline sarmış, diğer koluyla da onu boğacak gibi boynunun altından tutuyordu. O hareketi biliyordum. Şimdi Neriah’nın kendi ağırlığını aşağı bırakması ve Ethan’ı da dirseğinden çekerek yere indirmesi gerekiyordu. Çenesini Ethan’ın koluna göre yerleştirmesi çok önemliydi. Bu hareketi binlerce kez yapmıştım, ama bir kere yapana kadar imkânsız gibi görünmüştü.

Neriah durumu biraz kavramıştı. Yine de her defasında ikisi de yere devriliyordu. Sonra kahkahalarla gülmeye başlayıp birbirlerinin ayağa kaldırmaya çalışıyorlardı. İkisinin bu kadar iyi anlaştığını, birlikte eğlendiklerini görmek sinirlerimi bozuyordu. Orada Ethan’la eğlenen insanın ben olmam gerektiğini düşünüyordum. Bu yüzden biraz yürüyüş yapıp etrafa bakmaya karar verdim. Hem bu güvenlik açısından da iyi olurdu.

Neriah dolaşmaya başladığını görünce bana seslenip el salladı. Yanlarına çağırıyordu. Bense oraya gidip o sevgi yumağına yaklaşmak istediğimden emin değildim.

“Rochelle!” diye bağırdı Neriah, yüksek sesle. “Buraya gelip nasıl yapıldığını bana gösterir misin?”

Benden istediği şeye inanamıyordum! Ethan’a döndü. “Bir örnek gerçekten çok işime yarayabilir. Sence de öyle değil mi?”

Ethan ilk önce bir şey söylemeden sadece bana baktı. Sonunda Neriah’nın isteğine yenik düşüp omuz silkti. “Neden olmasın?”

Ağır ağır yanlarına doğru yürümeye başladım. İçimden o anda orada olmak yerine dünyanın öbür ucunda, karanlık bir mağaraya gömülmüş olmayı diliyordum.

Ethan küçük adımlarla arkama geçti. Sonra kolunu belime doladı. Beni sıkıca kendine çekti. Sırtımda göğsünün derin soluklarla inip kalktığını hissedebiliyordum. Diğer kolunu boynuma doladı. Bir saniye için her şey öylece duruverdi. Bir anda kafamı çevirsem onunla göz göze geleceğimi fark ettim. Bunu yapma isteği o kadar güçlüydü ki karşı koyamadım. Yavaşça kafamı çevirdim.

Fakat o bana bakmıyordu. Direk karşıya, gülümseyerek Neriah’ya bakıyordu.

Eğer dünyada utançtan ölmek mümkün olsaydı o anda pat diye yere düşmem ve ciğerlerimdeki havadan tamamen yoksun kalmış olmam gerekirdi. Ölmek yerine, yapılacak ikinci iyi şeyi yapmaya karar verdim. Boğazımı saran kolunu

çözebilmek için çenemi doğru yere yerleştirdim ve Ethan'ı dirseğinden çekerek yere çömeldim. Olduğum yerde dönecek onu aşağı çekmeye devam ettim. Dengesini kaybetti ve hızla yere yapıştı.

Neriah gülmekten iki büklüm olmuştu.

Ethan yattığı yerden bana bakıyor, kafasını sallıyordu. Neyse ki yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Yani bana kırgın filan değildi. Böylece başımı dik tutarak gururla oradan yürüyüp uzaklaşabilirdim.

Tam dolaşmaya başlayacaktım ki sol taraftan bir ses duydum ve çizmemden bir bıçak çekerek sesin geldiği tarafa döndüm.

Ethan anında yanıma koştu. "Ne oldu?"

"Ayak sesleri duydum."

Sesi bir kez daha duydum. Bu kez Ethan da fark etti. Hemen Neriah'yı kapıp yanıma döndü. Neriah'nın yüzündeki coşkulu gülümseme bir anda korku dolu bakışlara dönüştü. Kahverengi gözleri şimdi her zamankinden daha kocaman olmuştu.

"Ses çıkarmayın," dedi Ethan ve elini açtı. Çizmesinin içinden bir bıçak çıkıp kendi kendine havalanarak eline kondu.

Dalların arasından gelen bir çatırtıyla ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Bize doğru gelmekte olan bir adam gölgesi vardı.

Ethan bıçağını yerine koyunca anlam veremedim.

"Ne yapıyorsun?"

Adama doğru yürümeye başlayınca ben de sakinleştim. Gelen, arkadaşımız Dillon'dı. Arkarian onun çok yakında bize katılacağını söylemişti.

Ethan ve Dillon birbirlerine sarıldılar. "Hey, seni gördüğüme sevindim," dedi Ethan. "Çabuk döndün."

Gerçekten de öyleydi. Dillon da, ben de Düzen'den sonra Koruyucu'ya yeniden kazandırılmak için eğitimden geçmiştik. Benim eğitimim neredeyse bir yıl sürdüğü halde, Dillon yalnızca birkaç hafta eğitim almıştı. Ben içimdeki şüphelerden aylarca kurtulamamıştım. Dillon'ın bu kadar kısa sürede kontrolü ele geçirebilmesini anlayamıyordum. Sonuçta alışkanlıkları değiştirmek hiç kolay değildi. Fakat ben kim oluyordum da onu yargılıyordum? Ne de olsa Dillon'ın kanında kötülük yoktu. Annesi ve babası alkolikti ve çok kavga ediyorlardı. Yine de benim babamın aksine, katil değillerdi.

Arkarian ve Leydi Arabella, onu bizim yanımıza bu kadar çabuk gönderdiklerine göre eğitiminden tatmin olmuş olmalıydılar. Ve onlar bu dünyada en çok güvendiğim iki kişiydi.

BÖLÜM 11

Matt

Arkarian ile birlikte Kale'ye gittik. Sekiz bölmeli, yüksek tavanlı ve tavanında rengârenk ışık dalgalarının olduğu odadaydık. Yerdeki sekizgen şeklin merkez noktasını işaret etti. "Seni başka bir dünyaya yollayacağım."

O anda sanki bir dejavu yaşadım. Buraya daha önce gelmiştim. "Dikkat et, Arkarian. Tek başıma kendimi o karanlık yerde bulmak istemem."

Güven veren bakışlarla bana döndü. "Endişelenme Matt. Eğer yanlışlıkla seni yeraltına gönderecek olsam ben de hemen peşinden gelirim." Gülmeye başladı. "Seni kaybedersek benim hayatımın da pek bir anlamı olmaz."

"Isabel'den söz ediyorsan eğer senin yerinde olsam çok endişelenmezdim. Ağabeyini kaybettiğin için eminim seni affederdi!"

Arkarian başını öne eğdi ve mırıldanmaya başladı. "Aslında Isabel'i düşünmüyordum." Başını kaldırıp bana baktı. "Ne kadar önemli biri olduğunu henüz anlayamıyorsun."

Sözleri beni biraz huzursuz ediyordu. Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Beni o dünyadayken görebilecek misin?"

Başını salladı. “Hayır. Dış dünyaların görüntüleri monitörlere kapalıdır. Fakat sağ salim oraya ulaştığına dair bana haber verilecek.”

“Kim tarafından? Eğitimcim mi?”

“Evet.”

“Isabel, eğitimcimimin benim babam olduğunu düşünüyor.”

Arkarian düşünceli düşünceli yüzüne baktı. “Sorularını yanlış insana soruyorsun. Sadece biraz daha sabırlı ol Matt. Eminim kafanı karıştıran birçok şey yakında netlik kazanacak.”

Arkarian geri çekildi. “Bekle!” diye bağırdım, son bir kafa karışıklığıyla. Aklımdan geçenleri okuyunca bakışları yumuşadı. Fakat kendi iç huzurum için bunu ona yüksek sesle sormak zorundaydım. “Isabel’i korumak için elinden gelen her şeyi yaparsın, değil mi?”

“Elbette. Bunun için güçlerimi sonuna kadar kullanacağım.”

“Onun incinmesini istemiyorum.”

Bir süre sessiz kaldık. Arkarian, söylemek istediğim daha birçok şey olduğunun farkındaydı. Kafamdakileri toparlamaya çalıştım. “Dinle. Birbirinize ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum. Ama düşünsene, ikinizin de yaşlanmama gücü var. Yani ilişkinizi ilerletmek için önünüzde daha çok zamanınız olacak.”

Arkarian yanıt vermeden önce bir süre bekledi. “Sence de buna karar vermesi gereken kişi Isabel değil mi?”

“Tabi ki öyle... Ama biliyorum ki seni bütün kalbiyle sevecek. Bu yüzden onun üzerinde çok büyük bir etkin olacak.”

“Sırf onun ağabeyi olduğun için Matt, bu son söylediğini dikkate almayacağım.”

Tavandaki bölmeler dönmeye başladı. Böylece bir şey daha söylememe fırsat kalmadan Isabel’in güvenliğini Arkarian’ın ellerine teslim ettim. Tavandan üzerime doğru kocaman, parlak bir ışık yağmaya başladı. Rengârenk, dalga dalga ışıklar delice etrafımda döndü. Bir anda sersem edici bir girdabın içinde yuvarlanmaya başladım. Buna alışmam bir dakikamı aldı. Sonra hızla düşmeye başladım. Yere indiğimde daha da aşağı doğru tepetaklak yuvarlandım.

Sonunda durdum, ama başım hâlâ dönüyordu. Gözlerimi açıp odaklanmaya çalıştım. Yüzümün üzerinde ağaç yaprakları vardı. Başımı gökyüzüne çevirdim.

“İnanılmaz!”

Gözlerimi dahi kırpmadan, bir süre bu tuhaf manzarayı izledim. Gökyüzünde iki tane güneş vardı! Biri turuncu, diğeri mavi. Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Gündüz vakti olduğu açıkça belli olduğu halde, gökyüzünde hareket eden binlerce renk vardı. Parlak kırmızılar, maviler, sarılar... Gökyüzü kim bilir gece olduğunda nasıl görünüyordu?

Gözlerimi güçlükle manzaradan ayırarak etrafıma bakındım. Şimdilik görünürde kimseler yoktu. Uzakta sıra dağlar vardı. Biraz daha yakında uzun, yeşil bir vadi görünüyordu.

İçinden bir ırmak geçiyordu. Aşağıda, kilometrelerce uzanan rengârenk çiçek tarlaları vardı. Elimi kaldırıncı avucumun altında ezilmiş bir çiçek buldum: Tam on iki farklı renkte yaprağı olan bir çiçek. Şaşkınlık içinde renkleri incelerken çiçek tekrar canlanıp eski halini aldı.

“Muhteşem!” diye fısıldadım.

Arkamdan gelen bir sesle yerimden sıçradım. “Demek geldin! Geç kaldım ve seni kaçırdım diye çok korkmuştum.”

Güçlkle ayağa kalkıp arkamı döndüm. Tuhaf, bol giysiler içinde bir adam dağdan aşağı bana doğru koşturuyordu. Uzun, kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu.

“Merhaba Matt,” dedi, elini bana doğru uzatarak. “Benim adım Janah. Buraya seni karşılamak ve sana rehberlik etmek için gönderildim.” Kollarını iki yana açarak etrafına bakındı. “Dünyamızı nasıl buldun?”

“Muhteşem bir yer. Tam iki tane güneşiniz var!”

“Aslına bakarsan yedi tane. Ama diğerleri henüz doğmadı. Her boyut için bir güneş. Buradan hepsini görebiliyoruz.”

Janah kaşlarımı çatığımı fark edince başını yana eğdi. “Sorun değil Matt. Bunları anlamayı beklemiyoruz. Bu dünyanın birçok yönü vardır, senin anlayabileceğinin çok ötesinde. Bunun gibi, mesela.” Tekrar elimi tuttu, ama bu kez eli, kısmen elimin içinden geçti.

İrkildim. “Hey!”

“Buradaki her şeyin gerçek ve maddesel bir yapısı vardır. Tabi biz böyle arzu ettiğimiz sürece. Fakat bedenlerimizin ve özellikle de zihinlerimizin kendilerine ait bir özgürlükleri vardır. Birazdan yola çıktığımızda ne demek istediğimi göreceksin.”

“Pekâlâ. Sen olmasan yolu nasıl bulurdum, bilmiyorum.” Elimle tarlaları, dağları işaret ettim. “Bütün bunlar sonsuzmuş gibi görünüyor. Burada yaşayan tek kişi sen misin?”

Güldü. Fakat gözlerinde en ufak bir aşağılama yoktu. Sorduğum soru hoşuna gitmişti. “Burada çok kişi yaşıyor. Hatta senin bir iki arkadaşın da var. Henüz yeni geldiler. Sanırım sen onları Çitkuşu John ve Sera olarak tanıyorsun.”

“Gerçekten mi? Onları görebilecek miyim?”

“Bu kez değil. Ama için rahat olsun. Sera burada olmak-tan çok mutlu.”

“Peki ya John? O da iyi mi?”

“John başka bir boyutta.”

“Bu ne anlama geliyor? İyi bir şey mi, kötü bir şey mi?”

“Burada, kötü diye bir şey yoktur. Sana burada yedi tane boyut var dediğimi hatırlıyor musun?” Onaylamam için bekledi. “İşte John birinci boyutta. Hazır olduğunda ikinci boyuta sonra da diğerlerine geçecek. Muhtemelen bundan birkaç bin yıl sonra.”

Yine kaşlarını çatmadan edemedim. Janah başını salladı. “Anlamak için çaba gösterme Matt. Buraya bunun için gelmedin. Dartemis, sarayında seni bekliyor.”

“Dartemis kim?”

“Her şeyi sırasıyla öğreneceksin,” diye yanıt verdi Janah.

“Gideceğimiz yer çok uzak mı?” diye sordum.

Elini alnına götürdü. “Ölümlülerin mesafe için kullandığı ölçü neydi?”

“Kilometre.”

“Ah, evet. Şu anda gideceğimiz yerden doksan milyar kilometre uzaktayız.”

Neredeyse dilim tutulacaktı. “Ciddi misin?”

“Hem de nasıl.”

Kafam allak bullak olmuştu. Biraz önce üstünden yuvarlandığım dağa baktım. Şimdi var gücümle koşmaya başlasam Arkarian beni geri alabilir miydi acaba? Yavaş yavaş sıvışmayı denedim.

“Janah, kusura bakma ama sanırım ben kalamayacağım. Dokuz milyar kilometre yol yapmak benim bütün ömrümü tüketir. Hatta ömrümün bin katını!”

Eliyle kolumu tuttu. Vücudumun içine bir huzur yayıldığını hissettim. “Evet, ama bu dünyada değil Matt. Güven bana.”

Galiba başka şansım da yoktu zaten.

Kolumu daha sıkı tuttu. “Gel benimle.”

“Beni nereye...” Sorumu tamamlamama fırsat kalmadı. Janah’nın ayaklarının artık yere basmadığını fark ettim. Yükselmişti. Kelimenin gerçek anlamıyla yerden havaya yükselmişti.

Vücudu, kolumdan çektiği yöne doğru havalanmaya devam etti. Bir yandan da bir eli hâlâ üzerimde duruyordu. Hem de bunu yaparken hiç zorlanmıyordu. Sanki kolları kemikten değil de bükülebilir bir maddeden yapılmıştı. “Artık gitmeliyiz. Akşam yemeğine bekleniyorsun.”

“Janah, bekle.”

Ayakları tekrar yere, yumuşak çimenlerin üzerine indi.

“Ben... senin gibi değilim. Burada yaşamıyorum ve bu dünyanın kuralları benim için işlemiyor.”

Gülümsedi. “Eğitmenin sana zihnini arındırmayı ve yoğunlaşmayı öğretmedi mi?”

“Denedi diyelim.”

“Şimdi bunu yapmalısın Matt.”

Gözlerimi kapattım ve söylediği şeyi yapıyormuşum gibi gözükmeye çalıştım. Işın aslı, bunu Ethan ile ne zaman denesek ben beceremiyordum. Bunun onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını bildiğim için de bazen o içsel huzuru, zihnin berraklığını yakalamışım gibi davranıyordum. Şimdiyse Janah’nın elinden yayılan huzuru içime çekiyordum.

Buna ben de inanmadım, ama havalanmaya başladım. Kontrol etmek için gözlerimi açtım. Gerçekten de yerden biraz yukarıda asılı kalmıştım!

Janah gülümseyerek bana baktı, “Pek yeterli olduğu söylenemez, ama bu da işimizi görür.” Elini yavaşça dirseğime

koyup beni hafifçe yukarı doğru itmesiyle vücudum sallanarak biraz daha yükseldi.

Artık ilerlemeye başlamıştık. Aşağıda çimenlerin hızla altımdan geçtiğini görebiliyordum. Birbirimize yakın gidiyorduk. Vücutlarımız yere neredeyse paraleldi. Bir süre aşağıdaki manzarayı izledim. Sonra daha da yükseldik ve dağların, vadilerin üzerinden geçtik. Dağlar öyle çoktu ki bir süre sonra sayamamaya başladım. Ufukta bir şehir belirdi. İçinde ve etrafında bir sürü insan dolaşıyordu. Binalar çok katlıydı ve sanki arazinin birer parçası olmuşlardı. Ağaçların arasına örülmüş gibi gözüküyorlardı. Bir bina topluluğundan diğerine altın rengi köprüler uzanıyordu. Her tarafta bir sürü dere ve nehir vardı. Sonra gökyüzünde başka bir güneş doğdu. Bu kez rengi mordu. Gökyüzündeki renklere, mor ve pembeler eklendi ve hepsi ayrı ayrı parlamaya başladı.

Çok geçmeden öyle hızlı uçmaya başladık ki aşağıdakileri ve yukarıdakileri artık sadece bir renk yığını halinde görebiliyordum. Vücuduma sözcüklerle tarif edemeyeceğim bir hafiflik duygusu hâkimdi. Hâlâ oldukça gerçek ve katı bir maddeden oluştuğumu hissedebiliyordum, fakat içimde sanki sadece hava vardı.

Sonunda yavaşlamaya başladık. Artık doğumumla ilgili bütün sırların yanıtını verecek olan tek kişiyle tanışmama çok az kalmıştı. Yavaşça yere inerken karnımın heyecandan ağrıdığını hissediyordum. Acaba alacağım yanıtlar bütün

hayatımı değiştirecek şeyler miydi? Isabel bu yolculukla ilgili endişelerinde haklı olabilir miydi? Endişelerinin tek kaynağı bana olan sevgisi miydi, yoksa benimle ilgili bir imge mi görmüştü?

Sonunda durduk ve bütün sorular kafamdan uçuverdi. Karşımda uzanan manzaraya bakmak bile başlı başına bir çaba gerektiriyordu. Kocaman bir sarayın önünde ydik. En az yüz odalı bir saray olmalıydı. Büyük bir kısmı beyazdı. Etrafında yer yer altından, gümüşten kuleler, sütunlar, parlayan kristal pencereler ve bir dizi altın çerçevesi kapı vardı. Fakat beni asıl şaşkına çeviren şey bu ihtişamlı sarayın manzarası değildi. Asıl şaşırtıcı olan onun üzerinde durduğu yerdi. Gerçi buraya ‘yer’ demek pek doğru olmazdı. Çünkü bu saray havada asılı duruyordu. Havada asılı derken... Sanki evrenin sonundaydı. Yoksa başında mı demeliyim?

Derin bir nefes aldım ve sakinleşmeye çalıştım. Ama işe yaramadı. Ayaklarımı sürterek bastığım yerin gerçekte bir zemin olup olmadığını kontrol ettim. Yukarıda, sarayın durduğu yerde zemin denebilecek hiçbir şey yoktu. Sanki bu inanılmaz yapı evrenin bittiği yerde, bir uçuşumun ucunda sallanıyordu. Çevresinde ne gökyüzü, ne güneş, ne de yıldızlar vardı. Belki hava bile yoktu.

“Daha önce hiç böyle bir şey görmedim.”

“İnanılmaz, yle değil mi?”

“Böyle bir yerde kim yaşar? Söyler misin, orada kim yaşıyor?”

“Orada yaşayan kişinin adının Dartemis olduğunu zaten artık biliyorsun. O bir ölümsüz. Kadersiz tanrılar, Athena ve Artemis’in üçüz çocuklarından biri.”

“Öyleyse Lorian’ın kardeşi.”

“Ve Lathenia’nın da. Fakat Lathenia, Dartemis’in öldüğünü sanıyor. Birkaç bin yıl önce Lorian’ın onu öldürdüğünü düşünüyor. Böylece Dartemis, varlığının Lathenia tarafından hissedilme tehlikesi olmadan yaşamını sürdürüyor.”

“Evrenin dışında yani.”

“Evet. Gel bak.” Janah eliyle, sarayın kapısında duran, beyazlar giymiş bir adamı işaret etti. “Seni görmek için hazır. Anladığım kadarıyla seninle tanışacağı için çok heyecanlı.”

“Benimle mi?”

“Evet. Bilmiyor musun Matt?”

“Neyi?”

Janah açıklamaya devam etti. “Sen onun, hayatı boyunca yaptığı bütün çalışmalarının ulaştığı son noktasın.”

Demek Arkarian bunu anlatmaya çalışıyordu. O ölümsüz bütün yaşamı boyunca beni görmeyi beklemişti. Ama neden? Neden beni? Başım yine dönmeye başladı. Bütün bunlar kaldıramayacağım kadar fazlaydı. Bir an nefes almakta güçlük çektim. Yapabildiğim kadar derin nefes almaya çalıştım. Fayda etmedi. Her taraf dönüp duruyordu. Janah halimi fark etmiş olmalı. Bana seslendiğini duydum. Adımı

söylüyordu. Sonraysa birinin kucagındaydım. Bir çift güçlü kol beni bir yere taşıyordu.

Gözlerimi açtığımda sarayın içinde bir koltukta yatıyordum. Alnımda ıslak bir bez vardı.

“Kendine geliyor, efendim.” Janah’nın sesi sanki bir sis perdesinin ardından geliyordu.

“Biraz daha dinlensin Janah. Şimdi bizi yalnız bırak.”

“Peki efendim,” dedi Janah ve alnımdaki bezi alıp odaya çıktı.

Gözlerimi açınca karşımda Ölümsüz’ün bakışlarını gördüm. Lorian’ı daha önce bir kere, Isabel’in son duruşmasında görmüştüm. Şimdi bu iki kardeş arasındaki benzerliğin ne kadar çok olduğunu anlayabiliyordum. Her ikisi de herhangi bir insanoğlundan daha uzun boyluydular. Parmakları da anormal derecede uzundu. Ve ciltlerinde aynı şeffaf parlaklık vardı. Gözleri sanki değerli bir mücevherden yapılmış gibiydi. Tek farkları her birinin göz renklerinin değişik olmasıydı. Lorian’ınkiler eflatundu. Lathenia’nın gözlerininse gümüş rengi olduğunu duymuştum. Şu anda bana bakan bir çift göz ise altın sarısıydı.

“Benim babam siz misiniz?”

İçten bir kahkaha attı. “Hiç vakit kaybetmeden konuya girmek istiyorsun, değil mi Matthew?”

Aslında sadece aklıma gelivermişti. Artık sorduğuma göre de yanıtı duymak istiyordum.

Tekrar güldü. Bu kez biraz daha yavaş. Düşüncelerimi okuyor olmalıydı. Acaba o da bir Gerçeği Gören mi, diye düşündüm.

“Evet,” dedi.

“Evet ne?” İşte şimdi kafam karışmıştı. Kafamdan geçen soruya mı evet demişti, yoksa yüksek sesle sorduğuma mı?

“Her ikisine de,” diye yanıt verdi. “Artık formaliteleri hallettiğimize göre, eğitimine başlayabiliriz. Buraya bunun için gönderildin. Kaybedecek zamanımız yok Matthew. Ablam Lathenia, önüne ne gelirse ele geçirmek için sabırsızlanıyor. Hem de ona ait olmayan şeyleri. Yaşamın dengesini bozuyor. Sonuçlar, dünya üzerinde yaşayan bütün varlıklar için tam bir felaket olacak. Bunu engellemek senin elinde.”

“Fakat tüm bunlar... çok korkunç görünüyor.”

“Evet, korkunç. Yeryüzünde paha biçilemez şeylere sahipsiniz. Başka hiçbir dünyada yerine koyabilecek bir şey bulamazsınız. Ve inan bana Matthew, evrende çok, çok fazla dünya var. Bazıları aydınlık, bazıları karanlıktır. Bazıları gridir. İçlerinde düş kırıklığına uğramış, kayıp ruhlar dolaşır. Sonra bir de hiç kimsenin görmek istemeyeceği diğerleri vardır. Sen yeraltına gittin. Nasıl olduğunu gördün. Orası bir zamanlar çok güzel bir dünyaydı. Şimdiyse derinlerinde evrenin en korkunç mahluklarını barındıran kapkaranlık bir yer. Fakat yeryüzü ise...” Öne doğru eğilip

altın sarısı gözlerini gözlerime dikti. Bakışlarında kendimi kaybediyor gibi oldum. “Yeryüzü, yaşayanların var olmaya devam ettiği son dünyadır.”

Söylediklerini anlamaya çalışarak gözlerimi odanın etrafında gezdirdim. O sırada kapıda bir çift aslan belirdi. Biri altın sarısı muhteşem yeleleri olan bir erkek, diğeri dişi idi. İçgüdüsel olarak yerimden sıçrayıp koltuğun üzerine çıktım. Aslanlar bu sarayda dolaşmaya alışkın gibi aheste aheste yürümeye başladı. Dartemis’e yaklaştıklarında, erkek olanı başını eğip hafifçe kükredi. Dartemis eliyle daha çok yaklaşmasını işaret etti. Sonra hayvanın kafasını seveerek kulaklarına eğilip sevgi dolu sözcükler mırıldandı.

“Seni hiçbir zaman unutmayacaktım,” diye fısıldadı, yüzünü aslanın kocaman yüzüne yaslayarak. Dişi aslan da yaklaşıp arkadaşını kafasıyla kenara iterek Dartemis’in eline sürtündü. Dartemis ellerini aslanın kafasının iki yanına dolayıp hafifçe salladı. “Seni de çok özledim,” dedi. “Şimdi biraz meşgulüm. Sizinle ilgilenmem için beklemeniz gerekecek. Hadi gidip Janah’yı bulun. Size yiyecek bir şeyler versin.”

Büyük kediler odadan ayrılınca bir karış açık kalan ağızımı kapattım ve sohbetimizin nerede kaldığını hatırlamaya çalıştım. Dartemis bana yardımcı oldu.

“Bizler, bu dünyada yüreklerimizde sonsuz bir mutlulukla var oluyoruz. Ancak burada kalabilmek için insanın önce ölümlü bir hayat sürmesi lazım. Bunun olabileceği tek

yer de yeryüzü. Eğer Lathenia planlarında başarılı olursa evrenin dengesini sağlayan son dünya da yok olacak. Ölümler, yaşayanların arasında dolaşacak ve gerçek huzura ulaşma amacı hiçbir zaman yerine getirilemeyecek.” Ellerini kaldırıp parlak gökyüzüne ve nefes kesici güzellikte olan çayırlara işaret etti. “En sonunda bütün bunlar da ortadan kalkacak.”

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Bütün bunlar neden benim başıma geliyordu? Daha dün, düşünmem gereken en ciddi sorunum, bir sonraki ödevimi ne zaman teslim etmem gerektiği idi.

“Biliyorum, bunları anlamak çok güç Matthew. Ve içini kemiren bin türlü şüphe var. Ne yazık ki seni o şüphelerden ben kurtaramam. Ama içinde gizli olan güçleri görmeni sağlayabilirim. İnancı olmana yardımım dokunur. Fakat her insan gibi, güçlerini kendi iraden doğrultusunda kullanmaya karar verecek olan kişi sen olacaksın. Sana yol göstereceğim Matthew, ama en fazla bu kadarını yapabiliyim.”

Derinlerde bir yerde sesimi güçlkle bulup konuşmayı başarabildim. “Efendim...”

“Bekle. *Baba* kelimesinden pek hoşlanmadığını biliyorum. Bu yüzden bana adımla hitap ederek *Dartemis* diyebilirsin.”

“Pekâlâ... *Dartemis*. Size söylemem gereken bir şey var.”

“Kendi iyiliğin için yüksek sesle söylesen daha iyi olur.”

“Bana kalırsa bir hata yapıyorsunuz.”

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Bir an için benimle oyun oynadığını düşündüm. “Nasıl bir hata yapıyorum, şöyle bakalım.”

“Ben bu iş için doğru insan değilim. Hatta sizin oğlunuz olduğumu bile sanmıyorum. Görüyorsunuz ya...” Bir şey söylemesine izin vermeden hızla konuşmaya devam ettim. “Ben Avustralya’da Angel Falls denen küçük bir kasabadan geliyorum. Sıradan bir annem ve sıradan bir hayatım var. Tabi orada, sahip olduğumu sandığınız o ‘özel’ yeteneklere gerçekten sahip olan başka insanlar da var. Mesela, Arkarian. Bana kalırsa aradığınız kişi o olabilir.” Derin bir nefes aldım. “Demek istediğim, ben tam olarak liderlik yapabilecek insanlardan değilim. Hele bir kahraman, hiç değilim. Bende olduğunu sandığınız yeteneklere sahip değilim. İnanın bana, o içsel gücü ya da her ne ise, onu bulmak için çok uğraştım. Denedim, ama gerçekten olmadı. Görüyorsunuz ya, bende böyle bir şey yok. Bu nedenle...” Ayağa kalktım ve odanın içinde bir kapı aradım. Tercihen o aslanların çıktığı kapının haricinde bir kapı. “Sakıncası yoksa ben artık gideyim. Herhalde çıkışa giden kestirme bir yol yoktur?..”

Dartemis bir anda kayboluverdi ve sonra tam karşımda yeniden belirdi. Yüzüm göğsüne geliyordu. Yavaşça

gözlerimi kaldırıp gözlerine bakabilmek için başımı geriye ittim. Ağzı hafifçe aralanmış, kaşları çatık bana bakıyordu. Sanki duyduklarına inanamıyormuş gibi, başını tekrar tekrar bir sağa, bir sola salladı. Nihayet konuştuğu zaman, sözcükleri bana yönelik olmaktan çok bir homurdanma gibi döküldü ağızından.

“Seninle sandığımdan daha çok uğraşmamız gerekecek. Hem de çok...”

BÖLÜM 12

Rochelle

Okul cuma günü tekrar açıldı. Hem de cuma! Tanrı aşkına, o bir günün ne zararı vardı? Anlaşılan bilim insanları ihtiyaçları olan bütün araştırmaları tamamlamışlardı. Büyük bir hızla çalışıp göktaşlarını devlet laboratuvarlarına taşıdılar. Birkaç ufak tefek tadilattan sonra bir bina hariç bütün binalar kullanıma hazırdu. Bu nedenle Neriah'nın bugünkü eğitimine okuldan sonra devam etmek zorundaydık.

Bay Carter tarih dersine girince, 'mucizevi' iyileşmesi hakkında soru yağmuruna tutuldu. Durumu iyi idare etti. Soruların birçoğuna gülüp geçerken öğrencilerin merakını da gidermeyi bir yere kadar başardı.

Bay Carter sorularla boğuşurken Dillon da bana bu öğleden sonra Neriah'nın eğitimine katılmak istediğini anlatmaya çalıştı. Tam arkamdaki sırada oturuyordu ve düşüncelerini beynime gönderip duruyordu. Kendimi, kafamın içini sıcak maşayla oyuyorlarmış gibi hissediyordum. Dillon bir Gerçeği Gören değildi, ama benim öyle olduğumu biliyordu ve ısrarcı tavrı gerçekten de sinirimi bozmaya başlamıştı.

Geçen birkaç gün içinde Leydi Arabella bana ellerimdeki gücü kontrol etmeyi öğretebilecek zaman buldu. En azından artık herkes ve her şey için büyük bir tehlike oluşturmadığımı biliyordum. Her şey duygularımla, salgıladığım adrenalın miktarıyla ve buna benzer şeylerle ilgiliydi. Arkarian'ın bana verdiği eldivenleri Leydi Arabella tasarlamış, kendi ürettiği zırh gibi bir kumaştan yapmıştı. Eldivenler gerçekten harikaydı, çünkü tıpkı insan derisi gibi görünüyordular. Bir yandan Arkarian da bana güçlerimiz arttırıldığından beri beynimi istila eden düşünce bombardımanını nasıl kontrol edeceğimi öğretiyordu. Buna rağmen, Dillon kurduğum bütün engelleri aşmayı beceriyordu. Beni delirtiyordu!

Ders biter bitmez sınıftan dışarı fırladık. Hemen Dillon'ı yakaladım. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Omuz silkti ve sırtıttı. Bazı kızlar bu sırtışın çekici olduğunu düşünebilirlerdi, ama ben öyle düşünmüyordum. Beynim patlamak üzereydi.

"Bana yardım etmelisin Roh. Sen beni Neriah'ya götüreceksin. Seni dinleyecektir. Ona benim ne kadar harika bir erkek olduğumu anlat."

Dikkatleri üzerime çekmekten korkmasam oracıkta çığılığı basardım. Ne kadar 'harika bir erkek' olduğunu anlatmak için üçüncü bir kişiye ihtiyaç duyuyorsa belki de kızın onu fark bile etmediğini söylemeliydim.

Bir sonraki ders için sınıfa doğru yürümeye başladım. Aman ne harika! Aynı dersi Dillon da alıyordu. Bilim

laboratuvarına kadar peşimden yürüdü. Kapıda durup arkamı döndüm. “Birincisi, ben kimsenin pis işlerine alet olmam. Neriah’yı mı istiyorsun? O zaman bu işi kendin halletmelisin. İkincisi, benim adım Rochelle, Roh değil. İyice anladın mı?”

Dersin bitiş zili çaldığında saçlarımı açmaya hazırlanıyordum ki Dillon koşarak yanıma geldi. “Roh, sana ihtiyacım var.”

Gözlerimi kısıp sinirli sinirli yüzüne baktım. Adımın kısaltılmasından hoşlanmadığımı hatırlama nezaketini dahi göstermemişti. Ayrıca ona Neriah konusunda yardım etmeyeceğimi gayet açık bir dille ifade ettiğimi sanıyordum. Bu gerçeği de görmezlikten geliyordu. Kendisi dışında bir şeylere dikkat etmesi bu kadar mı imkânsızdı?

B bloktan çıktım ve Ethan ile Neriah’yı aramaya koyuldum. Nihayet onları gördüm. Birlikte bahçede yürüyorlardı. Tıpkı bir çift gibi görünüyorlardı. Bu manzara iliklerime kadar işledi. Neriah beni fark edince el salladı. Dillon yanımda aşktan sarhoş olmuş bir köpek yavrusu gibi iç çekti.

“Yalvarırım Roh, bugün nerede çalışacağınızı söyle.”

Bir şekilde onu başımdan savmam gerekiyordu. Aklıma süper bir fikir geldi. “Pekâlâ, Dillon. Bugün Arkarian’ın yerinde çalışacağız.”

İşe yaramıştı. “Olamaz,” dedi.

“Evet, oradaki egzersiz odalarından birinde.”

“Ama ben Arkarian’ın yerine giremiyorum ki.”

“Ya, öyle mi?” Şaşırmış gibi görünerek sevincimi saklamaya çalıştım. Oysa ben zaten böyle olduğunu biliyordum. Arkarian daha bu sabah söylemişti.

“Evet. Yeniden kazandırılma sürecim henüz tamamlanmadı. Çok uzun süreceğini sanmıyorum. Yine de...” Gözlerini kısıp bana baktı. “Senin sürecin tamamlandı, değil mi?”

“Evet, yani?..”

“Yani sen beni içeri sızdırabilirsin.”

Bu teklifine gülmeden edemedim.

Dillon hemen alındı. “Komik olan ne?”

Sakinleşmeye çalıştım. “İnan bana, Arkarian’dan gizli hiçbir şey yapamazsın. Onun her yerde gözleri var. Her şeyi görüyor. Ayrıca gizli geçidi de o kontrol ediyor. Kimse izinsiz içeri giremez. Gerçekten çok saçma bir teklifti. Ayrıca böyle işlere burnunu sokmamalısın. Özellikle de insanların güvenini kazanmak istiyorsan.”

“Hey, ben de insanların güvenini kazanabilirim. Buna bir itirazın mı var?”

“Elbette ki hayır! Ben yalnızca tavsiyede bulunmaya çalışıyorum.”

“Senin tavsiyene ihtiyacım yok. Neriah’ya yaklaşmama yardım et, yeter. Ne dersin, Roh? Bunu yapar mısın? Eski günlerin hatırına?..”

Bu lafı, bardağı taşıran son damla oldu. Ne sanıyordu? İkimiz de bir zamanlar Kaos Düzeni için çalıştık diye aramızda bir bağ olduğunu filan mı? Ben artık Tanrıça’ya

hizmet etmiyordum. Hele Dillon'a hiç! Neyse ki Neriah ve Ethan yanımıza geldiler de yanıt vermekten kurtuldum.

"Bizimle beraber çalışmaya gelecek misin Dillon?" diye sordu Neriah.

Belki de Neriah da ondan hoşlanıyordu. Bir kızın Dillon'dan hoşlanmasına neden olacak şey nedir diye iyice suratını inceledim. Sanırım parlak yeşil gözleriydi. En çarpıcı özelliği buydu. Sonra birden gülümsedi. Evet, galiba bir de bu vardı.

Ethan düşünceli düşünceli bana baktı. Kafasından geçenlere bakılacak olursa Dillon'ı benim davet ettiğimi sanıyordu. Tam ağzımı açıp bir şey söyleyecektim ki Neriah lafa girdi. "Şelalenin batı yakasındaki açıklığa gideceğiz."

Aman ne güzel! Neriah'ya bir teşekkür borçluydum.

Dillon göz ucuyla bana baktı. "Ben sanmıştım ki..." Cümlesini tamamlamadı. Sadece sanki onu sırtından bıçaklamışım gibi kafasını bana çevirdi. "Gerçekten mi? Ne kadar ilginç." Sonra tekrar Neriah'ya döndü. "Elbette, ben de orada olacağım."

"Aslında," diye söze girdi Ethan. "Planlarda ufak bir değişiklik oldu."

"İyi ama..." Neriah tam devam edecekken vazgeçti. "Evet, doğru."

"Bugün Arkarian'ın yerinde çalışacağız."

İçim o kadar rahatladı ki bunu belli etmemek için kendimi zor tuttum. En azından artık Dillon'ı başımdan savmaya çalışırken yalancı bir sahtekâr gibi görünmeyecektim.

Leydi Arabella, Dillon'a güveniyordu ve bu da benim için yeterliydi.

Dillon gerçekten masum biri gibi davranıp çok incinmiş gözüksü. Her nedense bu hareketleri biraz sevimliydi. Neriah da onun bu numaralarına kıkırdadı. Sonunda Dillon servise yetişmek zorunda olduğunu hatırladı ve koşarak uzaklaştı. Gün içinde ilk kez rahat bir nefes aldım.

"Araban orada," dedi Ethan ve birlikte Neriah'yı otoparka götürdük.

"Yarım saat sonra orada görüşürüz," dedi Neriah. Mercedes'in arka koltuğuna yerleşip köpekleriyle kucaklaştı.

Araba uzaklaşınca Ethan'a dönüp mırıldandım. "Yardımanın için teşekkürler."

Ethan araba uzaklaşana kadar gözlerini ondan ayırmadı. Sonra bana döndü. "Ne için?"

Ethan ve Dillon'ın ne kadar yakın arkadaşlar olduklarını unutmuştum. Birbirlerini anaokulundan, hatta belki ondan öncesinden beri tanıyorlardı. Omuz silktim. "Dillon çalışmalar sırasında Neriah'nın dikkatini dağıtabilirdi. İkincinin egzersizlerini izlemesini istemezdim. Bana kalırsa yanımızda olmamalı."

Ethan gözlerini bana çevirip kaşlarını çattı. "Senin Dillon'ı sevdiğini sanıyordum. Bu yüzden onu sürekli yanımıza davet etmiyor musun?"

Bunu söylediğine inanamıyordum! "Ben onu hiçbir yere davet etmedim, tamam mı?"

"Tamam, ama..."

“Ama ne?” diye sordum.

“İkinizi hep birlikte görüyorum. Aynı derslere giriyor, koridorda birlikte yürüyor ve öğlen yemeklerinde de beraber oluyorsunuz. Onun yanında olmaktan hoşlanıyormuşsun gibi görünüyor.”

Söylediklerine inanamıyordum. Birincisi tamamen yanıliyordu. “Birlikte birkaç ders alıyoruz. Hepsi bu.” O anda Ethan’ın düşüncelerini okumayı gerçekten çok isterdim, ama buna cüret edemiyordum. Ayrıca düşüncelerinin önüne perde çekmek için çok çaba harcıyordu.

Eliyle saçını düzeltti ve aniden yürümeye başladı. “Gitsek iyi olur. Neriah o kadar hevesli ki eminim bir dakika bile geç kalmaz. Orada tek başına dolaşp bizi beklemesini göze alamayız.”

Böyle bir şeyin olacağından şüpheliydim. Neriah’nın soförü William lisanslı bir korumaydı. Onu milli parkın derinliklerinde bir dağın ortasında tek başına bırakıp gitmezdi. Yine de itiraz etmeden Ethan’ı izledim ve bu tuhaf davranışlarını kafamdan atmaya çalıştım.

Bahçenin arka kapısından çıkıp okuldan ayrıldık ve hemen Arkarian’ın gizli yerine doğru yola koyulduk.

Yolda giderken konuşmadık. Ormanın bu kısmında yaygın olan sakız ağaçlarının ve okaliptüslerin arasından geçip dikenli çalılara geldiğimizde hava iyice kararmaya başlamıştı.

Yanımda bir şeylerin hareket ettiğini hissettim ve olduğum yerde durup dinledim.

“Ne oldu?” diye sordu Ethan yanıma gelerek.

“Bilmiyorum.” Parmağımla ufak bir derenin aktığı tarafı işaret ettim. “Oradan bir ses geldi.”

Yavaşça süzülen dereye doğru yaklaşıp iyice baktık. Tam o sırada arkamızdan yine o ses geldi. İkimiz de hemen geri döndük. “Bak, işte orada!” Ağaçların arasından kaçmaya çalışan dört bacaklı yaratığı gösterdim. “Sanırım bu geçen gece Neriah’nın bahçesinde gördüğüm hayvanın aynısı.”

“Hadi, gidip bakalım,” dedi Ethan ve harekete geçtik.

Ormanın içine daldık. Yolumuza çıkan dalları sağa sola itip, önümüzü kesen ağaç kütüklerinin üzerinden atlayarak hızla koşmaya başladık. Bir yandan da ıslak yaprakların üzerine basıp kaymamaya dikkat ediyorduk.

“İşte orada!” diye bağırdı Ethan ve bir ağacın üzerinden atladı. “Bir köpek... danua.”

Ormanın derinliklerine doğru var gücümüzle koşmaya devam ettik, ama köpek her defasında bizden kaçmayı başarıyordu. Sonunda bir tepenin üzerine varınca durduk ve soluklanmaya çalıştık. Köpek ileride durmuş, altın sarısı omzunun üzerinden bize bakıyordu. Gözleri tüyler ürpericiydi. Sanki bizimle iletişim kurmaya çalışıyordu. Daha doğrusu bizimle alay ediyordu.

O sırada köpeğin neyin peşinde olduğunu anladım. Bizi ormanın derinliklerine sürüklemek istiyordu. Gözden kaybolmadan bekliyordu. Böylece biz de her defasında peşinden gitmeye devam ediyorduk.

“Lanet olsun!” dedi Ethan. “O köpeği daha önce de gördüm. Lathenia’nın köpeklerinden biri.”

“Bizi kandırdı.”

Ethan ile aynı anda birbirimize baktık. "Neriah!"

Geldiğimiz yolu aynen geri koşturaya başladık. Öyle hızlı koşuyorduk ki sanki ayaklarımızın altından ateşler çıkıyordu ve biz de önümüze gelen her şeyin; ağaçların, dalların, çalılarının ve derelerin üzerinden atlıyorduk. Neriah'nın başı dertteydi. Bunu iliklerime kadar hissediyordum.

Sonunda ormandan çıktık ve hızla dağın tepesine doğru koşturaya başladık. Arkarian'ın gizli geçidine geldik. Arkarian geçidin önünde belirdi. Çok endişeli görünüyordu.

"Neyse ki geldiniz," dedi.

"Neriah nerede?" diye sordu Ethan.

"Hâlâ evinde. Orada başları dertte, Ethan. Yardımımıza ihtiyaçları var. Sen ve ben kanatlarımızı kullanarak gideceğiz. Sen de Rochelle, elinden geldiğince çabuk gitmeye çalış. Jimmy, Isabel ve Dillon da yola çıktılar. Ne yapacağınızı anladınız mı?"

"Bir dakika," dedi Ethan. "Ben kanatlarımı kullanmayacağım."

"İyi ama en çabuk öyle gidebilirsin. Yoksa kanatlarını kullanmakta zorlanıyor musun?"

"Hayır. Ama ormanda Lathenia'nın köpeklerinden birini gördük. O yaratık buralarda gezerken Rochelle'i yalnız bırakmam."

"Beni korumana ihtiyacım yok!" dedim. "Kestirme bir yol biliyorum. Oraya varmam uzun sürmez."

"Nerede o kestirme yol?"

"Devil's Ridge'in etrafından dolaşan eski itfaiye yolu. Neriah'nın yaşadığı yerin batı kanadına varıyor."

“Evet tabi,” dedi alaycı bir şekilde. “Ben orayı biliyorum. Ormanın en ıssız yerinden geçiyor.” Ethan’a göre bu açıklama haklı olduğunu kanıtlıyordu.

Arkarian önce bana, sonra Ethan’a baktı, ama bir şey söylemedi.

Bu saçma tartışmaya bir son vermek istedim. “Burada tartışarak vakit kaybediyoruz. Arkarian ile beraber şimdiye çoktan oraya varmış olurdunuz.”

“Seni burada bırakmayacağım,” dedi Ethan inatla. Bir an için böyle davranmasının nedeninin bana karşı bazı şeyler... Evet belki bir şeyler hissediyordu.

Ethan konuşmaya devam etti. “O köpek bizi ormanın içine sürükledi. Bunu sırf dikkatimizi başka yöne çekmek için mi yaptı, yoksa Lathenia’nın kafasında başka planlar olduğu için mi, bilmiyorum. Fakat bildiğim bir şey var ki, o da Düzen’e ihanet ettiğin için Lathenia’nın seni öldürmekten büyük zevk alacağı. Marduke’nin de öyle! İlk önce muhtemelen işkence ederler ama.” Kayıtsızca ellerini havada salladı. “Şimdi tek başına gidersen çok kolay bir yem olursun. Koruyucu şu anda hiçbir üyesini yitirmeyi göze alamaz. Durum zaten yeterince tehlikeli.”

“Haklısın Ethan,” dedi Arkarian. “Acele edin ve mümkün olduğunca çabuk gelin. Dikkatli olmalısınız.”

Bu sözlerle birlikte Arkarian kanatlarını kullandı ve gözden kayboldu. Kafamı karıştıran bütün duyguları üzerimden silkelemeye çalıştım ve ormana doğru yola koyuldum. Ethan da bana yetişti ve daha hızlı yürümeye başladık. İkimiz

de oldukça kondisyon sahibiydik. Bu, işimizin bir parçasıydı ne de olsa. Bu hızla oraya varmamız uzun sürmezdi. En azından şimdilik Ethan'ın, Lathenia'nın köpeği olduğunu iddia ettiği o danuadan bir iz yoktu.

Tanrıça'nın askerlerinden biri olduğum zamanlarda yalnızca Marduke için çalışıyordum. Lathenia'yı çok fazla görmemiştim. Ama yedi tane köpeğinin olduğunu duymuştum. Ben onların sonsuz bir uykuda olduklarını sanıyordum. Askerlerden duyduğum hikâyeye göre, bir zamanlar Lathenia'nın küçük kardeşi Dartemis'in dokuz tane yavru köpeği varmış. Köpekler Dartemis'e çok bağlılarmış. Sonra bir gün Dartemis öldürülmüş ve yavru köpeklerin en büyük iki tanesi bir daha dünya üzerinde görülmemiş. Ya da o zamanlarda ölümsüzler her nerede yaşıyorsa orada. Lathenia da geri kalan yedi köpeği büyüttmüş.

Kafamın içinde bu hikâye dönüp dururken ilk tehlike işaretini fark edemedim. Fakat biraz önümden yürümekte olan Ethan fark etmişti. Olduğu yerde durdu ve elini havaya kaldırdı. Yavaşça arkasından yaklaştım.

"Ne oldu?"

Yanıt vermesine fırsat kalmadı. Aniden bir düzine kocaman kuş, çılgınlar gibi bağırarak ağaçların tepesinden üzerimize atıldı. Hayalet gibi görüntüleri tüylerimi diken diken etti. Özellikle de gözleri. Kesinlikle normal bir kuş gözü gibi değildi. Daha çok insan gözüne benziyorlardı. Hatta alınlarındaki kıvrımların şekli bile onlara insanımsı bir ifade veriyordu.

Ethan beni kolumdan çekti. “Bu kuşları biliyorum. Saklanmamız gerek!”

Yere düşmüş bir ağaç kütüğü bulduk ve arkasına eğildik. Ancak yeterli değildi. Ethan gözlerini kapattı. Muhtemelen bir illüzyon yaratmayı deneyecekti. Fakat kuşlar hızla üzerimize atıldılar. Gagaları oldukça keskindi. O kadar keskin ki siyah yün ceketimi hiç zorlanmadan deliyorlardı.

“Hayır, gidin başımdan!” diye bağırdım. Birkaç tanesi gözlerimi gagalamaya çalışıyordu. Başımı aşağıda tutmaya çalışarak eldivenlerimi çıkardım ve kuşlardan birini boğazından yakaladım. Ellerim, yayılan enerjiyle resmen cızırıyordu. Kuş bir kez çılgılık attı ve yere düştü. Ölmüş gibi görünüyordu, ama emin değildim.

Ethan bana dönüp kafasını salladı. “İyi iş çıkardın. Birkaç saniyeliğine onları benden uzak tutmaya çalışır mısın? Tek ihtiyacım olan bu.”

Ethan aşağı eğildi. Ben de saldırmayı çalışan kuşları bir bir yumrukladım. Gerçekten zor bir işti. Çünkü ne kadar vurursam vurayım birkaç saniyeliğine yere düşüyor, sonra tekrar uçmaya başlıyorlardı. Yalnızca boğazından yakaladığım tekrar hareket etmemişti.

“Bunlar ölmüyor mu?” diye sordum.

“Arkarian’ın söylediklerini hatırlıyor musun? Onlar zaten ölümler ve insan eliyle yok edilemiyorlar.”

Boğazında yanık izleriyle yerde yatan kuşa baktım. Sanırım benim ellerim artık pek ‘normal’ değillerdi. Fakat

eğer Ethan haklıysa onlardan nasıl kurtulacaktık? İçlerinden biri aniden sırtıma kondu ve pençelerini siyah ceketime geçirerek enseme gagalamaya başladı. Dayanılmayacak bir acı çekiyordum. Gagası çok derinlere kadar batıyordu. Ensemde akan kanın sıcaklığını hissedebiliyordum.

“Acele et, Ethan. Onları daha fazla uzak tutamayacağım!”

Etrafımızda daha tiz çığlıklar yükselmeye başladı. Başka bir grup kuş ağaçlardan üzerimize doğru harekete geçmişti. Şimdi sayıları o kadar fazlaydı ki onlardan kurtulmamızın imkânı yoktu. Ethan ayağa kalkıyordu.

“Hayır kalkma,” dedim. “Geliyorlar.”

Fakat o yine de kalktı. İşte o sırada anladım ki bu ikinci kuş sürüsü Ethan’ın eseri idi. Kuşlar, kendi türlerine saldırmaya başladılar.

İllüzyonun işe yaradığını görünce tatmin olan Ethan beni kolumdan çekti. “Hadi, gidelim!”

Koşarak uzaklaşmaya başladık. Çok geçmeden kuşların çığlıkları arkamızda kayboldu.

“İllüzyonun ne kadar sürecektir?”

“Acele edersek bizi kurtaracak kadar.”

Fakat bu hızda daha ne kadar devam edebileceğimden emin değildim. Sanırım o kuş enseme çok derinden yaralamıştı. Sırtım artık kan içindeydi ve her geçen saniye biraz daha halsiz düşüyordum. Kanamayı durduracak bir şey yapabilseydim keşke. Fakat kalbim çok hızlı atıyordu ve bu da kanın akışını hızlandırıyordu.

Deliler gibi koşamaya devam ettik. Sonunda Neriahların sarayını çevreleyen kocaman, taş duvarlara geldik. Sırtımı duvara yasladım ve soluklanmaya çalıştım. Ethan yanıma geldi. “İyi misin?”

“Evet. Sen devam et. Orada sana ihtiyaçları var.”

“Sana da ihtiyaçları var. İyi olduğundan emin misin?”

“Evet, sen git. Ben sana yetişirim. Sadece biraz nefes almam lazım.”

Ethan isteksiz görünüyordu. Gitmesi için elimi havada salladım, ama o kıpırdamadı. O sırada birinin geldiğini duydum. Görüşüm artık bulanıklaşmıştı ve gelenin kim olduğunu çıkaramıyordum. Artık çok yakındaydı. Kollarını dolayıp beni yere yatırdı.

“Neresinden yaralandı?” Isabel avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. “Ethan, neresinden? Söylesene!”

“Bil... bilmiyorum. Yaralandığını fark etmedim.”

“Ensem,” diye fısıldadım.

Isabel ceketimi açtı. “Aman Tanrım!”

“Ne olmuş?” diye sordu Ethan yanımıza gelerek. “Ne kadar kötü?”

“Sessiz ol, Ethan. Tedavi etmem gerek.”

Birkaç dakika boyunca etrafımı saran sessizlikten ve vücuduma yayılan tuhaf bir enerjiden başka hiçbir şey hissetmedim. Fakat bu enerji oldukça yumuşak ve yavaş yayılıyordu. Çok geçmeden gücümü toparlamaya başladım ve görüşüm tekrar netleşti. Ethan şaşkınlıktan donakalmış

bir şekilde beni izliyordu. Fakat yaralandığımı fark etmesinin imkânı yoktu. Acı çekince yaygara koparmak gibi bir alışkanlığım hiçbir zaman olmadı. Bunu asla yapmadım.

Isabel ayağa kalkmama yardım etti. "Nasılsın?"

Kendimi, şaşılacak derecede iyi hissediyordum. "Çok teşekkürler."

Gülümsedi. "Acele etsek iyi olur. Arkarian, Dillon ve Jimmy içerde büyük bir mücadele veriyor. İnan bana, oranın cehennemden aşağı kalır yanı yok."

BÖLÜM 13

Matt

Buraya geleli tam yedi gün ve yedi gece olmuştu, ama şimdiye kadar üzerinde çalıştığım tek şey meditasyondur.

“Ruhunun derinliklerinde erişmen gereken bir yer var,” dedi Dartemis, *tekrar* açıklayarak. Karşımdaki koltukta oturmuş, beni izliyordu. “Ve oraya ancak kendini tamamen dingin, huzurlu hissettiğin anda ulaşabilirsin. Ayrıca bu yolculuk çaba gerektirmemeli, kendiliğinden olmalı.”

Kafamı sallamadan edemedim. “Denedim. Hiç umut yok.”

“Oraya ulaşmanı ben sağlayabilirim Matthew. Ve hemen eğitimine devam ederiz. Ama bunu kendi başına başarmamış olacağın için hiçbir şey öğrenmiş sayılmazsın. Şimdi, gözlerini kapa.”

Söylediğini yaptım, ama bunun ne işe yarayacağını gerçekten bilmiyordum. Öğrenmenin. Yani burada olma nedenimin. Eğer rahatlayamıyorsam ve zihnimi düşüncelerden arındırmayı başaramıyorsam bütün bunların ne anlamı vardı?

“Gözlerini kapa Matthew.”

Bu da başka bir meseleydi zaten. Bana neden Matthew deyip duruyordu? Bana bu isimle hitap eden başka kimseyi hatırlamıyordum.

“Çünkü ben sana Matthew adını verdim.”

Pat diye gözlerimi açtım. “Doğduğum sırada sen de orada mıydın?”

İlk önce yanıt vermedi. “Doğduğun zamanın ayrıntıları biraz karmaşık. Ayrıca şu anki şüpheci ruh halini düşünecek olursak açıklasam da anlamaz veya inanmazsın. Boşuna vakit kaybetmiş oluruz.”

“Ama bilmeye hakkım var!”

Dizlerini dirseklerine yaslayarak öne doğru eğildi ve oval gözlerini düşünceli düşünceli kıstı. “Bir ölümsüz yaratmak artık çok gerekli olmuştu. Ağabeyim daha önce bunu denemiş, ama başaramamıştı. Bu yüzden bu dünyayı kısa bir süreliğine terk etmeyi göze alarak bunu ben denemeye karar verdim. Erkek bir insan şekline büründüm ve dünyayı gezmeye başladım. Çok geçmeden annenle karşılaştım. Sanki birer mıknatıs gibi birbirimize çekildik. Karnında bebeğimi taşımaya başladığında ben dünyadan ayrılmak zorunda kaldım. Hiç kolay bir karar değildi; ama dünyada kalmaya devam etmek, göze alamayacağım riskler taşıyordu. Lathenia evrende başka bir ölümsüzün var olduğunu hissetmeye başlamıştı. Beni bulmasından korktuğum için annenin zihninden ilişkimizle ilgili bütün izleri sil-dim. Hafızasında yalnızca bir şeyin kalmasına izin verdim: Senin adının.”

Kulaklarıma inanamıyordum. “Annemi kullandın!”

“Annemi ben seçtim. Onu seviyordum. O da beni seviyordu. Bundan asla şüphe etme Matthew.”

Gözlerimi yüzünden ayırmadım. Daha yumuşak bir ses tonuyla ekledi. “Bir gün burada benimle beraber yaşayacak.”

“Ama bunu yapmaz.” Bunun için ölmesi gerekirdi. Bu düşüncüyü sözcüklere dökemedim. “Annem şu anda bizimle beraber yaşayan adamı seviyor.”

Gülümsedi. Gülümseyince bütün yüzü değişti, ılık ılık oldu. Üstü kapalı bir gülümsemeydi. Benimle daha fazla sır paylaşmak istemediğini anlatıyordu. Tabi ben kafamdan bunları geçirirken de bütün düşüncelerimi okuyordu. Abartılı bir şekilde iç çekti. “Muhafız,” dedi.

“Anlamadım?..”

“Jimmy dünya üzerindeki ailemin muhafızlığını yapan kişi.”

“Demek öyle? Peki Jimmy’den önceki adam ne oluyor? O da mı senin muhafızlarından biriydi?”

“Hayır. Şimdi gözlerini kapa Matthew.”

“Dur biraz. Henüz sorularım bitmedi.”

Sanki sabrının sınırları zorlanıyormuş gibi gözlerini birkaç kere kırpı. “Devam et bakalım.”

“Madem sen benim babamsın, o zaman neden sana hiç benzemiyorum? Senin sanki şeffaf gibi. Gözlerinse... farklı. Ve gerçekten de çok uzun boylusun. Yani normal bir insana göre fazlasıyla uzunsun.”

Sırtmaya başladı. “Neyse ki sen annene çekmişsin,” dedi ve ekledi. “Hem büyümeni tamamladığını kim söyledi?”

Düşüncesi bile mideme kramplar sokuyordu. “Alınma ama Dartemis, ben asla senin kadar uzun boylu olmak istemem.”

“Asla çok uzun bir zamanı kapsar, Matthew,” diye yanıtladı gizemli bir ses tonuyla. “Göreceğiz.”

“Sanki çok uzun zaman yaşayacakmışım gibi konuşuyorsun.”

Kaşlarını kaldırdı. “Sen ölümsüzsün. Bu yeterince açıklıyor mu?”

“Hayır. Anlamıyorum. Mesela elimi kestiğim zaman kanıyor.”

“Evet, ama vücudun kendini yeniliyor. Yaran ne kadar ciddi olursa yenilenme de o kadar çabuk olur.”

Başımı salladım. Birkaç gün önce yaşadığım, dinamitlerle ilgili o olayı hatırlamıştım. “Pekâlâ. Ne olmuş yani, çok uzun bir süre yaşayacağım. Isabel ve Arkarian da öyle. Bu durumda çok da kötü bir şey sayılmaz.”

“Isabel ve Arkarian’ın yaşam süreleri senin tüm hayatının yalnızca ufak bir parçası olacak.”

“O zaman gerçekten yalnızlık çekeceğim, öyle değil mi?”

Şefkatle başını yana eğdi. “Sen benim nasıl bir baba olduğumu sanıyorsun?”

İşte şimdi bütün dikkatimi çekmeyi başarmıştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Buradan ayrılmadan önce sana bir hediye vereceğim. Çok özel bir hediye. Sen de onu yalnızca bir kişiyle paylaşacaksın.”

“Bu çok büyük bir sorumluluk ama! Doğru insanı seçtiğimi nereden bileceğim?”

Gözleri ateş gibi parlayarak ayağa kalktı. Tek bir kelime etmediği halde öfkesini iliklerime kadar hissediyordum. Bir anda neden bu kadar kızdığını anlamamıştım. O ise bana bakmaya devam ediyordu. Acaba sorumluluk hakkında hiçbir şey bilmediğimi mi düşünüyordu? Kız kardeşimin babası bizi terk ettiğinden beri onun sorumluluğunu taşımıştım. Ondan sonra da annemin sorumluluğunu. Ta ki Jimmy çıkıp gelene kadar!

Bir süre gözlerimizi birbirimizden ayırmadık. Gözlerini ilk çeken kişi olmaya da hiç niyetim yoktu.

Neden sonra başını iki yana salladı ve sakinleşti. “Bileceksin Matthew. Onun doğru insan olduğunu zihnine, kalbinin derinliklerine bakarak anlayacaksın.” Tekrar yerine oturdu ve ekledi. “Ve o kıza benden aldığın bu hediye verirken, unutma, benim adımlı söylemeyeceksin. Şimdi gözlerini kapa. Katetmemiz gereken daha çok yol var.”

Derin bir nefes aldım ve söylediğini yapmaya çalıştım. Fakat kafamın içinde öyle çok şey dönüp dolanıyordu ki rahatlamam mümkün değildi. Dartemis hafifçe iç çekti. Bu kez kızgın olmaktan çok beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Sana nasıl sihir yapılacağını göstereceğim,” dedi. “Elbette sözünü ettiğim sihir, sahip olduğun güçlerin yalnızca bir uzantısı. Onu bazen bir araç, bazense bir silah olarak kullanacaksın. Sihir yapmayı öğrenmen gerek Matthew. Çünkü anlamadığın şeyleri düzeltme şansın da olmaz. Burada kaldığın zaman boyunca sana çok şey öğreteceğim.”

Sesinde şimdi çok yumuşak bir tını vardı. Dinlemek rahatlatıyordu.

“Elementlere hükmetmeyi öğreneceksin.”

Neden bahsediyordu?

“Yeryüzündeki denizleri ve rüzgârları hareket ettireceksin. Ateşler yaratacak ve söndüreceksin. Dağlara, vadilere ve nehirlerle şekil vereceksin. Hayvanlarla iletişim kuracak ve istediğin hayvanın şekline girebileceksin.”

Bu duyduklarım doğru muydu?

“Fakat bu saydığım şeyleri büyülerle, iksirlerle yapmayacaksın. Ruhundan gelen tek bir düşünceyle yapacaksın. Tek bir düşünce.”

Tek bir düşünce mi?

“İhtiyacın olduğu zaman görünmez olacaksın ve yanındakilerin de görünmez olabilmelerini sağlayacaksın.”

Sözlerini anlamak güçtü. Yine de üzerimde hipnotik bir etki yaratıyorlardı. Kalp atışlarım yavaşlamaya başladı. Nefes alışverişlerim, çaba gerektirmeyen basit bir harekete dönüştü. Sonunda kendimi, bütün kaslarımı ele geçiren o uyuşma haline tamamen bıraktım.

Artık Dartemis'in sesi sanki çok uzaktan geliyordu. Sözleri gittikçe artan bu boşluğun içinde yavaşça dalgalanıyordu. Bana hayattan ve gücümün yaşayanlar üzerindeki etkisinden söz ediyordu.

Uzun bir süre nerede olduğumun bile farkında değildim. Kim olduğumu, ne olduğumu, ne yaptığımı, karnımın aç olup olmadığını, yorgun olup olmadığını, üşüyüp üşümediğimi, gece mi gündüz mü olduğunu, hatta hâlâ nefes alıp almadığımı bile bilmiyordum. Hiçbir şey hissetmiyordum. Yalnızca havada süzöldüğümü, vücudumun ağırlığını yitirdiğini ve zihnimin boşaldığını biliyordum. Dakikalar, saatler, hatta belki günler bile geçiyor olabilirdi.

Sonra aşağıdan bir yerden gelen bir rahatsızlık hissettim. Bir ses duydum. Bir adama aitti, ama Dartemis'e değil.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, efendim." Yavaşça sesin sahibinin Janah olduğunu anladım. Sesi endişeli geliyordu. Bilincim gitgide açılmaya başladı. "Çok önemli haberlerim var."

Havada süzülme hissini yitirmeye başladım.

"Yavaş yavaş Matthew," diye uyardı Dartemis.

Fakat bu işlerde yeniydim. Gözlerimi açtım ve bunun bir his olmadığını gördüm. Gerçekten de uçuyordum. Neredeyse tavandaydım.

Fakat bu çok sürmedi!

Düşmeye başladım ve hızla yere çakıldım.

Dartemis hafifçe irkildi ve Janah'ya döndü. "Haberler nedir?"

“Ablanız Orta Dünya’ya girdi ve beyaz köprüyü yok etti.”

Sürünerek ayağa kalktım ve yanlarına koştum. “Bu ne anlama geliyor?”

Dartemis düşünceli düşünceli kaşlarını çatarak bana baktı. “Kayıp ruhların gitmeleri gereken yere asla ulaşamayacakları anlamına geliyor. Devam et.”

“Efendim, Lathenia bir kanal açarak dünyalar arasında bir tünel oluşturdu. Eskiden beyaz köprünün olduğu yerde artık Orta Dünya’yı yeraltına bağlayan bir kesişme noktası var.”

Dartemis kendi kendine mırıldanıyor gibiydi. “Demek ablam artık hem kayıp ruhları hem de lanetlileri yönetiyor.” Bana baktı. “Matthew, ben yeter diyene kadar gece gündüz çalışacaksın. Anlıyor musun?”

Sesindeki ciddiyetin şakaya gelir yanı yoktu. Tüylerim diken diken oldu. Başımı salladım.

“Güzel. Şimdi işimize dönelim. Bizi yalnız bırak, Janah.”

“Ama efendim...” dedi. Sonra tereddütle ekledi. “Başka haberlerim de var.”

Dartemis yine kaşlarını çatıp homurdandı. “Anlat.”

“Marduke saraya saldırıyor.”

“Hangi saraya?” diye sordum. Bir anda midem bulanmaya başlamıştı. Bunun nedeni biraz önceki uçma deneyimi miydi, yoksa Janah’nın getirdiği haberler miydi, bilmiyordum.

Janah devam etti. "Neriah'nın sarayına. Koruyucu'nun gözetiminde yaşadığı yere."

"Ne?" diye bağırdım.

Dartemis elini omzuma koydu. Başımı kaldırıp aydınlık yüzüne baktım. Altın sarısı gözleri bir kez daha ateş gibi parladı.

"Matthew, acele etmemiz gerek," dedi.

BÖLÜM 14

Rochelle

Üçümüz birlikte sarayın kapısının önünde durduk. Biraz ileride bariyerin içinde şekilsiz, ufak bir aralık belirdi. İçeri girince arkamızdan hışırdayarak tekrar kapandı. Kalbim tehlike beklentisiyle küt küt çarpıyordu. Fakat bizi neyin beklediğini bilmiyordum. Bu bahçeyi gece vakti bir kere görmüştüm. O zaman da yeterince korkunçtu. Şimdiyse içinde kıpırdayan bir sürü gölgeyle çok daha ürkütücü görünüyordu.

Yukarıdan gelen bir gürültü dikkatimi kubbeye çekti. İşte o zaman bu tuhaf ve tüyler ürpertici alacakaranlığın nedenini anladım. “Yukarı bakın.”

“Bu da ne?” Ethan da en az benim kadar şaşkına dönmüştü.

Bariyerin üzeri yüzlerce kuşla kaplıydı; ormanda Ethan ve bana saldıran kuşların aynısı. Bütün kubbeyi sarmışlardı. Şeffaf bariyer, onların gölgeleriyle gayet belirginleşmişti. Gagalarını koruyucu maddeye saplıyor, gövdeleriyle bariyeri itiyorlardı. Diğerleriyse pençeleriyle yırtmaya çalışıyorlardı.

“Neredeyse girmek üzereler,” dedi Isabel.

Sonra başka bir gıcirtı daha oldu. Ve uzaktan bir ses daha geldi. Ciyak ciyak kuş sesleri iyice yükselmişti. Ensemdeki bütün tüyler diken diken oldu. “Bariyer buna daha ne kadar dayanabilir?”

Isabel yürümeye başladı. “Arkarian fazla dayanamayacağını söylüyor. Evin içine girmemiz gerek. Bariyer bir kere yıkıldı mı, Marduke bahçeye girebilir.”

“Marduke mi? Hem de kuşlarla beraber?” *Lanet olsun!*

Kulakları tırmalayan o çatırtı sanki yüzlerce yumurta kabuğu kırılıyormuş gibi sürekli hale geldi.

“Koşun!” diye bağırdı Ethan.

Var gücümüzle Neriah’nın evine doğru koşmaya başladık. Fakat patika çok uzundu. Önce birkaç tane, sonraysa düzinelerce kuş, yırtılmış bariyerin içinden geçerek üstümüze yağmaya başladı. Sonra bariyer tamamen yıkıldı. Birkaç kere sarsıldıktan sonra tepemize çökmeye başladı.

“Bariyer kristalden yapılmış!” Ethan panik içinde bağıırıyordu. Sonra aklına bir fikir geldi. “Bize ceketini ver Rochelle.”

Onunla ne yapmak istediğinden emin değildim, ama çıkarıp fırlattım. Ceketini alıp üçümüzün kafasını saracak şekilde üstümüze serdi. Bir parça koruma sağlasa da kuşların üstümüze gelmesini engellemiyordu. Her biri birbirleriyle yarışarak bize ulaşmaya çalışıyordu.

Arkamızda Arkarian ve Dillon belirdi. Kuşları çıplak elleriyle, kafalarımızdan, sırtımızdan söküp alıyor, uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Neyse ki Neriah’nın köpekleri de

kar leoparlarına dönüşmüş olarak yardımımıza koştı. İkisi de muhteşem görünüyordu. Hareketleri çevik ve zarifti, ama çok güçlüydüler. Havaya sıçradılar. Saldırdıkları kuşlar anında yere yapışıp hareketsiz kaldı.

Ön kapıya koştuk. Neriah ve annesi açık kapıda durmuş, kuşları geri püskürtmeye çalışıyor; içeri girmemizi bekliyordu. Nihayet kapılar kapandı ve leoparlar tekrar köpeğe dönüştü. Fakat dışarıdaki kuş çığlıkları devam ediyordu. Kuşlar kanatlarını ve gövdelerini duvarlara, pencerelere ve çatıya çarpıyordu. Kulakları sağır eden bir gürültü vardı. Aysher ve Silos kapıyı tırmalamaya başladı. Neriah onlara geri gelmelerini emretti. Onları yanına alıp sakinleştirmeye çalıştı.

Arkarian etrafına baktı ve korumalardan birini gördü. "Jimmy'den bir haber var mı?"

Koruma yanıt verdi. "İşi bitmek üzereymiş."

Aynı anda evin, çatısı da dâhil olmak üzere, bütün dış yüzeyi; duvarları ve pencereleri titreyerek ısıldamaya başladı. Kuşlar ateşler içinde yanıyormuş gibi çığlık çığlığa kaçışmaya başladı. O kadar tiz çığlıklar atıyorlardı ki hepimiz kulaklarımızı kapamak zorunda kaldık. Sonunda evden uzaklaştılar ve çevredeki ağaçların dallarına tünediler.

Jimmy koşarak yanımıza geldi ve hemen pencereye gitti. Pencerelerin dışı kepenklerle kapalıydı. Bir yerinde ufak bir çatlak buldu ve dışarıya baktı. Kuşların nereye yerleştiklerini görebiliyordu. Gülümseyerek bize döndü. "İşe ya- rıyor."

Arkarian sırtını sıvazladı. “Şimdilik kurtulduk.” Ethan ve bana baktı. “Kazasız belasız gelebilmiş olmanıza sevindim. Lathenia’nın köpeğiyle uğraşmak zorunda kaldınız mı?”

Ethan hayır anlamında kafasını salladı, sonra pencereyi işaret etti. “Ama o kuşlarla uğraşmak zorunda kaldık.”

“İçinizden biri yaralandı mı?”

Ethan göz ucuyla bana baktı, ama bir şey söylemedi. Kafasından geçenleri duymamak için çok uğraşıyordum. Ne düşündüğünü bilmek istemiyordum. Her zaman düşüncelerinin önüne perde çekmeyi beceremese de ben onları okuduğum zaman bunu yaptığımı fark ediyordu. Ve bu sadece benden daha çok nefret etmesine neden oluyordu. Artık Gerçeği Görme gücüm üzerinde kontrol sahibi olduğuma göre onun kafasının içine bir daha asla girmeyecektim. Arkarian hâlâ bir yanıt bekliyordu.

“Biz iyiyiz.”

“Güzel. Şimdi acele edip Neriah ve Aneliese’i güvenli bir yere götürmeliyiz.”

“Peki plan ne?” diye sordu Ethan.

“Ben Neriah’ı Kale’ye gönderebilirim,” dedi Arkarian. Sonra Neriah’ya baktı. “Orada güvende olursun. Sonra seni nereye yerleştireceğimize karar veririz. Yalnız...” dedi ve duraksadı. “Seni oraya götüremem, Aneliese. Ancak Koruyucu’nun gücüne sahip olanlar öyle sonsuz bir zaman diliminde var olmaya dayanabilirler.”

Aneliese kızının koluna dokundu. “Gitmelisin Neriah.”

Neriah gözlerini dehşetle açarak annesine baktı. “Seni bırakmayacağım! Hem ayrıca burada kalmak ve yardım etmek istiyorum.”

“Eğitimin daha yeni başladı,” dedi Arkarian. “Güçlerin hâlâ çok yeni.”

“Her şeye hazırlıklıyım ve dayanıklıyım, Arkarian. Ayrıca başka şekillerde de yardımcı olabilirim. Marduke’nin annemi incitmesine izin vermeyeceğim!”

Arkarian yavaşça karşılık verdi. “Dayanıklılığından şüphelenmiyorum Neriah. Ama bazen bazı konularda başkalarına güvenmen gerekir. Bizler Koruyucu’da hep bunu yapıyoruz. Şimdi senden istediğim de bu. Bana güveniyorsun, öyle değil mi?”

“Elbette! İkimizi de korumak için güçlerini sonuna kadar kullanacağını biliyorum. Fakat eğer durum umutsuzlaşırsa...”

Sanki sözcüklerin ağzından daha fazla dökülmesini istemiyormuş gibi alt dudağını ısırды. Aklından geçenleri okumaya çalıştım. Hiçbir şey göremedim. Fakat kafasında bir plan olduğu belliydi.

“Marduke seni de incitebilir Neriah,” dedi Arkarian. Anlamasını sağlamaya çalışıyordu.

“Ben inciteceğini sanmıyorum.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Ben onun kızıyım ve beni seviyor!”

Herkes Neriah'nın bu duygusal patlaması karşısında susup kaldı. Aneliese onun koluna sarıldı. Diğer herkes gibi o da çok iyi biliyordu ki Neriah'nın yaşamı bizlere söylediğinden daha karmaşıktı.

Arkarian konuşmaya başladı. "Bize Marduke'yi Shaun ile yaptığı kavgadan beri görmediğini söylemiştin."

Neriah açıklamaya isteksiz görünüyordu. Ama bir şeyler söylemeliydi. "Bazen benimle konuşuyor."

Aneliese'in gözleri kocaman açıldı ve başını iki yana salladı.

Sorular bir bir başlamadan önce Neriah hızla ekledi. "Ama sadece rüyalarımda. Benimle rüyalarımda konuştu."

"Neriah, ben Marduke'yi tanıyorum," diye açıklamaya çalıştım. "Ne gibi taktikler kullandığını biliyorum."

Dillon araya girdi. "Evet, ben de! O, intikam açlığını giderene kadar asla durmayacak, çıldırmış bir adam."

Dillon'ın sözleri yalnızca Neriah'nın savunmasını kanıtlamaya yaramıştı. "Evet, aynen öyle! İntikamını annemden almak istiyor. Onu öldürecek!"

"Dinle, Neriah..." diye açıklamaya başlıyordum ki Dillon yine araya girdi.

Bu kez Arkarian elini kaldırıp Dillon'ı susturdu. "Devam et Rochelle."

"Ben Marduke için çalışırken onunla çok yakındık. Ne kadar ikna edici olabildiğini biliyorum. İkna gücü karşısında defalarca yenildim. Düzen'e ait olduğuma, çünkü bunun

kanımda olduğuna inandırır beni. Bunun kaderim olduğunu ve ruhumun Tanrıça'ya ait olduğunu söyledi. Ona baktığım zamanlarda bazen babamı görüyordum. Hatta bazen onun yüzünde babamın yüzünü görüyordum. Bana her zaman özlemini duyduğum şekilde gülümsüyordu. Ve Marduke beni övdüğü zamanlarda sanki kendi babamın övgüsünü kazanmış gibi sevinliyordum.”

Bir anda herkesin büyük bir sessizlikle beni izlediğini fark ettim. Ara sıra dışarıdan gelen bir kuş çığlığının dışında başka hiçbir şey duyulmuyordu. Kendimi onların karşısında bu derece açığa çıkarmaktan nefret ediyordum, ama Neriah'nın kafasında çok tehlikeli bir plan vardı ve onu durdurmak zorundaydım.

“Bunu anlamalısın Neriah. Marduke rüyalarında sana geldiği zaman senin duygularını ele geçirmeye çalışıyor. Tıpkı bir zamanlar bana yaptığı gibi. O, Tanrıça'ya hizmet ediyor. Tanrıça'nın ordularının efendisi. Ve kısa süre önce Orta Dünya'ya gidene kadar da Tanrıça'nın sevgilisiydi. Tanrıça ona ne emrederse etsin yerine getirmekte hiç tereddüt etmeyecektir. İnan bana. Lathenia'ya olan bağlılığı sana olan sevgisinin önüne geçecektir.”

Dillon yüksek sesle homurdandı. “Sevgi mi! O yaratık bu sözcüğün anlamını dahi bilmiyordur.”

Fakat Dillon, Marduke'yi benim tanıdığım gibi tanımiyordu. Marduke'nin bağlılığı da tutkuları da çok derindi. Kendini, yaptığı her şeye bütünüyle adıyordu. İster hizmet etmek için, isterse sevgi için... Ve karşılığında da aynı

adanmışlığı bekliyordu. Bir şeyleri kaybettiği zaman derinden yaralanıyordu ve uzun yıllar süren yaşamı boyunca yeterince şey kaybetmişti. “Bana kalırsa sevginin anlamını fazlasıyla biliyor.”

Söylediğim son cümlelerin garip bir etkisi olmuş olmalı ki odanın içi bir anda gerildi. Kimse ne tarafa bakacağını bilmiyordu.

Fakat düşünecek zamanımız yoktu. Ani bir patlamayla kendimize geldik. Ev baştan aşağı sallandı. Bütün duvarlar titredi. Jimmy, Arkarian’a bir çuval fırlattı. Arkarian çuvalı açıp içinden siyah maskeler çıkardı. Hepimize birer tane verdi. “Kimliklerinizi gizlemek için bunları takın.” Maskeler gözlerimiz ve ağızlarımız dışında bütün yüzümüzü kapatıyordu.

“Ethan ve Rochelle, Neriah ile Aneliese’i tünellere götürün!” diye emretti Arkarian. “Aneliese size doğrudan dağdaki yerime giden tüneli gösterebilir.” Diğerlerine döndü. “Sizler benimle gelin. Aneliese ve Neriah’nın güvenliklerini sağlayana kadar Marduke’yi oyalamak zorundayız.”

Aneliese ile köpekler önümüzde, daracık merdivenlerden aşağı indik, bir kapıdan geçtik, sonra bir kat daha aşağı indik. Yerin bu kadar altında olduğumuz için her yer kapkaranlıktı. Aneliese sağ tarafında duran bir meşaleye uzandı. Yolun sonunda demir bir sopayla kilitlenmiş bir kapı vardı. Aneliese boynundan, üzerinde anahtarlar dolu olan bir zincir çıkardı. İçlerinden birini aldı ve kilidi açtı. Ethan demir sopayı kaldırdı ve kapılar açıldı.

Tünel tamamen kum taşlarından ve tuğlalardan yapılmıştı. Aysher ve Silos önümüzden hızla atılıp tünele girdi. Fakat fazla uzaklaşmadan biraz ileride durup bizi beklemeye başladılar. Yukarıdan sarsıcı bir gök gürültüsü sesi geldi. Bu Marduke olmalıydı. Galiba bir savaş başlıyordu. Neriah ve Aneliese'i buradan götürene kadar yukarıda onu oyalayabilmelerini umuyordum. Bir yandan da bu tünelin çok uzun olmaması için dua ediyordum. Çıkışa ulaşp biraz temiz hava almaktan ve bu maskeyi yüzümden çıkarmaktan büyük bir zevk duyacaktım.

Köpekler bize yolu gösteriyordu. Biz de peşlerinden hızla koşuyorduk. Sonunda durmak zorunda kaldık. Tünel burada üçe ayrılıyordu.

Birkaç kere derin nefes aldık.

"Tüneller nereye açılıyor?" diye sordu Ethan. Hep beraber gözlerimizi kısıp ileri baktık.

Aneliese saymaya başladı. "Soldaki, ormanın kuzey girişine kadar gidiyor."

"Ama orası..." diye söze girdim.

"Çok uzak," diye tamamladı Ethan. "Peki ya ortadaki?"

Aneliese başını salladı. "Ortadaki, gölün dibinde çıkmaz bir noktaya gidiyor."

Kaşlarımı çattım. Gölün dibine açılan bir tünelin ne faydası olabilirdi ki?

Aneliese yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark edince açıklamaya başladı. "Yeraltındaki şehre açılan bir girişle birleşiyor.

Ama bu tünelin bize faydası yok. O giriş uzun yıllar önce mühürlenmişti.”

“Peki ya bu?” Ethan sağdaki tüneli işaret etti.

“İşimize yarayacak olan tünel bu. Onu takip edersek direk Arkarian’ın yerine çıkarız.” Elindeki anahtarları salladı. “Bunlardan biri bize girişi açacak.”

Bizi Arkarian’ın yerine götürecek olan tünelin içine doğru kafamızı uzattığımız sırada duvarlar bir patlamayla sarsıldı. Her tarafımızı saran toz toprak yüzünden öksürdük. Endişeli endişeli birbirimize baktık. Yukarıda neler oluyordu? Artık evden yeterince uzaklaşmış olmalıydık. Bu seslerin bize ulaşmaması gerekirdi. Bir anda içime bir korku düştü. Marduke dehşet verici bir düşmandı. Bu hayatta en çok korktuğum şey, onunla burun buruna gelmekti. Ve şimdi Arkarian’ın neden beni ve Ethan’ı buraya gönderdiğini anlıyordum. En çok ikimizin hayatı tehlikedeydi. Ben, Marduke’nin özel casusu olduğum ve ona ihanet ettiğim için, Ethan ise daha bir sene önce kılıcını boğazına sapladı-ğı ve o korkunç değişimi geçirmesine neden olduğu için.

“Hadi gidelim,” dedi Ethan.

Fakat tam harekete geçiyorduk ki başka bir patlama oldu. Bu seferki çok yakınımızdaydı. Patlamanın şiddeti hepimizi geriye fırlattı. Tünellerin içi toz ve pislikle doldu. Göz gözü görmüyordu ve nefes alamıyorduk. Tozlar maskelerimize yapışmıştı. Aysher ve Silos yanımıza koşup üstümüze atıldı. Pençeleriyle ve ağızlarıyla kıyafetlerimizi çekiştirip ayağa kalkmamıza yardım ettiler.

Toz dağılınca artık bir şeyin kesin olduğunu gördük. Arkarian'ın yerine giden tüneli kullanamayacaktık. Artık öyle bir tünel kalmamıştı. Girişi taş ve toprak göçükleriyle tıkanmıştı.

“Harika!” diye bağırdım, bir yandan yüzüme yapışan pislikleri silip nefes almaya çalışarak. “Şimdi ne olacak?”

Aneliese kararsız görünüyordu. Kahverengi gözlerini kocaman açtı. “Bilmiyorum. Ne olursa olsun eve geri dönemeyiz.”

“Ormana açılan tüneli kullanalım,” diye önerdim. “Bir şekilde Arkarian'ın yerine ulaşmayı başarabiliriz. En azından bu ölüm tuzağından çıkmış oluruz.”

Daha fazla tartışmadan yola koyulduk. Bir süre ilerledikten sonra arkamızda bazı gümbürtüler duymaya başladık. Sırtlarımızı duvara yaslayıp sessizce bekledik. Gümbürtüler gittikçe yaklaşıyordu. Dillon hızla koşarak önümüzden geçti. Bizi fark edince aniden durup geri geldi.

“İşte buradasın!” dedi ve Neriah'ya yaklaştı. Gözlerinde hülyalı bakışlarla onu duvara yaslayıp kolundan tuttu. “Senin için çok endişelendim.”

Gerçekten hoş bir şeyler söylüyordu, ama Neriah şaşkına dönmüştü. Belli ki Dillon'ın ilgisinden haberi yoktu. Yavaşça kolunu geri çekti.

“Evimize neler oluyor?” diye sordu Aneliese. “Yukarıda herkes iyi mi?”

Dillon, Aneliese'i duymuyordu bile. Gözleri sadece Neriah'yı görüyordu.

"Dillon?.." diyerek dikkatini çekmeye çalıştım. "Neler oluyor?"

"Marduke ve birkaç askeri evin bütün odalarını tek tek yıkıyor. Aneliese'i arıyorlar."

Neriah annesinin kolunu tuttu. "Seni bulana kadar vazgeçmeyecek! Bu onun tek şansı."

"Merak etmeyin. İkkinizin yanına da yaklaşmasına izin vermeyeceğiz," dedi Ethan.

Dillon da ekledi. "Arkarian elinizden geldiği kadar çabuk bir şekilde dağdaki yerine gitmenizi istiyor."

"Oraya giden tünel yok artık," diye açıklamaya çalıştı Ethan.

"Peki şimdi bulunduğumuz tünel nereye açılıyor?"

"Dışarıya," dedim.

"Bu yolu sen mi seçtin?"

Başımı salladım.

Dillon kaşlarını çattı, ama sonunda ikna oldu. "Peki. Hadi gidelim o zaman."

Uzaklardan birtakım çatırtılar duymaya başladık. Arkasından tiz çığlıklar geldi. Beşimiz de endişeli endişeli birbirimize baktık. Çatırtılar ve tiz çığlıklar gittikçe yaklaştı. Ethan bizi kendimize getirdi. "Hadi çıkalım buradan!"

Harekete geçip var gücümüzle koşmaya başladık. Fakat kanat ve çığlık sesleri her adımda bize daha çok yaklaşıyordu. Bir saniye için arkama baktım ve Marduke'nin kuşlarından birkaçının hızla bize doğru uçmakta olduğunu gördüm.

Ethan beni kolumdan çekti. “Arkana bakma!”

Kuşlar hemen arkamızda, koşmaya devam ettik. Sonunda bir çıkmaza geldik. İlerleyecek bir yer olmadığı için peşimizdeki üç kuş bize yetişip keskin gagalarıyla ve pençeleriyle saldırmaya başladı. Köpekler kar leoparına dönüşüp onları püskürtmemize yardım etmeye çalışıyordu. Fakat kuşlar oldukça azimliydiler.

En azından sorunlarımızdan biri halloldu. Aneliese sevinçle bağırdı. “İşte burada!” Tavanda bir kapak bulmuştu. “Çıkış burası.” Anahtarlardan birini deliğe sokmak için yukarı uzandı, ama elleri titriyordu ve anahtarları yere düşürdü.

Kuşlar tekrar saldırıya geçtiler. Anahtarlar o karışıklıkta ayaklarımızın altında kalmıştı. Yerler taş veya tuğla yerine daha çok topraktan oluştuğu için anahtarlar çok geçmeden görünmez oldu. Bütün eller aynı anda yere eğilip anahtarları aramaya koyulunca durum daha da zorlaştı.

“Hepiniz durun!” diye bağırdım. “Onları ben bulurum!”

Ellerimi toprağın yüzeyinde gezdirdim. Eldivenlerim hâlâ evdeki ceketimin cebinde bir yerlerdeydi. Bu yüzden beynim hemen siyah toprak katmanlarının, kum taşlarının ve granitlerin içine doğru odaklandı. Odak noktamı biraz daha yaklaştırdımca ezilmiş toprakların altındaki iki yüz yıllık tuğlaları ‘gördüm’.

“İşte burada.” Ucunda anahtarların sallandığı zinciri yukarı kaldırdım. Aneliese kargaşanın içinde el yordamıyla elime uzanmaya çalıştı. Fakat bana dokunarak yanmasına

neden olmadan elimi geri çektim. “Ben yapayım,” dedim ve anahtarları tek tek denemeye başladım.

Sonunda kapak açıldı ve içeri giren ışık bir an için hepimizi kör etti. Kuşlar hemen dışarı fırladı. Biz de arkalarından çıktık.

“Hayır, olamaz!” diye mırıldandı Ethan, karşımızdaki manzarayı görünce.

Marduke durmuş; sabırla, hatta kibirle bizi bekliyordu. Yanında altı tane asker duruyordu. Onların da yüzleri maskelerle gizlenmişti. Üzerlerinde siyah giysiler vardı. Yalnızca gözleri açıktaydı. Ellerinde bıçaklar, kılıçlar, keserler ve başka aletlerle çıkışın etrafına bir daire şeklinde dizilmişlerdi.

“Başımız dertte,” diye mırıldandım.

“Hem de büyük bir dertte,” diye karşılık verdi Ethan.

“İyi iş başardın Roh,” dedi Dillon, alaycı bir ses tonuyla.

“Hey, adını söylemesene!” Ethan sinirden dişlerinin arasından konuşuyordu. Ayakkabısının içinden bir bıçak çekip Dillon’a uzattı. “Bıçağa ihtiyacın var mı?”

Dillon başını iki yana salladı ve tek eliyle ceketinin cebinden bir zincir çıkardı, diğeriyle de bir bıçak.

“Vay vay, bakın kimler gelmiş,” dedi Marduke o kaba, alaycı ses tonuyla. “Tam bir koleksiyon gibisiniz.”

Marduke, Aneliese’e bakınca gözleri kıpkırmızı parladı. Aneliese, Marduke’nin bakışlarına karşılık verdi. Kafasından geçen düşünceleri duyabiliyordum. Marduke’yi en son

gördüğü zamanı anımsıyor ve ne kadar değişmiş olduğunu düşünüyordu. Suratının yarısının hâlâ eksik olduğunu, tek gözünün yerinde olmadığını ve her yerinin yara izleriyle dolu olduğunu fark etti. Fakat şimdi alnında büyüyen saçlar yüzünden görünüşünde daha hayvani bir şeyler de vardı.

Marduke bakışlarını Neriah'ya çevirdi. Kızına bakarken göğsü kocaman büyüdü ve parlak kırmızı gözü şişmeye başladı. Hiçbir maske Neriah'nın kimliğini ondan gizleyemezdi.

Neriah kemerinden bir bıçak çekti. Aneliese de aynısını yaptı. Ben de bıçak çıkarırdım; her zaman olduğu gibi çizmemde bir tane taşıyordum. Fakat son zamanlarda ellerim, benim en güçlü silahım olmuşlardı.

Marduke elimin üzerinde titreyen elektrik akımını fark etti. Kaşını havaya kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Sende daha büyük güçler olduğunu hep biliyordum. O ellerle neler yapabilirdik... sen ve ben."

Düşüncesi bile mide bulandırıcıydı ve anında karşılık verecektim, ama Ethan önce davrandı. "Önce beni öldürmen gerekir."

Ethan'a baktım, ama o gözlerini Marduke'den ayırmadı.

"Büyük bir zevkle" dedi Marduke. Bir yandan da belindeki kılıca dokunuyordu. "Ama buraya hainlerle uğraşmaya gelmedim. Şimdilik teklifini geri çevirmek zorundayım."

Neriah soğuk kanlı bir ses tonuyla konuşmaya girdi. "Seninle bir anlaşma yapmıştık. Bana söz verdin."

Aysher ve Silos leopar dişlerini Marduke'ye göstererek hırladılar.

Dillon Neriah'nın kolunu tuttu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Neriah kolunu çekti. "Bırak beni. Ben ne yaptığımı biliyorum."

Hemen araya girdim. "Marduke'nin anlaşmalara sadık kalacağına inanmak gibi bir hataya düşme."

Marduke bir kahkaha attı. "Bana ihanet eden sensin asıl! Sen kime sadıksın ki? Burada bunu bilen var mı acaba?"

Kulak asmamaya çalıştım. Dillon'a döndüm. "Neriah'yı tut," diye fısıldadım. "Babası olduğu için Marduke'ye güvenebileceğini sanıyor, ama yanılıyor."

Dillon, Neriah'nın kolundan tuttu.

Neriah, Dillon'ı geri itti. Telaşla hepimize tek tek baktı. "Anlamıyorsunuz. İzin verin de bildiğim gibi yapayım. Ne sizin kanınız ne de annemin kanı dökülmüş olur."

Ethan dişlerinin arasından fısıldadı. "Bırak da işimizi yapalım. Anneni ve seni, bu çıldırmış adamdan korumak için buradayız."

Marduke alay eder gibi omuz silkti. "Neriah'yı da ablanı koruduğun gibi mi koruyacaksın?"

Eşyaları hareket ettirme gücüm olsaydı bir an bile tereddüt etmez, Ethan'ın elindeki bıçağı Marduke'nin boğazına kendim saplardım. Ama bu iğrenç yaratığı çok iyi tanıyordum. Ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyordum.

“Ya da Isabel’i koruduğun gibi mi?” diye ekledi Marduke. “Hatırladığıma göre, Isabel senin sözde *koruyuculuğun* yüzünden Orta Dünya’da bir gezinti yapmak zorunda kaldı.”

“Onu dinleme. Sadece seni kızdırıp dikkatini dağıtmaya çalışıyor.”

Ethan gözlerini yere eğip yavaşça bana baktı. Başını salladı. Ne olduğunun farkındaydı, ama yine de Marduke’nin sözleri o hassas noktaya değmeyi başarmıştı.

Marduke de bunu gördü ve gülmeye başladı. Başıyla ufacık bir hareket yaparak askerlerine işaret verdi. Saldırıya geçtiler ve savaş başladı.

Dillon ve Ethan, Aneliese ile Neriah’yı gözlerinin önünden ayırmamak için mücadele ediyorlardı, ama askerlerin açtığı yaylım ateşi bunu gittikçe zorlaştırıyordu. Dillon kuvvetli biriydi. Tekmeleri çok güçlüydü ve zinciri kullanma tekniği kusursuzdu. Askerlerden ikisini yere serdi, fakat adamlar hemen kalkıp yeniden saldırmaya başladı.

Ethan, Marduke’nin askerlerinden birini omzundan yaraladıktan sonra kendini yerde buldu. Başka bir asker elinde kocaman bir sopayı çevire çevire ona arkadan saldırmıştı. Ethan bu arada eşyaları canlandırma gücünü kullanarak üzerine doğru atılanları sahibine geri gönderiyordu. Askerin biri, elinde parlayan bir hançerle bana doğru geldi. Ellerimdeki gücü gözler önüne sermeye hiç istekli değildim, ama başka şansım kalmamıştı. Cesaretimin yettiği kadar bana yaklaşmasına izin verdim. Sonra bıçağımı çekip

göğsündeki giysiyi bir uçtan bir uca yırttım. Bütün enerjimi ellerimde toplayarak üzerine doğru kaldırdım. Rengârenk ışıklar adamı geri püskürttü. Çılgılık çılgılığa yere yapıştı.

Bu olay Marduke'nin dikkatini çekmişti. "Çok yol kat etmişsin. Yeteneklerini Koruyucu'da harcıyorsun."

Söylediklerine kulak asmamaya çalıştım ve kimsenin bu sözleri duymamış olmasını ümit ettim. Marduke'nin beni baştan çıkarabileceğini bir an için bile düşünmelerini istemezdim.

Bizler Marduke'nin askerleri karşısında mücadele ederken en etkili direnişi Aysher ve Silos gösteriyordu. Neriah'nın, kendisine saldıran askerlere başarılı bir şekilde karşılık verdiğinden emin olduktan sonra havaya sıçrayıp çok güçlü bir saldırıya geçtiler. Askerin biri sürünerek Aysher'in altından çıktı ve ödü kopmuş olacak ki ormana doğru kaçmaya başladı. Leoparlar dikkatlerini bu kez Marduke'ye çevirdi. Gerçekten ürkütücü görünüyorlardı. Niyetlerinin Marduke'yi olduğu yerde yere sermek olduğu ortadaydı. İçimizden biri böyle bir şey yapabilecekse bu iki leopardan başkası olamazdı. Parlak beyaz dişlerini ortaya çıkararak ona doğru atladılar. Marduke onları fark edince ellerini havaya kaldırdı. Leoparların üzerine parmaklarının ucundan parlak yeşil bir ateş püskürttü. Zavallı Neriah çılgılık çılgılığa bağırды. Dillon onu zar zor zapt ediyordu. Bu arada Marduke'nin darbesine maruz kalan leoparlar havada birkaç kere döndükten sonra sersemlemiş bir şekilde yere yığıldılar.

Geri kalan askerlerle savaşmaya devam ettik. Aysher ve Silos kendilerine gelmeye başlayınca Marduke'nin neşesi bir anda kaçtı.

Neriah fısıldıyordu. "Biz kazanıyoruz! Nihayet her şey yoluna girecek."

Neriah'nın hevesini kırmak istemiyordum, ama Marduke'yi tanıdığım için çok iyi biliyordum ki askerlerinin sonuncusunu da yok edene ve bildiğı bütün numaraları deneyene kadar bu iş bitmeyecekti.

Korkularım gerçeğe dönme ye başladı. Marduke, askerlerinin yetersiz kalmalarına çok öfkelenmişti. Tekrar ellerini havaya kaldırdı ve bu kez ellerinde biriktirdiğı parlak yeşil ışık dalgalar halinde büyüyerek cızırdamaya başladı. Yeşil top sanki bir gelgit dalgası gibi sallanıp genişledi ve sonra ışık hızıyla üzerimize doğru atılıp hepimizi içine esir alarak etrafımızı sardı.

Hayatta kalan son askerleri ayağa kalkıp Marduke'nin yanında kibirle dikilmeye başladı. Bu arada Marduke ellerini iki yanda açık tutarak bizi esir alan daireyi korumaya devam ediyordu.

Ethan ve Dillon hücreden dışarı çıkmayı denedi. Fakat elleri ışığa değer değmez büyük bir elektrik şokuyla geri fırladılar.

"Bir fikri olan var mı?" diye mırıldandı Dillon.

"Neriah ve Aneliese'i dışarı çıkarmak için bu daireyi açmak zorunda kalacak. Bu fırsatı kaçırmamalıyız," diye

fısıldadım. Herkes başını salladı. Neriah ve Aneliese'i arkamıza alarak Dillon, Ethan ve ben çevrelerinde bir üçgen oluşturduk. Aysher ve Silos leopar şekillerine bürünerek ortamıza atlayıp yerlerini aldılar.

Marduke askerlerinden birine başıyla işaret verdi. "Dai-reyi açtığım zaman o kadını yakalayın. Çocuğumu benden çalmanın cezasını ödeyecek."

Neriah bunu duyunca bağırmaya başladı. "Hayır! Bana söz vermiştin! Onu bırak, beni al!"

Marduke işaret verince iki askeri, etrafımızı saran ışığa yaklaştılar. Bu arada Marduke gözlerini Aneliese'e dikmişti. Neriah bunu görünce iyice paniklemeye başladı. Gözlerini annesine çevirdi. Korku Neriah'nın kalbini ele geçiyor, mantıklı düşünmesini engelliyordu.

Bir anda ne olduğunu anladım. Marduke yine bütün kurnazlığını kullanarak Neriah'yı dolandırmaya çalışıyordu. Bunu uzun süredir planlamıştı. Neriah'yla rüyalarında konuşarak onunla yakınlık kurmuştu. Aslında istediği kişi Aneliese değildi. Amacı Neriah'yı almaktı ve işin kötü tarafı Neriah bu tuzağa düşüyordu.

Beni kenara itti ve etrafımızda zangır zangır titreyen parlak yeşil ışığa doğru koştu.

"Neriah, hayır!" diye arkasından yetişip kolundan yakaladım onu. Fakat ellerim ona değer değmez çılgılık attı. Elim yüzünden yanmış olmalıydı ve ben de içgüdüsel olarak onu bırakmak zorunda kaldım.

Hiç vakit kaybetmeden kendini toparlayıp devam etti. Marduke'ye ulaşmaya o kadar kararlıydı ki ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek dairenin dışına açılan ufak bir aralıktan çıktı. Marduke'nin yanına varmadan önce arkasına döndü. "Söyle onlara, beni kurtarmaya gelmesinler."

Aneliese peşinden koşmak için harekete geçti, ama aralık kapandı ve yeşil ışık çok daha büyük bir enerjiyle parlamaya başladı. Ethan tam zamanında Aneliese'i yakalayıp geri çekti. Aysher ve Silos, sahiplerinin düşmanla birlikte diğer tarafta olduklarını görünce acı acı hırlamaya başladılar. Ethan onları sakinleştirmeye çalıştı; ama leopardlar başlarını hızla sağa sola sallıyor, sanki bizi uzak durmamız için uyarıyorlardı. Sonra bir anda öne doğru sıçradılar. O enerji yığının onlara neler yapacağını düşününce kalbim sıkıştı.

"Hayır!" diye bağırdım, onları yakalamak için büyük bir istek duyarak. Fakat Arkarian'ın uyarısını hatırladım. Çıplak ellerimle bir hayvanı öldürebilirdim.

Leoparlar parlak yeşil ışığın içine doğru ilerlemeye devam etti. Enerji, vücutlarının içinden geçerken çaresizce çırpındılar; tüyleri havaya kalktı. Yine de vazgeçmiyor, ışığın içinde var güçleriyle ilerlemeye çalışıyorlardı. Tam karşı tarafa geçmiş gibiydiler ki vücutları dağılmaya başladı. Sonunda onlardan geriye yeşil ışığın kendisinden başka hiçbir şey kalmadı.

Enerji çemberi cızırdayarak aniden yok oldu. Hepimiz sendeleye sendeleye dışarı çıktık. Gözlerimiz etrafta Neriah'yı arıyordu. Fakat Marduke, Neriah ve askerleri gözden kaybolmuş, geriye sadece yok olmakta olan gölgeleri kalmıştı.

BÖLÜM 15

Matt

Kale'ye geri döndüm. Arkarian beni bekliyordu, ama her zaman ıslıl ıslıl olan gözlerine bir karanlık çökmüştü.

"Acilen dağda bir toplantı yapacağız," dedi.

"Gidelim, öyleyse."

"Önce neler olduğunu anlatmak istiyorum."

"Neriah'ya olanları duydum," dedim, zamandan kazanmak için.

Arkarian'ın büyük odalarından birinde bulduk kendimizi. Herkes çoktan oradaydı. Bazıları Mahkeme Heyeti'nin yaptığı gibi bir çember oluşturarak oturmuş, bazılarıysa ayakta konuşuyordu. Dillon da buradaydı: Grubumuza katılan yeni bir üye. Onun, Arkarian'ın dağına girmesine kim izin vermişti, merak ediyordum. Muhtemelen Leydi Arabella'ydı. Dillon ile en çok o çalışmıştı. İşte böylece, aramızda Neriah olmasa da biz yine dokuz kişiydik.

"Matt!" Beni ilk fark eden Isabel oldu. Hemen koşmaya başladı, ama sonra tereddüt ederek biraz yavaşladı.

Bu odadaki herkes gibi o da son gelişmeler yüzünden çok üzgündü. Fakat gözlerine bakınca bundan daha fazlasının olduğunu görüyordum. Bakışları endişeli, hatta biraz

çekingendi. Onu böyle görmeye alışık değildim. Sorunun ne olduğunu anladım: Dartemis'i görmek için çıktığım yolculuğun beni değiştirdiğini düşünüyordu. Peki değişmiş miydim? Bunu gerçekten bilemiyordum. Kendimi farklı hissetmiyordum. Sadece bazı şeyler öğrenmiştim. Öğrenmemiş olmayı isterdim. Yapmayı öğrendiğim bazı şeylere ben bile hâlâ inanamıyordum. Yeni edindiğim güçleri deneme fırsatım olmamıştı. Yani her şey benim onları ne kadar geliştirebileceğime bağlıydı. Ellerimi uzatıp Isabel ile şakalaşmaya çalıştım.

“Hey? Bir selam bile yok mu? Tam altı ay boyunca burada yoktum! Ağabeyini hiç özlemedin mi?”

Sırıtarak yaklaştı. Gözlerinde hâlâ o çekingeng bakışların olduğuna inanamıyordum. İçgüdüsel olarak onu kendime çekip sıkı sıkı sarıldım. O da bana sıkıca sarıldı ve başını göğsüme yaslayıp bir süre öylece durdu. Sonra kafasını yukarı kaldırdı. “Aslına bakarsan sadece yedi gündür burada yoksun.” Geri çekildi ve gülümseyerek hafifçe koluma vurdu. “Sarılmaya değmez bile.”

Sonraki birkaç dakika boyunca diğerleriyle selamlaşıp biraz gevezelik ettim. Fakat toplantının ciddiyeti, çok geçmeden hepimizi yerlerimize oturttu. Arkarian özellikle benim sağ tarafıma oturup hafifçe başını salladı. Toplantıyı benim idare etmemi istiyordu. Şaka mı yapıyordu? Bana düşüncelerini gönderdi. Gerçeği Görenler kendi aralarında konuşmadan iletişim kurabiliyordu. Arkarian benim hazır olduğumu düşünüyordu, Kehanet'teki rolümü oynamaya

hazır olduğumu. Keşke ben de onun kadar kendime güvenebilseydim. Derin bir iç çektim ve bu, pes ediyormuşum gibi görünmemi neden oldu. Bir bakıma ediyordum da. Güçlerimi kazanmış olsam da ve Gerçeği Görmek bunlardan biri olsa da onları kullanabilecek güveni kazanmam için daha çok çalışmam gerekiyordu.

Herkes huzursuzca etrafına bakındı. Arkarian düşünceleriyle beni zorlamaya devam etti. *Zamanı geldi, Matt. Kendine inan ve kontrolü ele al. Bu odadaki herkese liderimiz olduğunu göster.*

Etrafımdaki insanlara baktım. Onlara liderlik yapacak kadar önemli miydim gerçekten? Bir kere buradakilerin yarısı benden daha yaşlıydı. Biri öğretmenimdi! Tanrı aşkına, Ethan'ın babası bile buradaydı!

Küçük adımlar. Arkarian'ın düşünceleri benimle konuşuyordu. İlk adımın ne olması gerektiğini düşünmeye başladım ve bu, bir şekilde kafamın biraz olsun dağılmasına yardımcı oldu. Başka bir şeye odaklanmak iyi geliyordu. Zihnimin bir anda rahatlayarak özgür kaldığını hissettim. Gözlerimle taş duvarları ve zemini inceledim. "Burası güvenli mi?"

"Bu dağın içindeki bütün odalar güvenlidir," diye yanıt verdi Arkarian.

"Acaba herhangi biri bizi duyabilir mi?"

"Bunun için garanti veremem."

Odanın etrafına baktım. Herhangi bir çatlak veya yarık olup olmadığını kontrol ettim. "Şimdi hepinizden kafanızı

yere eğmenizi ve ben söyleyene kadar kaldırmamanızı istiyorum.”

Hiçbir şey sormadan dediğimi yaptılar. Yeni edindiğim becerileri kullanarak odayı mavi bir ışıkla doldurdum. Fakat ışık bir sis kadar yoğunlaşıp kalınlaşıncı Dillon ve Bay Carter öksürmeye başladılar. Hafifçe ışığın merkezine üfledim. Amacım içinde güvenle konuşabileceğimiz, başkalarının bizi duymasını engelleyecek bir alan yaratmaktı.

“Artık başınızı kaldırabilirsiniz.”

Herkes etrafına bakıp sisin tavana, duvarlara ve ayaklarımızın altındaki zemine yayılmasını izledi.

“Oda artık güvenli,” dedi Arkarian yavaşça. “İyi iş çıkardın.”

“Teşekkürler, fakat...” dedim, ama sözümü tamamlamadım. İnsanların kendimi güvensiz hissettiğimi anlamalarının ne faydası olurdu ki? Eğer onların bana inanmasını sağlama şansım varsa ilk önce ben kendime inanmalı, en azından inanıyormuş gibi görünmeliydim. Dillon’ın huzursuzca kıpırdandığını fark ettim. Sürekli ayağını yere vuruyor, elleriyle saçlarını düzeltiyor veya parmaklarını külteliyordu. “Toplantıya başlamadan önce söylemek istediğin bir şey var mı Dillon?”

“Evet, evet!” Hemen ayağa fırladı. “Marduke, Neriah’yi kaçırdı. Biliyor musun?”

“Evet, duydum. Onu geri alacağız.”

“Planımız ne olursa olsun ben giderim!”

Elimi havaya kaldırdım. “Önce bana neler olduğunu anlatın.”

Yüksek sesle öksürdü ve Rochelle'i işaret etti. "Rochelle bizi o tuzağa sürükledi. Sonra da Neriah'yı Marduke'ye gitmesi için bıraktı."

Rochelle şaşkınlık içinde ayağa fırladı. "Yalan söylüyor!"
Shaun, Rochelle'i sakinleştirip yavaşça yerine oturttu.

Dillon konuşmaya devam etti. "Neriah'yı yakalamıştı, ama gitmesine izin verdi. Doğru Marduke'nin kollarına bıraktı!"

Rochelle aklını kaçırmamak için zor dayanıyormuş gibi elini alnına götürdü.

"Bunlar çok ciddi suçlamalar Dillon."

"Gerçeği söylüyorum. Ethan'a sor istersen. O da oradaydı."

"Önce Rochelle'i dinleyelim."

Rochelle bana baktı. Koyu yeşil gözleri kızarmıştı ve etrafında kahverengi halkalar vardı. Ellerini öne doğru uzattı. Titrediklerini gizleyemiyordu. Onlara sanki, kendi etinden, kanından değil de, tamamen yabancı şeyler gibi bakıyordu. Birlikte olduğumuz on sekiz ay boyunca onu hiç bu kadar gergin görmemiştim. "Neriah ellerim yüzünden yandı. Tünel konusuna gelince... O tünelin doğru seçim olduğunu sanıyordum."

Arkarian yanımdan konuştu. "Eldivenlerini takmışsın şimdi. O sırada neredelerdi?"

"Ceketimin cebinde," dedi Rochelle. "Evde kaldılar. Tünelden geçerken ceketim yanımda değildi. Daha sonra eve gidip aldım."

“Leydi Arabella ile çalışmalarınız nasıl gidiyor?” diye sordu Arkarian.

Rochelle’in yanıt vermesine fırsat kalmadan Dillon ayağa fırladı. Öfkeden zangır zangır titriyordu. “Gücünü kontrol etmek için ders aldığın halde onu yaktın mı?” Kendi sorusuna başka bir suçlamayla kendisi yanıt verdi. “Hiç sanmıyorum! Hâlâ Marduke için çalışıyorsun, öyle değil mi?”

Ethan hemen araya girdi. “Kapa çeneni, Dillon! Bu odada kimsenin kimseyi suçlamaya hakkı yok, anladın mı? Rochelle mahkemede değil!” Ethan bana döndü. “Ben olanları gördüm ve evet Rochelle, Neriah’nın gitmesine izin verdi. Rochelle’in elleri değince Neriah bağırdı. Rochelle de içgüdüsel olarak onu bırakmak zorunda kaldı. Tünele gelince, Arkarian’ın yerine giden tünellerden biri kapanınca geriye kalan en mantıklı seçenek oydu.”

Sessizlikte Rochelle yavaşça konuştu. “İşler bir anda çok karışmıştı. Kontrolümü kaybettim.”

Dillon atıldı. “Evet. Biz de Neriah’yı kaybettik.”

“O zaman tek yapmamız gereken onu geri almak,” diyerek herkesi sakinleştirmeye çalıştım. “Artık bu odada daha fazla suçlama duymak istemiyorum.”

Dillon isteksizce yerine oturdu. “Pekâlâ, ama kurtarma operasyonuna beni de götürmelisiniz.” Gözleri sağ tarafına kaydı. “Arkarian, Matt’e söyle beni de götürsün.”

Herkes Arkarian’ın yanıt vermesini bekledi. Arkarian kısa bir an için gözlerime baktıktan sonra diğerlerine döndü. “Bundan böyle bütün kararları Matt verecek.”

“Öyle mi?” diye sordu Dillon, şaşkınlık içinde. “Peki. Her neyse. Sonuçta ben sadece Neriah’yı geri almamızı istiyorum. Tamam mı?”

Dillon’ın sinir bozucu tavrını kafaya takmamaya çalıştımsa da Neriah için bu kadar güçlü duygular beslediğini göz ardı etmek kolay değildi. Bu durum Dillon’ın karar verme yetisini bulandırabilir ve herhangi bir kurtarma operasyonunu tehlikeye atabilirdi. Yine de... Duyguları onu korkusuz biri yapardı ve bu da ona güç, cesaret verirdi. Özellikle de gitmek zorunda olduğumuz yeri düşününce Dillon’ın cesareti faydalı olabilirdi.

Kimse konuşmayınca Rochelle söze girdi. “Neriah şöyle düşünüyor. O, Marduke’nin yanında kaldığı sürece annesi güvende olacak ve kan dökülmeyecek. Sana şey dememi istedi...”

Duraksadı. “Devam et,” dedim.

Güçlkle yutkunarak derin bir nefes aldı. “Söyle onlara, beni kurtarmaya gelmesinler, dedi.”

Dillon patlamaya hazır bir şekilde ayağa fırladı.

“Otur yerine Dillon! Senin fikrini zaten biliyoruz.” Rochelle’e döndüm. “Sence Neriah, Marduke’nin yanında güvende mi?”

Hiç tereddüt etmeden yanıt verdi. “Hayır, asla!”

“Sence onu kurtarmalı mıyız?”

“Kesinlikle. Hem de mümkün olduğu kadar çabuk.”

Shaun, beklenen soruyu sordu. “Neriah’yı nereye götürdüğünü biliyor musun?”

“Neriah, Lathenia’nın Olympus Dağı’ndaki sarayında esir tutuluyor,” dedim.

“Lanet olsun!” diye bağırdı Dillon. Sonra nefret dolu gözlerle Rochelle’e baktı. “Aferin sana Roh. Şimdi ne önerirsin? Onu o cehennem çukurundan nasıl kurtaracağız?”

Dillon’ın tepkileri çok aşırıydı. Eğer bu şekilde devam ederse kurtarma operasyonunda bize yardımcı olmaktan çok yük olacaktı.

Yine ayağa kalktı ve kollarını panikle sağa sola sallayarak odanın içinde ileri geri yürümeye başladı. “Siz durumu anlamıyorsunuz. Lathenia’nın sarayına girebilmek imkânsızdan da öte bir şey!”

“Daha önce oraya gitmiş gibi konuşuyorsun.”

Nihayet durdu ve yüzüme baktı. “Evet, tabi. Yani git-tim. İnanın bana, orası cehennemden çıkma buz tutmuş bir kale.”

Dillon neden bahsediyordu? “Biraz daha açıklarsan en-dişeni daha iyi anlayabiliriz.”

“Sarayın etrafında kocaman, çok yüksek surlar var. Ha-sar görmeyen kristal ve mermerden yapılmış. Bütün sara-yın çok sıkı bir güvenlik sistemi var. Her daim muhafızlar nöbet tutuyor. Köşe başlarında gözetleme kuleleri var. Her birinde üç asker bekliyor. Silah olarak tatar yayı kullanıyor-lar. Okların uçları zehirli. Birkaç saniye içinde öldürüyor. Ve eğer bir şekilde surları aşmayı başarırsanız Lathenia’nın köpekleri yeterince dert oluyor. Yedi taneler. Onları her

zaman aç bırakıyor. Duvarları geçenleri öldürmeleri için eğitilmişler. Bu arada, büyülerden bahsettim mi?”

Çemberin etrafından mırıltılar yükselmeye başladı.

“Sarayın her tarafında bubi tuzakları var. Ve her taraf sihirlerle, kara büyülerle dolu.”

“Teşekkürler Dillon. Artık oturabilirsin. Sanırım durumu yeterince anladık,” dedim.

O sırada anladım ki Dillon’ın ruh hali ne kadar dengesiz olursa olsun, onu yanımızda götürmekten başka çaremiz yoktu. Neriah’nın esir tutulduğu bu saray hakkında çok değerli bilgilere sahipti. Tabi eğer... Rochelle’e baktım.

“Saray hakkında sen ne biliyorsun Rochelle?”

Hafifçe omuz silkti. “Pek bir şey bilmiyorum. Ben oraya hiç gitmedim.”

“Tabi ki de gitmemişsindir,” diye atıldı Dillon. “Sen Mar- duke’nin şahsi yardımcısıydın ne de olsa! Seni Lathenia ile paylaşmak istemezdi.”

Dillon’ın yorumu bütün odayı ayağa kaldırdı. Yerinden fırlayıp ilk karşılık veren Ethan olsa da diğer herkes de en az onun kadar sinirlenmişti. İlginçtir ki o karmaşa içinde en çok Bay Carter’ın sesi çıktı. “Bu kadarı yeter Dillon! Çok ileri gittin!”

“Sen neden onu savunuyorsun? Herkes biliyor ona güvenmediğini.”

“Güven, kazanılan bir şeydir. Bunu unutmasan iyi edersin.”

Ortalığı yatıştırmak için ellerimi havaya kaldırdım. “Konuşmamız gereken başka şeyler de var. Ondan sonra kimin nereye gideceğine karar veririz. Yani *veririm*. İlk mesele, kayıp anahtarın nerede olabileceği.”

Arkarian’ın bir önerisi vardı. “Hazır girmişken neden onu Lathenia’nın sarayında aramıyoruz?”

Herkes başıyla onayladı.

“Çünkü anahtarı orada bulamayacağız.”

Herkes bir anda beni soru yağmuruna tutmaya başladı. Sakinleştikleri zaman konuşmaya devam ettim. “Anlaşılan tapınağın kalıntılarının arasından anahtarı alan kişi Lathenia değilmiş.”

“Bunu Kehanet’te adı geçen hain yapmış olmalı,” dedi Jimmy. “Ama böyle bir güce kim sahip olabilir ki? O yeraltı dünyasına girip çıkmak bile başlı başına bir cesaret ister.”

Arkarian yanımdan sessizce sordu. “Anahtarı nerede bulabileceğimizi biliyor musun?”

Sessizlik. Yanıt vermemi bekliyorlardı. Dartemis’in adını anmamam, hatta onu aklımdan dahi geçirmemem gerektiğini hatırlattım kendime. “Bana onu Atina’da aramam gerektiği söylendi.”

“Atina’daki *sarayda* mı?” diye sordu Jimmy, inanamayarak. “Ama güvendiğimiz kim varsa orada yaşıyor.”

Shaun hemen ekledi. “Hain her kimse, hem diğer dünyalara hem de sıkı güvenlik önlemleriyle korunan yerlere ulaşabilecek kadar güç ve kıdem sahibi biri olmalı.”

“Şüpheli biri var mı?”

“Hiçbir isim geçmedi,” dedim.

Isabel, Ethan’ın üzerinden bana doğru uzanarak koluma dokundu. “Bu işin altından tek başımıza kalkamayız. Sarayda güvenebileceğimiz herhangi biri var mı?”

Başımı salladım. “Kendi kralımız, Kral Richard. O bize yardım edecek.”

Herkes mırıldanarak onayladı.

Mırıltılar bitince Arkarian sorusunu sordu. “Peki, şimdi ne yapacağız?”

Derin bir nefes aldım ve verdiğim kararların doğru olmalarını ümit ettim. “Ethan, Isabel ve Rochelle, anahtarı geri getirmek için Atina’daki saraya gidecek. Ümit edelim ki bu arada hainin kimliğini de açığa çıkarsınlar. Fakat eğer hainin kim olduğunu anlamak, hayatlarınızı tehlikeye atacaksa düşündüğünüz ismi birbirinize söylemeyin. Onun yerine bana gelin.”

“Lorian bile anahtarın kendi sarayında olduğunu bilmiyorsa, bizim onu bulma şansımız nedir ki?” diye sordu, Ethan.

“Çok az. Fakat hepiniz yeterince donanımlısınız. Ayrıca Rochelle’in elleri orada sizin için paha biçilmez bir silah olacak.” İyice anladığından emin olmak için Rochelle’e baktım ve o anda ona söylemek istediğim başka şeyler olduğunu fark ettim. Fakat yanlış anlamalara yol açmamak için yüksek sesle söylememeye karar verdim. Onu yerine, yeni keşfettiğim Gerçeği Görme yeteneğimi kullanarak

düşüncelerimi yalnızca ona gönderdim. *Ellerini şeytani bir silah olarak görme. Onları işe yarar araçlar olarak düşün.*

Düşüncelerim onu irkiltti. Gözlerini kocaman açtı, ama sessizliğini korudu. Diğerleri bu sessiz iletişimimiz yüzünden rahatsız olup kızmasınlar diye hemen devam ettim. *Ellerinde hâlâ geliştirilebilecek olan çok büyük bir güç var. Bunun üzerinde çalışmaya devam et ve sakın korkma. Sadece dikkatli ol.*

Diğerlerine baktım. “Arkarian ve Dillon, Neriah’yı kurtarmak için benimle Lathenia’nın sarayına geleceksiniz.”

Dillon’ın tepkisi beklediğim gibiydi. Sevinçten havalara uçtu. “Evet!”

Jimmy gözlerini bana çevirdi. “Matt, benim yeteneklerimin farkında mısın bilmiyorum, ama...”

“Evet, duydum.”

“O zaman sarayda çok işe yarayacağımı da biliyor olmalısın.”

Jimmy’nin sözleri bir külçe gibi boğazıma oturdu, ama yutkunmaya çalıştım. Jimmy ile ben hiçbir zaman anlaşmamıştık. Evimde yaşamasından da hoşlanmıyordum. Ama Dartemis, Jimmy’ye büyük saygı duyuyor ve ona çok değer veriyordu. Benim için de bu kadarı yeterli olmalıydı.

“Yeteneklerine şu anda bulunduğumuz yerde daha çok ihtiyacımız olacak,” dedim ve açıklamaya başladım. “Lathenia Orta Dünya üzerinde hâkimiyet kurdu. Kayıp ruhları da kendi tarafına çekerek ordularını genişletti. Sizin de bildiğiniz gibi, karanlığın yaratıkları dünya üzerinde görülmeye

başladı bile. Onların insanlarla karşılaşmasını engellemek için elimizden geleni yapalım.” Tekrar Jimmy’ye bakıp ona verdiğim görevi iyice anladığından emin olmak istiyordum. “Veridian için büyük bir tehdit söz konusu. Eğer antik şehrin içine sızarlarsa Jimmy, bu bizim için tam bir felaket olur. Senden oraya gitmeni ve şehri güçlendirmeni istiyorum. En kötü ihtimale karşı orayı korumanın bir yolunu bulmalısın. Bana şehrin bir planını çiz. Şehirdeki tünellerde ve patikalarda yürürken gözden kaçırdığımız çok şey olabiliyor.”

“Elimden geleni yaparım.”

“Benim ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu Shaun.

“Arkarian burada olmayacağı için küreyi senin izlemen gerekecek. Lathenia çok büyük bir şey planlıyor. Öyle ki, şimdiki zaman ve gelecek üzerinde çok yıkıcı etkileri olacak. Zamanlar arasında herhangi bir kanalın açılıp açılmadığını kontrol et. Eğer öyle bir şey olursa oraya elimizden geldikince çabuk ulaşmamız gerekebilir.”

Geriye sadece bir insan kalmıştı.

“Peki ya ben?” diye sordu Marcus.

“Marcus, sana Kale’de ihtiyacımız var. Bizler, altı kişi olarak zamanda yolculuk yaparken senin yapacağın düzenlemelere çok ihtiyacımız olacak. Daha önce hiç olmadığı kadar dikkatli davranmak zorundasın.”

BÖLÜM 16

Rochelle

Bay Carter bizi Atina'daki saray duvarlarının içindeki altından bahçenin tam ortasına gönderdi. Geceydi ve hava ılıktı. Arkamızdaki kuşlar berrak, keskin notalardan bir melodi tutturmuş, şarkı söylüyordu. Hangi kuş türünün böyle saf ve yürek burkan bir sese sahip olduğunu görebilmek için geri dönüp yukarı baktım. Şimdiye kadar duyduğum en güzel sese sahiptiler ve sesleri, görünüşlerinin yanında hiç kalıyordu. Güzellikleri sözcüklerin ötesindeydi. Onlara baktıkça nefesim kesildi.

Isabel yanıma geldi. O da benim gibi muhabbet kuşlarının güzelliği karşısında olduğu yere çivilendi. Zeytin ağacından yapılmış ahşap bir tüneğin üzerinde yan yana oturuyorlardı. "Hiç bu kadar muhteşem bir şey görmüş müydün?"

"Hayır," diye mırıldandım.

Ethan da yanımıza geldi. "Neye bakıyorsunuz?" Sonra onları fark etti. "Vay canına! Bunlar gerçek mi?"

"Sesleri oldukça gerçek," diye karşılık verdi Isabel. Bu arada çiftimiz başka bir melankolik melodiye geçmişti.

İçimde, elimi kafeslerinin üzerinde gezdirmek için büyük bir istek duydum. Sanki böylece onların ruhlarını da hissedebilirmişim gibi geliyordu. Bunu o kadar çok istiyordum ki kendimi durduramadım ve eldivenlerimi yavaşça sıyırmaya başladım.

Arkamdan gelen bir hışırtıyla kalbim hızla çarpmaya başladı. Gelen Leydi Arabella'ydı. Eldivenlerimi tekrar giydim. Yanımızda durup kafese baktı.

“Demek kuşlarınızı buldunuz.”

“Sizin mi?” diye sordu Isabel. “Kuşlarınız olduğunu bilmiyordum Leydim.”

“Onları daha yeni buldum,” dedi. “Daha doğrusu onlar beni buldu. Çok güzeller, öyle değil mi?”

Üçümüz de kafalarımızı salladık. “Tüyleri gerçek altından mı?” diye sordu Isabel.

“Öyle gözüküyor.”

“Peki ya gözleri?” diye sordum. “Gerçek elmas mı?”

“Pembe elmas. Evrende en nadir bulunanı.”

Leydi Arabella yeni edindiği hayvanlarına karşı olan hayranlığını gizleyemiyordu. “Onları kendi iyilikleri için kafese koymak zorunda kaldım. Bana geldikleri zaman çok ağır yaralıydılar ve uçamıyorlardı.”

Isabel gözlerini kocaman açtı. “Böylesi güzel varlıklara kim zarar verebilir?”

Leydi Arabella hayranlıkla kuşlara bakıyordu. “Kim bilir canım?”

“Onları tedavi etmemi ister misiniz Leydim?” diye sordu Isabel.

Leydi Arabella, Isabel'e şaşırmış gibi baktı. Sonra sakın, fakat biraz sert bir ses tonuyla yanıt verdi. "Cömert teklifin için teşekkürler. Ama kuşlar benim gözetimimde gayet güzel iyileşiyor. Bana güveniyorlar."

Ethan suskunlaşmıştı. Düşünceli düşünceli kuşları inceliyordu.

Leydi Arabella'nın gözünden kaçmadı bu. "Onları sevmedin mi Ethan?"

"Muhteşemler Leydim. Sadece daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." Ethan düşüncelerini kapamadan önce kafasından geçen bir yığın şey zihnime üşüştü. *En azından bu dünyada! Kim bilir o kuşları nereden getirdiniz?*

Hemen hafifçe ayağına bastım. Başını bana doğru çevirdi. Onu duyduğumu fark etti sonunda. Ve eğer ben onu duyabiliyorsam Leydi Arabella da duyuyordu. Leydi Arabella uzun bir süre gözlerini Ethan'ın üzerinden ayırmadı. Buzlu kirpiklerini huzursuzca kırptırıyor. Nihayet gülümseyince içim çok rahatladı. Bu görev oldukça karmaşık olacaktı. Düşüncelerimizin her birine çok dikkat etmeliydik. Buraya geleli yalnızca birkaç dakika olduğu halde Ethan bunu beceremiyordu.

Aniden Lord Penbarin göründü. "İşte buradasınız!" İlk önce Leydi Arabella'yı kastettiğini sandım, ama sonradan anladım ki üçümüzden söz ediyordu. "Lorian sizi görmek istiyor. Özel odasında. Şimdi."

Ensemden sırtıma doğru soğuk terler akmaya başladı. Bir korku dalgası bütün sinir sistemime yayılıyordu. Fakat

Matt bizi uyarmıştı. Buralarda ya da herhangi bir yerde, Lorian'ın gözünden veya bilgisinden kaçan pek fazla bir şey olamazdı. Bizim görevimiz, yani anahtarı bulmak ve hainin kimliğini açığa çıkarmak, neredeyse imkânsız bir şeyi başarmamızı gerektiriyordu. Ama artık buradaydık ve en azından denemek zorundaydık. Ne kadar şey başarırırsak o kadar iyiydi.

Lord Penbarin bizi geniş koridorlardan geçirip yol gösterirken, Ethan'ı kolundan tutup geri çektim. "Sen Lorian'ın odasına girmesen iyi olur bence."

Sert sert yüzüme baktı. "Nedenmiş o?" Sonra nedenini anladı ve çok öfkeleni. "Yine düşüncelerimi okuyordun! Kafamın dışında kalsan olmaz mı, lütfen?"

"Bilerek yapmıyorum," diyerek kendimi savunmaya çalıştım.

"Güçlerinin üzerinde en ufak bir kontrolün yok mu senin?"

Bu kez ben de öfkelenmişim. "Elbette ki var! Ama sen düşüncelerini öyle şiddetli yansıtıyorsun ki kafamın içine tenis topu atsan daha iyi olur."

"Bana ders vermeye çalışma!"

"Zaten buna gerek kalmamalı. Biliyorsun Ethan, bu çok tehlikeli."

"Belki de elimde değil," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Ben de ses tonumu yumuşatmaya çalıştım. "İşte ben de bunu demek istiyorum."

Lord Penbarin arkasına baktı, ama neyse ki tartışmamızı dikkate almadı. Fakat Isabel ne olduğunu merak ediyordu.

Son zamanlarda Isabel'e ait hiçbir düşünce duymamış olsam da yine de bu konuyu konuşmak istedim.

“Bugünlerde düşüncelerinin önüne perde çekmekte zorlanıyor musun?”

Isabel muzip muzip kıkırdadı. “Eğer bir Gerçeği Görenle çıkıyorsan özellikle o yeteneğini hemen geliştiriveriyorsun.” İçten bir sevecenlikle Ethan'a bakıp fısıldadı. “Belki sen de bir denemelisin.”

Isabel'in yorumu yüzümün pancar gibi bir renk almasına neden oldu. Etrafta çok sayıda Gerçeği Gören yoktu. Bir Arkarian, bir de Marduke vardı. Şimdi Matt de öyle olmuştu. Onun dışındakiler de yalnızca Mahkeme Heyeti'ndekiler ve bendim.

Üzerinde altın ve gümüş oymalar olan kocaman bir kapıya geldik. Lord Penbarin kapının kolunu çevirdi ve tek kanadını iterek açtı. “Lorian üçünüzü de görmek istiyor. Böyle plansız ve habersiz gelmek için umarım iyi bir nedeniniz vardır.”

Ethan'ın odaya girip girmemesi meselesi de artık böylece kapanmış oldu. Sırayla içeri geçtik.

Oda, birbirlerinden mermer kemerlerle ve kaymakta-
şından tırabzanlarla ayrılmış değişik yükseltilerde birçok odanın birleşiminden oluşmuş bir yerdi. Duvarların rengi çoğunlukla beyazdı, ama raflarda yanan lambaların ışığı etrafa yer yer altın sarısı bir parlaklık yayıyordu. Pencerelerin bazıları uzun, kalın perdelerle örtülmüştü. Bazılarıysa sonuna kadar açıktı ve perdeler püsküllü kumaşlarla

kenarlarda sıkı sıkı bağlanmıştı. Çok az da olsa mobilyalar oldukça şık duruyordu. İlk odanın ortasında, tamamen beyaz taştan yapılmış bir masa ve onunla takım, uzun arkalı sandalyeler vardı. Ayrıca yine beyaz minderli bir divan takımı kenarda duruyordu.

Lorian'ın nerede olduğunu merak etmeye başlamıştım ki bize doğru yaklaştığını gördüm. Zaten uzun boylu olan Lorian, yakası ve kollarında gümüş işlemler olan, yerlere kadar uzanan beyaz tuniğiyle çok daha uzun görünüyordu. Arkarian, sorgulandığım zamanlarda onu benimle tanıştırmıştı. Fakat o zaman üzerinde kapüşonlu bir pelerin vardı ve yüzü neredeyse hiç görünmüyordu. Bugünse uzun ve gümüş rengi saçları omuzlarına kadar dökülmüştü ve parlak, açık renk teni eflatun gözlerinin etrafında ışıldıyordu.

Elini havada sallayarak ortaya, üzerlerinde bordo kadife minderler olan üç tane iskemle çıkardı. Bugün soğuk ve kızgın bir havası vardı. Isabel göz ucuyla endişeli endişeli bana baktı. Titizlikle bugün burada bulunma nedenlerimizden bazılarını özetledim.

"Matt'in lider olarak idare ettiği ilk toplantının neden görünmezlik perdesi altında gerçekleştiğini söyleyin," dedi Lorian.

Üçümüz de ne diyeceğimizi bilemedik. Böyle bir soru beklemiyorduk. Bakışlarımla Ethan'a düşüncelerini kontrol etmesini hatırlatmaya çalıştım. Sessizlik uzuyor, gitgide daha rahatsız edici bir hal alıyordu. Üçümüz de Ölümsüz'ün dikkatli eflatun bakışları altında huzursuzca kıpırdanıyorduk.

Sonunda ben konuşmaya başladım. “Görünmezlik perdesi Matt’in fikriydi.”

Isabel muhtemelen nereye varmak istediğimi merak ederek bana uyarıcı bir bakış attı.

Açıklamamı elimden geldiğince doğal yapmaya çalıştım. “Sadece yeni edindiği güçlerinden birini denemek istiyordu.”

Lorian gözlerini üzerime dikti. Ölümsüz’ün zihnimin içine girdiğini hissettim. Nefes almak aniden büyük bir dikkat isteyen bir şeye dönüşmüştü. Gözlerimi kapattım. Titremeye başladım. Başım bir anda dönmeye başladı, sonraya bayılacak gibi oldum. Uzaktan Ethan’ın sesini duyuyordum. “Lordum, o da artık Anılanlardan biri.”

Başımdaki sersemlik geçmeye başladı, ama odaklanamıyordum. Sanki düşüyor gibiydim. Sonra gerçekten yere yapıştım. Isabel ve Ethan kalkıp tekrar oturmama yardım etti.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Geçti. Önemli değil,” dedi Ethan.

Başımı kaldırdığımda Lorian’ın bakışlarının yumuşadığını gördüm. “Senin eğitimin tamamlanmamış.”

“Evet efendim.”

“Bu gecikmenin nedeni nedir?”

Yanıtı Ethan verdi. “Arkarian son zamanlarda çok meşgul. Eminim geri döner dönmez bu işi halleder.”

Lorian hâlâ tatmin olmamıştı. Dikkatimi yine kaybetmeye başladım. Başımda Lorian’la az önce kurduğum

bağlantının sersemliği vardı. Bütün düşünceler kafamın içinde paldır küldür dökülmeye başladı. *Çünkü ben güvenilmezim!*

Aman ne güzel! Başım o kadar ağırlaşmıştı ve öyle kötü zonkluyordu ki düşmemesi için elimi kaldırıp alnıma koymak zorunda kaldım. Bu da yetmezmiş gibi sıcak bir enerji dalgası beynimin içine doğru yayılmaya başlamıştı. Hafifçe kafamı kaldırıncı Lorian'ın tam önümde dikildiğini gördüm. Tek elini başımın üzerinde, havada tutuyordu. Gözlerimi kapatmak zorunda hissettim ve kapatır kapatmaz bütün vücudumu yatıştırıcı, hafif bir dalga sardı. Bir saniye içinde bitmişti. Lorian geri çekildi. Gözlerimi açtığımda her şey tekrar netleşmişti ve başımdaki ağrıdan eser yoktu. Onun yerine zihnimi sıcacık bir ait olma duygusu kaplamıştı.

“Yarın şafak vakti eğitimini tamamlama törenin yapılacağı,” dedi ve Ethan’a döndü. “Arkarian olmadığı için onun yerini senin almanı ve Rochelle’i Mahkeme Heyeti’ne takdim etmeni istiyorum. Töreni tamamlanmalı, büyüklerinin armağanlarını kabul etmeli ve onların nezaretinde gelişimini sürdürmeli.”

“Elbette efendim.”

“Öyleyse bu konuda anlaştık. Şimdi, buraya niçin geliniz bakalım?”

Ethan söze başladı. “Kralımızı Veridian şehrindeki son gelişmeler için haberdar etmek istiyoruz. Eminim siz de farkındasınızdır ki son zamanlarda çok şey yaşandı,” dedi

ve ekledi, “Kral Richard’ı tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.”

Lorian başını öne eğdi ve birkaç dakika için gözlerini kapattı. “Mutlaka sabırsızlanıyorsunuzdur, Ethan. Lord Penbarin kapının dışında bekliyor. Sarayın kuzey kanadına kadar sizlere eşlik edecek. Orada kralınızı görebilirsiniz. Burada kaldığınız sürece rahatınıza bakın. Bu gece sarayda istediğiniz gibi dolaşabilirsiniz.”

Lorian’ın odasından çıkınca Lord Penbarin bizi dikkatle süzdü. Fakat işler bundan iyi gidemezdi. Etrafta dolaşmak için Lorian’ın iznini almıştık! Yarın şafakta ne olacağı hakkında düşünmemeye çalışıyordum. Yüzümde endişeli bir ifade belirmiş olacak ki Isabel hafifçe koluma dokundu.

“Yarınki tören için endişelenme. Benimkini hatırlıyorum. O kadar gergindim ki dizlerim jöle gibi olmuştu. Ama her şey yolunda gitti. Hem zaten Leydi Arabella’yı gayet iyi tanıyorsun...”

“Ayrıca beni de tanıyorsun,” diye ekledi Lord Penbarin, muzip bir gülümsemeyle. Parmağını dudaklarına götürüp uzun uzun yüzüme baktı. “Hımm, acaba sana nasıl bir armağan bahşetsem? Önerisi olan var mı? Ethan?..”

Lord Penbarin bizimle eğleniyordu. Isabel gülmeye başladı, ama Ethan çok ciddiye. “Niçin bana soruyorsunuz Lordum?”

Lord Penbarin gülümsedi. Önce Ethan’a, sonra bana, sonra tekrar Ethan’a baktı. Kafasını çevirerek kendi kendine mırıldandı. “Bence nedeni ortada.”

Neyse ki konu kapandı. Birkaç dakika sonra büyük bir kapının önüne daha geldik. Çalmamıza fırsat kalmadan Kral Richard kapıları bizim için açtı. Aslında çok uzun boylu sayılmazdı, ama üzerindeki pelerin onu uzun boylu gösteriyordu. Gayet sağlıklı ve neşeli duruyordu. Lord Penbarin'e gülümsedikten sonra bizi içeri aldı. Ethan'ı görünce onu coşkuyla kucakladı.

"Nihayet tekrar görüşebildik!"

"Nasılsınız majesteleri?"

Kral Richard geri geri eğilerek bir kahkaha attı. "Hari-kayım, iyi yürekli dostum." Ellerini havada sallayarak bize rahat odasını gösterdi. "Beni kurtardığın o pis hapisane hücrelerinden çok daha iyi."

Ethan'ın da ağzı kulaklarındaydı. Sanki yıllar sonra bir araya gelen iki eski dost gibiydiler.

Kral Richard, Isabel'i yanına çekip sarıldı. "Sevgili Leydi Madeline..."

"Isabel, majesteleri," diye hatırlattı. En son geçmişte görüştüklerinde kullandığı isim gerçek adı değildi. Gayet iyi hatırlıyordum. Ben de oradaydım ve Isabel'in kadehine zehir dökmüştüm.

"Tabi ya!" diye bağırdı Kral Richard. "İtiraf etmeliyim ki kendi kılığınla ve kendi zamanında çok daha güzel görünüyorsun." Kral bana döndü. Bir Gerçeği Gören olduğumu hemen anladı ve bir parça savunmaya geçti. Bu doğal bir tepkiydi. Kimse, kendilerine özel düşüncelerin gözler önünde olmasını istemezdi. "Peki bu dostumuz kim?"

Lord Penbarin beni takdim etti. “Rochelle Thallimar. Yarın şafak vakti eğitimini tamamlama töreni yapılacak. O da Anılanlarınızdan biri.”

Kral Richard başını eğerek beni selamladı. “Hoş geldin, küçük hanım.” Ellerimi ellerine aldı. Eldiven taktığım halde gücümü hissetti. Gözlerini bir süre gözlerimden ayırmadan durdu, ama bir şey söylemedi. Kendimi pek rahat hissetmiyordum. Neyse ki ellerimi bıraktı ve ben de rahatladım.

Lord Penbarin müsaade isteyerek yanımdan ayrıldı. Kral Richard’ın yüzü bir anda asıldı. Gözlerinin içi artık gülmüyordu. Muhtemelen ziyaretimizin altında yatan ciddiyeti sezmişti.

“Size yiyecek bir şeyler getirteyim mi, yoksa hemen konuya mı geçmek istersiniz?”

“Yardımaınıza ihtiyacımız var efendim,” dedi Ethan.

Hiç tereddüt etmeden karşılık verdi. “O zaman size yardım edeceğim. Söyleyin, sizin için ne yapabilirim?”

“Şey, bize etrafı gezdirebilirsiniz.”

“Sarayı mı?”

“Evet, efendim. Bütün sarayı.”

“Bu iş bütün bir gece sürebilir.”

“O zaman hemen başlasak iyi olur.”

Kral Richard’ın rehberliğinde dolaşmaya başladık. Bu arada ben herhangi bir durumda ellerimi kullanmam gerekli olur diye eldivenleri çıkardım ve ellerimi cebime

soktum. Burada yaşayan leydilerin ve lordların ve hatta hizmetçilerin odaları da dahil olmak üzere bir sürü yerden geçtik. Bu işi Kral Richard'dan daha iyi kimse idare edemezdi. Anlaşılan oldukça yumuşak başlı bir kraldı ve herkesin sevgisini kazanmıştı.

Odalara girdiğimiz zaman Ethan ve Isabel içerde bulunan kişiyle sohbet ederek dikkatlerini dağıtıyor, ben de bu arada işimi yapıyordum. Duvarlara, yerlere, mobilyalara, içinde gizli bir bölme veya oyuk barındırabilecek her şeye dokunuyordum. Tek yapmam gereken elimi bir duvarın üzerinde gezdirmek ve içinde ya da öbür tarafında ne olduğunu görmektir.

Artık şafak vakti yaklaşıyordu. Sarayı aramayı yeni bitirmiştik. Hiçbir şey bulamadan bahçeye çıktık. Leydi Arabella bahçede kuş kafesini temizliyor, yem kabını değiştiriyor, temiz su koyuyordu. Böyle önemsiz bir işi onun yapması şaşırtıcıydı. Tabi bu konuda bir şey söylemedim. Belki de kuşları o kadar çok seviyordu ki onların bakımlarını başka birine bırakacak kadar kimseye güvenmiyordu.

Bunları düşünürken cebimden eldivenlerimi çıkarıp takmaya başladım. Eldivenlerimi çıkardığım, Leydi Arabella'nın gözünden kaçmadı. Bir an için tuhaf bir sessizlik oldu.

"Niçin eldivenlerin olmadan dolaşıyorsun?"

Biraz sert bir ses tonuyla konuşmuştu. Onu hiç böyle konuşurken duymamıştım. Bunu kendisi de fark etti ve

hemen yumuşadı. “Seni korkutmak istemedim canım, ama o eldivenleri her zaman takıyorsun sanıyordum.”

Hemen bir açıklama bulmak zorundaydım. “Biraz dar geliyorlar. Ara sıra çıkarıp parmaklarımı rahatlatmak iyi oluyor.”

Açıklamama burun kıvırdı. “Arkarian ile bir konuşayım, bakalım bu konuda ne yapabiliriz. Şimdilik katlanmak zorundasın.” Şafak sökmek üzereydi. “Acele etsen iyi olur. Daha gidip üstünü değiştireceksin.”

Isabel coşkuyla koluma girdi. “Hadi gidip senin için hazırladıkları tuniğe bakalım.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Beyaz renk tunik acemi çıraklar için. Ben kendi törenimde beyaz giymiştim. Neyse ki belime de mavi bir kemer bağlamışlardı ki bu da ortalama bir acemi çıraktan daha üst seviyede olduğumu gösteriyordu.”

Odaya gittiğimiz zaman yatağın üzerinde mor bir tunik bizi bekliyordu. Belinde de altın bir kemer vardı. Isabel tuniği görünce ağzı bir karış açık kaldı. Elini kadife kumaşın üzerinde gezdirdi.

“Vay canına!” diye seslendi Ethan’a. “Şuna bak! Bu ne anlama geliyor?”

Çok güzel bir elbise olduğuna ben de katılıyordum, ama yine de Isabel’in neden bu kadar yaygara yaptığını anlayamıyordum. Ethan yatağın kenarına gelip altın kemeri eline aldı ve birkaç kez parmaklarının arasından kayıp geçmesini

izledi. "Altın kemer, Koruyucu'nun en onurlu derecesidir." Bakışlarını bana çevirdi. Kafasından geçen düşünceler yine beynimi istila etmeye başladı. Bu kemeri hak etmek için ne yaptığımı merak ediyordu.

Isabel de şaşkına dönmüş görünüyordu. Fakat düşüncelerini kontrol altında tutmayı başarabiliyordu. "Peki ya mor tunik?"

Ethan biraz geri çekildi. Kafasını başka bir yere çevirerek düşüncelerini gizlemeye çalıştı. Biliyordu, ama söylemek istemiyordu.

"Ne anlama geliyor?" diye sordu Isabel.

Ethan kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Bakışları sanki çok kötü bir terslik varmış hissini uyandırdı bende.

"Ben nereden bileyim?" dedi. "Arkarian'a sormanız gerek."

Isabel, Ethan'dan yayılan tuhaf enerjinin farkına varmıştı. O yüzden konuyu kapattı. İkisinin garip tepkileri beni daha da çok meraklandırdı. Sanki bu konuşma hiç olmamış gibi etrafta gezinmeye başladılar. Ethan'ı kolundan tuttum.

"Bir dakika. Ne biliyorsan bana da söyle."

"Bir şey bilmiyorum!" diye tersledi beni ve gözlerini kaçırdı.

"Ethan söyle, yoksa o ufacık bilgi taneciğini bulmak için kafanın içine girip bütün beynini altüst ederim."

Gözleri endişeli endişeli bakmaya başladı. "Bak, mor, sadakati temsil eder."

Dahası vardı, bunu biliyordum. “Devam et.”

İsteksizce ekledi. “Öyle güçlü ki, bu sadakati taşıyan kimse... savaştığı şey uğruna büyük ihtimalle hayatını feda edecektir.”

“Şehitlerin rengi,” diye mırıldandım kendi kendime. Dün gece Lorian zihnime girdiğinde bunu mu görmüştü? Şimdi düşününce, Kehanet’te benden söz ettiği düşünülen cümlede hem zaferden hem de ölümden bahsediliyordu. Nasıldı? *Kulak verin! Son iki savaşçı hem felaket hem de huzur doğuracak. Şüphelerin ortasından teki sıyrılacak. Diğeri kötülüğün tohumu... Biri zafer kazanırken diğeri ölüme kavuşacak.*

O sırada kapı çaldı ve Lord Penbarin, zamanın geldiğini söyledi. Ethan odadan çıktı. Ölümle ilgili tedirgin edici düşünceleri kafamdan atmaya çalışarak tuniği üstüme giydim. Isabel kemeri bağlamama, pelerini giyip kapüşonu kafama geçirmeme yardım etti.

“Dinle,” dedi. “Ethan’ın söylediği şey için endişelene-me. Şu şehitlik konusunda yanılıyor olabilir. Genelde yanılır zaten.”

Gülümsemeye çalıştım. Biraz rahatlamıştım, ama yalnızca biraz. Her ne uğruna olursa olsun insanın öleceğini düşünmesi hiç kolay değildi.

“Ethan bir zamanlar benim ruh eşim olduğunu sanıyordu,” diye devam etti Isabel. “Ashnda bütün o zaman boyunca ruh eşim Arkarian’mış.”

“Öyle mi? Peki ruh eşinin kim olduğunu nasıl biliyorsun?”

Omuz silkti. “Tek bildiğim Arkarian’ın bana anlattığı kadarı. Ruh eşlerimizle hayatımızda en az bir kere muhakkak karşılaşmışız. Onları tanımak bize düşmüş. Ya da gerçek aşkı sonsuza kadar kaybedebilirmişiz.”

Ne kadar hüznü bir düşünceydi. Fakat kapıyı açıp Ethan’ın Lord Penbarin ile tartıştığını görünce bu düşünce bile ikinci planda kalıyordu.

“İyi, ama kim o tuniği seçmiş?” diye ısrar ediyordu Ethan.

“Bunu sana söyleye...”

Bizi fark edince sustular. Lord Penbarin başını eğerek selam verdi. Erhan’ınsa ağzı açık kalmış, öylece bakıyordu. “Muhteşem görünüyorsun.”

“Aman ne güzel,” diye mırıldandı, Lord Penbarin. “Madem herkes hazır, Mahkeme Heyeti’ne haber vereyim,” dedi ve ters ters Ethan’a bakarak Isabel’i de yanına alıp aceleyle ortadan kayboldu.

“Arkarian bu töreni kaçırdığı için çok üzülecek,” dedi Ethan.

Lord Penbarin ile tartıştıkları konuyu açmak istiyordum, ama az sonraki tören yüzünden sinirlerim çok gergindi. Bilmememin daha iyi olacağına karar verdim. Ethan’ın sözleri töreni hayati önem taşıyan bir şey gibi gösteriyordu ve bu yüzden ellerim titremeye başlamıştı. Eldivenlerimi giyip giymediğimi iki kere kontrol ettikten sonra ellerimi, uzun pelerinin iki yanındaki aralıklara soktum.

Birkaç dakika sonra mahkeme salonunun önüne gelmiştik. Ethan derin bir nefes aldı. “Hazır mısın?”

“Kesinlikle hayır,” diye yanıt verdim dürüstçe. “Buna hazır değilim. Karşıma ne çıkacağını bilmiyorum. Midemde hastalanıyormuşum gibi tuhaf kıpırtılar var. Sanırım kusabilirim.”

Beni sakinleştirmeye çalıştı. “Her şey yolunda gidecek. İçeridekiler seni çok iyi karşılayacaklar.”

“Ben bir hainim Ethan. Düzen’in üyesiydim ve kendi tarafımdakilere bile ihanet ettim.”

Yüzünde büyük bir öfke belirdi. Gözleri kocaman oldu. Buz gibi mavi bakışlarını suratıma dikti. “Düzen’dekiler senin tarafın değiller! Hiçbir zaman da olmadılar, tamam mı?”

“Elbette değildi! Öyle söylemek istemedim.” Bir şey söylemeden yüzüme baktı. “Sorun şu ki yaptığım şey üzerime bir leke gibi yapıştı ve ondan kurtulamıyorum. Bunu insanların bakışlarında görebiliyorum. Buradaki herkes geçmişimi biliyor. Ve bu yüzden de bana güvenmiyorlar.”

“Bu sadece senin gergin olmandan kaynaklanıyor Rochelle. Bütün bunları hayal ediyorsun.”

“Ben bir Gerçeği Görenim, Ethan.”

Bir an için bakışlarını tavana çevirdi. “Arkarian sana güveniyor. Ben sana güvendiğimi zaten söyledim.”

Söyledikleri gerçekten rahatlatıcıydı. Hem de ne kadar rahatlattığını tahmin bile edemezdi. Bakışlarını tavandan çekip bana çevirirken onu izledim. Gözlerimiz kesişti. Ve ne kadar istersem isteyeyim gözlerimi ondan alamadım. O sırada ikimizin arasında bir şey oldu. Ne olduğunu

bilmiyordum, adını koyamıyordum, ama eminim ki en az kalbim ya da elim kadar gerçektir.

Arkamızdaki kapılar ardına kadar açılarak bize artık yalnız olmadığımızı hatırlattı. Ethan elini dirseğimin altına koydu ve ben de onu izledim. Beni salonun ortasına kadar götürdü.

“Lordlarım ve Leydilerim!” diyerek geldiğimizi anons etti ve sonra hemen Kral Richard’a dönerek eğildi. “Kral ve Kraliçelerim, size Anılan’ın sekizinci üyesini takdim etmem için izin verin. Adı Rochelle Thallimar.”

Herkes alkışladı. Salonda başkaları da vardı. Bunlardan biri Isabel’di. Diğerleri de tanımadığım bir grup yabancı yüzden oluşuyordu. Tam arkamda bir iskemle belirdi. Ethan çemberin içinden çıkıp uzaklaşırken yerime oturdum. Ethan, Isabel’in yanına gitti ve sanki bir anda kendini iyi hissetmiyormuş gibi Isabel’in eline yapıştı. Nedenini düşünmemeye çalıştım. O anda kendi sinirlerimle bile zor başa çıkıyordum.

Lorian ayağa kalktı. Herkesin bakışları ona çevrildi. Ellerini bana doğru havaya kaldırdıktan sonra düşüncelerini çemberi oluşturan on üyeye açtı.

“Az sonra iyi kalpli Lordlarımız ve Leydilerimiz seni özel bir armağanla onurlandıracak ve Koruyucu’ya kabul edileceksin. Onlar başlamadan önce ben *kendi* armağanımı bahşetmek istiyorum.”

Salonun içinde mırıltılar yükselmeye başladı. Anlaşılan normal prosedür bu değildi. Lorian bakışlarını salonda

gezdirerek herkesi susturdu. Salon tamamen sessiz olduktan sonra bana doğru yaklaşıp ellerini başımın üzerine kaldırdı.

“Rochelle Thallimar, Koruyucu'ya sadık kalacağına ant içiyor musun?”

“Evet, Lordum.”

“Sana sunduğum armağan, Gerçeği Görme gücünle dokunma gücünü iç içe geçirip birlikte kullanma yeteneği. Bundan böyle başkalarının düşüncelerini duymakla kalmayacak, ellerin sayesinde onların *sadakatlerini* de ölçebileceksin.”

Salonda uğultular yükseldi. Ethan koşarak çemberin içine girdi. “Lordum! Lütfen, tek bir kelime!”

Lorian ellerini aşağı indirdi ve Ethan'dan böyle bir tepki gelmesini bekliyormuş ve bundan biraz korkuyormuş gibi iç çekti. “Pekâlâ, konuşabilirsin.”

“Armağanınız gerçekten çok cömert, ancak... aynı zamanda da çok tehlikeli.”

“Belki de. Ama artık hepimiz tehlikedeyiz, Ethan. Böyle bir yetenek...”

“... ölümcül olabilir.”

Lorian susuyordu. Ethan devam etti. “Aramızda bir hain olduğunu hepimiz biliyoruz. Verdiğiniz armağanla Rochelle o hainin kimliğini tespit edebilecek. Eğer hain şu anda bu salondaysa Rochelle bu saraydan ayrılmadan öldürülecektir. Bunu siz de biliyorsunuz. Lordum...”

“Evet, ama eğer hainin kimliği şu anda, bu toplantı sırasında tespit edilirse...”

“Bu çok saçma!” Lord Penbarin ve Lord Samartyne bir ağızdan bağırdılar. Kraliçe Brystianne ve Lord Alexandon da aynı derecede öfkelenmiş görünüyorlardı. Sandalyelerinde huzursuzca kıpırdandılar.

Kral Richard çemberin ortasına yürüdü. “Lordum, acaba hainin Mahkeme Heyeti’nden biri olabileceğinden mi şüphe ediyorsunuz?”

“Etmemeyi dilerdim,” diye karşılık verdi Lorian, bıkkın bir ses tonuyla.

Lorian’ın benden tam olarak ne yapmamı istediğini anlamam uzun sürdü. Hainin bulunması gerekiyordu ve eğer Lorian bunu beni kullanarak yapabileceğini düşünüyorsa ona ne ben ne de bir başkası hayır diyebilirdi.

“Planınızda ciddi bir kusur var, Lordum.”

Bütün kafalar çemberin arkasına çevrildi. Sör Syford, iskemlesinden kalkıp bana doğru yaklaştı. “Eğer Bayan Thallimar içimizden birinin ismini söylerse bu yalnızca bir haine karşılık başka bir hainin sözü olacak.”

Salonda yine uğultular yükselmeye başladı. Ethan, yüksek sesle Sör Syford’a katıldıklarını belirten üyelere öfkeyle baktı. Isabel’e başımla işaret verdim. Ethan’ı geri çekip yerine oturttu.

Fakat hiç kimse Lorian’ın kendisi kadar öfkelenmemişti. Gözlerinin rengi eflatundan koyu maviye dönüştü. Teni altın sarısı bir renkte parlamaya başladı. Ellerini havaya

kaldırdı. Herkes derin bir nefes alıp bekledi. Sanki salonun içindeki her şey, hava da dahil olmak üzere büzüşüvermişti. Lorian ellerini bir süre daha kıpırdatmadan havada tutarak gerilimi iyice artırdı.

“İçinizden kimse Kehanet’i okumadı mı?” Alıntıyı yüksek sesle söyledi. “*Şüphe, aralarındaki uyumu bozacak!*”

“İstedığınız şeyi yapacağım,” dedim çok yavaş bir şekilde. Fakat sözlerim salonun sessizliğinde gayet net duyulmuştu. “Ne gibi riskler taşıdığının farkındayım, ama bunu seve seve yaparım.”

“Rochelle!” diye bağırdı Ethan. “Sen ne dediğini bilmiyorsun!”

Yanıt vermek için kafamı Ethan’a çevirdim. Herkes dinliyordu, ama bu konuda bir şey yapamazdım. “Yapmak zorundayım.”

“Tanrı aşkına, neden?”

“Onları duydun. Bana güvenmiyorlar. Bu, güvenlerini kazanmam için iyi bir fırsat. Eğer hainin kimliğini tespit edebilirsem bu, Koruyucu’nun ne kadar işine yarar, biliyor musun? Herkes benim artık Marduke’nin veya Tanrıça’nın yandaşı olmadığımı görür.”

“Ama bu çok riskli.”

“Ben risklere alışkınım.” Arkamı dönüp Lorian’a baktım. Gözlerinin içine bakmakta ilk kez zorlanmıyordum. Bakışları sanki bana doğru akıyordu ve kendimi iyi hissettiyordu. Ellerini başımın üzerine getirdi. Dokunmuyordu, ama öyle yakında tutuyordu ki saçlarım hareketleniyordu. “Gözlerini kapa.”

Yalnızca bir saniye için şüpheye düştüm, ama hemen kendimi kurtardım. Doğru olanı yapıyordum. Marduke benim hakkımda yanılmıştı.

Lorian'ın ellerinden bir ışık akmaya başladı. Üzerimde altın sarısı bir yuvarlak oluşturdu. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve yavaş yavaş bıraktım. Bunu yaptığım sırada etrafımdaki havanın ısındığını fark ettim. Bu tuhaf ılık havayı ciğerlerime çektim. Tenim ve sanki nefes almaya aç kalmış gözeneklerim havayla doldu.

Bittiği zaman gözlerimi açtığımda Lorian tam karşımda durmuş, bana bakıyordu. "Armağanın tamamlandı."

Ethan sıkıntıyla derin bir iç çekti. Bir an için ben de şüpheye düştüm, ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu artık.

Lorian nasıl devam edeceğimizi açıkladı. "Şimdi Lordların ve Leydilerin her biri sana bir armağan bahşedecek. Bu iş tamamlandıktan sonra önünde diz çöküp..."

Hoşnutsuzluk belirten uğultular yükseldi. Lorian bir an durdu ve salona baktı. Açıklamaya devam ederken bu kez emreder bir ses tonuyla heyete doğru konuştu. "Sonra Rochelle elini her birinizin başının üzerine koyacak. Rochelle yeterli olduğunu söyleyene kadar sessizce bekleyeceksiniz."

İçerisi artık o kadar sessizdi ki koridorda bir iğne düşse duyabilirdim.

"İlk kim başlayacak?" Lorian'ın sesi salonun içinde yankılandı.

Kral Richard ayağa kalktı. “Ben,” dedi; isteksiz görünüyordu. Yüzündeki neşeden eser kalmamıştı. “Sevgili Rochelle, ilk olarak Veridian Krallığı’na hoş geldin diyorum.” İki elini birden başımın yukarısına kaldırıp bir süre öylece durdu. “Armağanım gerçekleri görebilme gücü... kendi içindeki gerçekleri.” Bekledi. Sonra önümde çöktü ve gözlerini yavaşça yüzüme kaldırdı. “Şimdi senin sıran. Sakın korkma.”

Ellerim titriyordu. Eldivenlerimi çıkardım. Derin bir nefes alarak tek elimle Kral Richard’ın alnının üzerine dokundum. Bir an için onu yakabileceğim geldi aklıma ve paniğe kapıldım.

“Devam et,” dedi Lorian.

Elimi biraz daha yasladım. Gözlerimi kapatır kapatmaz karşımda parlak bir ışık belirdi. Bu ışık sanki Kral Richard’ın içinden doğuyordu. Önce kocaman bir ateş gibi parladı, sonra derinde bir noktaya doğru açılan bir tünel gibi genişledi. Işığın özüne doğru odaklandım. Oraya vardığımda içimi, gerçekliğinden hiç şüphe duyamayacağım bir inanç, şükran ve güven duygusu sardı.

Elimi geri çektim. Kral Richard ayağa kalkıp yerine döndü.

Diğerleriyle devam ettim. Uzun, kan kırmızısı saçları olan Leydi Devine ellerini sıkıca önünde kavuşturarak diz çöktü. Lord Alexandon ise bu işten hiç hoşlanmadığını, sabırsızca ayaklarını yere vurarak belli ediyordu. Mahkeme Heyeti’nin en ufak tefek üyesi Lord Meridian öfkeyle

kaşlarını çatmıştı. Sırada Kraliçe Brystianne vardı. Dudaklarını sıkı sıkı birbirine kenetlemişti. Sör Syford'un yürüyüşü kibir ve hoşnutsuzluğunu gösteriyordu. Tek tek armağanlarını verdiler. Fakat bu armağanların ne olduğu sorulsa bir yanıt veremezdim.

Uzun bir zaman sonra nihayet son iki kişiye geldik. Leydi Arabella ve Lord Penbarin. Leydi Arabella sanki sıranın kendisinde olduğunun farkında değilmiş gibi oturmaya devam ediyordu.

Lord Penbarin başını Leydi Arabella'ya çevirdi. "Önden bayanlar, efendim."

Leydi Arabella öfkeli bakışlarla karşılık verdi. Bu durum Lorian'ın gözünden kaçmamıştı. "Arabella, yoksa tereddüt mü ediyorsun?"

Leydi Arabella dimdik bir şekilde ayağa kalktı. "Hayır, kesinlikle Lordum, ama bu olanları kınıyorum."

"Dikkate alınmıştır," dedi Lorian. "Diğer herkesinkiyle birlikte."

Leydi Arabella'nın yerlere kadar uzanan elbisesinin altından mavi saten terlikleri görünüyordu. Bana doğru yaklaştı ve etrafımda dolaşarak tam arkamda durdu. Elini başımın üzerine kaldırdı. Tam olarak dokunmuyor, biraz havada tutuyordu.

"Sana *kontrollü* olabilmeyi armağan ediyorum," dedi, ikinci kelimeyi vurgulayarak. Neden böyle sert bir ses tonuyla konuştuğunu anlamamıştım, ama belli ki ellerimden kucağıma doğru yayılan gücü ima ediyordu. Bakışlarının

üzerimden geçip karşıda bir yere odaklandığını hissettim. Nereye baktığını görmek için gözlerimle takip ettim. Karşımda Lorian vardı. O da Leydi Arabella'ya bakıyordu. Sanki salonda yalnızca ikisi kalmıştı. Hatta evrende sadece ikisi vardı! Aralarındaki bağlantı öyle güçlü ve öyle etkiyleyiciydi ki buna anlam veremiyordum. Neler oluyordu? Yoksa birbirlerine karşı bir şeyler mi hissediyorlardı? Bunun olabileceğini sanmıyordum. Lorian ne bir erkek ne de bir kadın olmayı seçmişti. Bunu herkes biliyordu.

Leydi Arabella sonunda karşıma yürüyüp diz çöktü ve başını öne eğdi. Gözlerimi kapattım ve elimi alnına koyarak yapmam gereken şeye odaklanmaya çalıştım. Sonunda o tanıdık ateşin ışığı parlamaya başladı. Çok geçmeden ateş harlayarak kocaman oldu ve kıvrıla kıvrıla yayılmaya başladı. Tünelin oluşmasını bekleyerek ateşin içine odaklandım; fakat ateş büyümeye, şekilden şekile girmeye devam ediyordu. Tanımlayamadığım bir şeyin varlığını hissediyordum. Bu kesinlikle diğerlerinde hissettiğim berraklığa benzemiyordu. İçimde türlü şüpheler belirmeye başlamıştı ki ateş bir anda durdu ve kocaman yanan bir kalp şeklini aldı.

Derin bir nefes aldım ve elimi geri çekerek Leydi Arabella'yı serbest bıraktım. Gördüğüm şey sadece aşktı. Çok güçlü ve derin, aynı zamanda da hüznün ve pişmanlıkla yanıp tutuşan bir aşk.

Leydi Arabella yerine geçti. Lorian'ın onu gözleriyle izlediğini fark ettim. Leydi Arabella yerine oturana kadar

Lorian gözlerini ondan alamadı. Ancak dikkatini tekrar bana çevirdiğinde Lord Penbarin homurdanarak ayağa kalktı ve yanıma geldi.

“Samartyne Hanedanlığı adına, hoş geldin diyorum, sevgili Rochelle. Sana vereceğim armağan üzerinde çok düşündüm. Aslında ilk başta niyet ettiğim bu değildi.” Dik durup elini başımın üzerine kaldırdı. “Sana bağışlama gücünü armağan ediyorum,” dedi ve ekledi. “Hakkında yanlış düşünen herkesi bağışlayabilmen için.”

Pelerininin eteklerini toplayarak önümde diz çöktü. Ona dokunduğum anda o saf, temiz ateş gözlerimin önünde parladı. Onu serbest bıraktığım zaman geri çekildi. Salonunda herkes kendi aralarında mırıldanmaya başlamıştı. Lorian bakışlarıyla herkesi susturdu.

“Evet, ne gördün?”

“Çok şey gördüm Lordum, ama hiçbir Mahkeme Heyeti’ndekileri suçlamayı gerektirecek şeyler değil.”

Mırıltılar, yerini rahatlama ve sevinç nidalarına bıraktı. Lorian konuşmayı henüz bitirmediğimi biliyordu. Elini kaldırarak salondakileri susturdu.

“Sadakat gördüm, Lordum. Hem de çok derin bir sadakat.”

“Başka?..”

“Endişe, şükran, korku... ve aşk, Lordum.”

Lorian bir süre düşünceli düşünceli yüzüme baktı. “Aşk ve nefret, madalyonun iki yüzü gibidir. Gördüğünün nefret değil de aşk olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Leydi Arabella'dan bana yansıyan yoğun duyguları ve beni tamamen ele geçiren o güçlü aşkı düşündüm. Ayrıca Lorian'ın aşkını ve bunun nasıl Leydi Arabella'ya yönelik olduğunu hissettim, Lorian bunun farkında olsa da olmasa da... "Hissettiğim aşk gerçektir, Lordum. Bundan eminim."

Lorian aniden ayağa kalktı. Artık işkencenin sona erdiğini düşünüyordum. Fakat Lorian'ın teni parlamaya başladı. Gözleri birer mücevher parçası gibi yanıyordu. Yüzüme baktı. "Yanılıyorsun."

Herkes yüksek sesle itiraz etmeye başladı. Lorian elini kaldırdı ve salonun içinde buz gibi bir hava esti. Isınmak için kollarımı ovuşturdum.

"Ya yeteneğin henüz yeterince gelişmedi ya da bir çeşit oyuna geldin. Nedense bana ikinci neden geçerliymiş gibi geliyor."

Lord Penbarin kafasını iki yana salladı. "Elinizde kanıt mı var Lordum? Bu yüzden mi hainin içimizden biri olduğundan bu kadar eminsiniz?"

Lorian pelerinin içinden bir kristal çıkardı. Tabanı sekizgen olan piramit şeklindeki kristali avucunun içinde bir süre tuttu. Kristal, ışığın altında rengârenk parladıkça salonun içinde hayret dolu haykırımlar yükseldi. O sırada anladım ki karşımda duran şey anahtardı. Aramak için gönderildiğimiz anahtarın aynısı!

"İşte kanıt bu!" diye bağırdı. Lorian'ın her öfkeli soluğu, salondaki havayı daha da soğutuyordu. "Evet, iyice bakın. Bu, silahların hazinesini açacak olan anahtar."

Sonra inanılmaz bir şey yaptı. Yanıma geldi ve anahtarı bana doğru uzattı. “Eldivenlerin üzerinde mi Rochelle?”

Hemen eldivenlerimi çıkarıp dikkatlice giydim. “Evet Lordum.”

Başını salladı. “Öyleyse bu anahtarı al ve onu güvenli bir şekilde saklayacağından emin olduğun birine ver.”

Arkamdan Sör Syford seslendi. “Lordum, onu ne zaman buldunuz?”

“Dün gece Rochelle, Ethan ve Isabel beni görmeye geldiklerinde buraya anahtarı bulmak için gönderildiklerini anladım. İlk önce çok öfkelen dim. Kendi sarayımda böyle haince bir davranışın gerçekleşebileceğini düşünmek bile korkunçtu. Fakat sonra anahtarı aramaya karar verdim ve işte gördüğünüz gibi onu buldum. Bir sandığın içine konmuş ve sandıkla beraber bahçedeki gizli bir odanın içine gömülmüştü.”

Lorian başını kaldırıp çemberin etrafındakileri tek tek süzdü. “Burada, elimizin altındaymış, ama fark edilmemiş. Çok kurnazca bir yer seçilmiş. Hem herkesin ulaşabileceği hem de kimsenin tahmin dahi etmeyeceği bir yer. Askerlerinizden veya hizmetlilerden şüphe etmeye başlamadan önce unutmamanız gereken bir şey var: Bulduğum sandığın özel bir koruması vardı ve böyle bir koruma ancak Mahkeme Heyeti’ndekiler veya daha yüksek mevkidekiler tarafından hazırlanmış olabilirdi!”

Lorian anahtarı yavaşça ellerime bıraktı. Gözlerimi, içinde parlayan şekillerden alamıyordum. Lorian bu arada salonda

buz gibi bir hava estirerek konuşmaya devam etti. “Bugün haini ortaya çıkarma planım başarısızlıkla sonuçlandıği için karşımda duran bu masum çocuğu korumak zorundayım. Güçleri arttıkça kendini daha büyük tehlikelerin içinde bulacaktır.”

İki elini başımın üzerinde tutarak bakışlarını bana doğru indirdi. Sesi salonun içinde yankılanarak kararını açıkladı.

“Bu çocuğa her kim zarar verir ve ölümüne neden olursa gün doğmadan taşa dönüşüp can verecek.”

Kahretsin! Biraz önce Ölümsüz beni öldürmeyi düşünecek kişiyi lanetlemiş oldu!

Ethan çemberin içine koştu. Telaşla kollarını iki yana açtı. “Lordum!”

Lorian, Ethan’ın geldiğini görünce sessizce homurdandı. “İşte onu koruyorum Ethan. Yine ne şikâyetin var?”

Ethan derin bir nefes aldı. “Gerçek katilin bir suikastçı tutmasını nasıl engelleyebiliriz?”

Ethan haklıydı. Hayatım hâlâ tehlikedeydi. Lorian ona hak verdiğini göstermek için hafifçe başını salladı. Yüzünde neredeyse mahcup bir ifade vardı.

“Elimden ancak bu kadarı geliyor.”

BÖLÜM 17

Matt

Bizimkiler anahtarı bulmuştu. Dartemis bana bunu hissedeceğimi söylemişti ve şimdi hissediyordum. Dillon ve Arkarian ile beraber Arkarian'ın ana bölmesindeki odalardan birindeydik. Son dakika hazırlıklarımızı tamamlıyorduk. Birazdan Olympus Dağı'nın tepesine doğru yola çıkacaktık. Lathenia'nın sarayı, bugün Olympus Dağı'nın bulunduğu yerdeydi. Sadece, destanların, efsanelerin yaşandığı antik bir zaman diliminde yer alıyordu. Lathenia kendisi için sanal bir âlem yaratmıştı.

“Sence Bay Carter bu işi becerebilecek mi?” diye sordu Dillon. Gerçekten de birazdan yaşayacağımız şeyler oldukça kafa karıştırıcı, tuhaf şeyler olacaktı.

“Biraz zor olacağından eminim. Ayrıca sarayın etrafını saran koruyucu büyüler yüzünden bizi surların dışına göndermek ve döneceğimiz zaman da yine sarayın dışındaki surlardan almak zorunda kalacak.”

Arkarian, Dillon'ın endişelerine ortak olmak istiyordu. “Neden bize oraya *senin* nasıl girmeyi başardığını söylemiyorsun?”

Dillon hafifçe omuz silkti. “Tanrıça beni hiç yanından ayırmıyordu. Ben de onunla beraber sırf gezi olsun diye gidiyordum. Tanrıça yıllar önce bana kanatlarımı vermişti. Sanırım bunun da faydası oldu. Ama aslında yolculuğun, Lathenia’nın büyücüsü Keziah ile büyük ilgisi olduğunu düşünüyorum.”

İkisini de rahatlatmaya çalıştım. “Marcus bu işin üstesinden gelebilir.”

“O adama ne kadar da çok güveniyorsun,” dedi Dillon. “Biliyorsun ki yalnızca bir insan o. Daha önce de hata yaptığına şahit oldum.”

“Bizden yüce varlıklar ona yol gösterecektir,” dedim.

Dillon hâlâ ikna olmamıştı ve meraklanıyordu. “Ya, öyle mi? Kimler mesela?”

Melekler mesela, diye düşündüm ama bu düşüncemi yalnızca kendime ve Arkarian’a sakladım. Ayrıca sağ kalanlar olarak da biliniyorlar. Yaşadıkları yer ellerinden alınıp karanlık yeraltına dönüştürüldüğü zaman bizim dünyamıza sığınmışlar. Buradaki ilk yerleşim yerleri yok edildiğinde üstün teknolojilerini de kurtararak Veridian antik şehrini kurmuşlar. O teknoloji, çürüyen duvarların ardında hâlâ sessizce var olmaya devam ediyor. Irkları binlerce yıl yaşamaya devam ettiyse de yeryüzüne ve üzerinde yaşayanlara göz kulak olma göreviyle şereflendirilenler o ırkı oluşturan ilk kuşakmış. İşte bizim, Kale’nin labirentlerinde dolaşıp geçmişe giderken ödünç aldığımız bedenler, onların insan şeklinde muhafaza edilmiş ölümlü bedenleriymiş.

Arkarian göz ucuyla bana bakarak kendi düşüncelerini ekledi. Bu konuşmanın ikimiz arasında kalması gerektiğine katılıyordu o da. Nazikçe Dillon'ın benden bir yanıt beklediğini hatırlattı. Ne sorduğunu anımsamaya çalıştım, ama sonunda yanıt vermemeye gerek kalmadı. Biri telaşla kapıyı çalıyordu.

Arkarian kapıyı açtı. Shaun sanki maraton koşmuş gibi nefes nefese kapıda dikiliyordu. "Arkarian, acele et! Kürenin bir şeyler oluyor. Sanırım çıldırdı!"

Shaun'un peşinden kürenin bulunduğu sekizgen odaya geçtik. Kürenin görüntüsü eskiden beni rahatsız ederdi. Fakat şimdi onun nereden geldiğini anlıyordum. Arkarian'ın bütün makinelerinin nereden geldiğini biliyordum ve bundan eskisi kadar etkilenmiyordum. Küre sürekli bir vızıltı çıkararak çılgınlar gibi dönüyordu.

Dillon soğukkanlılığını koruyordu. Onun aklında sadece bir düşünce vardı. "Bunun için zamanımız yok! Neriah ne olacak?"

Arkarian elini Dillon'ın omzuna koydu. "Haklısın Dillon. Ayrıca kürenin dönme hızına bakılacak olursa bir süre daha böyle devam edecek gibi görünüyor. Shaun, burada kal ve izlemeye devam et. Durunca ve bir zaman dilimi açığa çıkınca şüpheli bir şeyler olup olmadığına bak. Lathenia'nın ne planladığına dair bize ipucu verebilecek herhangi bir şey olabilir. Şansımız yaver giderse küre dönmeyi bırakmadan geri gelmiş oluruz."

Shaun, endişeden fal taşı gibi açılmış endişeli gözlerle Arkarian'a dönüp başını salladı ve kürenin karşısına bir iskemle çekip oturdu.

Başımla küreyi işaret ettim. "Nereye doğru ilerlediğine dair bir fikriniz var mı?"

Arkarian'ın bakışları endişeliydi. "Sadece şu kadarını söyleyebilirim. Lathenia geçmişin derinliklerine, hem de oldukça derinine inmeyi amaçlıyor. Elimizden geldiğince çabuk geri dönmeliyiz Matt."

"O zaman daha ne bekliyoruz?" diye bağırdı Dillon.

Arkarian bizi Kale'ye gönderdi. Yüksek tavanlı, yerde sekizgen şeklin olduğu o odaya girdik. Şeklin ortasına geçip yerimizi aldık. Arkarian bize birer tane gümüş pelerin verdi. "Bunları üzerinize giyin."

Dillon pelerini alıp evire çevire incelemeye başladı. "Kale'nin bu kanadında ne işimiz var? Labirentlerin olduğu yerde değiliz. Sakın bana bu yolculuğa kendi bedenlerimizle çıkacağımızı söylemeyin."

"Gideceğimiz yer sıradan bir zaman diliminin dışındadır..."

"Tamam, biliyorum... Ama ya bizi görürse? Ya beni görürse!"

"Hiçbirimizi görmeyecek," diyerek Dillon'ı rahatlatmaya çalıştım.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun Matt. Lathenia'nın sarayının nasıl bir yer olduğunu biliyorum. Bizi görmemesinin imkânı yok."

“Güven bana.”

Dillon göz ucuyla Arkarian’a baktı. Ona daha çok güveniyordu. Arkarian onaylar gibi başını salladı. Nihayet ikna oldu. Pelerinlerimize sarılmış, sekizgenin içinde gitmeye hazır dururken Dillon son bir yorumda bulunmadan edemedi. “Ümit edelim ki Bay Carter bizi sarayın surlarından fazla uzak bir yere göndermesin.”

Sessizce başımı salladım. Başka bir düşünce veya konuşmaya fırsat vermeden üçümüzün de bedenleri çözülmeye başladı. Birkaç saniye içinde bedenlerimiz inişli çıkışlı bir zeminin üzerinde yeniden oluştu. Hiçbir şey görmeden öne doğru tökezleyerek birkaç adım attım. Geceydi. Şiddetli bir rüzgâr, yüzümüze ince kar taneleri çarpıyordu.

“Herkes iyi mi?” Arkarian’ın sesi güçlkle fırtınayı aşıyordu.

Arkamı döndüm ve kapüşonumu kafama geçirdim. Diğerleri de aynı şeyi yaptı. “Neredeyiz?”

Dillon karanlığa alışmaya çalışarak etrafına bakındı. “Güzel soru.”

“Tanıdık gözüken bir şey var mı?” diye sordu Arkarian, Dillon’a.

Hava rezaletti. Dillon gözlerini kısarak etrafa baktıktan sonra başını salladı.

Arkarian göz ucuyla bana baktı. Endişeli görünüyordu. Bilinmedik toprakları arşınlayacak vaktimiz yoktu.

Yürümeye başladık. Yüzümüze çarpan kar taneleri, görüş mesafemizi sıfıra indirmişti.

“Size söylemiştim. Bay Carter’dan çok şey bekledik,” diye mırıldandı Dillon.

Bir saat sonra üşümüş ve bitap düşmüş bir halde kayalık bir tepeye vardık. Dillon bir anda heyecanlandı. “Burayı biliyorum ben!”

Nihayet! Ellerimizin ve ayaklarımızın üzerinde sürünecek kayalıkların tepesine kadar tırmandık. En tepeye vardığımızda, aşağıda, karanlığın içinde, peri masalından, korkunç bir peri masalından çıkmış gibi görünen bir sarayın yükseldiğini gördük. Sarayın büyük bir kısmı kıvrılarak yayılan sisin içine gömülmüştü. Fakat gözetleme kulelerinin ve surların içinde ışıklar parlıyordu.

Arkarian gözlerini kısarak karanlığa baktı. “Daha önce hiç buna benzer tatar yayları görmemiştim. Yaydan çok tabancaya benziyorlar.”

“İşte size sözünü ettiğim silahlar bunlar,” dedi Dillon. “Oklarında insanı anında öldüren zehirler var. Üç yüz metreye kadar gayet net nişan alabiliyorlar. Uçları iğne gibi olan okların insana saplanmasına bile gerek yok. Tenini sıyırıp geçmesi bile zehrin işini görmesine yetiyor. Isabel’in şifa yeteneği de işe yaramaz. O buraya gelse ya da biz çabucak ona ulaşırsak bile. Umarım bu pelerinler yeterli koruma sağlar. Yoksa çok yakında üç ölü adama dönüşeceğiz.”

“Moral verdiğin için teşekkürler Dillon.”

“Bak Matt, senin için sadece güven demek kolay. Ama sormak zorundayım. Ölmeden bu işi nasıl başaracağız?”

Gözetleme kulelerinin görüş alanında olmadığımızı kontrol ederek planımı anlatmaya başladım. “Neriah’yı tam olarak nerede tuttuklarını öğrendiğim an üzerimize birer görünmezlik perdesi örteceğim.”

“Bizi görünmez mi yapacaksın?” Dillon bir an için umutlandı. “Çok iyi bir fikir. Fakat köpekler ne olacak? Onlar kokumuzu almaz mı?”

Arkarian düşünceleriyle Dillon’ın iyi bir noktaya değindiğini söyledi.

Dillon devam etti. “Ayrıca sarayın etrafındaki bariyeri unutma. Biliyorsun, o tamamen bir büyü.”

“İçeri girmek problem olmayacak. Neriah’yı hangi odada tuttuklarını öğrenir öğrenmez bariyerin büyüsunü kısa bir süre için bozacağım. O sırada kanatlarımızı kullanarak doğruca Neriah’nın odasının içinde bulacağız kendimizi.”

“Bunu yapabilir misin?”

“Evet.”

“Pekâlâ. Neriah’yı bulduk diyelim, onu nasıl dışarı çıkaracağız? Onun henüz kanatları yok, öyle değil mi?”

“Onu da görünmez yapacağım ve... yürüyerek çıkacağız.”

“Evet, tabi!”

“İşe yarayacak Dillon.”

“Unuttuğun bir şey daha var.”

“Nedir o?” diye sordu Arkarian.

“Nereye gittiğimizi gözümüzde canlandıramazsak kanatlarımızı kullanamayız. Ve Neriah’yı hangi odada tuttuklarını bilmiyoruz.”

Hafifçe elimi Dillon'ın koluna yasladım. Bütün planım onun hafızasına bağılıydı. "Bu sarayın içine daha önce girdiğini söylememiş miydin?"

Başını salladı. Açıklamaya başladım. "Şimdi sarayı benim için hatırlamanı istiyorum. Bütün odaları, bütün koridorları. Görüntüleri anımsa. O görüntüleri zihnimi kullanarak saraya girmek ve Neriah'yı bulmak için kullanacağım. Sonra size Neriah'nın hangi odada tutulduğunu söyleyeceğim. Sen zaten sarayı bildiğin için yolları gözünde canlandırarak kanatlarını kullanabilecek ve oraya varabileceksin. Arkarian'a gelince. İkimiz de Gerçeği Görenler olduğumuza göre ben kafamdaki görüntüleri onunla paylaşabileceğim. Bu sayede o da yolu görmüş olacak."

Sonunda Dillon bu kurtarma planının işe yarayabileceğine inanmaya başlamıştı. Yüzüme bakarak gülümsedi. Bakışlarından harekete geçmek için can attığını görebiliyordum. "Şimdi anladım. O zaman tamam. Bakalım neler varmış..." Gözlerini kapadı. Ben de gözlerimi kapadım. "Ön kapılar demirden yapılmış. On iki metre yüksekliğinde. Görebiliyor musun?"

Dillon'ın hafızası oldukça açıktı. Yüksek sesle tasvir etmesine gerek yoktu, ama sanırım bu şekilde kendini daha rahat hissediyordu. Benim için fark etmezdi.

"Kapılar çok büyük," dedim. "Nasıl açılıyorlar?"

"Kapının kilit mekanizmasını bekçi kontrol ediyor."

"Göster bana." Silahlı bir askerin görüntüsü belirdi. Önünde bir dizi demir kol duruyordu. Her birini belli bir

düzene göre çekip yerlerini değiştirdi. Dikkatlice izledim. Kapılar açıldı. Dillon'ın zihniyle beraber kapıdan içeri girdik.

“Dış bahçe tamamen açık. Hiçbir koruması yok,” diye açıkladı Dillon. “Sağ tarafındaki taşlık yolu görüyor musun? Dikkatlice bak. O yol seni iç bahçeye götürecektir.”

Kapılar açılınca karanlık, boş, taşlık bir alan belirdi. Çıkarken bu araziye kullanmak işimize yarayabilir, diye düşündüm. O sırada Dillon ekledi. “Burası köpeklerin dolaştığı yer.”

Dillon'ın bilgileri gerçekten de çok faydalı oluyordu.

“Sağ tarafına bak,” dedi. “Bir tünel var. Kıvrımlı kalın camdan yapılmış. İçeriden bahçeyi görebiliyorsun, ama biraz buğulu.” Tüneli gördüm. “Sarayın kapıları bu tünelin sonunda. Kapılar pirinç kaplama. Üzerlerinde aslan kafaları şeklinde altın süslemeler var. Altı metre boyundalar ve yukarıda kemer şeklinde birleşiyorlar.”

Kapılar belirdi. Görüntüyü yaklaştırdım.

“Kapının arkasında büyük bir hol var. Kocaman ve açık bir boşluk. Orada fazla eşya yok. Sadece birkaç tane uzun masa ve iskemle. Holün sonunda bir şömine yanıyor olacak. Şöminenin etrafı tamamen camla kapanmış. Lathenia'nın ateşlerle özel bir sorunu vardır.”

Bunu duymuştum. Ama düşüncelerimi kendime sakladım. “Devam et.”

Dillon sarayın iç kısımlarını gözünde canlandırmaya devam etti. Büyük holden başlayarak etrafa açılan koridorları,

kocaman kütüphaneyi, çalışma odalarını, yatak odalarını, mutfakları, elbise odalarını ve diğer yerleri... Dillon bunu yaparken ben de Neriah'ya dair bir işaret arıyordum.

Hiçbir yerde yoktu.

“Alt katlarda zindan olabilir mi?” diye sordu Arkarian.

“Elbette var,” dedi Dillon. “Ama Marduke kendi kızını öyle bir yere kapatmaz herhalde, değil mi? O zindanlarda öyle yaratıklar var ki bu dünyada olmamaları gerek. Hatta hiçbir dünyada olmamaları gerek!”

Neriah'yı böyle bir sahnenin içinde gözümde canlandırmayı hiç istemiyordum, ama zindanları da kontrol etmek zorundaydık. Bir dakika kadar konuşmadan durduk. Dillon kendini en kötüsüne hazırlamaya çalışıyor gibi derin bir nefes aldı.

“Büyük holün sonunda gördüğün, girişinde asma kilitli bir kapının olduğu koridordan aşağı gitmelisin. Merdivenleri görüyor musun? Uzun, karanlık ve oldukça aşağı inen merdivenler... İnmeye devam et. Aşağı ulaşınca sola dön. Taşlardan yapılmış bir tünel var. İçerisi oldukça rutubetli. Yerler kaygan. Duvarda bir lamba olmalı. Sonra yine merdivenler... Aşağı in ve kilitli ikinci kapıdan içeri gir.”

Koridorlar daracıktı ve taştan yapılmıştı. Dillon'ın söylediği gibi karanlıktı. Fakat duvarlardaki mumların titrek ışıkları yerlerdeki taşları biraz olsun aydınlatıyor, çevreye daha ürkütücü bir hava veriyordu. İkinci kapıdan içeri girince karşılıklı dizilmiş hücreler gördüm. Hücrelerin arasındaki dar ve kaygan yola dikkatlice adım attım. İçeride

dayanılmaz bir koku vardı. Fakat daha da kötüsü, etrafa öyle şeytansı bir hava hâkimdi ki bu kötülüğü aklım almıyordu.

Ben zindandaki hücreleri tek tek ararken Dillon sessizce bekliyordu. Bir şey gördüm ve bu görüntü karşısında dilim tutuldu, irkildim. Birisi –bir şey– ilk hücrede duruyordu. Fakat bunun Neriah olmadığı kesindi. Bu bir insan bile değildi. Huzursuzca bir ileri bir geri yürüyor, daracık hücrenin içinde homurtular çıkararak sağa sola bakınıyordu. Zihnim başka bir yaratığın tünediği ikinci hücreye odaklandı. Yaratık huzursuzca kıpırdandı ve kendini hücrenin duvarına fırlattı. Bütün zindan sarsıldı. Tavandan su damlaları döküldü. Bir sarsıntı daha oldu. Bu kez bana daha yakın bir yerde... Yakından bakınca bir hayvan boynuzunun eski, çürümüş taşı deldiğini gördüm. Lathenia'nın bile Neriah'yı bu cehennem çukuruna koymuş olacağını hiç sanmıyordum. Fakat çıkmadan önce emin olmak için altı hücreye de iyice baktım.

Gözlerimi açtığımda Dillon ve Arkarian merakla beni izliyordu. Zindanın o korkunç havası hâlâ üzerimdeydi. Silkinip kendime gelmeye çalıştım.

“Hiçbir şey bulamadım.”

“Nerede o zaman?” Dillon umutsuzca haykırdı.

“Düşün,” dedi Arkarian. “Sarayın içinde Matt’e göstermeyi unutmuş olabileceğin en ufak bir oda, bir boşluk var mı?”

Öfkeyle kapüşonunu geri attı. “Bir ihtimal daha var... Ama hayır...”

“Söyle bize,” dedi Arkarian yavaşça.

Dillon derin bir nefes aldı. “Bir kule var. Ama aslında bir kule de değil.”

“Nerede?” Hemen kafamda kuleye benzer bir resim oluşturmaya çalıştım. Buraya geleli çok zaman geçmişti ve hâlâ içeri girememiştik.

“İç bahçenin güney sınırında bir yerde.”

Kafamda hiçbir görüntü canlanmıyordu. “Bu açıklama pek net olmadı Dillon,” dedim.

Dillon umutsuzca şakaklarını ovuşturdu. “Orayı hiç görmedim. Bu yüzden sana yardım edemiyorum. Eğer Neriah gerçekten oradaysa biz mahvolduk demektir.”

“Bana kuleyle ilgili bildiğin her şeyi anlat.”

“Dediğim gibi, orası tam olarak bir kule değil...”

“Olsun, gene de anlat.”

“Tanrıça oraya kafesim diyor.”

“Kafes mi?” diye sordu Arkarian endişeli gözlerle bana bakarak.

“Yerden yüz metre kadar yüksekte, havada asılı duruyor. Sanırım onu havada tutan şey bir çeşit büyü. Ya da bana öyle söylediler.”

Arkarian’ın kaşları gittikçe çatılıyordu. Dillon’a baktı. “Sarayı sanki içinde büyümüşsün gibi iyi biliyorsun. Nasıl olur da bu... ‘kafes’ denen şeyi hiç görmemiş olursun?”

“Oraya her baktığımda etrafında gri bir sis vardı. Her zaman buralarda olan o sis.”

“Hımm...” diye mırıldandı Arkarian. “Mükemmel zindan. Asla göremeyeceğin bir zindan.”

“Belki de...” Farkında olmadan düşüncelerim sözcüklere dökülüyordu. “Ama inan bana, mükemmelliğinden şüpheliyim.”

“Ne düşünüyorsun?”

“Şöyle düşünüyorum. Hiçbir şey havada asılı kalamaz. İster büyü ister sihir yapsınlar. Bana kalırsa işin sihri, oranın giriş ve çıkışının gizlenmiş olmasında.”

Aklıma mükemmel bir fikir gelmişti. Şu ‘kafesi’ kendi gözlerimle görebilecektim. Tam harekete geçiyordum ki diğerleri geldi aklıma.

“Burada bekleyin. Gidip kafesi kendi gözlerimle göreceğim. Yirmi dakika içinde gelmezsem Kale’ye gidin ve beni orada bekleyin. Bu kayalıklarda durmak güvenli değil. Er ya da geç köpekler kokunuzu alır. Görünmezlik gücünün ne kadar süreceğini bilmiyorum. O yüzden hepimiz hazır olana kadar onu kullanmayacağım. Arkarian, sen de Kale’ye dönüp küreyi kontrol etmelisin.”

“Hey!” diye itiraz etti Dillon. “Neriah’yı almadan buradan bir saniye için bile ayrılmam.”

İçgüdülerime güvenerek Dillon’ın isteğini dikkate almamaya karar verdim. Duyguları çok güçlüydü ve bu bizi tehlikeye sokabilirdi. Düşüncelerimle Arkarian ile iletişime geçtim. *Eğer Dillon’ı burada bırakarak Kale’ye gidersen Neriah’yı tek başına kurtarmaya kalkışabilir.*

Karanlığın içine doğru birkaç adım attım. Gözlerden uzak bir yere gelince Dartemis'ten öğrendiğim sihirlerden birini düşündüm. Bu sihir benim için hâlâ gizemini koruyordu. Onu birkaç kere denemiş olsam da bana her defasında aynı heyecanı yaşıtıyordu. Gözlerimi kapattım ve yoğunlaşmaya çalıştım. Bütün benliğim en ufak bir çaba göstermeme gerek kalmadan tek bir noktaya odaklanıyordu. *Bir düşünce!* İşte o anda gücü bütün varlığımla hissettim. *Bir kartal.*

Hâlâ alışmaya çalıştığım bir akıcılıkla, kollarım kocaman birer kanada dönüşürken bacaklarım ve gövdem bir kuş şeklini alarak yeniden şekillendi. Bunu şimdiye kadar birçok kez yapmış olmama rağmen, birdenbire hissettiğim o hafiflik duygusu ve göğsümün, ciğerlerimin şişmesi beni hâlâ şaşırtıyordu. Kanatlarımı açarak kendimi yukarı doğru fırlattım ve altın bir kartal şeklinde, rüzgârla beraber gelen karların arasından karanlığın içine doğru uçmaya başladım.

Sarayı çevreleyen sihirli korumanın yeterince üstünden uçmaya dikkat ederek yükseldim. Aşağıda yoğun miktarda sis toplanıyordu, fakat kartal gözlerimin bana sağladığı görüş mesafesi mükemmeldi. Saray çok geniş bir alana yayılmıştı. Birçok bahçe ve boşluk vardı. Lathenia'nın köpeklerinin aşağıda huzursuzca kıpırdandığını gördüm. Bir tanesi ulumaya başladı. Diğerleri de onu izledi. Bir şeyler sezmişlerdi. Anlaşılan çok dikkatli olmak zorunda kalacaktık.

Yere doğru pike yaptım ve fark edilmeden alçalabildim kadar alçalarak 'kafese' dair bir iz görmeye çalıştım. Sarayın üzerinde tam bir daire çizmeme az kalmıştı ki kafesi gördüm. Sisler tarafından sarılmıştı. Yeterince yaklaşıncaya kafesin etrafını saran sihri bozmaya odaklandım.

Buradan bakınca 'kafes' ismini nereden aldığını görebiliyordum. Bir kubbe şeklinde, havada asılı gibi duruyordu. Etrafını oluşturan zincirden örgü o kadar sık dokunmuştu ki oradan, ufacık bir kuş bile kaçamazdı. Fakat şu anda kafesin içini işgal eden şey bir kuş değildi. Neriah oradaydı. Kollarını sıkıca dizlerine sarmış, oturuyordu. Cam zeminin üzerinde korkudan titriyordu.

Kafesi saran gümüş zinciri daha yakından inceledim. Kartal halimle zincirlerin arasından geçmemin veya kafesin etrafını saran sihirli korumayı aşmamın imkânı yoktu. Hemen, ilk önce Neriah'nın kafesini sağlam bir hücre olarak tutan büyüü tanımlamaya, sonra da onu etkisiz hale getirmeye odaklandım. Sonra bir güveye dönüştüm. Bu geçiş ilk başta tuhaf oldu. Her şey çok büyük görünüyordu. Kanatlarımı son hızla delice çırpıyorum. İşe yarıyordu. Zincirlere birkaç kez çarptıktan sonra aralarından içeri girmeyi başardım.

İçerde tekrar insan şekline dönüştüm.

Neriah, karşısında insana dönüşen bir güve görünce korkuyla geri sıçradı ve sürünerek uzaklaşmaya çalıştı.

"Neriah," diye fısıldadım. "Benim, Matt."

Yavaşça kafasını kaldırdı ve beni gördü.

“Sessizce konuş,” diye uyardım onu. “Yerden çok yüksekte olsak da aşağıdaki köpeklerin sesimizi duymasını istemeyiz.”

“Gerçekten sen misin Matt? Buraya nasıl geldin?” Elini havada salladı. “Boş ver, yanıt verme. Birkaç dakika önce kafese bakan kartal sendin.”

Ayağa kalkıp küçük adımlarla bana doğru yaklaştı. “Annemin nasıl olduğundan haberin var mı?”

İçini hemen rahatlattım. “Annen çok iyi. Ona göz kulak oluyorlar. Endişelenmene gerek yok.”

“Bunu sırf seninle geleyim diye mi söylüyorsun?”

“Yalan söylemiyorum Neriah. Annen, senin büyüdüğün o adaya geri gönderildi. Orası şu anda onun için en güvenli yer. Bu yüzden artık burada kalmana gerek yok. Yemin ederim ki doğruyu söylüyorum.”

Bana inanmıştı. Başını salladı. “Peki ya Aysher ve Silos? Onlar da iyiler mi?”

Bir an için kimden bahsettiğini anlamadım, ama hemen köpeklerinin yüzleri kafamın içinde canlandı. Ona haberleri vermek için düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum ve farkında olmadan gözlerimi kapamışım. Neriah bunu görünce bir terslik olduğunu anladı.

“Matt, söyle bana. Acele et! Onlardan ayrı kalmaya dayanamam. Sanki iki kolumu birden kesip almışlar gibi hissediyorum. Lütfen, iyi olduklarını söyle.”

“Üzgünüm, Neriah. Onlar gittiler.”

“Gittiler mi? Ne demek istiyorsun?”

“Marduke seni bizim dünyamızdan çekip alırken köpekler de peşinden atlamış. Fakat bana söylendiğine göre diğer tarafa geçmeyi başardıkları an gözden kaybolmuşlar. O zamandan beri onları gören olmadı.”

Neriah duyduğu acıyla yavaşça inledi ve bana arkasını dönüp parmakları bembeyaz olana kadar kafesin zincirini eliyle sıkı. Arkasından yaklaşip elimi omzuna koydum. Kendini toparladı ve gözlerini sildi. “İyiyim,” dedi. Sonra bana döndü ve yüzüme baktı. “Buraya gelmemenizi istemiştim sizden.”

“Annen artık güvende. Burada kalman için bir neden kalmadı.”

Gözlerini etrafımızı saran parmaklıklarda gezdirdi. “Herkes ufacık bir güveye dönüşüp buradan kaçamaz.”

“Hayır. Ama seni buradan çıkarmanın başka bir yolu var. Arkarian ve Dillon surların dışındaki tepede bekliyor. Bize yardım edecekler. Şimdi onların yanına dönüp kafesin yolunu göstermem gerek. Sonra üçümüz birlikte kanatlarımızı kullanarak buraya geleceğiz. Ben her birimiz için bir görünmezlik perdesi yaratacağım. Bu perdenin bizi güvenli bir şekilde gizleyebilmesi için en ufak bir ses bile çıkar-mamaya dikkat etmemiz gerek. Ama önce sormam gereken bir şey var. Seni buraya kim hapsetti? Marduke’nin bir canavar olduğunu biliyorum ama... aynı zaman da o senin baban.”

“İlk önce benim için çok güzel bir oda hazırladı. Orada saatlerce birlikte kaldık. Onu gerçekten tanımaya başladığımı hissediyordum.”

“Peki ne oldu?”

“Lathenia bizi izlerken ben güçlerimden birini kazandım. Lathenia bunu görünce çok şaşırdı ve kaçmamı engellemek için beni buraya kilitledi.”

“Peki, Marduke de bunu onayladı mı?” Elimi kaldırıp içinde bulunduğu bu korkunç, buz gibi yeri gösterdim.

“Marduke ve Lathenia bütün gece tartıştılar. Bir ara Marduke’nin *yalvardığını* duyduğumu sandım,” diye fısıldadı ve sustu.

Daha fazla soru sormayacaktım. Belli ki bu konuşma ona acı veriyordu. Ayrıca zaman çok çabuk geçiyordu. Arkarian sadece yirmi dakika bekleyecekti. Bir saniye bile fazla değil.

“Şimdi gitmeliyim, ama hemen döneceğim.” Neriah için üzerimdeki gümüş pelerinin aynısından çıkardım. “Al bunu.” Tam uzanıp verecekken fikrimi değiştirdim ve pelerini omuzlarına kendi ellerimle sardım. O sırada sıcak nefesi dudaklarımdan içeri girip boğazımdan geçti. Heyecanlanıyordum. Pelerinin iplerini boynunda bağlamaya çalışırken sanki ellerimde on yerine yirmi parmak vardı ve hepsi iki kat büyümüştü.

Ellerini yukarı kaldırıp ipleri kendisi bağlamaya başladı. Parmaklarımız birbirine değdi ve tek bildiğim bir saniye sonra birbirimizin ellerini sıkıca tutuyor olduğumuzdu. Yüzüne baktım, o da benim yüzüme.

“Matt,” diye fısıldadı. “Beni artık tanıyor musun?”

Tuhaf bir soruydu. Nasıl yanıt vereceğimi bilmiyordum. Sanki hipnotize olmuşum. Karşımdaki melek gibi yüze öylece bakakaldım. Dudakları öyle kırmızı ve güzeldi ki beni kendilerine çekiyordu. Öne doğru eğildim. Artık ona o kadar yakındım ki vücudundan yayılan sıcaklık vücudumdan yayılan sıcaklığa karışıyordu. O an bir adım daha atmak o kadar kolay olurdu ki...

Ne yapıyorum ben?

Fakat her şey gözlerinden okunuyordu. Bakışlarında, kim olduğumun, kim olduğunun ve ikimizin beraber neler olabileceğimizin dizginlenemeyen kabullenışı vardı.

Gözlerinin içine bakarken düştüğümü hissettim. Çok güzel bir histi. Sanki bu, yaşamam gereken bir düşüştü. Bu düşüşün sonunda beni bekleyen tek şeyin özgürlük olduğunu hissediyordum. Şimdiye kadar hiç yaşamadığım gibi bir özgürlük. Ona bir adım daha yaklaştım. Onunla tek vücut olmak için içimde çok güçlü bir istek duyuyordum. Kendimi tutamayacaktım. Bunu oracıkta, o soğuk kristal zeminin üzerinde yapmayı düşündüm.

Elini kaldırıp yüzümü okşamaya başladı. Eli yumuşacık ve sıcacıktı. Fakat bana dokununca gerçeğe döndüm. Aşk beni zayıf düşürecekti. Bu yüzden çok korkunç bir hata yapmadan önce kafamı hızla geri çektim. "Yapma."

Yüzü bir anda soldu. Kafamı çevirdim.

"Sorun ne Matt?" dedi.

Bu kıza bağlanmamamı garanti altına almanın tek bir yolu vardı. "Seninle ilgilenmiyorum. Anlıyor musun?"

Şaşkınlık içinde gözlerini bir bana, bir yere çevirdi.

Beni anladığından emin olmak için yine bir güveye dönüşüp uçmadan önce ona son kez baktım. "Hiçbir zaman da ilgilenmeyeceğim," dedim.

Pudradan yapılmış gibi tozlu kanatlarımı bir kez çırpıttıktan sonra kafesin dışındaydım. Arkama bakmadan bir kartala dönüştüm, yükseldim ve sarayın üzerinden hızla uçarak dağa ulaştım.

Arkarian ve Dillon beni görünce çok rahatladı. İlk önce Dillon konuştu. "Onu buldun mu?"

Başımı salladım. Bir açıklama yapmama fırsat kalmadan Arkarian söze girdi. "Köpekler huzursuz. Bir şeyler sezmış olmalılar. Nöbetçiler de dikkat kesildi. Acele etmeliyiz Matt."

Hemen kafesin yerini tarif ettim. Birkaç dakika sonra üçümüz birden kafesin içinde belirdik. Neriah geldiğimizi görünce bizi sessizce karşıladı. Dillon koşup ona sarıldı. Neriah gözlerini benden ayırmadan Dillon'a soğuk bir karşılık verdi. Dillon bir şeyler döndüğünü hissediyordu. Geri çekildi. Neriah'nın bana baktığını fark edince gözlerini kısıtı. Fakat hepimiz tek bir kelime bir etmememiz gerektiğini çok iyi biliyorduk. Dillon'ın aklından neler geçiyordu bilmiyorum, ama düşüncelerini kendine saklıyordu.

Arkarian ve ben sessizce kafesin çıkışını aramaya başladık. Neriah kafasını salladı. Bir çıkış olduğunu düşünmüyordu. Ama olmalıydı. Tek yapmamız gereken onu bulmaktı.

Ve Arkarian çabucak buldu. Tek bir düşünceyle cam kafesin zeminindeki kapağa açılmasını emrettim. Kapak açıldı. Aşağı bakınca yere doğru döne döne uzanan parlak kristal bir merdiven olduğunu gördük.

Dillon önce Neriah'nın geçmesi için acele ediyordu. Neriah'yı kolundan yakalayıp durdurdum. Görünmezlik perdesini henüz oluşturmamıştım. Arkarian neden durduğumuzu anladı ve diğerlerine oldukları yerde kalmalarını işaret etti. Gözlerimi kapatarak zihnimin gevşemesini sağladım. Sonra yine sadece bir düşünceye odaklanarak hepimizi görünmez yaptım. İşe yaramıştı. Diğerlerini göremiyordum, ama varlıklarını yanımda hissediyordum. Ve tabi elimi uzattığımda bedenlerine dokunabiliyordum.

Merdivenlerden inmeye başladık. Bu çok fazla zamanımızı alıyordu. Öyle çok basamak vardı ki... Kanatlarımızı kullanarak buradan defolup gitme düşüncesi çok baştan çıkarıcıydı, ama Neriah'nın kanatları yoktu ve eğer başımız derde girirse birbirimizin gücüne ihtiyacımız olacaktı.

Yere indiğimizde karşımıza camdan bir kapı çıktı. Camın ardındaki her şey çok bulanık görünüyordu. Kafesin konumuyla ilgili anımsadıklarım göre bu kapının arkasında yoğun bir sis tabakası olmalıydı. Çıkacağımız yerin, askerlerin görüş alanında olmamasını ümit ediyordum.

Dikkatlice kapının kolunu çevirdim. Kapı açıldı. Kafamı uzatıp etrafı gözetlemeye başladım. Bu tarafa bakan kimsecikler yoktu. Yalnızca yan bahçede iki köpek aşağı yukarı

yürüyorlardı. Yarattığım görünmezlik perdesinin şimdiye kadar denediklerimden daha uzun sürmesini umuyordum.

Sırayla dışarı çıktık ve taş bahçeye doğru ilerlemeye başladık. Daha önceden kararlaştırdığımız gibi Dillon önden gidiyor, biz de onu izliyorduk. İkinci bir cam kapıdan geçmemize çok az kalmıştı ki bahçenin kenarında iki tane köpek belirdi. Oldukça şaşkın görünüyorlardı. Havayı koklayarak etrafımızda dolaşıp neredeyse tam bir daire çizdiler. Varlığımızı hissediyorlardı, ama bizi göremedikleri için kafaları karışmıştı.

Diğerlerine yürümeye devam etmelerini işaret ettim. Fakat köpekler çok zekiydi. Arkamızda bıraktığımız görünmez ayak izlerini koklamaya başladılar. Bir tanesi aniden kafasını kaldırdı ve uludu. Bu bir mesajdı. Gözetleme kulesi bir anda harekete geçti ve gözleri kör edecek kadar güçlü ışıklar üzerimizde dolanmaya başladı.

“Hey! Kimsin? Göster kendini!”

Birkaç kişi daha bağırdı. “Çık ortaya, yoksa ateş ederiz!”

En azından bizi hâlâ göremiyorlardı. Bu da demek oluyordu ki ne kadar zeki olursa olsunlar köpekler de hâlâ bizi göremiyorlardı. Hızla yürümeye devam ettik. Son birkaç metreyi de aştıktan sonra karanlık bir çardağın içine gizlendik.

Işıkların görüş alanından çıkınca Dillon bir kapı buldu ve yavaşça açtı. Etrafı koklayan tedirgin köpeklerin arasından

geçip uzaklaştık. İçeri girince Dillon koluma dokunarak onu izleyip izlemediğimizi kontrol etti. Elimle dokunarak tam arkasında olduğumu işaret ettim. İşte Dillon, Leydi Arabella'nın gözünde böyle bir insan olmalı diye düşündüm. Ona olan güvenim artmıştı.

Aniden hepimizi durdurdu. Sonra nedenini anladım. Yakında bir yerlerde bazı sesler vardı. Çok geçmeden fark ettim ki bu sesler, büyük hole ulaşmak için geçmemiz gereken koridordan geliyordu. Kapının eşiğinde birbirimize sokularak sessizce beklemeye başladık. Seslerden birinin sahibinin kim olduğu çok geçmeden anlaşıldı. Konuşan Lathenia idi. Arkarian kolumu yakalayıp sıktı. Diğer sesin sahibini de tanımış olmalıydı. Lathenia'nın bize doğru yürüdüğünü gördüm. Yanındaki adamın da kahkahalarını duyabiliyordum. Sanki çok samimi iki dost gibi yakın görünüyorlardı. Adamın üzerinde uzun, kırmızı bir pelelerin vardı. Bir saniye için görünmezlik perdesinin gücünün azaldığını hissettim. Hemen müdahale edip tekrar güçlendirmeyi başardım.

Onlar yanıımızdan geçerlerken Arkarian kolumu daha çok sıktı. Gerçekten şok geçiriyordu. Ben de öyleydim. Uzun zamandır beklediğimiz sevgili kralımız en büyük düşmanımızla kol kola yürüyordu. Richard kafasını çevirdi. Bir an için doğrudan bana baktığını sandım, ama beni göremiyordu. Sonra bütün dikkatini yine Lathenia'ya verdi.

Şimdilik, Matt, bundan kimseye söz etmeyeceğiz. Arkarian'ın düşünceleri zihnimde yankılandı.

Kapı, çiftimizin ardından kapanır kapanmaz, Dillon bizi harekete geçirdi. Arkarian ve ben, şu anda içinde kralımızı gizleyen kapıdan gözlerimizi alamıyorduk; Lathenia'nın yatak odasına açılan kapıdan...

Sarayın içi sessizdi. Etrafta yalnızca birkaç hizmetçi dolaşıyordu. Böylece ön kapıya olaysız bir şekilde ulaşabildik ve cam tünelden geçtik. Kral Richard'ı Lathenia ile görmüş olmamın şokunu hâlâ üzerimden atamamıştım. Bu yüzden biraz sonra olacakları fark etmem uzun sürdü. Dillon kapıyı açmaya hazır bir şekilde tokmağı çevirmek üzereydi. Fakat bu kapı, bahçedeki ve gözetleme kulelerindeki bütün bekçilerin görebildiği bir alana açılıyordu. Hâlâ görünmezliğimizi koruyorduk, ama kendi kendine açılan bir kapı kesinlikle dikkatlerden kaçmayacaktı.

Dillon artık tokmağı çevirmişti. İkimizin arasında, Arkarian ve Neriah duruyordu. Ona seslenerek yerimizi tamamen belli etmeyi göze alamazdım. *Hayır!* Düşüncelerimle Arkarian'a ulaşmaya çalıştım. Arkarian, Dillon'ı durdurmak için elini uzattı, ama geç kalmıştık. Kapı açılıverdi.

Gözetleme kulesi bunu anında fark etti. Işıklar gözümüzün içinde parladı. Dış surlardan uzakta sayılmazdık. Görünmezlik perdemiz bizi korumaya devam ettiği sürece tek yapmamız gereken bütün gücümüzle koşmak ve köpeklerden kaçmayı başarmaktı.

Fakat köpekler çok hızlıydı. Bizi kovalamaya başladılar. Hâlâ bir şey göremedikleri için kafaları karışmış olsa da üstümüze üstümüze geliyorlardı. Bir yandan koşuyor,

bir yandan da gözlerimi onlardan ayırmamaya çalışıyordum. Bir süre sonra artık daha dikkatli bakmaya başladıklarımı fark ettim. Dişlerinden salyalar akarak hırslıyorlardı. Görünmezlik perdesi kayboluyordu! Etrafımızdan oklar uçuşmaya başladı. Artık sessizliği korumanın bir anlamı yoktu.

“Daha hızlı koşun!” diye bağırdım. Köpekler çılgın gibi koşmaya devam ediyor ve gittikçe yaklaşıyordu. Üzerimize gelen oklar da her defasında hedefi daha iyi tutturuyordu.

Görünmezlik örtüsü tamamen kaybolurken Neriah'nın elini yakalayıp Dillon'ın eline tutuşturdum. “Neriah'yı da al ve kapılara doğru koşmaya devam et. Ben sizi buradan korumaya çalışıp ön kapıyı açacağım. Oklardan korunmak için pelerinlerinize iyice sarının. Dağa vardığınız zaman Marcus'a seslenin. Unutmayın, sarayın etrafını saran sihir yüzünden dış surlardan çıkana kadar Marcus'a ulaşamazsınız. Bizim gelmemizi beklemeyin. Anlaşıldı mı?” Dillon başını salladı ve Neriah'nın elini sıkıca tuttu. Neriah gözlerini bana çevirdi. Bizi bırakmak istemiyordu. “Gidin, hemen şimdi!”

Dönüp koşmaya başladılar.

“Köpekleri ben hallederim!” dedi Arkarian.

Fakat en öndeki iki köpek çok hızlıydı. Arkarian'ın onları durduracak gücü toplamasına fırsat kalmadan üzerimizden atlayıp koşmaya devam ettiler.

“Neriah'nın peşindeler!” dedi Arkarian öfkeyle.

Arkamızı döndüğümüzde saldırmaya başlamışlardı bile.

Dillon üstüne atlayan köpekten çabucak kurtuldu. Ama Neriah'ya saldıran köpek boynundan korkunç bir ısırık kopardı.

Dillon ve ben, köpeği Neriah'nın üzerinden almayı başarabildik. Bu arada Arkarian gücünü toplamış, etrafımızı saran diğer altısını zapt ediyordu. Fakat onları çok fazla tutamayacaktı. Köpekler sadece birkaç adım geri çekildi. Tekrar saldırmaya hazır bir şekilde dişlerinin arasından hırılıyorlardı.

Dillon, Neriah'yı kollarına aldı. "Çabuk olun! Boynu kanıyor. Ona ne yapmış böyle!"

Neriah kötü yaralanmıştı. Fakat tepemizde oklar uçuşuyor ve ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Şu anda onun için yapabileceğim bir şey yoktu. Muhafızların etrafımızı sarması ve Neriah'nın kaçma şansını tamamen kaybetmesi an meselesiydi.

"Dillon, Arkarian, kanatlarınızı kullanıp buradan gidin!"

Dillon başını salladı. Neriah kollarında gittikçe zayıf düşüyordu. "Asla olmaz. Bunu sadece Neriah'yı etkilemek için yapıyorsun. Kahraman olmak istiyorsun."

Arkasından yaklaşıp onu omuzlarından tutup ayağa kaldırdım ve kulağına eğilip dişlerimin arasından fısıldadım. "Sesleri duyuyor musun?" Taş patikayı işaret ettim. "Askerlerin ayak sesleri. Hızla buraya geliyorlar. Lathenia'nın sarayında yakalanmak ister misin? Söylesene, Dillon! Sence Lathenia en güvendiği askerini burada bulursa ne

yapar? İkimiz de zindanlarının neye benzediğini gördük. Eminim oraya kapatılmak istemezsin.”

Gözlerini telaşla Neriah’ya çevirdi. “Pekâlâ. Gidiyorum.”

Arkarian arkamdan fısıldadı. “Seni burada bırakmamı isteme benden.”

“Bundan böyle emirleri benim verdiğimi söylemiştin. Sana gitmeni emrediyorum.”

Bir saniye için bakışlarını çevirdi, sonra içine sinmeyecek başını salladı. Fakat neyse ki ikisi de gözden kayboldu. En azından onlar eve güvenli bir şekilde dönebileceklerdi. Yere eğilip Neriah’ı ayağa kaldırmaya çalıştım. İkimizin arasından bir ok geçti. O kadar yakından geçmişti ki rüzgârından Neriah’nın saçları uçuştular.

Kapüşonunu tekrar kafasına geçirdim. “Pelerinine sarın.”

“Matt, kanatlarını kullan,” diye mırıldandı yavaşça.

Elini tutup yarasının üzerine bastırdım. “Elini buradan çekme. Yaranın üstüne sıkıca bastır.”

“Matt, lütfen git!”

Arkarian gittiği için köpekler kıpırdanmaya başlamıştı. *Geri çekilin!* Düşüncemle onları tehdit ettim. Hepsi birden tiz sesler çıkararak yere çömeldi.

Ayak sesleri iyice yaklaştığında karşımızda on iki tane asker duruyordu. Yaylarını kaldırdılar ve zehirli oklarıyla ateş etmeye hazır bir şekilde üzerimize nişan aldılar. Marduke de onların yanındaydı. Neriah’ı suratı bembeyaz olmuş, kolları ve boynu kan içinde görünce acıyla kükredi.

“Onu bana ver!”

Efendilerinin sesini duyan köpekler tekrar cesaretlerini topladı. Askerler gibi onlar da kafalarını Marduke’ye çevirip işaretini beklemeye başladı.

“Durun! Neriah’nın hemen tedavi edilmesi gerek!” dedim.

“Onu burada da iyileştirebiliriz.”

“Ya sonra? Lathenia’nın, kızını o kuş kafesine hapsedmesine izin mi vereceksin? O buz gibi yerde. Sence Neriah buna ne kadar dayanır?”

Tek gözü parlayarak büyüdü. Yarım ağzı hafifçe aşağı sarktı.

Sarayın ön balkonlarından birinde bir ışık yandı. Lathenia tek başına göründü. “Bir sorun mu var, evcil köpeğim?”

Marduke öfkeyle haykırdı. Sonra hafifçe başını çevirdi. “Merak etmenize gerek yok Tanrıça’m. Halledemeyeceğim bir şey değil.”

O sırada Neriah bayılmak üzereydi. Marduke ona tutmak için koştu. Neriah’yı kendine getirmeye çalıştı. Gözlerini açtı. “Baba...”

Marduke ne yapacağına karar veremiyor gibi gözüküyordu. Belki de bilerek böyle davranıyordu. Emin olamıyordum. Fakat o sırada büyü yapabilmek için elime geçebilecek tek anı yakalamıştım. Hemen bir şeyler düşünmeliydim ve gözlerimi kısarak dondurucu karlı havaya baktım.

“Dikkat et!” diye bağırdı Lathenia.

Çok geç Tanrıça! Askerlerin bile en ufak bir şansı yoktu. Tek bir düşünceyle karları ateşe çevirdim. Hava aniden canlanmıştı, boğucuydu. Nefes almak imkânsızdı. Köpekler bağışarak yanan havadan kaçmaya çalıştı. Askerler alalak bullak oldu.

“Hava alev aldı!”

“Ne çeşit bir büyü bu böyle?”

“Koşun!”

Balkondan Lathenia’nın cıılgılığı duyuldu. Sesi çevre vadilerde bile yankılanıyordu. Hayattaki tek korkusu ateşti. Ondan kaçmak için her şeyi yapardı. O karmaşanın içinde Neriah’yı kucağıma aldım ve ön kapıya doğru koşmaya başladım. Kapıyı açacak olan kolları düşüncelerimle hareket ettirerek kilidi etkisiz hale getirdim ve kapılar açıldı. Artık dışarıydık. Bay Carter’ın adını haykırdım.

Kale’ye doğru geçiş yapmaya başladığımız sırada sara-ya son bir kez daha baktım. Askerler sağa sola koşuşturuyor, her tarafa yayılmış olan ateşi söndürmeye çalışıyordu. Birçoğu zaten yanıyor. Gözetleme kuleleri karanlığın içinde kıpkırmızı parlıyordu. Lathenia’ya dair en ufak bir iz kalmamıştı. Sevgilisi Kral Richard’a dair de... Yalnızca Marduke hareketsiz duruyordu. Olduğu yerden bir adım bile kıpırdamamıştı. Pelerinine iyice sarınmıştı ve parlayan tek gözünde öfkeyle dimdik karşıya bakıyordu. Fakat bu kez gerçekten çok tuhaf görünüyordu. Bir hayvanınkine

benzeyen ağzı kocaman açılmıştı. Sarı dişlerinin arasından salyalar akıyordu.

O an anladım ki karşımda her şeyini yitirmiş bir yaratık duruyordu.

Yüzündeki ifade uzun süre gözümün önünden gitmeyecekti.

Bu, deliliğin yüzüydü.

BÖLÜM 18

Rochelle

Holografik küre hâlâ sabitlenmemişti. Arkarian küreyi izlemeye devam etmek zorundaydı. Bekleyerek geçirdiği her saatle birlikte endişesi artmaya devam etse de gözlerini oradan ayıramayacaktı. Bizlerse normal yaşantılarımıza geri dönmeliydik. Bugünlerde bu artık ne anlama geliyordu, bilmiyorduk. İşte bir pazartesi sabahı, bu yüzden okul servisinde oturuyordum. Bir bakıma bu “normal” yaşantımda olmaktan memnundum. Diğer tarafta öyle çok şey olmuştu ki sıradan bir şeyler yapmak biraz da olsa rahatlatılabiliyordu. Ayrıca herkes, Atina’dan geldiğimden beri yeni bir güce sahip olduğumu, bu güçle etrafımdakilerin sadakatlerini test edebileceğimi ve Lorian’ın sözünü ettiği laneti duymuştu. Gerçek bir lanetten söz ediyorduk! Alnımın ortasını yanan bir demirle işaretleseler kendimi bu kadar dışlanmış hissetmezdim herhalde.

En azından Atina’daki görevi tamamlamıştık. Artık anahtarını Matt’in ellerine teslim etmiştim.

Servis okulun ön kapısına yanaştı. Pencereden Matt, Ethan ve Isabel’i gördüm. Ufak bir yuvarlak oluşturmuş konuşuyorlardı. Servisten inince güvenlikten geçip içeri

girdim. Neriah da onların yanındaydı. Oldukça solgun görünüyordu. Başına gelenleri duyunca çok üzölmüştüm.

Ona karşı kendimi diğerlerinden daha yakın hissediyordum. İkimizin de babası bir canavardı. Benim babam ait olduğu yerde, hapisteydi ve en azından onu görmek zorunda kalmıyordum. Kafese kapatılmış olan ben değildim, babamdı.

Merdivenlerin başına geldiğimde Dillon yanıma yaklaştı. “Selam,” dedi. “Şu lanet olayını duydum. Gerçekten çok havalı.” Gülmeye başladı. “Eminim burada çok daha popüler olacaksın.”

Sabah sabah bunun derdi neydi? Her zamankinden çok daha sinir bozucu görünüyordu. İçimden bir ses, eldivenlerimden kurtulup koluna şöyle hafifçe bir dokunmamı söylüyordu. Böyle bir şey yapacak değildim tabi. “Senin derdin ne, söylesene?”

Gözleri Neriah’ya dalmıştı. “Ne? Bir şey mi dedin?”

Ben de Neriah’ya doğru baktım. Biraz ilerde Matt ile durmuş, konuşuyordu. Matt’in vücut dili, ikisinin arasında bir şeyler olduğunu açıkça belli ediyordu. Aralarındaki enerjiyi buradan bile hissedebiliyordum. Matt yay gibi gerilmişti ve Neriah’nın yüzü hariç her yere bakabiliyordu. Dillon bir şey söylemeden bir süre sessizce onları izledi. Sanırım o da fark etmişti. Zaten fark edilmemesi imkânsızdı. Dillon’ın gözleri fırlamaya hazır birer kıskançlık okuna dönüşmüş gibi ufacık olmuştu.

Neriah elini Matt’in omzuna koyup yüzüne bakması için ısrar ediyordu. Artık Dillon’ın suratı yemyeşil olmuştu.

Yürümeye başladı. Nereye gittiğini, aklından ne geçtiğini anlamak için düşüncelerini okumama gerek yoktu.

Onu durdurmaya çalıştım. “Hey, bekle!”

Arkasını bile dönmedi. Anlaşılan bela gelmek üzereydi.

Tekrar bağırdım. “Dillon, dur!”

Yürümeye devam etti ve direkt Matt’in üstüne çullandı. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Matt ilk önce şaşırdı. Sesin Dillon’dan mı, yoksa başka birinden mi geldiğini anlayamamış gibi sağına soluna baktı. “Bir şey yapmıyorum. Sorun ne Dillon?”

“Ne mi? Sorun ne mi? Burada neler döndüğünü görebiliyorum. Yokluğumda Neriah’ya yaklaşma fırsatını kaçırmadın, değil mi?”

Neriah şaşkınlık içinde ağzını açtı. “Dillon, sanırım sen yanlış bir fikre kapılmışsın. Hadi sessiz bir yere gidip konuşalım.”

Dillon, Neriah’ya baktı. Arkası bana dönük olduğu için yüzündeki ifadeyi göremiyordum, ama Neriah bir iki adım geri çekilmek zorunda kalmıştı. “Bu, Matt ile benim aramda bir şey,” dedi Dillon, dişlerini sıkarak.

Isabel ve Ethan kafalarını kaldırıp bize bakmaya başladılar. Yanımızdan geçen diğer öğrenciler de durup dinlemeye başladı.

Neriah bir şeyler söylemek için öne doğru bir adım attı, fakat Matt elini yana açarak onu durdurdu. “Bak Dillon, ben Neriah’ya yaklaşmaya filan çalışmadım.”

Dillon artık bağırmaya başlıyordu. “Evet, tabi! Neriah’nın haline baksana, besbelli sana sıırıslıklaı âşık olmuş!”

İkisi de kafalarını Neriah’ya çevirdiler. Neriah’nın suratı kıpkırmızı kesildi. Ağzını açtı, ama söyleyecek bir şey bulamıyordu.

Matt, Dillon’ı sakinleştirmek istiyordu. “Sana söylüyorum, arkandan iş filan çevirmedim. Bana inanmak zorundasın.”

Dillon’ın gözü dönmüş gibi görünüyordu. “Zorunda olabilirim, ama inanmıyorum. Gözümle gördüğüme inanırım ben.” Matt’i hızla geri itti. Matt, Ethan ile Isabel’in oturduğu banka çarpıp yere düştü. Isabel ve Ethan, Matt’in altında kalmaktan son anda kurtuldular.

Dillon’ın darbesi gerçekten de çok ağır olmuştu, hem de gayet zahmetsizce yapılmış gibi görünen bir hamleye göre. O sırada Dillon’ın özel yeteneğinin fiziksel yönden çok güçlü olmak olduğunu hatırladım.

Matt öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Ayağı kalktı. “Beni iyi dinle. Neriah sana ait bir eşya filan değil. Hiç kimsenin eşyası değil. Kendi kararlarını kendisi verir!”

“Evet, bu çok doğru! Sen ortaya çıkıp onu benden çalana kadar beni seçmişti!” Dillon bu kez omzunu kullanarak Matt’e bir darbe daha indirdi.

Matt sarsılarak tekrar yere düştü.

“Ayağı kalk!” diye bağırdı Dillon. “Hadi ayağı kalk! Neden karşılık vermiyorsun? Yoksa çok mu korktun?”

Neyse ki Matt ayağa kalktı ve Dillon'ın iyiliğine ellerini iki yana açarak kavgaya etmeyeceğini anlatmaya çalıştı. Fakat Dillon bu kez Matt'in çenesine feci bir yumruk indirdi. Matt geri geri uçup okul çantalarının üzerine düştü ve bankı da beraberinde metrelerce geriye sürükledi.

"Dillon!" diye bağırdı Isabel. Bu arada Ethan'ın düşünceleri beynime üşüşmeye başlamıştı. Ethan da Dillon'ın Neriah'ya olan ilgisinin farkındaydı. Anlaşılan herkes biliyordu bunu. Fakat Matt yanlış bir şey yapmamıştı ve Dillon'ın herkesin içinde böyle davranmasına inanamıyordu.

Öne doğru çıktı ve Dillon'ı arkasından yakaladı. "Sakin ol artık, tamam mı?"

Dillon omuzlarını sallayarak Ethan'ı bir sinek gibi silkeledi.

Matt ayağa kalkmaya uğraşırken Neriah, Dillon'ı yatıştırmaya çalıştı. "Ne demek istediğini yeterince anlattın Dillon. Şimdi gel ve bu işi kavgaya etmeden halledelim. Benimle gel, konuşalım."

Fakat Dillon kontrolden çıkmıştı. Tekrar Matt'e saldırmak amacıyla Neriah'yı kenara itti. Gücünü artık kendisi de kontrol edemiyordu ve Neriah bu yüzden geri geri sendeleyerek yere düştü. Artık Matt de öfkelenmişti.

Etrafımızda ufak bir kalabalık toplanmaya başlamıştı. İnsanlar kavgayı devam ettirmek için tezahürat yapmaya başlamışlardı. Güvenlik görevlileri olan bitenleri göz ucuyla izliyor, fakat giriş kapısından ayrılıp müdahale etmeye isteksiz görünüyordular. Matt yumruklarını sıkıp Dillon'a

doğru yürümeye başladı. Dillon'ın çenesinin altına bir yumruk indirdi. Bu kez havaya uçan Dillon'dı. Ethan'a çarpınca yere düştü. Kalabalık daha çok bağırmaya başlamıştı.

Bay Carter'ı görebilmek umuduyla etrafıma bakındım. Kavga iyice kontrolden çıkmadan birilerinin bir şeyler yapması gerekiyordu. Bay Carter'ın yeteneklerinden birinin işitme olduğunu biliyordum. Bu yüzden ona seslenmeye başladım. Okulda bir yerlerdeyse mutlaka beni duyup gelecekti.

Ama kimse gelmedi.

"Hadi Bay Carter, neredesiniz?" Hemen gelip bu kavgaya bir son vermesi gerekiyordu. Yoksa çok geç olacaktı. Hatta şimdi bile yeterince geçti. Dillon ve Matt birbirlerine vurmaya devam ediyor, kavganın şiddeti gittikçe artıyordu. Güvenlik görevlileri sonunda durumun ciddi olduğuna ikna oldu ve harekete geçti. Kalabalığı sağa sola iterek yanımıza gelmeye çalışıyorlardı.

Fakat nöbetçi öğretmen, okulun müdür yardımcısı Bay Trevale onlardan hızlı davranmıştı. "Hey! Siz ikiniz, ayrılın hemen!"

Aralarına girip onları birbirlerinden uzaklaştırdı. İkisi de nefes nefese kalmıştı, ama gözlerini birbirlerinin üzerinden çekmiyorlardı. Bir süre öyle durduktan sonra Dillon tekrar harekete geçmeye yeltenince Bay Trevale ona dönüp bağırdı. "Bu kadar yeter artık!"

Bay Carter koşarak geldi. Kavga edenlerin Matt ve Dillon olduğunu görünce gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Burada neler oluyor?"

Bay Trevale, Dillon ve Matt'in sakinleştiklerinden, kafasına bir yumruk yemek gibi bir tehlike olmadığından emin olunca Bay Carter'a döndü. "Hiçbir fikrim yok Bay Carter, ama neler olduğunu öğreneceğim. Siz ikiniz çabuk odama gidin!"

Matt göz ucuyla Bay Carter'a baktı. Bay Carter belli belirsiz bir şekilde kafasını salladı.

"Bu öğrencileri biliyorum Bob. İstersen konuyla ben ilgileneyim."

Bay Trevale bir süre düşündü. Kafasından geçenleri duyabiliyordum. Masasında onu bekleyen bir sürü iş vardı ve birkaç dakika içinde derse girmesi gerekiyordu. Yani sabah programı tamamen doluydu.

Ders zili çalınca hep bir ağızdan homurtular yükseldi. Bay Trevale öfkeli bakışlarla kalabalığa döndü. "Zili duyduunuz. Hadi, herkes sınıflara. Hemen!"

Bay Carter bir kez daha şansını denemeye karar verdi. "Benim şimdi dersim yok. Bu olayı halledebilirim."

Bay Trevale sonunda ikna oluyordu. "Okuldan sonra cezaya kalacaklar Marcus. Bu konuda tartışmaya açık değilim. Hatta belki uzaklaştırma cezası bile alabilirler. Bunu öğleden sonra konuşuruz. İkiniz de son sınıf öğrencisisiniz. Böyle davranmamanız gerektiğini herkesten daha iyi biliyor olmalıydınız!"

Sonunda insanlar sınıflarına dağıldı. Bay Carter, Matt ve Dillon'a dönüp onlardan utanıyormuş gibi başını iki yana salladı. Haklıydı da. "Hemen odama gidin. Sizinle ufak bir konuşma yapacağız."

Dillon önden yürümeye başladı. Başı önde, ağır ağır gidiyordu. Biraz önce yaptıklarına inanamıyormuş gibiydi. Çantamı almak için koyduğum yere döndüm. Derse girecektim. Fakat tam çantayı sırtıma atarken Matt'in Bay Carter ile konuştuğunu duydum. "Rochelle'in de gelmesini istiyorum," dedi.

Bay Carter bir süre ne demek istediğini anlamadan Matt' in yüzüne baktı.

"Gerçekten önemli olmasaydı istemezdim," dedi Matt.

Bay Carter beni yanına çağırdı. "Matt senin de gelmeni istiyor."

"Ne için?"

Matt sessizce yanıt verdi. "Senden Dillon'ın sadakatini sınamanı istiyorum."

"Ne? Bu konuda ciddi misin? Neden?"

"Neler olduğunu gördün. Kavgayı Dillon başlattı. Ne gibi sonuçların doğabileceği umurunda bile değildi. Mahkeme Heyeti bunu duyduğu zaman, Dillon'ın bunu, benim ya da başka birinin kimliğini belli etmek için yapmış olabileceğinden şüphelenecektir. İçimizi rahatlatmanın tek yolu onun sadakatini sınamak. Hem de vakit kaybetmeden."

Bunun olduğuna inanamıyordum! Dillon'dan da, öfkesinden de nefret ediyordum! "Matt, beni bunu yapmaya mecbur bırakma."

"Bu senin için neden sorun olsun ki? Mahkeme Heyeti'ndeki herkesi sınadın. O da kolay bir şey değildi."

"Değildi, evet... Ama Dillon bizden biri. Bu nedense doğru gelmiyor. Benden nefret edecek."

Herkes gibi!

Bu anlık düşünce ikimizin arasında asılı kaldı. Bir an için bu düşüncenin kimin kafasından çıktığına karar veremedim. Benim mi, yoksa Matt'in mi?

Bay Carter acele etmemizi işaret etti. "Bu konuşmaya odamda devam etsek iyi olur."

Matt yerinden kıpırdamadan kaşlarını kaldırıp bana baktı. Yanıt bekliyordu.

"Pekâlâ. Bunu yapacağım. Ama hemen şimdi ve Bay Carter'dan başka kimse görmeyecek. Dillon'ı herkesin önünde küçük düşürmek istemiyorum, tamam mı?"

Matt, Bay Carter'a dönüp bir şey söylemesini bekledi. "Benim için sorun yok. Diğer öğretmenler bir iki saatten önce gelmeyecek. Yine de acele etmemiz gerek."

Bay Carter'ın odası oldukça küçüktü. İçeride yan yana tıktırılmış üç tane sıra vardı. Üzerleri tıka basa kitaplarla, defterlerle doluydu. Duvarlardaki raflar ve dosya kutuları da kâğıt yığınlarıyla dolup taşıyordu. Dillon içerde bizi bekliyordu. Bay Carter'ın koltuğuna oturmuştu.

"Neden bu kadar geç kaldınız?" Beni görünce hemen doğruldu. "Onun burada ne işi var?" Bu sorunun yanıtını anlamakta gecikmedi. "Yo, hayır. Bana o eldivenler olmadan asla dokunamaz. Buna hakkınız yok. Arkarian ile konuşmak istiyorum."

Bay Carter, Dillon'ın tam karşısına bir sandalye çekip oturdu. Suratlarının arasında yalnızca birkaç santim vardı. "Saklayacak bir şeylerin mi var Dillon?"

“Hayır!”

“Koridorda yaptığın ufak gösteri sayesinde, şimdi herkes ne düşünecek sanıyorsun? Bir kere, sergilediğin güç oldukça dikkat çekiciydi. Mahkeme Heyeti bundan hiç hoşlanmayacak. Hatta belki senin yargılanmana, mahkemeye çıkmana karar verecekler. Hiçbir şey olmasa, Rochelle’den sadakatini sınamasını isteyecekleri kesin. Yani iki seçeneğin var: Ya bunu Matt’ın ve benim karşımda yaparsın ya da bunu çemberin ortasında Lorian’ın ve diğerlerinin bakışları önünde yaparsın.”

Dillon homurdandı, ama pes etmişti. Bay Carter sandalyesini geri itti ve perdeleri kapattı. Matt kafasını sallayarak başlamam için işaret verdi. Çöp kutusunun yanında, yerde duran dağınık bir evrak çantasının etrafından dolaştım ve Dillon’ın tam arkasında durdum. Bunu nedense Dillon’ın yüzüne bakarak yapmak istemiyordum. Kendimi ona ihanet ediyormuşum ve çok yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissediyordum. Dişlerimle eldivenlerimin tekini çekip çıkardım. Elektrik akımı dirseğimden parmaklarımın ucuna kadar yayılırken renkli renkli zikzaklar çizdi.

Dillon elimden çıkan cızırtıyı duydu. Hatta muhtemelen enerjiyi de hissetti. “Bu da ne!”

Bay Carter ufak bir ıslık çalarak yeteneğimi takdir etti.

Matt kaşlarını çattı. “Gücün toplanmaya başladı sanırım. Canın acıyor mu?”

Omuz silktim. Ellerimin bu kadar büyük bir mesele haline gelmesini istemiyordum. Üstelik geceleri acıdan

uyuyamasam bile. “Lorian Gerçeği Görme yeteneğimi artırdığından beri biraz daha güçlendiler sadece.”

O sırada koridordan bir ses duyduk. Bay Carter saatine baktı. “Bu işi burada yapmak gerçekten de hiç doğru değil. Çok sessiz olmalıyız ve acele etmeliyiz.”

Dillon başını biraz geri itti. “Eğer saçlarımı yakacak olursan bunu sana ödeti...”

“Kapa çeneni Dillon!” dedi Matt.

Sonunda herkes sustu. Gözlerimi kapattım ve nefesime odaklandım. Yavaşça alıyor ve yavaşça bırakıyordum. Hazır olduğum zaman elimi Dillon’ın başının üzerine yaklaştırdım ve parmaklarımı yavaşça alnına yasladım. Gözümün önünde çok güçlü bir şekilde yanan kocaman bir ateş belirdi. Bir an için irkildim ve iki elimi birden havaya kaldırarak geri sıçradım.

“*Ne var?*” dedi Dillon, hemen savunmaya geçerek.

Diğerleri de meraklı gözlerle bana baktı. Kafamı salladım. “Yok bir şey. Bu sefer görüntü biraz güçlü oldu. Hazırlıksız yakalandım. Lorian bazen böyle olabileceğini söylemişti.”

Yoğunlaşıp tekrar denemeye çalıştım. Bu kez ateş parladı. Dikkatimi ateşin merkezine yoğunlaştırdım ve bu kadar şiddetli yanmasına neden olan kaynağı aramaya başladım. Sonunda ateşin kaynağındaki çekirdek şekil bulmaya başladı. Dillon’ın öfkesine neden olan şeyin kandırılma duygusu olduğunu gördüm. Kendini Matt tarafından kandırılmış hissediyordu. Dillon, Koruyucu’nun üyesi olmak için

buradan uzaklaştığında, Matt'in Neriah'yı etkilediğini ve kendine âşık ettiğini düşünüyordu. Ayrıca o kaynakta acı ve korku da vardı; Neriah'nın Matt'i tercih edebileceğine dair bir korku... Fakat daha da derinlerde çocukluğuna ait bir acı yer alıyordu. Sadece kendilerini düşünen bir anne babanın yanında büyümüş olan yalnız bir çocuğun acısı... Fakat benim aradığım şey bu değildi. Bütün bu düşmanlığın içinde ateşin en derin noktasına doğru ilerlemeye çalıştım. Ve oraya ulaştım.

Gözlerimi açtım ve elimi Dillon'ın başından çektim. Sandalyesini ileri itti ve bana bakmak için arkasını döndü. Üçü birden kararımı açıklamamı bekleyerek yüzüme bakıyordu. Tam ağzımı açmışım ki kapı açıldı. Hemen elimi arkama saklayıp eldiveni giymeye çalıştım.

Gelen Bay Trevale'di. Telaşlı görünüyordu. "Şöyle bir uğrayıp her şey yolunda mı diye kontrol etmek istedim." Beni görünce kaşlarını çattı. "Senin ne işin var burada Rochelle?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Bay Carter'a baktım. "Şey, Bob... Anlaşılan... anlaşılan bu kavgaya Rochelle de dahilmiş."

"Ne demek istiyorsun Marcus? Ne kadar dahilmiş?"

"Şey..." Bu kez de Bay Carter ne diyeceğini bilemiyor-du.

Bay Trevale duruma kendi başına açıklık getirmeye karar verdi. Matt ve Dillon'a baktı. "Siz ikiniz, kız meselesi yüzünden mi kavga ediyordunuz?"

Aslında yalan sayılmazdı. Tek fark, o kız ben değildim! İkisi de yutkunarak kafa salladı.

Bay Trevale homurdandı. "Tahmin etmeliydim. On yedi yaşındakiler ve hormonları!" Dışarı çıkmak için kapıya yöneldi. "Her neyse. Öğleden sonra üçünüz de cezaya kalıyorsunuz."

Kapı kapanır kapanmaz Bay Carter'a döndüm. "Bu hiç adil değil efendim! Beni cezalandırmaya hakkı yok!"

Bay Carter omuzların silkti. "Ne yapmak istersin Rochelle? Gidip müdür yardımcısıyla tartışmak mı? Dikkatleri Matt'in, Dillon'ın ve kendi üzerine daha çok çekmek mi?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve sakın olmaya çalıştım. Kendi kendime mırıldandım. "En azından bir şeyler söyleyebilirdiniz."

Hepimiz sustuk. Tabi ki Bay Carter haklıydı. Sırf bir öğleden sonra cezaya kalıyorum diye olay çıkaracak değildim. Ama bu yine de adil değildi.

Bay Carter, beni, burada olmamın gerçek nedenine döndürdü. "Rochelle, Bay Trevale odaya girmeden önce bir şey söylemek üzereydin..."

Elimi havada salladım. "Dillon'ın Koruyucu'ya olan sadakatine dair en ufak bir şüphem yok."

"Bunu size ben de söyleyebilirdim," diye homurdandı Dillon.

Bay Carter emin olmak istiyordu. "Kararın kesin mi? En ufak bir şüphem yok mu?"

“Dillon gayet temiz. Yani lafın gelişi. Koruyucu olmayı seçmiş ve bu seçiminden en ufak bir şüphe duymuyor.”

Matt kafasını salladı. Bir anda öyle içten bir gülümseme belirdi ki yüzünde, şimdiye kadar takındığı ciddiyet havası uçup gitti. “Şimdi, şu Neriah meselesine gelince...”

Dillon anında öfkелendi. “Koruyucu olmak için eğitime gitmeden önce o kız hakkında ne hissettiğimi biliyordun.”

Matt bir an için kafasını yana çevirdi. “Bak bunu son kez söylüyorum: Dillon, ben Neriah ile ilgilenmiyorum.”

“Bana öyle gelmiyordu.”

Matt, Dillon’ın gözlerinin içine sert bir bakış attı. “Ben ilişki yaşamak istemiyorum.”

“Yine de bence Neriah sana fena halde tutulmuş durumda,” diye geveledi Dillon.

“Dürüst olmak gerekirse Dillon, bunu ben bilemem. Neriah’nın ne düşünüp ne hissedeceğine ben karar veremem. Zaten ona istemediğimi açıkça belirttim.”

“Sözüne ne kadar güvenebilirim Matt?”

“Ne zamandır arkadaşız?”

Dillon artık daha rahat görünüyordu. Başını aşağı yukarı salladı. “O zaman bana söz ver, onu elde etmeye çalışmayacaksın.”

Matt bir süre boşluğa bakıp yanıt vermedi. Bay Carter yavaşça araya girdi. “Bir söz vermeden önce iyice düşün Matt.”

Matt’in karar vermesi uzun sürmedi. “Dillon, sözüme güvenebilirsin. Neriah’ya yaklaşmaya çalışmayacağım.”

Dillon ayağa fırladı ve sevinçle Matt'in omzuna vurdu. "Sen gerçek bir arkadaşsın, bunu biliyor musun?"

Dillon çok mutlu olmuştu. Olmaması için bir neden var mıydı? Artık Neriah'ya ulaşmak için önündeki yol açılmıştı. Matt'in onunla rekabet etmeyeceğini biliyordu. Fakat Matt'in verdiği söz benim içimde tuhaf bir his bırakmıştı. Bildiğim bir şey varsa o da Matt'in kolay kolay bir söz vermediği ve verdiği sözleri de gerçekten ciddiye aldığıydı. Fakat bana kalırsa bu sözü tutmak Matt'in şimdiye dek üstlendiği en büyük zorluk olacaktı.

Dillon nerdeyse yerinde duramıyordu. "Artık gidebilir miyiz Bay Carter?"

Bay Carter elini kaldırıp gitmemizi işaret etti. Sonra aniden seslendi. "Bekleyin! Hepiniz sessiz olun." Gözlerini kapadı ve birkaç dakika öylece durdu. Tüylerim diken diken olmaya başlamıştı. Bay Carter bir Gerçeği Gören değildi, ama Arkarian ile birlikte farklı bir iletişim sistemi geliştirdikleri ortadaydı.

Sonunda gözlerini açtı. "Bu gece bir görev olacak."

"Küre mi?" diye sordu Matt. "Yoksa artık dönmüyor mu?"

"Hayır."

Tepeden tırnağa gerilmiştim. "Hangi yılda durmuş?"

Bay Carter başını kaldırıp bize baktı. Gözleri kocaman olmuştu. "Milattan önce 9596 yılında."

"Ne?!" diye haykırdı Dillon.

Matt düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. “Bu çok anlamsız. Tarih öncesi bir zamandan bahsediyoruz. O zamanda nasıl bir yerleşim yeri olabilir ki?”

Bay Carter’ın bakışlarından şüphe ve korku okunuyordu. “Orada bir tek yer olabilir: Atlantis.”

BÖLÜM 19

Matt

Arkarian'ı görmeliydim, hem de hemen. Ama okuldan sonra cezaya kalmam gerekiyordu. Cezaymış! Bay Trevale' in deyimiyle kırk dakika boyunca sessizce düşünme. Kendisi de karşımızda oturuyor ve ev ödevlerine not veriyordu. Dartemis ile onca zaman geçirdikten sonra, meditasyonun insanı ne kadar rahatlatıcı ve yenilendirici bir şey olabileceğini çok iyi öğrenmiştim. Eminim Dillon'a çok yardımcı olabilirdi. Buraya geldiğimizden beri eli ayağı durmuyor, sürekli bir yerlerini sallıyor, ayaklarını yere vuruyordu. Şimdi de parmaklarıyla sıranın üzerinde ritim tutuyordu.

Rochelle onun önündeki sırada oturuyordu. Arkasını dönüp Dillon'a baktı. "Bunu yapmak zorunda mısın? Sinirlerime dokunuyor!"

"Ama Roh, saçma sapan vakit kaybediyoruz burada."

"Bunu hepimiz biliyoruz Dillon. Ama sen de iyice işkenceye dönüştürmesen iyi olur."

Bir an için Rochelle için üzüldüm. Burada benim yüzümden kalmıştı. Ben Dillon'ın sadakatini sınamasını istediğim için. Bu sınama işinin onu ne kadar rahatsız ettiğini açık açık belirttiği halde ısrar etmiştim. Ve şimdi haksız

yere cezalandırılıyordu. *Üzgünüm!* Bu tek düşünce kafamın içinden çıkıp ona doğru fırladı.

Bir süre için hiçbir tepki vermedi. Beni duyup duymadığından emin değildim. Ne dönüp bir şey söyledi ne de karşılığında bir düşünce gönderdi. Fakat kafamın içinden kendiliğinden çıkıveren bu düşünce onu etkilemişti. Gözlerinden anlayabiliyordum. Bana baktı. Bakışlarında ufak bir pırıltı belirdi ve sonra hemen kafasını çevirdi.

Bay Trevale sınıfın ucunda abartılı bir şekilde gerindi, saatine bakar gibi yaptı ve bize döndü. "Vakit tamam. Artık gidebilirsiniz."

Sonunda derin bir nefes alarak sıraları gacırcı gucur ittik, çantalarımızı kaptık ve hızla ayağa kalktık. Bay Trevale bizi son kez uyardıktan bırakmayacaktı. "Bir daha böyle bir şey yaptığınızı duymayayım, çocuklar. Artık çıkabilirsiniz. Eminim sizin de okuldan sonra cezaya kalmak yerine yapmak istediğiniz daha eğlenceli şeyler vardır."

Dışarı çıkmamız biraz uzun sürdü. Daha okul binasından uzaklaşmamıştık ki Dillon baklayı ağzındaki çıkardı. "Ethan ve Neriah'nın bugün nerede çalıştığını bileneğiniz varmı?" Saatine baktı. "Geç kalmış olabilir miyim?"

Rochelle kafasını salladı.

"Arkarian'ın yerindeler," dedim. "Fakat özel odada çalışıyorlar. Ziyaretçi yok. Ayrıca orada güvende oldukları için artık Rochelle'in de gitmesine gerek yok."

"Tamam o zaman," diye mırıldandı Dillon, ama belli ki daha fazlasını öğrenmek istiyordu. "Peki Neriah şimdi

nerede yaşıyor? Evleri yıkıldı. Başka bir yerde kalıyor olmalı.”

Bunu duymaktan hoşlanmayacaktı, ama söylemenin başka yolu yoktu. “Şey... Neriah... Isabel ile kalıyor.”

“Öyle mi?” Bir saniye sonra kafasına dank etti. “Bir dakika... Bu seninle kaldığı anlamına geliyor!”

“Evet, öyle. Arkarian onun için en güvenli yerin bizim ev olduğuna karar verdi.”

“Yani senin yanında mı? Aman ne hoş bir tesadüf!”

“Jimmy de bizim evde. Herhangi bir sorun çıkması ihtimaline karşı.”

“Daha iyisini planlayamazdın, değil mi?”

Sinirlerim tepeme çıkıyordu. Onu gömleğinden yakalayıp kendime çektim. Burun buruna geldik. “Ben bir söz verdim, değil mi? Senin tek yapman gereken şey bunu unutmamak.”

Rochelle aramıza girip bizi ayırdı. “Yeter artık! Başımızı yine derde sokmak mı istiyorsunuz?”

İkimiz de geri çekildik. Rochelle yürümeye başladı. “Ben gidiyorum artık.”

Koşar adımlarla ön kapıya doğru gitti. Bay Trevalle okuldan çıktı ve otoparka giden kestirme yola girdi. Bizi görünce durup kaşlarını çatı. “Her şey yolunda mı, çocuklar?”

Yürümeye başlamamız için bu kadarı yetmişti. Farklı yönlerde doğu ayrıldık. Dillon koşarak Rochelle’e yetişti. Ben de doğruca arka kapıya yöneldim. Arkarian’ı görmek istiyordum. Zaten yeterince geç olmuştu. Okulun bahçesi

bomboştu. Yürürken bugün nasıl bu kadar galeyana geldiğimi düşündüm. Sabahleyin kontrolümü tamamen kaybetmiştim. Ve birkaç dakika önce neredeyse gene kaybediyordum. Bana neler oluyordu? Bunun yanıtını bulmam uzun sürmedi. Lorian'ın adil ve tarafsız bir lider olmak için neden kendini erkeklere ve kadınlara özgü duygulardan arındırdığını artık anlayabiliyordum. Gerçi ben asla o kadar ileri gitmezdim! Yine de Lorian'ın bu davranışı oldukça mantıklıydı. İnsan kalbi garip bir şeydi. Aynı zamanda hafife alınmayacak bir zaaf kaynağıydı.

Arkarian'ın yerine açılan gizli geçitten geçer geçmez kapı ardından kapandı. İçeride tuhaf bir telaş olduğunu seziyordum. Gerginlik, koridorda yürürken bile hissediliyordu.

"İyi ki geldin," dedi Arkarian beni görünce. "Şuna bir baksana."

Kürenin üzerinde muhteşem bir manzara vardı. İçinde sıra dışı şekillerde yapıların olduğu antik bir şehir görünüyordu. Binaların birçoğu beyaz taştan yapılmış, kırmızı ve altın rengi şeritlerle süslenmişti. Hepsi çok yüksekti, birçok kattan oluşuyordu. Önlerinde uzun, yuvarlak sütunlar yükseliyordu. Arkarian küreyi bir kez çevirdi. Bu kez şehri daha geniş bir açıdan görmeye başladık. Kaldırım taşıyla döşenmiş sokaklar renkli camlarla süslenmişti. Kristal avizeler güneşin altında parılıyordu. Aşağıda, okyanus suyunun içinde hafifçe dalgalandığı bir kanal, şehri tam ortadan ikiye bölüyordu. Kanalda ilerleyen gemilere ve kanolara bakılacak olursa burası hem ticaret hem de su

sporları için kullanılıyordu. Her yerde insanlar vardı. Uzun tunikler giymişlerdi ve kafalarında baş örtüsüne benzeyen şapkalar vardı. Arkarian küreyi bir kez daha çevirdi. Bu kez görüntü muazzam bir yapının üzerine odaklandı. Burası diğer yapılardan çok daha yüksekti ve önünde beyaz mermerden kocaman sütunlar duruyordu.

Arkarian açıklamaya başladı. “İşte gitmeniz gereken tapınak orası. Oradaki yeraltı mezarının içinde tıpkı bizdekine benzeyen bir küre var. Tek farkı, avucunuzun içine sığacak kadar küçük olması.” Arkarian konuşmaya devam etmeden önce dikkatlice dinleyip dinlemediğine baktı. “O küreyi koruyacaksınız. Şehirle beraber okyanusun dibine battığından emin olacaksınız. Beni anladın mı Matt?”

“Bu küre neden bu kadar önemli?”

“Aslında bizdeki küreyle aynı işlevi görüyor. Fakat bizdeki geçmişe doğru uzanırken, Atlantis’in küresi geleceğe gidiyor.”

Şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedim. “Yani... yani şimdi sen diyorsun ki...”

“Bu küre, Atlantis’te yaşayan insanların icat ettikleri en gelişmiş ve en son teknolojiydi. Ondan sonra depremler ve tsunamiler adayı yok etti. Küreyi yalnızca deneme aşamasındayken bir kez kullanabilmişlerdi. Bu yüzden çalıştığını biliyoruz. Şimdi Lathenia onu ele geçirmek istiyor.”

“Biraz kafam karıştığı için kusura bakma, ama eğer gelecek henüz gerçekleşmediyse Lathenia’nın geleceğe gitmesinin ne faydası olacak ki?”

“Nihai savaşın olacağı zaman gittikçe yaklaşıyor. Hatta öyle yakın ki...” Arkarian duraksadı. Bakışlarındaki endişe tüylerini diken diken ediyordu. “Öyle yakın ki bunu kabul etmeye bile hazır değiliz. Lathenia bu küre sayesinde sadece geleceği görmekle kalmayacak, aynı zamanda ona ulaşabilecek de.”

“Böylece Lathenia savaşın gerçekleştiği anı görüntüleyebilecek ve nasıl geliştiğini, ne gibi taktikler izlendiğini görebilecek. Gerçek savaş başladığı zaman da gördüğü bu şeylere göre düzenlediği savunma metotlarıyla bizi şaşırtacak. Yani Lathenia savaşın sonunu değiştirebilir Arkarian. Her şeyiyle birlikte değiştirebilir.”

“Bilmen gereken başka şeyler de var Matt. Kürenin adıyla beraber suların altına gömülmesini gerektiren başka nedenler var. Bu konu hakkında ne kadar şey biliyorsun, sana ne kadar anlatıldı bilmiyorum. Bu yüzden ben yine de açıklayayım.”

“Seni dinliyorum Arkarian.”

“Atlantis’te yaşayanlar çok gelişmiş bir toplumdur. Medeniyetleri, yaşadıkları zamanın çok ötesindeydi. Hatta bizim zamanımızdan da öte. Onların o devirde icat ettiği teknolojiyi bugün biz hâlâ geliştirebilmiş değiliz.”

“Bu yüzden mi antik şehirdeki o makinelerin gizli kalması gerekiyor?”

“Evet, doğru. Henüz onları ortaya çıkarmanın zamanı değil. Yeryüzü, gezegenimiz buna hazır değil. Doğal dengemizi korumak, bunun olmamasına bağlı. Böyle bir güce

hiçbir ulus tek başına erişmemeli. Henüz değil. Daha uzun bir süre de olmamalı. Ve tabi, Atlantis'in küresi o güne kadar icat edilen en büyük teknolojik aletti. Atlantis suların altına gömüldüğü zaman o da kayboldu.”

“Peki ama biz bu küreyi korumayı nasıl başaracağız?”

Arkarian elinin altındaki küreyi bir kez çevirdi. Görüntü yine biraz önceki muhteşem şehre geri döndü. Fakat bu kez şehir harap vaziyeteydi. Her yerden dumanlar yükseliyordu. Küllerden ve isten hiçbir şey doğru dürüst görünmüyordu. Bu ölümcül toz bulutunun altında insanlar dehşet içinde sağa sola koşturuyor, içinde yığın yığın eşyaların olduğu el arabalarını çekmeye çalışıyorlardı. Hayvanlar da telaş içinde kaçışıyordu. Filler, önlerinden kaçamayanları ezip geçiyordu. Toprağın altından bir uğultu yükseldi ve yer sallanmaya başladı. İnsanlar çılgık çılgıla birbirlerine sokuldular. Bazıları ellerini havaya açmış, dua ediyordu. Bazılarıysa onları kenara iterek hızla koşuyor, telaş içinde şehri terk etmeye çalışıyordu. İnsanların birçoğu uzakta görünen dağın eteklerine doğru yollara dökülmüşlerdi.

“Son üç gün boyunca büyük bir karmaşa yaşandı. Fakat bugün, yani Lathenia'nın zaman dilimine kanal açtığı gün Atlantis okyanusun dibine batacak. Şuraya bak.” Arkarian bir tepeyi işaret etti. Yanardağın biri patlamıştı. Lavlar ve ateşler yanardağın ağzından dışarı sel gibi akıyordu. “Önce tapınağa gideceksiniz ve kürenin şehirle beraber battığından emin olacaksınız. Sonra acele etmeniz gerekecek. Su, sizi de okyanusun içine çekmeden oradan kaçmalısınız.

Unutma, tek yapmanız gereken adımı seslenmek. Ben burada olacağım. Bütün görevi baştan sona küreden takip edeceğim. Adımı seslendiğiniz anda sizi duyarım. Düzen'in bu görev için oraya iki asker göndereceğini tespit ettim. Bunlardan biri Lathenia'nın kendisi olacak."

"Harika."

"Diğerinin kim olduğunu bilmiyorum. Çok yetenekli bir kız olduğunu düşünüyoruz. Bu asker her kimse, ardından iz bırakmadan ilerliyor ve kimliği ortaya çıkartılamıyor. Bu nedenle yanına iki kişi almanı öneririm."

Yanıma kimleri almamın en iyisi olacağını düşünmeye başladım. Fakat karar verme konusunda hâlâ çok yeniydim. "Sen olsan kimleri alırdın?"

"Bu görevin ne kadar kritik olduğu ve gideceğiniz yerin, büyük bir karmaşanın pençesinde kıvranan çok gelişmiş bir topluluk olduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak, bana kalırsa ideal ekip, senden, bir kızdan ve bir erkekten oluşmalıdır. Her ikisinin de Gerçeği Görme gücü ve kanatlarını kullanma yetenekleri olmalıdır. Seninle o ikisinden biri Lathenia ve askerini zapt ederken diğeri de küreyi koruyacaktır."

Hemen düşünmeye başladım. Tek tek herkesi ve sahip oldukları güçleri kafamdan geçirdim. Ethan'ın kanatları vardı, ama bir Gerçeği Gören değildi. Bay Carter'da bu iki güç de yoktu. Jimmy ve Shaun'un kanatları vardı, ama Gerçeği Gören değildi. Kızlara gelince... Neriah güçlerini daha yeni kazanmaya başlamıştı ve bu güçlerin ne olduğunu

henüz bilmiyordum bile. Hayır, O hazır değildi. Ne Rochelle'in ne de Isabel'in kanatları vardı. "Eğer yanıma seni alamıyorsam Arkarian, o zaman üzümlere belirteyim ki bu özelliklere uyan başka kimse yok."

"Ethan bir Gerçeği Gören değil, ama kanatları var. Ayrıca illüzyon yeteneği Atlantis'te büyük avantaj sağlayabilir."

"Tamam. O zaman Ethan gelecek. Peki ya kız kim olacak?"

Arkamdan ayak sesleri duydum. Geri döndüm.

"Henüz kanatlarım yok, ama ben bir Gerçeği Görenim."

Gelen Rochelle'di. Onu Arkarian çağırması olmalıydı. Anlaşılan ekibin bir parçası olacağından haberi vardı.

Yine bir ayak sesi duydum. Bu kez Ethan girdi içeri. "Hey, nereye gidiyoruz bakalım?"

"Atlantis'e," diye karşılık verdim. "Daha doğrusu Atlantis'in yok olduğu güne."

BÖLÜM 20

Rochelle

Hepimiz peş peşe Kale'deki bir odaya indik. İlk önce Matt gelmişti. Benden hemen sonra da Ethan göründü. Etrafıma bakıp odayı incelemeye başladım. Kale'nin bizim için seçtiği odaların her zaman bir anlamı olurdu ve ben bu anlamın ne olduğunu hep merak ederdim. Bu kez karanlık bir odadaydık. Her yerde gölgeler vardı. İçerisi nemliydi ve havada ağır bir koku vardı.

“Şuna bakın,” dedi Ethan.

Duvarın üzerinde bir şeyler kıpırdıyordu. Bu, bir çeşit sarmaşıktı ve hızla büyüyordu. Dalların uçları bir anda duvarı ve tavanı kaplayıverdi. Bitki birkaç saniye içinde öyle bir gelişti ki tepemize kocaman üzüm taneleri düşmeye başladı.

“Bu oda gerçekten çok ürkütücü,” dedi Ethan.

Matt de öyle düşünüyordu. “Hadi buradan çıkalım ve yeni kimliklerimize bürünelim.”

Matt'in önderliğinde, her adımımızla altımızda kaybolan basamakları çıktık ve giysi odasına geldik. Daha önceki kıyafet odalarında çok daha çeşitli şey olurdu. Burada ise oldukça az giysi vardı. Benim üzerimde sarı bir pantolon

ve onunla aynı renkte uzun bir tunik belirdi. Her ikisi de ipek kumaştan yapılmıştı. Belimde, kabul edilme törenimde giydiğime benzeyen altın bir kemer vardı. Saçımın rengi yine siyahtı, ama normalde olduğundan çok daha uzundu. Örölmüştü ve neredeyse diz kapaklarıma kadar geliyordu. Etrafımdaki aynalardan birine baktım. Yüzüm de farklı görünüyordu. Normalde olduğundan daha ovaldi.

Matt ve Ethan'ın da üzerinde benzer bir pantolon ve tunik vardı. Fakat onlarınki beyazdı. Matt'in saçları kısaydı ve hafif kızıla çalıyordu. Ethan'ınki ise koyu renk ve gürdü. Ve elbette görünüşümüz değişmiş olsa da gözlerimiz aynı kalmıştı. Ethan beni görünce gözlerini üzerimden alamadı. Bunu fark eden Matt yavaşça başını iki yana salladı.

Bu tavırları beni gerçekten kızdırıyordu. "Bizim ilişkimizin acıyla sonuçlanmış olması her ilişkinin böyle biteceği anlamına gelmiyor," dedim. "Yaptığım şey için daha kaç kere özür dilemem gerekiyor?"

Matt karşılık vermek için ağzını açtı, ama konuşmasına izin vermedim. "Bak, bundan sonra olacakları ya da kaçımızın ne kadar ömrü kaldığını kim biliyor?"

Hiçbir şey anlamıyormuş gibi yüzüme baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Aslında buna hiç niyetim yoktu, ama içimdeki korkular bir anda su yüzüne çıkıverdi. "Hadi ama... Kehanet'te ne yazdığını hepimiz biliyoruz, öyle değil mi?"

"Yani?.. Anlamıyorum."

"Kulak verin! Son iki savaşı hem felaket hem de huzur doğuracak..." diye hatırlatmaya başladım.

Ethan devam etti. "Şüphelerin ortasından teki sıyrılacak. Diğeri kötülüğün tohumu..."

"Eee?.." diye sordu Matt.

"Biri zafer kazanırken diğeri ölüme kavuşacak," diyerek bitirdim.

"Sen de bu son kısmın seni ima ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Kabul edilme törenimde bana giymem için bir tunik verdiler." Belimdeki kemeri gösterdim. "Mor bir tunik ve üzerine de aynı bunun gibi altın bir kemer."

"Rochelle, neden bahsettiğini gerçekten hiç anlamıyorum."

Ethan açıkladı. "Mor, şehitlerin rengidir. Yani savaşta hayatlarını feda edenlerin."

Matt bana uzun zamandan sonra ilk kez, kızgınlık veya nefret taşımayan gözlerle bakıyordu. "Rochelle, sen ölmeyeceksin. Bunu aklından dahi geçirme."

Bunlar yalnızca sözlerdi ve bana hiç umut vermiyordu. "Nereden biliyorsun? Geleceği görebilir misin ki?"

Matt yanıtı bilemiyordu. Bir an için tereddüt etti. Alt çenesini huzursuzca sağa sola kıpırdattı. "Elbetti ki göremem ve Mahkeme Heyeti de göremez. Lorian'ın bile öyle bir gücü yok."

Matt'in yanıtı beni biraz da rahatlatmıştı. Söyleyeceklerimi Ethan'ın duymasını istemediğim için düşüncelerimle

yalnızca Matt'e ulaştım. *Ethan benimle ilgilenmiyor. Dolayısıyla onun kalbini kıracağım ya da ona kötü bir şey yapacağım diye endişelenmene gerek yok. Ama eğer Ethan'ın... senin ve benim en azından iyi arkadaş olabilmemiz için bir şans varsa, lütfen bu şans elimden alma.*

Duvarlardan birinde bir kapı açıldı. Anlaşılan burada çok uzun kalmıştık. Matt yanıt vermedi. Bunu, en azından isteğimi düşünceğini gösteren bir işaret olarak görmeye karar verdim.

Kapıdan çıktık ve birbirini ardına kaybolan merdivenleri hızla tırmanmaya başladık. Birçok kat çıktıktan sonra nihayet gelmemiz gereken yere ulaşmıştık. Karşımızdaki duvarda hemen bir yarık açıldı. Üçümüz de yarığın ucuna kadar yürüdük ve şaşkın gözlerle aşağıdaki manzaraya baktık. Oldukça yüksek bir yerden düşecektik. Kendimizi aşağıdaki kargaşanın tam içinde bulacaktık. Gök gürüldedikçe aşağıdaki sokaklar da sarsılıyor, rüzgâr olağanüstü bir hızla eserek binaları yerle bir ediyordu. İnsanlar ve hayvanlar telaş içinde çılgılık çılgılığa koşturuyor, ilerdeki dağlara kaçmaya çalışıyorlardı. Fakat dağın etekleri o kadar uzaktaydı ki sisin ve kara bulutların ardında gözükmüyordu bile. Atlayacağımız yerin hemen yakınında bir binanın çöktüğünü gördük. Mermer parçaları, taşlar, tuğlalar üst üste yığıldıktan sonra yeryüzünün üzerinde açılan kocaman bir yarığın içine gömülüverdiler. En kötüsü de bu yarıktan yeryüzüne yükselen okyanus sularıydı. Bir patlama daha oldu ve sokağın yarısı denizin altında kayboluverdi. Bir zebra, sokağın en ucunda köşeye sıkışmış, duruyordu.

Matt ve Ethan'ın birbirlerine baktığını hissettim. Başımı onlara doğru çevirdim. Gözleri sanki bomboş bakıyordu. İkisi de umutsuzluğa kapılıyordu. Matt daha önce toparlandı. "Arkarian, elinden geldiğince tapınağa yakın bir yere iniş yapmamızı sağlayacaktır. Böylece o sokakların içinden geçmek zorunda kalmayız."

Ethan başını salladı. "Ayrıca, küreden sürekli bizi izliyor olacak."

"Tek yapmamız gereken adını sesle..."

"Burada oyalanarak kendimizi daha da germenin anlamı yok. Nasıl yapıldığını biliyoruz. Hadi artık atlayalım. Tek dikkat etmemiz gereken birbirimize yakın düşmeye çalışmak. Şehrin farklı yerlerine inmeyi göze alamayız."

Üç deyince hep beraber atladık... Üzerine düştüğümüz taşlar, ayaklarımızın altında şiddetle sallanıyordu.

"Koşun!" diye bağırdı Matt. "Bu taraftan!"

Merdivenler, peşinde olduğumuz kürenin bulunduğu tapınağa çıkıyordu. Düşmemek için birbirimize yardım ederek tırmanmaya başladık.

"Dikkat edin!" diye bağırdığını duyduk Ethan'ın.

Yukarıdaki büyük mermer sütunlardan biri yıkılmak üzereydi. Hızla koşmaya başladık. Sütun parçalanıyordu. Üstümüze kocaman mermer parçaları yağarken biz hızla koşmaya devam ettik. Taşlar sağımıza solumuza düşüyor, etrafımızda tuzla buz oluyordu.

"İçeri girmemiz gerek!" diye bağırdı Matt.

Fakat tapınağın önünde başka bir patlama daha oldu ve her yeri büyük bir şiddetle sarstı. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Alev alev yanan bir gaz bulutu, tapınağa çıkan merdivenleri hızla tırmanıyordu. Kendimizi yere atıp sürüne sürüne içeriye kaçmamız için yalnızca birkaç saniyemiz vardı. Alevler artık arkamızdaki sütunları da yerle bir etmişti. Sıvı altın gibi, önlerine çıkan ne varsa beraberinde sürükleyerek üstümüze geliyorlardı.

Matt hemen ayağa fırladı. "Çabuk! Bu taraftan!"

Peşinden koşmaya başladık. En azından Matt yolu biliyordu. Arkarian hepimizi görev yerimizle ilgili olarak bilgilendirmişti, ama şimdi bu kargaşanın içinde her şey farklı gözüküyordu. Birkaç kat aşağı inmemiz gerektiğini biliyorduk. Matt'i izlemeye devam ettik. Fakat koridorların içi dumandan, külden ve gazdan geçilmiyordu. Nefes almakta güçlük çekiyordum. Gözlerim de yanıyordu.

"Beni takip edin!" diye bağırdıktan sonra ilerideki köşeyi döndü.

İkinci bir patlamayla yanımızdaki duvarlar zangırdamaya başladı. Bir tanesi çatlamıştı, diğeriye anında çöktü. Ethan ve ben var gücümüzle koşup üstümüze düşmekte olan kocaman mermerden son anda kurtulduk. Bu kez tozdan ve dumandan artık göz gözü görmüyordu.

"Buraya gelin!" diye bağırdı Matt. Aşağı inen merdivenleri bulmuştu.

Merdivenlerin sonuna gelince karşımıza kapalı bir kapı çıktı. Matt elini kapının üzerinde gezdirip kilidin yerini anlamaya çalıştı.

“Harika,” dedi Ethan bakışlarını bana çevirerek. O sırada ellerimdeki gücü ve o gücü kullanıp kullanamayacağımı düşünüyor olmalıydı. Kullanabilecektim. Başka bedenlere girmiş olsak da ruhlarımız bizimle buradaydı. Bu da buraya kendi gözlerimizle ve tabi ki sahip olduğumuz güçlerle birlikte geldiğimiz anlamına geliyordu.

Eldivenlerimi çıkardım. “Kenara çekilin.”

Ethan ve Matt bana yol verdiler. Ellerimi kapının üzerine koydum. Kapı, kafamın içinde tam olarak tanımlayamadığım bir çeşit metalden yapılmıştı. Sanki öyle bir madde şimdiye kadar bizim dünyamızda hiç var olmamıştı. Atlantis’te yaşayanlar sanki onu geldikleri başka bir dünyadan buraya getirmişlerdi. Bakıra veya pirince benzer bazı özellikler taşıyordu, ama her iki karışımdan da daha güçlüydü. Kapının kendisi bile en az otuz santim kalınlığındaydı.

Ellerimi kapının üzerinde biraz gezdirdikten sonra bir yerinde hafif bir boşluk hissettim. “İşte burası.”

Geri çekildim. Matt kilidin önünde durdu ve gözlerini kapadı. Aklından yalnızca bir tek düşünce geçti. Açıl. Hafif bir tıkırtı duyuldu ve kapı sessizce ardına kadar açıldı.

İçerisi bir hapisane hücreesine benziyordu. Hiç pencere yoktu ve duvarlar da kapıyı oluşturan tuhaf metal maddeden yapılmıştı. Yerler mermerdi. Odanın ortasında, içerideki tek eşya duruyordu. Beyaz bir kayanın üzerinde camdan bir kutu. Işık direk camın içine vuruyordu bir avuç büyüklüğünde altın bir küreyi aydınlatıyordu.

Biraz daha yaklaşıncı kürenin havada asılı durduğunu ve yavaşça döndüğünü gördük. “İnanılmaz!” Yer çekimine meydan okumanın mümkün olabileceğine bu şekilde şahit olmak nefes kesiciydi.

Yeraltı mezarının kapısı bir anda kapandı. İrkildim. Bu his çok geçmeden yerini gerçek bir korkuya bıraktı. Lathenia yanımdaydı. Arkarian’ın söylediği gibi yanında benim yaşlarımda bir kız daha vardı. Lathenia başka bir beden kullanma zahmetine bile girmemişti, ama diğer kızın kimliğini çok sağlam bir şekilde gizlemişlerdi. Üzerindeki tunik bizim giydiklerimize benziyordu. Fakat onunki siyahtı. Başı ve yüzü, yalnızca gözleri açıkta kalacak şekilde, bir örtüyle kapatılmıştı. Herhangi biri olabilirdi. Hatta okuldan tanıdığım biri bile olabilirdi. Fakat kim olduğunu anlamaya uğraşmayacaktım. Bunun hiçbir faydası yoktu. Ayrıca Arkarian beni, kendi kimliğimi açığa çıkarmamam konusunda ısrarla uyarmıştı.

“Buraya gelmenizın uzun sürmeyeceğini biliyordum,” dedi Lathenia, alaycı bir şekilde. “Nasıl oluyor, anlamıyorum. Zamanlar arasındaki kanalları ben kontrol ediyorum, ama siz nedense benden bir adım önce varıyorsunuz.”

“Çok basit,” dedi Ethan. “Biz senden daha başarılıyız.”

Lathenia’nın gözleri parladı. “Gerçekten mi? Bu kez ne kadar başarılı olacağınızı göreceğiz.”

Lathenia bir yandan konuşarak bizi oyalıyor, bir yandan da arkamıza doğru ilerlemeye çalışıyordu. Neyin peşinde olduğunu biliyordum. Bizim kim olduğumuzu anlamaya

çalışıyordu. Kimliklerimizi belirlemek için zaman kazanmak istiyordu. Bir sonraki cümlesi şüphelerimi haklı çıkardı.

“Evet, bakalım bugün aramızda kimler var?”

Gözlerimi hemen başka tarafa çevirip küreye odaklanmaya çalıştım. Fakat bu davranışım Ölümsüz’ün gözünden kaçmamıştı. Yanıma geldi ve uzun tırnaklarıyla çenemden tutup başımı yukarı kaldırdı. Kafamı hemen çektim, ama anlık bir bakış ona yetmişti. Dişlerini sıkıp yüzüme baktı.

“Marduke her yerde seni arıyordu. Seni gerçekten çok özledi. Öyle kaçıp gitmen hiç doğru değildi. Yaşamayı seviyorsan bazı şeyleri yapmaman gerekir güzelim. Benimle geleceksin. Seni ait olduğun yere geri götüreceğim.”

Matt öne çıkıp ikimizin arasında durdu. “O sana ait değil. Bu küre de öyle,” dedi. Lathenia’nın dikkatini üzerimden çekmeye çalışıyordu.

Lathenia’nın gözleri küreye çevrildi. Hiç düşünmeden elini kutuya geçirerek camı parçaladı. Fakat tam eline alacakken küre çılınca dönmeye başladı ve kaçıp uçuverdi.

Kürenin nereye uçtuğunu gören Lathenia’nın gözleri ateş gibi yandı. Ethan, eşyaları hareket ettirme gücünü kullanmıştı ve şimdi küreyi sıkıca elinde tutuyordu.

“O küreyi bana ver!” diye emretti Lathenia.

Matt düşünce yoluyla bana geri çekilmemi söyledi. Yavaşça bir adım geri çekildim, ama Lathenia’nın dikkatini çekmiştim. Gözlerini üzerime dikti ve bakışları bir kez

daha parlardı. Aldığım tek uyarı bu oldu. Parmaklarından rengârenk ışık dalgaları saçılmaya başladı. Odanın içinde uçuşan lazerler vücudumu delip geçiyordu. Oyuncak bir bebek gibi havaya uçup duvara yapıştım ve orada asılı kaldım.

“Ya bana küreyi verirsin ya da Rochelle Thallimar’ı iç organlarından başlayarak cayır cayır yakarım.” Bana döndü. “Şimdi Orta Dünya’nın hâkimi ben olduğuma göre öldüğün zaman ruhunu tam da istediğim yere koyacağım. Sonsuza kadar işkence göreceksin.”

Matt, onda görmeye hiç alışık olmadığım bir soğukkanlılıkla karşılık verdi. “Ben senin yerinde olsam böyle bir şeye kalkışmazdım.”

“Biraz daha açık konuş benimle.”

“Lorian, Rochelle’i öldürecek kişiyi lanetledi.”

“Lanetledi mi?”

“Bu çocuğa her kim zarar verir ve ölümüne neden olursa gün doğmadan taşla dönüşüp can verecek.”

Lathenia’nın gözlerinin içinde koyu mavi ışıklar parlardı. “Ağabeyim neden bir haini korumak istesin ki?”

Kollarımı, bacaklarımı hareket ettirmeye ve Lathenia’nın hapsinden kurtulmaya çalıştım, ama her hareket ettiğimde vücudumdaki acı artıyordu.

“Rochelle, Koruyucu için bir hain değil,” dedi Ethan.

Lathenia gözlerini kısarak Ethan’a baktı ve kim olduğunu anlamaya çalıştı. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Onu tanıyorum,” dedi. Ses tonunda öyle büyük bir ciddiyet ve güven vardı ki... Gözlerim bir anda yaşlarla doldu. Kendimi tutmaya çalıştım.

“Gerçekten tanıyor musun?” dedi Lathenia, alaycı bir ses tonuyla. “Ben tanıdığını sanmıyorum. *Daha dün gece* nerede olduğunu söyleyebilir misin bana?”

Ne yapmaya çalıştığını anlıyordum. Şüphe uyandırmak istiyordu. Ethan ve Matt birbirlerine baktıkça daha çok tereddüt etmeye başladılar.

“Ya,” dedi Lathenia, şimdiden zafer kazandığını düşünüyor gibiydi. “Kanıtlamamı ister misiniz?”

“Onu dinlemeyin!” diye bağırdım.

“Yalan söylüyorsun,” dedi Ethan, Lathenia’ya. “Elinde hiçbir kanıt yok.”

“Gerçekten yok mu? Öyleyse şuna bakın...”

Bir anda gözlerini sol tarafa çevirdi. Havada bir görüntü canlandı. Öyle gerçek görünüyordu ki sanki sahnede yaşananlar burada, odanın içinde, yanı başımızda gerçekleşiyordu. Görüntünün içinde ben de vardım. Marduke ile beraber... Üzerime doğru eğilmiş, benimle konuşuyordu. Genellikle konuşurken böyle yapardı ve bu hareketi dışarıdan bakıldığında şefkatli bir davranış olarak kolaylıkla yanlış yorumlanabilirdi. O sahneyi gayet net hatırlıyordum. O sırada Marduke’nin karşısına çıkmıştım ve Ethan’ın on yaşındaki ablasını onun öldürdüğünden şüphe ettiğimi söylemiştim. İşte o sırada Marduke beni böyle bir şey yapmadığına ikna etmeye çalışıyordu. Bütün ikna yeteneğini

kullanarak nazikçe yanağıma dokunuyordu. Bir saniye sonra onun elini kenara itecektim ve böylelikle Marduke ile aramızda korkunç bir mücadele başlamış olacaktı, ama Lathenia bu kısmını göstermedi.

Matt de, Ethan da bir anda şaşkına dönmüşler, boş boş bana bakıyorlardı.

Olan bitene karşı çıkmaya, onlara açıklamaya çalıştım, ama Lathenia üzerime elektrik göndermeye devam ediyordu.

Artık nerdeyse bilincimi kaybedecektim ki Lathenia saldırmayı bıraktı. Öksürükler içinde nefes almaya çalışarak yere düştüm.

Ethan ve Matt'in dikkatleri dağılmıştı. İşte tam o sırada Lathenia'ya eşlik eden kız saldırıya geçti. Bir hortum gibi hızla dönerek havada yükseldi ve odanın bir ucundan öbür ucuna sıçradı. Ethan'ı şaşırtarak böbreklerine bir tekme indirip onu yere serdi. Tekrar dönmeye başladı. Gözle takip edilmeyecek bir hızda dönüyordu. Artık sadece bulanık bir nokta haline gelmişti. Bir anda durdu ve Ethan'ın kafasına başka bir tekme attı. Sonra da beline bir kez daha vurdu. Üçüncü darbeye Ethan küreyi elinden düşürdü. Küre yerde yuvarlanmaya başladı.

"Çabuk!" diye bağırды Lathenia, uzun parmaklarıyla küreye doğru işaret ederek.

Sonunda gücüm geri gelmeye başladı. Ben de küreye uzandım, ama bacaklarım hâlâ yeterince güçlü değildi. Ayağa kalkamadım. Kız, kürenin olduğu yere benden önce

atladı. İkisinin de ona el sürmesine izin veremezdik. Bir kere ona dokundular mı, ortadan kaybolarak bu zaman dilimini anında terk edeceklerdi ve küre Lathenia'nın olacaktı.

Fakat Matt'in bir planı vardı. Odanın içinde bir fırtına estirmeye başladı. Küre, Lathenia'nın ve yanındaki kızın elinden havalandı. Bir süre havada süzöldükten sonra Matt'in ellerine düştü.

Göz açıp kapayıncaya kadar kız, Matt'in üzerine saldırdı. Fakat Matt onu üstünden kolaylıkla silkeledi. Kız yerde yuvarlanıp odanın bir ucundaki duvara çarptı ve allak bulak olmuş bir ifadeyle Matt'e baktı.

Ethan kendini toparlayıp ayağa kalkarken Matt küreyi ona fırlattı. "Sen bunu koru. Lathenia ile ben ilgilenirim."

Ben de sonunda ayağa kalkabildim. Matt bana döndü. "Kızı sen idare eder misin?"

"Evet. Artık iyiyim."

Bir dakika sonra kız, Ethan'ın üzerine atladı. O kadar hızlıydı ki hareketlerini seçmek neredeyse olanaksızdı. Birlikte yerde yuvarlanmaya başladılar. Küre ikisinin arasında duruyordu. Ellerimi üzerinde kullanma niyetiyle ona doğru koşmaya karar verdim, ama o benim düşüncelerimden bile daha hızlıydı. Ayağa kalktı ve kocaman, yuvarlak gözlerini üzerime dikti. Harekete geçmeye hazırdı. Tek şansım üzerime gelmesine izin vermektir. Her şey çok çabuk gerçekleşti. Bir saniye önce odanın öbür ucundayken bir saniye sonra suratımın tam dibinde duruyordu. Ellerinden

yakaladım ve elbisesinin kollarını yırtmaya başladım. Sonra bütün gücümle ellerimde toplanmış elektriği üzerine fırlattım. Kız çığlık çığlığa üzerimden çekildi.

Bütün bunlar olurken Lathenia ellerini Matt'e doğru kaldırmıştı. Parmaklarından çıkardığı enerjiyi onun üzerinde kullanmayı planlıyordu. Fakat tam tepemizde öyle gürültülü bir patlama oldu ki hepimiz başlarımızı yukarı kaldırdık. Parlak kırmızı duvarın birinde aniden bir yarık açıldı. Gittikçe daha çok genişliyordu. Oda da büyük bir gürültüyle yerin altına doğru kaymaya başlamıştı.

"Batıyoruz!" diye bağırdı kız. Diğerlerimiz de dengemi zi korumak için büyük bir mücadele veriyorduk.

Lathenia, Matt'i unuttu ve dikkatini Ethan'a çevirdi. Küre Ethan'ın elindeydi. Lathenia artık Ethan'ı istiyordu. Askerine dönüp fısıldadı. "Sular içeri dolmaya başlayınca bütün gücünle yukarı yüz ve orada beni bekle."

Lathenia su kelimesini kullanınca tüylerim diken diken oldu. Yukarıdan gelen başka bir patlama, odayı tamamen karanlığa gömdü. Ayağımızın altındaki mermer ikiye ayrılınca hep beraber yerin altına doğru batmaya başladık. Çok geçmeden okyanusun suyu içeri doldu. Birkaç saniye içinde odanın içi tamamen sularla kaplanmıştı. Hemen ardından bütün kâbuslarım gerçeğe döndü ve etrafımızdaki duvarlar da yıkıldı. Dev gibi dalgalar büyük bir şiddetle içeri giriyordu. Basınç dayanılamayacak kadar artmıştı. Kocaman metal ve mermer parçaları etrafımızda bir girdap oluşturmuş, dönerek batmaya devam ediyordu.

Kız, bacaklarını bütün gücüyle iterek yukarı doğru yüz-meye başladı. Benim tam altımda Lathenia, Ethan'ı yakalamış, beraberinde okyanusun dibine sürüklüyordu. Lathenia için sorun yoktu elbette. O herhangi bir ölümlüden daha uzun süre nefessiz kalabilirdi. Ethan'ı boğulana kadar suyun dibinde tutacak, sonra küreyi alacak ve sudan çıkıp kendi zamanına geri dönecekti.

Matt onların peşinden suya daldı, ama Lathenia çok hızlı hareket ediyordu. Bunun olduğuna inanamıyordum. O kadar derinden yukarı yüzebilmek şöyle dursun, Ethan'ın ciğerleri şimdi bile daha fazlasına dayanamazdı. Ve Lathenia onu daha da derine sürüklüyordu. Ben de nefessiz kalmak üzereydim, ama yine de peşlerinden daldım. Matt düşünceleriyle beni uyardı. *Hayır! Geri dön. Suyun yüzeyine çık.*

Yardım etmeliyim!

Yalnızca bir an için kafasını çevirip yüzüme baktı. *Güven bana! Şimdi geri dön ve Ethan'a suni teneffüs yapmaya hazır ol!*

Ayaklarımla suyu iterek olduğum yerde durdum. Suni teneffüs mü? Buraya benim yerime Isabel'i getirmeliydiler! Matt'in yüzerek uzaklaştığını gördüm. Gerçi suyun bu kadar dibindeyken görüş mesafem neredeyse sıfırdı, ama yine de Matt'in vücudunun şekil değiştirmeye başladığını fark edebiliyordum. Karanlık suyun içinde neler olduğunu görebilmek için gözlerimi kısıarak kendimi iyice zorladım. Bir an için galiba bir köpekbalığı gördüm. Köpekbalığı! Hızlı ve çevik hareketlerle karanlık sulara doğru yüzüp

gözden kayboldu. Ciğerlerim artık patlamak üzereydi. Bacaklarımı hızla iterek yukarı yüzmeye başladım.

Suyun yüzeyine çıkınca derin derin nefes aldım. Ne yazık ki aldığım hava, leş gibi kokan isten ve dumandan ibaretti. Gökyüzü dumandan görünmüyordu. Artık tam bir okyanusa dönüşmüş olan şehre dair tek iz, yer yer suyun yüzeyinde çıkıntı yapan taş veya kaya parçalarıydı. O adacıklardan birinin üzerinde Lathenia'nın askeri oturuyordu. Ondan oldukça uzakta duran bir kayaya doğru yüzmeye başladım.

Suyun içinden sürünerek çıktım ve bir zamanlar çok güzel olan bu şehirden geriye kalan son taş yığının üzerine yıkıldım. Gözlerimle suyun her tarafını taramaya başladım. Geçen her saniyenin Ethan'ın aleyhine işlediğini biliyordum.

Suyun altında bir hareketliliğin olduğuna dair ilk işaret yüzeye çıkan baloncuklardı. Fakat dalgaların arasından dışarı fırlayan kafa Lathenia'ya aitti. Anlaşılan kazanan Lathenia olmuştu. Uzakta duran askerini gördü ve güçlkle kolunu kaldırıp ona el salladı. Kolunun kan içinde olduğunu görünce kalbim sıkıştı. Kolundaki kan kime ait olabilirdi?

Matt ve Ethan hâlâ görünürlerde yoktu.

Lathenia suyun içinde kayboldu ve askerinin üzerinde durduğu kayada tekrar belirdi. Kız ayağa kalkıp ona yardım etmeye çalıştı. Tanrıça, vücudunun her yerinden yaralanmıştı. Aldığı yaralar o kadar ağır görünüyordu ki sanki... sanki bir köpekbalığının saldırısına uğramıştı!

Lathenia ve askeri bir anda ortadan kayboldular. Uzun bir süre boyunca yıkıntıların kenarlarına çarpan dalga seslerinden başka hiçbir ses duyulmadı. Orada öylece beklerken zaman geçmek bilmiyordu. Herhangi bir yaşam belirtisi görebilmek için gözlerimi gri dalgaların arasından ayırmadan geçirdiğim her dakika, içim daha büyük bir acıyla doluyordu.

Sonunda bir şeyler görüldü. Suyun yüzeyinde baloncuklar belirdi. Fakat gelen bir yunustu sadece. Bana bir şeyler anlatmak istiyor gibi, üzerinde durduğum taşlığa doğru yüzmeye başladı. İşte Ethan'ı o zaman gördüm. Yunusun sırtında baygın bir şekilde yatıyordu. Yunus, şekil değiştirip Matt'e dönüştü.

Yanına gidip Ethan'ı taşlığa çıkarmak için ona yardım ettim. Ethan'ı hemen sırtüstü yatırdık ve nefes borusunu, burun deliklerini tıkayan bir şey olup olmadığını kontrol ettik. Temiz görünüyordu. Hemen, geçen yıl okulda öğrendiğim gibi suni teneffüs yapmaya başladım. Dakikalar geçti. Bir şey olmadı. Paniklemeye başlıyordum.

Matt sürünerek yanımıza geldi. "Ben göğsüne bastırıyım."

İkimizin çabaları sayesinde Ethan sonunda öksürmeye başladı. Onu hemen yüzüstü çevirdim. Ağzından bol miktarda su çıktı. Nihayet kendine gelince doğruldu ve kayanın üzerine oturdu. Üçümüz, harap olmuş bir şekilde öylece durup bir süre etrafımızdaki korkunç yıkımı izledik. Kimsenin içinden, sessizliği bozacak bir şey söylemek gelmiyordu.

O sırada bir şeyi fark ettim. Lathenia'yı gördüğüm zaman küre onda değildi. Fakat görünürde Matt ve Ethan da küreyi almamıştı.

“Küre artık yok,” dedi Matt. “Okyanusun dibinde.”

Takip eden birkaç dakika boyunca hiç kimse bir şey söylemedi.

Neden sonra Matt, Arkarian'ın adını seslendi.

BÖLÜM 21

Matt

“Babam öfkeden deliye döndü.”

Arkarian’ın bu sözü beni gerçekten de şaşırtmıştı. İki-miz birer iskemle çekmiş, Arkarian’ın büyük salonunda oturuyorduk. Neyse ki arkamızdaki kürede herhangi bir hareket yoktu. Buraya Atlantis hakkında konuşmak için gelmiştim. Atlattığımız macera dolu son görev, kafamda bazı sorulara neden olmuştu. Bunların yanıtını almak istiyordum. Fakat şimdi Atlantis ile ilgili bütün düşünceler aklımdan uçup gitti. Lorian en son öfkелendiğinde yeryüzüne ateşten yağmurlar yağdırmış ve Anılanların güçlerini birkaç misline çıkarmıştı.

“Bu kez onu kızdıran şey ne?”

“Mahkeme Heyeti’nin üyeleri arasında giderek artan bir gerginlik var. Lorian bunu hissediyor ve bu hiç hoşuna gitmiyor.”

“Tabi, bu anlaşılır bir şey. Hain onlardan biri ve bu yüzden hepsi çok gergin.”

Arkarian hafifçe omuz silkti. “Bu konuda gerçek bir kanıt yok, Matt.”

Böyle düşünmesi saçmalıktı. İçimdeki şüpheler yavaş yavaş su yüzüne çıkıyordu ve elimde olmadan alaycı bir tavır sergiledim. “Hadi ama Arkarian! Lorian, anahtarı bahçede gömülü bulmadı mı? Hem de yalnızca heyet üyelerinin sahip olduğu güçle oluşturulabilecek bir kutuda?..”

Arkarian kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Bu doğru olabilir. Ama o güce sahip olan başkaları da var.”

Neriah’yı Lathenia’nın sarayından kurtarmaya gittimizden beri hainin kim olabileceği hakkında kendime göre bazı fikirler geliştirmiştım. Arkarian burada yanı başımda olduğu halde anlaşılan düşüncelerimiz aynı yolu izlemiyordu. Onun nereye varmak istediğini anlamıyordum. “Bana bu işte kendi babanın parmağı olduğunu düşündüğünü söyleme.”

Bir an bile tereddüt etmedi. “Hayır, demek istediğim o değil.”

“Yani sence Mahkeme Heyeti’ne komplo mu kurdular? Peki kim kurdu? Marduke mi?”

Arkarian tekrar omuz silkti ve başını öne eğdi. “Ben sadece hainin heyetten biri olabileceğine inanmak istemiyorum. Geçen yüz yıllar içinde her birini çok yakından tanıdım, onlara kendimi çok yakın hissettim...”

“Evet, ama Kral Richard’ı yalnızca bir senedir tanıyor-sun,” diye hatırlattım.

“Ve o süre içinde Kral Richard’ı gayet iyi tanıdım Matt.”

“Arkarian, bu kadar saf olma. İkimiz de hainin kim olduğunu çok iyi biliyoruz.” Düşüncelerimle ona Lathenia’nın

sarayında bizi şaşkına çeviren manzarayı hatırlattım. O manzarayla karşılaşalı çok olmamıştı. Kral Richard düşmanımızın ta kendisiyle kol kola yürüyordu.

Arkarian'a özgü o sakin ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Veridian bu kralı asırlarca bekledi. Onun bir hain olabileceğine inanamıyorum."

O kadar soğukkanlı, o kadar sadık görünüyordu ki! Burnunun ucundakini görmekten aciz miydi? "Bazen arzu ettiğimiz şeyler rüyalar kadar aldatıcı ve gerçeklerden de bir o kadar uzak olabilir, Arkarian."

"İyi ama Matt, hiçbir umudumuz kalmazsa halimiz ne olur?"

Aldırış etmedim, ama o devam etti. "Dünyalar o kadar büyük gizemlerle dolu ki eğer umutlarımıza yüz çevirirsek, hayal etmekten ve göremediğimiz şeylere inanmaktan vazgeçersek o zaman yaşadığımız hayatın bütün renkleri yok olur."

"Peki o zaman Kral Richard'ın Lathenia'nın sarayında olmasını nasıl açıklıyorsun?"

"Lorian'ın Neriah'yı kurtarmak için oraya gideceğimizden haberi vardı. Belki de işimizi kolaylaştırmak adına Lathenia'nın dikkatini dağıtması için Richard'ı o göndermiştir."

"Bu doğruysa itiraf etmeliyim ki saygıdeğer kralımız görevini çok ciddiye almış! Kol kola Lathenia'nın *yatak odasına* girmediler mi?"

Arkarian verecek yanıt bulamıyordu. "Bildiğim tek şey, Matt, şimdilik gördüklerimizi kendimize saklamamız gerektiği."

“Peki, ama neden? Eğer içlerindeki hain, Kral Richard ise bunu herkese söylemeliyiz. Hem de hemen!”

“Peki, ya onu suçlamakla hata ediyorsak, o zaman gerçek hain yine serbestçe ortalıkta dolaşabilir. Bu da yetmezmiş gibi bir de kralımızı mahvetmiş oluruz.”

İçimden gelmese de ikna oldum. En azından kısa bir süre için. “Pekâlâ. Ama Dillon ve Neriah da oradaydılar ve Kral Richard’ı onlar da gördüler.”

“Sen bu konuda endişelenme. Ben onlarla konuşacağım. Senin yapman gereken tek şey anahtarı mümkün olduğunca emin bir yere saklamak. Bu aralar kendimizden başka kimseye güvenemeyiz.”

“Anahtar güvende, Arkarian. Antik şehre kimse ayak basmadığı sürece de öyle olacak.”

“Jimmy bu konuda elinden geleni yapıyor. Ama sonuçta o da bir insan.”

Bir süre kafamızda bu karamsar düşüncelerle sessizce oturduk.

İlk konuşan Arkarian oldu. “Babamı tek düşündüren şey hainin kim olduğu meselesi de değil.”

Lorian’ın başka ne gibi bir konuda endişelenebileceğini bilmiyordum. “Başka bir şey de mi var?”

“Koruyucu’nun bütün üyelerinin artık kabul edilme törenlerinin yapılması gerektiğini düşünüyor. Zor günler yaşıyoruz. Fakat hâlâ kabul edilmemiş iki kişi var.”

“Neriah mı?” diye sordum.

“Evet. Neriah ve Dillon.”

O sırada henüz benim de kabul edilme törenimin yapılmadığını hatırladım. Nedenini sormama gerek kalmadan Arkarian yanıt verdi. “Matt, Mahkeme Heyeti’nin sana armağan edebileceği daha üstün bir güç veya yetenek yok. Çünkü sen en üstün varlık tarafından yetiştirildin. Onun var olduğu dünyaya ayak basıp yeryüzüne geri dönene kadar yaşadığın her şey başlı başına bir törendi. Evrende kimse, senin Zamanın Bekçileri’nden biri olduğundan ve Kehanet’teki rolünden şüphe edemez.”

Arkarian’ın söylediklerini sindirmek hiç kolay değildi. Bahsettiği kişiler arasında beni hiç tanımayanlar bile vardı. Herkes nasıl bu kadar güveniyordu bana? Dikkatimi tekrar tören konusuna verdim. “Neriah ve Dillon’ın kabul edilme törenleri aynı anda mı yapılır?”

Arkarian yanıt vermek için bir süre bekledi. “Neriah’nın töreni gizli odalardan birinde yapılacak. Lorian ve heyet üyelerinin dışında yalnızca sen ve ben olacağız.”

“Her zaman böyle mi yapılır?”

Başını iki yana salladı. “Törenler insanların bir araya gelip o coşkulu anı paylaşmaları için yapılır.”

“O zaman Neriah’nın töreni neden gizli odada yapılacak?”

“Çünkü Neriah’nın... Onun durumu biraz özel.”

“Bunu elbette ben de biliyorum, ama asıl soruma yanıt vermiyorsun.”

“Bu yanıtın bir önemi yok... En azından şimdilik.”

Konuyu üsteleyip Arkarian'ın ağzından daha çok laf alabilirdim, ama yanıtı duymak istediğimden pek emin değildim. "Tamam, peki ne zaman gidiyoruz?"

"Bu gece. Eve gidince Neriah'yı detaylar hakkında bilgilendirirsin. Dillon da birkaç dakika sonra burada olacak. Ben de ona açıklarım."

Dillon gelmeden eve doğru yola çıktım. Aslından onu görmekten kaçındığım yoktu, ama şu aralar o kadar çok şeyle uğraşıyordum ki yalnız kalıp biraz kafamı dinlemek istedim.

Atlantis'in yok olup battığını gördüğümünden beri tam olarak kendime gelememiştim. Dışarıdaki soğuk havayı yüzümde hissedince üstümdeki sersemliği biraz olsun attım. Ceketime sarındım ve akşam serinliğinde yürümeye başladım.

Dağdan iniş yolunda akşam olup karanlık çöktü. Hâlâ karnım acıkmamıştı. Dün geceki görevden beri canım hiçbir şey yemek istemiyordu. Eve yaklaşırken mutfak penceresinden annemin pişirdiği yemeğin kokusunu duydum. Bu, açlığımı hissetmeme biraz olsun yardımcı oldu. Evdeki bütün odaların ışıkları yanıyordu. Isabel üst katta, odasındaydı. Artık odayı Neriah ile paylaşıyorlardı. Seslerini buradan bile duyabiliyordum. Koyu bir sohbete dalmışlardı. Annem alt kattan seslenerek yemeğin hazır olduğunu söyledi. Isabel ve Neriah'nın gölgeleri odadan çıkıp alt kata indi.

Isabel ile babalarımızın farklı olduğunu öğrendiğimden ve benim babamın... Nasıl söylesem, başka bir dünyadan

olduğunu öğrendiğimden beri kendimi, ailemden dışlanmış gibi hissediyordum. Isabel yolculuktan geri döndüğüm zaman değişmiş olacağımdan korktuğunu söylemişti bana. Aslında değişmemiştim, ama Isabel yine de tamamen yanılmamıştı. Hâlâ aynı insandım. Aynı etten, kemikten-dim. Hâlâ aynı korkularla, şüphelerle ve tecrübesizliklerle mücadele ediyordum. Fakat artık beni farklı kılan şeyler yapabiliyordum. Öğrendiğim şeyleri başkalarının önünde kullanmaktan hoşlanmıyordum. Özellikle de bir şeylere dönüşme yeteneğimi...

Jimmy ağır bir torbayı dışarı taşıyordu. Bahçede durduğumu gördü. "Annen seni merak ediyordu. Ona, çok uzaklara gitmediğini söyledim. Biraz bekle, şu çöpü atayım da eve birlikte girelim."

Jimmy'yi çok fazla sevdiğimi söyleyemezdim. Fakat Dartemis ile birlikte geçirdiğim sürenin sonunda ona artık biraz olsun alışabilmeyi öğrenmiştim; en azından bizim evdeki varlığına. Çöpü attıktan sonra koşarak verandaya geri döndü ve kapıyı açıp bekledi.

İçeri adımı attığım zaman Neriah ve Isabel de alt kata yeni iniyorlardı. Isabel gözlerini kısarak yüzüme baktı. "İyi misin Matt? Berbat görünüyorsun."

Jimmy arkamdan yaklaştı. "Biraz üşümüş, tatlım. Annenin güzel yemeklerinden bir tabak yesin, hiçbir şeyi kalmaz."

Jimmy ve Isabel aralarında konuşurken gözlerim Neriah'ya takıldı. Yine kalbim sıkışacak gibi oldu. Sanki kaburga

kemiklerim çelik bir halatla santim santim geriliyordu. Ayrıca öyle zor nefes alıyordum ki bizim hakkımızda doğru kararı vermiş olduğumu bir kez daha anladım.

Gözlerimiz bir an kesişti. Bakışları, tepeden tırnağa titrememe neden oldu. Acı çekiyordu, kafası karışmıştı ve öfkeliydi. Duygularının bu kadar güçlü olmasını beklemiyordum. “Neriah?..”

Tek kelime dahi etmeden kafasını iki yana salladı ve arkasını dönüp mutfığa gitti.

Akşam yemeğinde herkes gergindi. Yemeğin ortasında dayken biraz temiz hava almak için izin istedim ve arka verandaya çıktım. En alt basamağa oturdum ve buz gibi havayı içime çektim. Bir süre sonra annemle Jimmy’nin mutfakta dolaşmaya başladığını duydum. Yemek bitmişti. Bulaşıkları yıkamaya başlıyorlardı. Tam içeri girmeye karar vermiştim ki kapı gıcırdayarak açıldı. Kafamı kaldırdım. Karşımda Neriah duruyordu. Onu görünce yerimden kıpırdayamadım. Bakışları, aramızdaki buz gibi mesafeyi aşıyordu. Bir anda yanına gidip ona sarılmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum.

“Dillon’a bir söz verdiğini duyduğumu söylemek için geldim Matt. Söz vermişsin! Demek kararın bu kadar kesin!”

Şimdi eve girdiğimde neden bana öyle baktığını ve neden yemekte öyle tuhaf konuşmaların geçtiğini anlıyordum. “Neriah, açıklamama izin ver...”

“Açıklayabileceğini sanmıyorum Matt. Dillon gelip bunu söylediği zaman gerçekten çok kızdım. Nedenini bir

türlü anlayamadım. Ben senin de benim gibi hissettiğini, ama biraz zamana ihtiyacın olduğunu sanıyordum.” Başını salladı. “Ama şimdi her şeyi çok iyi anlıyorum. Neden bana karşı hiçbir şey hissetmediğini biliyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sen hâlâ Rochelle’i seviyorsun.”

“Ne?”

Elini kaldırıp ona daha fazla yaklaşmamam için beni durdurdu. “Dinle, buraya sana vaaz vermeye gelmedim. Kiminle olmak istediğin tamamen senin seçimin.”

“Beni yanlış anlamışsın Neriah. Ben Rochelle ile beraber olmak istemiyorum. Onunla aynı odada bulunmaktan bile hoşlanmıyorum.”

“Tamam işte. Rochelle’in varlığı seni hâlâ rahatsız ediyor. Rochelle ile olanların üzerinden bir sene geçmiş. Neden bunları aşıp hayatına devam edemiyorsun?”

Bir an için şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim. “Lanet olsun, nereden bileyim!”

“Acı çektiğin için göremiyorsun Matt. Kaçıp saklanmayı seçiyorsun. Ama geldiğimde de söylemeye çalıştığım gibi, seni anlıyorum. Ve bilmen gereken başka bir şey daha var: Kendini toparlaman ne kadar sürerse sürsün, bekleyeceğim.”

Arkasını döndü ve koşarak eve girdi.

Peşinden gitmek istedim. Hem de çok istedim. Onu koldan yakalayıp sıkıca sarılmak ve öylece kalmak... Ama

bu isteğe bütün gücümle karşı koydum. Ona aramızda herhangi bir şeyin olabileceğine dair umut vermem doğru olmazdı. Ona bu gece Atina'ya yapacağımız ziyaretten bahsetmeliydim ve tören için hazırlanmalıydık. Fakat şimdi bunun için hiç de uygun bir zaman değildi. Sanırım en doğrusu bu işi Isabel'e bırakmaktı.

BÖLÜM 22

Matt

Saatler ilerledikçe gece daha da tuhaf bir hal alıyordu. Neriah ile ilgili düşünceleri kafamdan atmaya çalışarak duş alıp yatağa girdim. Bir an önce uykuya dalmak ve Atina'daki şu tören meselesini atlatmak istiyordum.

Yatağın içinde dönüp durdum ve bir süre uyuyamadım. Çareyi, öğrendiğim meditasyon tekniklerinde aradım. Nefes alışverişlerim yavaşladı ve vücudum gevşemeye başladı. Artık tamamen sakinleşmiştim. Fakat o sırada karşımda bir imge belirdi. Bu, bana ait bir görüntü değildi ve benim kafamın içinde olmamalıydı. Yaklaşık bir dakika kadar neler olduğunu anlayamadım. Isabel'in gördüğü rüyadan bana yansıyan bir görüntüydü. Fakat rüya bitmek bilmiyordu. Sahneler, kafamın içinden geçen bir hızlı tren gibi birbiri ardına akın ediyordu. Kim bilir bu rüyaya Isabel nasıl tahammül ediyordur diye düşünürken aklıma korkunç bir şey geldi. Ya bu bir rüya değil de Isabel'in gördüğü imgelerden biriye?

Hemen yataktan çıkıp odasına gittim. Isabel eliyle kafasını tutmuş, kıvranıyordu. Neriah da uyanmış, Isabel'in

başucunda duruyordu. Korkudan kocaman açılmış gözleri karanlıkta parlıyordu.

“Sakin ol, Isabel iyi,” dedim ve yatağın diğer kenarına oturdum. İçimden *umarım iyidir* diye ekledim. Isabel daha önce de imgeler görmüştü, hem de birçok kere. Fakat hiçbirinde, onu bu kadar acı çekerken hatırlamıyordum.

Bütün Anılanların güçleri arttırıldığı için Isabel’in gördüğü imgelerin de yoğunluğu artmış olmalıydı. Yavaşça elimi omzuna koyarak onu sakinleştirmeye çalıştım. Isabel kaskatı kesilip yatakta doğruldu ve parmaklarıyla sıkıca kolumu tuttu. “*Matt!*”

“Buradayım,” dedim, onu telaşlandırmamak için soğukkanlı görünmeye çalışarak. Bana yansıyan görüntüler de henüz yeni yeni kaybolmaya başlamıştı. Bunun, Isabel’in gördüğü imgenin de artık bitmiş olduğu anlamına gelmesini ümit ediyordum. “Geçti artık, sakin ol.”

“Ben... ben şey gördüm...” Nefes almaya çalıştı. Bakışları dehşet içindeydi.

Saçlarını yavaşça alnının arkasına ittim. “Sakin ol. Önce biraz nefes al.”

Başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun.”

“Biraz sakinleşirsen anlatabilirsin.”

Derin bir nefes aldı. Başını kaldırdınca Neriah’yı gördü. Sonra yavaşça anlatmaya başladı. “Çok şey gördüm. Birbirinden kopuk, parça parça sahneler. Tuhaf yaratıklar vardı. Bazıları yeraltında gördüklerimize benziyordu. Ama başkaları da vardı. Renkleri griydi, gölgelere benziyorlardı.” İrkildi.

“Ne yapıyorlardı?” diye sordum.

“Okulun üzerinde kanatlı yaratıklar uçuyordu. Sayıları o kadar fazlaydı ki gölgeleri bir bulut gibi güneşin önünü kapatmıştı. Sanki akşam olmuştu.” Yüzünü çevirip bana baktı. “Matt, kimyasal silahlarla saldırıyorlardı. Marduke’nin, bahçesinde yetiştirdiği zehirlerle. Hepsini bütün Angel Falls’un üzerine boşaltıyorlardı!”

“Saldırının ne zaman olacağına dair bir fikrin var mı Isabel?”

İç çekti ve iki ellerini başına götürdü. “Korkarım çok yakında.”

“Anlıyorum. Bu gece Atina’ya gideceğim. Mahkeme Heyeti’ne gördüklerini anlatırım. Yapabileceğin başka bir şey yok. Gevşe ve biraz uyumaya çalış.”

Neriah da sessizce ekledi. “Uykuya dalana kadar yanında bekleyeceğim.”

Hayır! Bir şey daha var! Isabel düşünceleriyle bana ulaşmaya çalışıyordu. Göz ucuyla Neriah’ya baktı. Gördüğü her neyse bunu Neriah’nın bilmesini istemiyordu. Devam etmesi için ısrar ettim.

Rochelle’i gördüm, dedi düşünceleriyle.

Yalnızca iki kelime söylemişti, ama o kadar yoğun bir enerjiyle belirtmişti ki kötü bir habere hazır olmalıyım diye düşündüm.

Rochelle’i iyileştirmeye çalıştım, ama ok tam kalbine saplanmıştı!

Isabel, dur! Daha fazla bir şey söyleme! Kafamın içinden ona bağırırmaya çalıştım. Ama Isabel bir Gerçeği Gören değildi ve beni duyamıyordu.

Okun ucunda zehir vardı.

Derin bir nefes aldım ve az önce sorduğum soruyu tekrar ettim. “Ne zaman olacağına dair bir fikrin var mı?”

“Kale çöktükten sonra.”

Kulaklarıma inanamayarak gözlerimi dikkatle yüzüne çevirdim.

“Kale çöktükten sonra mı dedin?”

Aniden kafamın içinde Arkarian’ın sesi yankılanmaya başladı. *Isabel iyi mi?*

İmgeyi o da hissetmiş olmalıydı ve Isabel için endişeleniyordu. Isabel’in iyi olduğunu, sadece biraz korktuğunu söyledim. Arkarian, Mahkeme Heyeti’nin Neriah ve beni beklediğini, acele etmemiz gerektiğini hatırlattı. *Jimmy’yi odaya göndereceğim. Isabel ile o ilgilenir, diye ekledi.*

Bir dakika sonra Jimmy uyku sersemi bir şekilde odaya girdi ve kontrolü ele aldı. “Neler oluyor?”

“Isabel bir imge gördü,” diye açıkladım.

“Pekâlâ, ben onunla ilgilenirim.” Neriah ve bana döndü. “Sizin uyuyor olmanız gerekmiyor mu?”

İstemeye istemeye kabul ettim ve Neriah’yı da yanıma alıp odadan çıktım. Artık orada uyuması imkânsızdı. Kale’ye geçiş yapabilmemiz için ikimizin de rahat ve derin bir uykuda olmamız gerekiyordu. Az önce duyduklarımızdan sonra nasıl rahatlayacaktık bilmiyordum. Az önce

duyduğum şeyden sonra? *Kale çökecek!* Isabel gerçekten böyle bir şey söylemiş miydi? Kim bilir başka neler vardı imgelerinde?

Odamın kapısını açtım. Neriah içeri girip etrafa baktı.

Masanın önündeki sandalyeye geçip oturdum. "Sen yataкта yat."

Bir yatağa, bir sandalyeye baktı. "O sandalyede uyuman imkânsız. Neden gelip yanımda yatmıyorsun Matt? Söz veriyorum, sana elimi bile sürmeyeceğim."

İçerisi karanlıktı ve yüzünü göremiyordum, ama sanırım şaka yapıyordu. Gülümsediğini hissedebiliyorum. Fakat ne yazık ki endişelendiğim şey bana elini sürüp sürmemesi değildi. Hatta, Neriah'ya sarılarak Isabel'in gördüğü korkunç imgenin kalıntılarını kafamdan çıkarmaktan büyük zevk duyardım. "Teşekkür ederim, ama ayakta uyumam gerekse bile meditasyon sayesinde uyuyabilirim. Sandalye gayet rahat."

Yatağa uzandı ve dizlerini karnına çekti. Üşüyor gibi duruyordu. Yanına uzanıp onu ısıtma arzusu o kadar güçlüydü ki ellerim titriyordu. Ayağa kalktım ve yatağa doğru üç adım attım. Altındaki battaniyeyi çekip üstüne örttüm. Battaniyenin içine gömülüp iyice sarındı ve ben de sandalyeye geri dönmek için kendimi zorladım. Gözlerimi kapatıp gevşemeye başladım. Geçiş neredeyse anında gerçekleşti. Düşmeye başladığımı hissettim. Gözlerimi açtığımda Kale'deki odalardan birindeydim.

Arkarian endişeli bakışlarla beni bekliyordu. "O iyi mi?"

Isabel'i kastediyordu. "Evet," dedim. "Jimmy onunla şu anda. Birlikte imgenin üzerinden bir kez daha geçecekler ve ne anlama geldiğini çözmeye çalışacaklar. Biraz zamana ihtiyaçları var."

Neriah yavaş yavaş odanın içinde belirdi.

Arkarian onu sıcak bir şekilde karşıladı ve açıklama-ya başladı. "Sizi çok bekledik. Dillon'ı önden göndermek zorunda kaldım. Kale'de çok zaman geçirmek iyi değildir. Zaman dediğimiz şey burada bir sürü anlama gelip birçok şekle girebilir." Arkarian ile beraber kıyafet odasına gectik. Üzerimizde uzun tunikler ve onlarla takım kapüşonlu pelerinler belirdi. Arkarian'la ikimizin kıyafetleri gümüş rengindeydi. Neriah'nınki ise beyazdı. Belinde altından örülmüş bir kemer vardı.

Atina'ya vardığımızda Sör Syford ve Kraliçe Brystianne bahçede bizi bekliyordu. "Geç kaldınız," dedi Sör Syford. "Ama üzölmeyin. Elinizden bir şey gelmezdi. Isabel'in gördüğü imge çoktan kaydedildi. Hepimiz çok endişeliyiz."

Kraliçe Brystianne, Neriah'nın koluna girdi. "Ama senin burada olma nedenin bu değil canım. Bu senin için özel bir gün. Hediyeni görünce çok heyecanlanacaksın. Vermek için sabırsızlanıyorum."

"Bunun için biraz daha beklemeniz gerekecek Leydim," dedi Sör Syford. "Öncelik Dillon'ın. Herkes hazır. Bizi bekliyorlar."

Arkarian başını eğdi. Sör Syford ve Leydi Brystianne'i izlemeye başladık. Birkaç koridor geçtikten sonra salona

vardık. Dillon sabırsızca ayağını yere vurarak bizi bekliyordu. Üzerinde koyu mavi bir tunik vardı. “Nihayet gelebildiniz! İçeridekiler sabırsızlanıyorlar. Lord Penbarin şimdiden iki kere sordu sizi.”

Arkarian, Dillon’ı yanına çekip birkaç son dakika uyarısında bulunmak için uzağa götürdü. Kapılar açıldı. Leydi Brystianne ve Sör Syford içeri girip heyetin diğer üyeleriyle birlikte çemberdeki yerlerini aldılar.

Neriah’yı alıp izleyicilerin bulunduğu koltuklara yürümeye başladım. Kral Richard’ın yanından geçerken başımı hafifçe çevirerek yüzüne baktım. Göz göze geldik. Onun hakkında içimi kemiren bütün şüpheler bir anda aklıma geldi. Duyduğum öfkeyi kontrol etmekte güçlük çekiyordum. İşte karşımda Veridian’ın kralı olması gereken insan duruyordu. Tarihin derin kuyularından çekip kurtarılmış ve bizler daha doğmadan önce yazılmış olan bir kehanetteki yerini alması için buraya getirilmişti. Her şeyimizi artık onun ellerine teslim etmiştik ve o ellerle bize ihanet edip etmediğini bilemiyorduk.

Arkarian, yanında Dillon ile beraber kapıda göründü. Aklımdan geçenleri duydu ve beni hemen uyardı. *Düşüncelerinin önüne perde çek!*

Hızla yerime doğru yürüdüm. O sırada Lorian kaşlarını çatmış, bana bakıyordu.

Arkarian, Dillon’ı yuvarlağın ortasına götürdü. Gözlerini ağır ağır salonda gezdirdikten sonra konuşmasına başladı. “Sevgili baba ve Mahkeme Heyeti, size aramıza katılacak

olan son üyemizi takdim etmek istiyorum: Dillon Sinclair. Dillon'ın bizlere katılması herkes için biraz sürpriz oldu. Yine de ona sıcak bir hoş geldin diyelim.” Herkes alkışlayarak karşılık verdi. Ben de gürültüde rahat bir nefes aldım.

Dillon iskemleye oturdu. Heyecanlıydı ve çok mutlu görünüyordu. Arkarian yanımıza döndü. Az önce Kral Richard ile benim aramda geçen şey üzerine tek kelime bile etmedi; fakat beden dili, dimdik duran omuzları, kaskatı göğsü pek çok şey anlatıyordu. Nihayet kafasını bana çevirdi ve yavaşça iki yana salladı. O olayı unutmamı, bunu düşünmemek için kendimi biraz zorlamamı istiyordu. En azından şimdilik...

Lorian dairenin ortasındaki yerinden, Dillon'a, Korumacı'ya sadakat yemini etmesini söyledi. Dillon da büyük bir inançla sadakat andını tekrar etti. Dillon'ın bu coşkulu tavrı salondaki herkesin yüzüne hafif bir gülümseme yaydı.

Heyet üyeleri Dillon'a hediyelerini verdiler. Leydi Devine bilgelik, Lord Meridian ise gerçekleri hilelerden ayırt edebilme gücünü verdi. Leydi Brystianne alçakgönüllü davranabilme yeteneğini armağan ederken Sör Syford da ona kuvvet ve dayanıklılık bağışladı. “Dillon'ın üstün gücünden hepimizin haberi var. Bu yüzden benim armağanım manevi güç ve dayanıklılıktan ibaret.”

Heyet üyeleri Sör Syford'un sözlerini onaylayarak kendi aralarında mırıldandılar. Sör Syford gerçekten de iyi bir hediye düşünmüştü. Aldığı armağanların hepsi oldukça değerliydi. Sırada Leydi Arabella vardı. Havada süzülür gibi

yavaşça yanına gitti ve derisinin altından mavi damarları gözükken ince elini Dillon'ın alnına koydu. "Benim armağanım kalbinin ihtiyaçlarıyla ilgili. Bu armağan sana sevginin karşılığı olup olmadığını, sevgiden yoksun bırakıp bırakılmayacağını görme gücü verecek."

Salondan karmakarışık homurtular yükseldi. Herkes bir anda gerilmişti. Leydi Arabella buz gibi bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirerek sessizliği sağladı. Sonra başını Dillon'a çevirdi. "Sana armağan edilen güçlerin büyümele-ri ve gelişmeleri için zamana ihtiyacın olacak. Onların üzerinde çok çalış. Kendini, işini yeni öğrenen bir çırak gibi hissetmelisin. Bunu yapmayı sakın ihmal etme Dillon."

Lord Penbarin yerinden kalkıp Dillon'a yaklaşırken, kalın kaşlarından tekini havaya kaldırıp uzun uzun Leydi Arabella'ya baktı. Leydi Arabella yerine oturunca düşünceli bakışlarını ondan çekti ve Dillon'a döndü. "Öngörü" dedi sadece. "Benim sana armağanım, sende olması gereken ikinci yeteneği ortaya çıkarmak. Yeteneğin kendi kendine ortaya çıkmaya istekli görünmüyor. Tabi, ne yazık ki bir eğitmenin olmadığı için, yani Koruyucu'dan bir eğitmenin olmadığı için, ikinci yeteneğinin hâlâ gizli kalmakta ısrar etmesi anlaşılır bir şey."

"Lordum," dedi Dillon. "Armağanınızın ne anlama geliyor?"

Lord Penbarin ellerini iki yana açtı. "Bu senin yeteneğin Dillon. Her ne ise, onu geliştir ve güçlendir. Sonuçta ortaya çıkacak olan şey seni gerçekten şaşırtabilir."

Sonra Kral Richard yaklaştı. İhanetle ilgili en ufak bir şey düşünmemeye gayret ettim. “Benim sana armağanım, bildiklerini başkalarıyla paylaşma gücü ki bu şekilde bir gün kendin bir eğitmen olabilesin.”

Dillon şaşkınlıkla gülümsedi. Kafasını kaldırıp Kral Richard’a baktı ve başını eğerek teşekkür etti.

Kral Richard yerine geçince bütün gözler Lorian’a çevrildi. Ölümsüz uzun bir süre başını yerden kaldırmadan öylece oturdu. Odanın içinde nefes alışverişlerimizden başka ses çıkmıyordu. Sonunda Lorian ayağa kalktı ve Dillon’ın yanına gidip ellerini başının üzerine koydu. “Düzen’e karşı gelerek Koruyucu’yu seçmen büyük bir cesaret işiydi. İnanıyorum ki senin gösterdiğin cesareti bu odanın içindekilerin çoğu, bin yıl geçse bile gösteremezdi.”

Lorian, heyet üyelerinden sadakat bekliyorsa onları bu şekilde tenkit etmek pek de iyi bir fikir değildi ben-
ce. Arkarian yanımda hafifçe öksürdü. Anlaşılan bu ufak düşünce parçasını da gizlemeyi unutmuştum. Bugün neyim vardı benim? İlk önce Kral Richard’a onunla ilgili bir şüphem olduğunu belli etmiştim, şimdi de Lorian’a heyet hakkındaki düşüncelerimi göstermiştim! Çok yavaş bir şekilde fark ettim ki bu düşünceyi yalnızca Lorian değil bütün heyet üyeleri duymuştu. Lorian kafasını yavaşça bana çevirdi. Gözlerini gözlerimin içine dikerek hangi cüretle orada oturup onu yargıladığımı soruyordu. Ama ben onu yargılayamazdım ve bunun için de özür dilemeyecektim. Düşüncelerimin duyulmasını her ne kadar istemesem de aklımdan geçenlerde samimiydim.

Sonsuz gibi gelen birkaç saniye boyunca birbirimize baktıktan sonra Lorian bakışlarını çekti. Arkarian yanımda rahat bir nefes aldı.

Lorian tekrar Dillon'a döndü. "Ayrıca doğuştan bir Anı-lan olmamana rağmen, onların arasına katılma hakkını kazandın. Bu yüzden kendini onlarla eşit hissetmelisin. Sana hem gücünü hem de ortaya çıkacak olan ikinci yeteneğini daha çabuk geliştirme armağanı veriyorum."

Lorian'ın ellerinden yağan ışıklar Dillon'ı tepeden tırnağa sardı. Enerjiyi, bulunduğum yerden ben bile kendi vücudumdan geçiyormuş gibi hissedebiliyordum ve Dillon'ın buna nasıl dayanabildiğini merak ediyordum.

Her şey bittiği zaman ışıklar tekrar Lorian'ın avuçlarına toplandı. Dillon sendeleyerek geri geri yere düştü. Arkarian koşup ayağa kalkmasına yardım etti. Bütün salon, törenin bitişini alkışlarla ve coşkulu bağırışlarla kutladı.

Lorian geri çekildi. "Şimdi git Dillon. Senin şerefine muhteşem bir ziyafet var. Tadını çıkar. Neriah'nın kabul edilme töreninden sonra bizler de size katılacağız ve bu gece kutlama yapıp eğleneceğiz."

Kalabalık yavaş yavaş dağıldı ve özellikle törende bulunması gereken birkaç kişi dışında herkes salondan çıktı. Son kişi de gittikten sonra, Lord Alexandon ve Arkarian kapıyı kapattılar. Neriah yanımda heyecandan titriyordu. Elini ellerimin arasına alarak onu sakinleştirmeye çalıştım. "Merak etme, harika görünüyorsun. Herkes seni şimdiden çok seviyor."

Gülümsedi ve başını öne eğdi. Arkarian'ın çağrısıyla beraber, elini yavaşça ellerimin arasından çekti ve dairenin ortasındaki yerini aldı. Arkarian giriş konuşmasını yaparken heyecandan parmaklarım uyuşuyordu.

Salonun içindeki coşkulu karşılama, beklenen bir şeydi. Heyet üyelerinin onu şimdiden sevdiklerini söylerken yalan söylememiştim. Herkes ona hayranlık, samimiyet ve sevgi dolu gözlerle bakıyordu.

Lorian, Neriah'nın yanına yürüdü. "Neriah Gabriel, Koruyucu'ya ve üyelerine sadık kalacağına yemin ediyormusun?"

"Evet, Lordum."

Lorian geri çekildi ve başlaması için Lord Penbarin'e işaret verdi. Lord Penbarin, Neriah'nın karşısında durdu. "Hoş geldin canım. Samartyne Hanedanlığı adına, yürekli ve merhametli olma güçlerini armağan ediyorum." Sırada Leydi Arabella vardı. Armağanı, her türlü hile ve gizlilik perdesinin ardındaki gerçeği görme gücüydü. Sör Syford, Neriah'ya kötülüğün varlığını hissedebilmeyi armağan etti. Sıra Kraliçe Brystianne'e geldiğinde önce Neriah'nın etrafında bir kere döndü. İpek gibi elbisesi havada uçtu.

"Hayvanların seninle, senin de onlarla iletişim kurabilmen için onlarla aradaki bağı kuvvetlendirmeyi armağan ediyorum."

Kraliçe Brystianne'nin hediyesi en az bir önceki armağanı kadar anlamlıydı. Diğerleriyle beraber alkışlamadan edemedim. Neriah'nın göğsü şükran duygusuyla kabarmıştı.

Başını kaldırıp Kraliçe Brystianne'e teşekkür ettiğinde yüzü sevinçle parlıyordu.

Geriye kalan hediyeler de bir o kadar heyecan vericiydi. Belli ki Neriah onların gözdesi olmuştu. Kral Richard sonuncu sıradaydı ve Neriah için daha farklı, soyut olmayan bir hediyesi vardı. Nazikçe eline bir resim fırçası bıraktı. "Sana verdiğim bu fırçayla diğer dünyalara açılan geçitleri çizebileceksin. Yeteneğini geliştirmen zaman alacak ve günün birinde bu işi yapmak için bir fırçaya bile ihtiyacın kalmayacak. Bu çok büyük bir sorumluluk Neriah. Bu gücü akıllıca kullanmalısın. Fırçanla çalışmaya başla ve olur da kaybedersen endişelenme. Başka ellerde hiçbir etkisi kalmayacaktır. Fırçanın sihri sadece senin içindeki güçle birleştiğinde işe yarayacaktır."

Kral Richard yerine döndüğünde ben hâlâ verdiği armağanı düşünüyordum. Böyle bir yeteneğin, sözlerin ötesinde bir anlamı vardı. O sırada aklımdan bazı sorular geçti: Neriah kimdi? Buradaki bütün bu üstün varlıkların kalbini, sevgisini ve güvenini kazanan bu kız kimdi?

Lorian ayağa kalktı ve armağanıyla Neriah'ya doğru yaklaştı. Ellerini Neriah'nın kafasının üzerine kaldırarak yalnızca şu kelimeleri söyledi: "Sana Gerçeği Görme gücünü armağan ediyorum."

Salonun içinde mırıltılar yükseldi. Herkes bir yandan bunun biraz fazla cömert bir hediye olduğunu düşünüyor, bir yandan da yerinde buluyordu. Lorian hediyesini Neriah'nın üzerine bıraktı ve Neriah böylece bir Gerçeği

Gören oldu. Mahkeme Heyeti ve Arkarian alkışlamaya başladılar.

Kutlama sona erince Neriaah ayağa kalkmak istedi, ama Lorian onu durdurdu. "Bugün aramızda, yeni üyemize hediye vermek isteyen başka bir konuk daha var."

Heyet üyeleri kendi aralarında mırıldanıp kafalarını sağa sola çevirmeye başladı.

Lorian bana döndü. "Matt, lütfen buraya gelir misin?"

Bu bir soru gibi gözükse de aslında bir emirdi. Söyleneni hemen yaptım. "Evet, Lordum?"

"Üyemize vermek istediğin bir armağan var mı?"

Bu soruyu gerçekten beklemiyordum. Elbette benim de birine vermem gereken bir armağan vardı. Sonsuzlukta tek başıma yaşamak zorunda kalmayayım diye, babam bana, bunu biriyle paylaşma şansı hediye etmişti. Yanıma birini alabilecektim. Nasıl olacağını gayet net hatırlıyordum. Doğru insanı bulana kadar bu armağan içimde var olmaya devam edecekti. Ve kimin doğru insan olduğunu zihnine, kalbinin derinliklerine bakarak tanıyacaktım. Gözlerimi Neriah'ya çevirdim. "O mu?"

Lorian gülümsedi ve gülümseyince bir an için kardeşi Dartemis'e benzemişti.

"Peki, ama?.." Eğer öyleyse ben neden bunu göremiyorum?

"Biz de çok merak ediyoruz doğrusu," dedi, yüzünde hâlâ aynı muzip gülümsemeyle.

Neriah artık rahatsız olmaya başlamıştı. Huzursuzca etrafına baktıktan sonra ayağa kalkmaya çalıştı.

“Henüz değil Neriah,” diye emretti Lorian. Sonra bana döndü ve beklemeye başladı.

Tekrar Neriah’nın yanına yürüyüp ona bir kez daha baktım. Başını öne eğmiş, mermerin üzerindeki desenleri inceliyordu. Derin bir nefes alıp gevsemeye çalıştım. Kafamdan geçen türlü düşünceleri uzaklaştırdım ve parmağımın ucuyla Neriah’nın çenesinden tutup yüzünü yukarı kaldırdım. Gözlerimiz kesişti. Bir süre öylece durduktan sonra gerçek artık çok net bir şekilde belirmişti. Neriah o kişiydi. Hayatımı paylaşacağım insandı. *Hem de sonsuza dek!* Bir gün Mahkeme Heyeti’nin üyesi olacaktı. Bunu salondaki herkes biliyordu. Bu yüzden ona verilen armağanların çoğu yargı ve merhamet gibi şeylerle ilgiliydi. Ayrıca heyet üyelerinin ona bu kadar değer vermelerinin nedeni de buydu.

Fakat sonra Dillon’a verdiğim söz geldi aklıma. Bay Carter’ın uyarısı bir anda beynimde yankılandı: “*Ne söz verdiğine dikkat et.*”

“Hayır, yapamam!”

Neriah kafasını hızla geri çekince bu sözleri yüksek sesle söylemiş olduğumu fark ettim. Gözlerini kırıştıırıp huzursuzca yüzüme baktı.

Bütün herkesin önünde, ne diyeceğimi bilemez halde duruyordum.

“Matt, hazır mısın?” diye sordu Lorian. Hâlâ yanımda bekliyordu. “Bunu yapmanın zamanı geldi.”

Sersemlemiş bir şekilde başımı salladım. Lorian yerine döndü.

Derin bir nefes alarak elimi kaldırıp Dartemis’in bana gösterdiği gibi Neriah’nın alnına koydum. Ve babamdan öğrendiğim bütün yetenek ve güçlerle onun adına saklı tuttuğum armağanı içimden çıkardım. “Neriah Gabriel, sana... ölümsüzlük armağan ediyorum.”

Bu sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz bütün salon çalkalanmaya başladı. Heyet üyelerinden bazılarının nefesi kesilmiş, ağızları açık kalmıştı. Bazılarıysa birbirlerine uzanmış, sıkı sıkı el ele tutuşuyorlardı. Lorian herkesi sakinleştirirken elimden altın sarısı bir ışık çıkıp Neriah’nın alnına yayılmaya başladı. Neriah’nın teni, ışığın rengini alıp parlamaya başladı. Işık alnından yavaş yavaş boynuna, göğsüne, kollarına ve bacaklarına dağıldı. Parlak sarı ışık, beyaz tuniğinin üzerinden bile görünüyordu. Enerjinin gücüyle bir an tepeden tırnağa sarsıldı. Çok geçmeden normale döndü. Teni hâlâ parlıyordu, ama artık şiddetini kaybetmişti.

Ellerine bakıp onları çevirerek inceledi.

“Birazdan geçecek. Sabah olduğunda normale dönmüş olur.”

Lorian yanıma geldi ve Neriah’ya ayağa kalkmasını işaret etti. Neriah güçlkle kalktı. Dillon’ın yanına gidebileceğimizi ve ziyafete katılabileceğimizi söyledi. Bütün

salon coşkulu alkışlarla töreni kutladı. Üyelerden bazıları Neriah'nın yanına gelip onu tebrik etti.

Kapılar açılmıştı. Çok geçmeden herkes içki ve yemeklerle tıka basa dolu masaların bulunduğu salonda toplanmıştı. Dillon, Neriah'nın yanına gelerek hafifçe parlayan teni hakkında birkaç yorum yaptı. Neriah hemen açıklamaya başladı. Fakat artık bir Gerçeği Gören olduğunu söylemedi. Muhtemelen buna alışmak için zamana ihtiyacı vardı.

Bütün gece boyunca Neriah benimle baş başa kalmamaya özellikle dikkat etti. Eğer ona doğru gittiğimi görürse hemen konuşacak birilerini buluyor ve koyu bir sohbete dalıyordu. Dillon genellikle peşinden ayrılmıyordu. Neriah, Lorian ile konuşuyor olsa dahi gözlerini ondan ayırmıyordu.

Yemek salonu ve o koca saray bir an için çok bunaltıcı bir yere dönüştü. Bu yüzden dışarı çıktım. Bahçede, kafese kapatılmış, altından bir çift kuş buldum. Muhteşem görünüyordlardı. Beni görünce hemen parmaklıklara yanaştılar ve şarkı söylemeye başladılar. Bu şimdiye kadar duyduğum en acıklı, en melankolik melodiydi. Bana anlatmak istedikleri bir şey vardı sanki. Dillerini anlayabilmek için güçlerimi devreye soktum, ama düşünceleri kapalıydı. Şarkıyı daha da hızlı söylemeye başladılar. Sesleri iyice tizleşti. Kanatlarıyla parmaklıklara vuruyor, kafesi parçalamak ister gibi çırpınıyorlardı.

Arkamdan Leydi Arabella geldi ve kuşlar da bir anda sustu.

“Biraz huzursuz görünüyorlar,” dedim.

Leydi Arabella kafesin altındaki yem kaplarıyla oynamaya başladı. “Bugünkü koşuşturmanın arasında yemlerini değiştirmeyi unuttum. Sadece acıkmışlardır, o kadar.” Yem kabının içine taze tohumları yerleştirdi ama kuşlar dokunmadılar bile. “Hadi güzellerim, işte burada.”

“Onları nerede buldunuz?”

“Onlar beni buldu,” dedi.

“Bu dünyaya ait olamazlar.”

İç çekti. “Söyledikleri şarkılar bu yüzden o kadar hüznü.”

“Onları neden kafeste tutuyorsunuz?”

Gözlerini kocaman açarak yüzüme baktı. “Güvenlikleri için elbette. Yaralanmışlar. Tamamen iyileşip tekrar uçana kadar kurtlardan, vahşi hayvanlardan kaçamazlar.”

“Isabel’den onları iyileştirmesini isteyin. Sonra serbest bırakabilirsiniz.”

“Isabel insanlar dışında başka varlıkları da iyileştirebiliyor mu?”

Nedense ona kız kardeşim hakkında daha fazla bilgi vermek istemedim. Konuyu değiştirmeye çalışarak elimi kafesin parmaklıklarında gezdirdim. “Gerçekten çok başarılı bir eser.”

“Evet. Jimmy muhteşemdir, öyle değil mi?”

“Bu kafesi o mu yaptı?”

“Jimmy’nin yapamayacağı bir şey olduğunu sanmıyorum. Ya da buralarda elinin değmediği bir şey olduğunu.

Çok yetenekli biri. Ayrıca zamanlaması her zaman mükemmeldir. Ona ihtiyacın olsa da, olmasa da bir bakarsın yanına gelmiştir. Senden her zaman bir adım ötededir.”

“Evet, doğru,” diye mırıldandım. Jimmy, Koruyucu’nun muhafızıydı. Yüksek güvenlik önlemleriyle korunan her yere girip çıkabiliyordu. Şehre giriş çıkışı sağlayan bütün gizli kapıları ve geçitleri biliyordu. Aslına bakılacak olursa hepimizi koruyan, Jimmy’nin tasarladığı bu güvenlik sistemiydi. Fakat yine de Neriah’nın evinin başına gelenleri görmüştük. Marduke bütün bariyerleri aşmayı başarmıştı.

“Sen iyi misin Matt?” diye sordu Leydi Arabella.

Aklım o sırada hâlâ Jimmy’deydi. Arkarian, ona, canını teslim edecek kadar güveniyordu. Dartemis ise kendi oğlunun *annesini teslim edecek kadar* güveniyordu! Benim ondan şüphe etmeye ne hakkım vardı? Yoksa boşuna mı kuşkulaniyordum? Arkarian’ın, anahtarı *herkesten* korumam konusunda beni uyardığını hatırladım. Çünkü kime güvenebileceğimizi bilmiyorduk. Acaba herkes derken bununla Jimmy’yi de kastetmiş olabilir miydi? Arkarian’ın dışında, anahtarı nereye sakladığımı bilen tek kişi Jimmy’ydi. Hatta saklayacağım yeri seçmeme kendisi yardım etmişti.

Neriah koşarak bahçenin diğer ucundaki bir kapıdan dışarı çıktı. Leydi Arabella onu fark edince bana döndü. “Lorian’ın yaptığı hataları yapmamaya çalış.”

Ne demek istediğini tam olarak anlamadım, ama içimden bir ses Neriah’nın peşinden gidip onun gönlünü almam gerektiğini söylüyordu. Ben de bunun kesinlikle iyi

bir fikir olduğunu düşünüyordum. Bu yüzden içimi kemiren kuşkuları biraz olsun kafamdan uzaklaştırmaya çalışmalıyım. Ayrıca insanları, sırf Koruyucu'daki rolleri sayesinde güvenlik önlemleri olan yerlere ulaşabiliyorlar diye suçlayamazdım. Jimmy ile ilgili kişisel sorunlarım olmuş olsa da bugüne kadar ona güvenmememi gerektirecek hiçbir şey yapmamıştı.

Huzursuz kuşlar artık biraz daha sakin görünüyordu. Kafese son bir kez baktım ve geri çekildim. Parmaklarım tozlanmıştı. Onları pelerininim kenarlarına sildim. "Kafes tozlanmış. Yeni yapıldığını sanıyordum."

Leydi Arabella dalgın dalgın yüzüme baktı. "Tozlanmış mı? Ah, evet. Geceleri kuzeyden esen soğuk bir rüzgâr var. Bahçeye toz getiriyor." Neriah'nın çıktığı kapıyı işaret etti. "Acele etsen iyi olur. Hava karanlıkken dağların orada yürüyen birini bulmak çok zordur."

Hemen koştum. Çok geçmeden saray duvarlarının dışındaki dağlarda Neriah'yı aramaya başlamıştım. Bir süre sonra onu gördüm. Çalılıkların arasından hızla ilerliyordu. Peşinden gittim. Ona yetiştiğimde çimenli bir tepenin üzerinde oturuyordu. Aşağıda antik Atina'nın gece manzarası uzanıyordu.

Beni görünce ayağa kalktı ve saklanacak bir yer bulabilmek için aceleyle etrafına bakındı.

"Dur, gitme!"

Olduğu yerde durdu. Yanına yürümeye başladım.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

“Konuşmak. Aramızdaki yanlış anlamayı düzeltmek.”

“Tamam, sorun değil. Hayatının geri kalanını benimle geçirmek zorunda kaldığın için üzgünüm.”

Ona hayranlıkla bakıyordum. Teni hâlâ parlıyordu, ama o ışık olmasa bile yine de hayatımda gördüğüm en güzel varlıktı. “Biliyorsun, tanıştığımız ilk andan beri hayatlarımızın birleşmesi kaderimizde vardı.”

Bir süre düşünceli düşünceli yüzüme baktı. Sonra kahkahalarla gülmeye başladı. “Tabi ki öyle.”

Kahkahaları içime işliyordu. “Senin sesini hayatım boyunca dinleyebilirim.”

Tekrar güldü ve dans eder gibi dönmeye başladı. Ay ışığı üzerine yansıyor. Kollarından tutup çektim. “Dur artık. Başımı döndürüyorsun.”

Soluk soluğa fısıldadı. “Ama beni öyle mutlu ediyorsun ki...”

“Bir daha böyle hissedebileceğimi hiç sanmıyordum. İstemiyordum da.”

“Peki ya şimdi?”

“Şimdi, sana bakarken, bunun doğru olduğunu biliyorum.”

Gülümsedi. “Beni Lathenia’nın sarayındaki o sihirli kafesten kurtardığın zamanı hatırlıyor musun?”

“Evet.” Ne söyleyeceğini çok merak ediyordum.

“Ve sana Lathenia’nın beni oraya kapattığını, çünkü o sırada güçlerimden birini keşfettiğimi, bu yüzden kaçmamdan korktuğunu söylediğimi?..

“Evet.” Kafam iyice karışmıştı.

Neriah geri çekildi ve yine dönerek dans etmeye başladı. Neler olduğunu anlamama fırsat kalmadan, uzun, narin vücudu şekil değiştirmeye başladı. Kolları birer kanat olmuş, açılıp kapanıyordu. Bedeniyse tam bir güvercin şekli- ni alana dek küçüldü! Yüzümün karşısında havada süzül- meye başladı. Kafamın içinde bana bir şeyler söylediğini duyabiliyordum. *Benimle gel!*

Bunu düşününce heyecandan kalbim yerinden fırlaya- cak gibi oldu. Ben de bir güvercine dönüştüm ve birlikte gökyüzüne doğru yükseldik. Kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

Atina’nın üzerinden uçtuk. Altımızda uzanan antik şeh- rin manzarasının keyfini çıkardık. Ama daha çok birlikte olmamızın keyfini çıkarıyorduk. Zaman geçiyordu ve biz bunun farkında değildik. Aşağıda bizsiz devam etmekte olan ziyafeti tamamen unutmuştuk. Neriah kafamı kurca- layan bir şeyler olduğunu anladı ve geri dönüp sarayın ya- nındaki tepeye indik. Ayağımız toprağa değer değmez tek- rar kendi vücutlarımıza döndük. İkimiz de o kadar yakın durmuştuk ki vücutlarımız birbirine değiyordu. En ufak bir çaba sarf etmeden kollarımızı birbirimize sardık. Du- daklarım kendiliğinden onun dudaklarını buldu ve sanki bu dünyanın en doğal hareketiymiş gibi birbirimizi öptük. Uzun bir süre öpüşmeye devam ettik. Etrafımızdaki her şey silinmişti. Yalnızca biz vardık.

O sırada arkamızdan gelen bir çatırtı bizi etrafımızdaki gerçeklere ve sorunlara döndürdü.

“Neydi o?” diye fısıldadı Neriaah, başını göğsümden çekmeden.

Onu koruma içgüdüleriyle daha da sıkı sarıldım. Etrafımızda biri ya da bir şeyler vardı. Sanki, birileri bilerek bir dal parçasını ikiye ayırmıştı. “Yok bir şey,” diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım.

“Birileri bizi mi izliyor?” diye sordu.

Kuşkularımı yüksek sesle belirtmek istemiyordum. Düşüncelerimi de elimden geldiğince gizli tutmaya çalıştım. “Hadi gel. Birileri bizi aramaya çıkmadan geri dönsek iyi olur.”

Ama ne yazık ki birileri bence bizi çoktan arıyordu.

BÖLÜM 23

Matt

Atina'ya yaptığım yolculuktan beri kendim huzursuz hissediyordum. Arkarian beni kendi yatağıma geri gönderdiğinde irkilerek uyandım ve yatağımın kenarındaki saate göz attım. Gece ikiydi. Yattığım yerde döndüm ve uyumaya devam etmeye çalıştım. Ama Dillon'a verdiğim söz kafamın içinde dönüp duruyordu. Bu asla sadık kalamayacağım bir sözdü artık. İlk fırsatta Dillon ile konuşmam gerekiyordu.

Ortada hiçbir neden yokken bir anda evin içinde bir terslik olduğu hissine kapıldım. Gözlerimi kapattım ve bu hissin kaynağına inmeye çalıştım. Acaba Neriah ile aramızda geçen şeyler yüzünden mi böyle hissediyordum? Eve aynı anda dönmüştük. İçeride, Isabel'in odasında uyuyor olmalıydı.

İlk önce annemi kontrol etmeye karar verdim. Artık sürekli Jimmy ile birlikte olsa da hâlâ her türlü tehlike söz konusu olabilirdi. Bu evde annemin dışındaki herkes Koruyucu'nun bir üyesiydi ve bu da annem için hiç güvenli bir durum değildi.

Odasına gittiğimde annem derin bir uykundaydı. Jimmy de yanında uyuyordu. İşte o sırada, annemin odasından

Isabel'in odasına geçerken içimdeki huzursuzluk iyice arttı. Ve bu huzursuzluğun nedenini artık çok iyi biliyordum. Isabel'in kapısını ardına kadar açtım ve hemen Neriah'yı uyandırdım.

"Matt? Ne oldu?"

"Nerede o?"

Gözlerini ovuşturdu. "Kim?"

"Isabel!" Neden bahsettiğimi anlatabilmek için Isabel'in yatağının başucundaki ışığı açtım, yorgani kaldırdım ve yatağın ortasına, onu orada uyuyormuş gibi gösterecek şekilde yerleştirilmiş iki yastığı kaldırdım.

Neriah parmak uçlarına basarak gelip yatağa baktı. Yüzünde şakin bir ifadeyle bana dönüp ellerini iki yana açtı. Isabel'in nerede olduğunu bilmiyordu, ama düşüncelerine bakılacak olursa yanıtı bulmakta gecikmiyordu. Onun zihnine girdiğimi fark edince düşüncelerini değiştirdi ve yüzüme, takınabildiği en boş ifadeyle baktı.

Kan beynime sıçramıştı. Jimmy odaya geldi. Daha göz göze geldiğimiz an bildiğini anladım. Ve işte o noktada artık öfkeden deliye dönmüştüm. "Senin haberin var mıydı?"

Elleriyle bana doğru uzanarak yaklaşmaya başladı. "Matt, biraz sakın ol."

"Haberin olduğu halde gitmesine izin verdin! Sakın bana Isabel'in küçük oyununu desteklediğini söyleme. Sen ne biçim bir muhafızsın?"

"Sessiz ol, anneni uyandıracaksın."

Tam kanatlarımı kullanmaya hazırlanırken beni kollarımdan tuttu. “Oraya gitme, Matt. Arkarian, Isabel’e asla bir zarar vermez. İkisinin saklayacak hiçbir şeyi yok.”

Jimmy’nin kollarını ittim. Geri geri sendeledi. “Madem öyle, o zaman neden gecenin bir yarısı gizlice buluşuyorlar?”

Yanıt vermesini beklemedim. Onun yerine hemen kanatlarımı kullandım. Gözlerimi açtığım anda, Arkarian’ın gizli geçidinin hemen önünde, karanlıkta duruyordum. Isabel’i buraya o getirmişti. Geçidin üzerindeki kalın kayalıklara rağmen varlıklarını gayet rahat hissedebiliyordum. *Kapıyı aç Arkarian! Hemen kapıyı aç!*

Yanıt gelmedi. Zihnimi bir örümceğin ağını örmesi gibi içerideki koridorlarda gezdirdim. *Arkarian, kız kardeşimin içerde olduğunu biliyorum. Madem saklayacak bir şeyin yok, o zaman neden onu gizlice buraya getirdin?*

Gizli geçit açıldı ve karanlık tünel karşımda belirdi. İçeriye aydınlatan yalnızca bir ya da iki mum ışığı vardı. Hızla içeri girdim ve mumların titreyen gölgeleri arasında bütün kapıları teker teker açmaya çalıştım. Ama hepsi kilitliydi. Sonra koşturmayı bıraktım ve bir süre durup soluklanmaya çalıştım. Hangi odada olduklarını ancak bu şekilde anlayabilirdim.

Sonunda Arkarian sol tarafta bir kapıdan çıktı. Ellerini havaya kaldırarak hızla konuşmaya başladı. “Biliyorum, çok kızdın Matt. Ama Isabel’i görmeden önce açıklamama izin ver.”

Açıklamak mı! “Açıklanacak ne var? Isabel seninle mi, değil mi?”

Arkarian’ın, önünde durduğu kapı açıldı ve Isabel siyah, uzun paltosunu giyerek dışarı çıktı. Arkarian’ın çevresinden dolaşıp ikimizin arasında durdu. “Biraz sakinleşir misin lütfen? Yalnızca biraz baş başa kalmak istedik ki bu seni hiç ilgilendirmez ayrıca.”

“Eve gidince istediğin kadar açıklama yapabilirsin.”

“Matt, aşırı tepki gösteriyorsun.”

“Yatağını gördüm Isabel. Bunu planlamışsın. Kızdığım şey bu. Gizli kapaklı davranmış olman.”

“Matt,” dedi Arkarian yavaşça. “Eğer biraz sakin olursan sen de anlayacaksın ki böyle gizli gizli buluşmamızın nedeni senin vereceğin tepkiyi biliyor olmamızdı.”

“Ya, gerçekten mi? Ne kadar aldatıcı davranabileceğini bir kere kanıtladın işte. Şimdi yalan söylemediğini nereden bileyim?” Kapının yanına yürüdüm. “Isabel, benimle eve geliyor sun.”

“Sen bana ne yapacağımı söyleyemezsin,” diye karşılık verdi, dişlerini sıkarak. “Matt, ben artık *on altı* yaşındayım ve sen babam değilsin!”

“Evet, ama baban burada değil, yanılıyor muyum?”

Bakışlarında bir anda büyük bir acı ve kırgınlık belirdi. Daha o anda söylediğim şeyler için pişman oldum. Ama tek yapmaya çalıştığım şey anlamasını sağlamaktı. Babasının bizi onca zaman önce terk etmiş olmasının nedeni bendim. Benim, onun oğlu olmadığımı biliyordu ve her ne kadar

annemle işleri yoluna koymaya çalışsa da bu gerçek, onu yiyip bitiriyordu. Alkole başlamıştı. Sonunda düşündü ki Isabel o olmadan çok daha mutlu olacaktı. İşte bu yüzden Isabel'e göz kulak olmak benim görevimdi. Isabel'in babası gittiği gün, ona bunu yapacağıma dair söz vermiştim.

Isabel derin bir nefes aldı ve peşimden dışarıya kadar yürüdü. Biz çıkınca gizli geçit ardımızdan kapandı. Kollarım çıplaktı ve gecenin serinliğini hissedince tüylerim diken diken oldu. Üzerime ne de bir ceket ne bir kazak giyme zahmetine girmiştim. Isabel bana dönüp cam gibi parlayan gözlerle bakınca soğuğu unuttum. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Ne yaptım?"

"Beni o şekilde nasıl aşağılarsın?"

Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Yaklaşmaya çalıştım. Onu sakinleştirecektim ve açıklamaya çalışacaktım. Ama geri çekildi ve yüksek sesle yüzüme haykırdı. "Hayır! Sakın bana dokunma! Bir daha asla benimle konuşma!"

Koşarak uzaklaştı. Gecenin buz gibi soğukunda arkasından öylece baktım. Eğer onu kaybedersem biliyordum ki bunu kaldıramazdım. Başım geri yıkıldı. Yıldızlı, berrak gökyüzüne baktım. Gün neredeyse ağarıyordu. Uzun ve berbat bir gün olmuştu ve ben baştan sona her şeyi mahvetmiştim.

Birinin ensemde nefes aldığını duyunca neredeyse yerimden zıplayacaktım. Gelen Arkarian'dı. Yüzüme buz gibi,

mesafeli gözlerle bakıyordu. “Biraz önce bir haber aldım. Kral Richard şafak vakti bütün Anılanlarla bir toplantı yapmak istiyormuş. Benim yerimde buluşacağız. Herkese haber ver.”

Geldiği gibi sessizce ve hızla kayboldu. Mideme iğrenç, rahatsız edici bir his oturdu. Kral Richard gelecekti. Ne istiyordu acaba? Normalde bu konularda Arkarian’ın desteğini alırdım, ama az önce yaptıklarımla onu kendimden tamamen uzaklaştırmıştım. Benden tek istediği ona güvenmemdi ve ben bunu başaramamıştım. Bu kez gerçekten de her şeyi berbat etmişim ve düzeltebileceğimden emin değildim.

Diğerlerine haber verme görevini tamamladığımda şafak sökmüş, karanlıktan geriye kalan son izleri de silmişti. Toplantıya en son giden bendim. Dillon bile oradaydı. Tam olarak bir Anılan sayılmasa da Lorian kabul edilme töreninde onu da bizlerden biri olarak görmemiz gerektiğini açıkça belirtmişti. Hepsi beraber Arkarian’ın odalarından birinde, tahta bir masanın etrafında oturuyordu. Shaun, Jimmy ve Bay Carter yan yanaydı. Isabel Ethan’ın yanına oturdu. Dillon da Neriah’nın yanındaydı. Rochelle ise Neriah’nın diğer tarafındaydı. Arkarian kapıda durmuş, içeri girmemi bekliyordu. Yanından geçerken onunla göz göze geldim, ama düşünceleri bana tamamen kapalıydı.

Odaya girerken Jimmy kafasını kaldırıp bana baktı ve iç çekti. Onu da kırmıştım. İyi bir muhafız olamamakla suçlanmıştım. Ve hâlâ Dillon ile konuşmam gerekiyordu. Dillon

dalgın dalgın Neriah'yı izliyordu. Herkes orada olduğumu fark edince konuşmayı bıraktı ve bana döndü. Kendimi hiç bu kadar yalnız ve dışlanmış hissetmemiştim. Sanki bir anda hepsi birer yabancı olmuştu. Neriah gözlerini kısıtı ve düşünceleriyle iyi olup olmadığımı sordu.

Ona yanıt vermeme fırsat kalmadan Kral Richard'ın bedeni odada belirmeye başladı. Kimseye selam vermeden yalnızca omzuma elini koydu. "Sen ve ben konuşmalıyız. Hemen."

Sonra kayboldu. Nereye gittiğini bilmiyordum. Arkarian'ın gözlerine baktım. Yavaşça yanıt verdi. "Ben seninle gelirim."

Biraz olsun içim rahatlamıştı, ama Kral Richard'ın neden böyle yaptığını anlamış değildim. "Nereye gitti?"

Arkarian tavanı işaret etti. "Yukarıda bir yerlerde olmalı."

Kanatlarımı kullanarak Arkarian'ın peşinden tepeye gittim. Kral Richard gölün kenarında yürüyordu. Yanına gittik. Başını hafifçe eğerek Arkarian'ı selamladıktan sonra bana döndü.

"Söyle bana Matt, hanin ben olduğumu mu düşünüyorsun?"

İşte o anda, Kral Richard'ı Lathenia'nın yatak odasına girerken gördüğümünden beri ilk kez kendimden şüphe ettim. Bana bakarken gözleri o kadar berraktı, bakışları o kadar dürüst gözüküyordu ki onun öyle bir şey yapabileceğine inanmakta güçlük çekiyordum. Şüphelerimin kaynağını

açıklamaya çalıştım. “Sizi Lathenia’nın sarayında gördük. İkiniz birlikte gülüyordunuz.”

Başını salladı. “Matt, bizler bütün gün yuvarlak bir masanın etrafında oturmuyoruz, biliyorsun. Heyette herkesin görevleri oluyor.”

“Yani Lathenia’nın dikkatini dağıtmak için mi sarayına gittiğinizi söylüyorsunuz?”

“Ah, evet. Ama inan bana, yalnızca majestelerinin dikkatini dağıtmakla kalmıyorum,” dedi gülümseyerek. “Ben bir kraliyet ailesinde büyüdüm. Asilzadelerin ahlaksız, küçük oyunlarına aşinayım.”

Artık anlamaya başlıyordum. “Lorian için casusluk yapıyorsunuz.”

Hafifçe gülümsedi. “Ben bunu daha çok... Veridian’ı korumak olarak değerlendiriyorum. Adamlarımın zarar görmediğinden emin olmak için her şeyi yaparım. Hain ben değilim, Matt. Ama görünen o ki heyet üyelerinden biri. Lorian bundan emin. Ona inanıyorum. Mahkeme salonunda neredeyse affedilmez bir hata yaptın. Benden kuşkulanarak görevimi çok büyük bir tehlikeye attın.”

Hatamı yavaş yavaş görüyordum. “Özür dilerim Lordum.”

“Dediğim gibi, *neredeyse affedilmez.*”

Bana merhamet gösteriyordu. Arkarian ile göz göze geldik. Bu kez gözlerini benden çekmedi. Bakışlarına acı ve kırgınlık dolu bir karanlık çökmüştü. *Her şeyi berbat ettim,*

diyen düşüncelerim Arkarian'a gitti. Bunun için hazır olmadığımı biliyordum.

Fakat Arkarian'ın yerine Kral Richard yanıt verdi. "Saçmalık. Sen gayet iyi bir lider olacaksın. Atina'da ve başka yerlerde yapman gereken bir sürü şey var. Her zaman burada olamam Matt. Bu senin görevin. Şimdi seninle konuşmak istediğim başka bir mesele var. Isabel'in gördüğü imgeyle ilgili. Aslında daha net konuşmak gerekirse Rochelle ile ilgili."

"Isabel, imgesinde Rochelle'in öleceğini gördü," dedi Arkarian fısıldayarak.

Kral Richard başını salladı. "Bu bilgiyi Rochelle'den gizli tutmanın daha iyi olacağını düşünüyorum." Bir süre kimse bir şey söylemedi. Kral Richard konuşmaya devam etti. "Ayrıca onun yanında bulunması için birini görevlendirmen gerektiğini düşünüyorum; güvendiğin birini."

"Bir muhafız gibi mi?" diye sordum.

"Evet, aynen öyle."

Gerçekten işe yarayabilirdi. Böyle bir görevi kimin üstlenebileceğine hemen karar vermem gerekiyordu. Rochelle'i sürekli göz önünde tutmak ve onun hayatını korumak gerçekten çok ağır bir sorumluluktu. "Ben yapabilirim," dedim.

Fakat Kral Richard kafasını salladı. "Sen diğer işlerle çok meşgul olacaksın. Başka biri yapmalı."

"Ethan olamaz. Ethan... Rochelle'e karşı bir şeyler hissediyor. Rochelle'in kaderinde gördüğümüz şeyleri bilmek... onu etkileyecektir."

Dillon'ı düşündüm, ama hemen vazgeçtim. Dillon kendi duyguları konusunda dengesiz olabiliyordu. Arkarian'a baktım. "Sence kim olmalı?"

Yüzüme öylece baktı. Bir an için yanıt vermeyecek sandım. Sonra konuştu. "Isabel olmalı."

Isabel kesinlikle aklıma gelmemiştir. "Neden?"

"İlk olarak, o zaten biliyor. Nasıl olabileceğini kendi gözleriyle gördü. Öyle bir olay olursa o sahneyi hemen tanıyacaktır."

Tabi ki haklıydı.

"Ayrıca," diye devam etti. "savunma teknikleri mükemmel ve..." Bir süre duraksadı, "Ethan onun en iyi arkadaşı. Ona gerçekten çok değer veriyor. Ve Ethan'ın, Rochelle'e değer verdiğinin farkında. Bu yüzden her ikisini de yüzüstü bırakmamak için bütün gücüyle savaşır. Ayrıca Koruyucu'ya çok bağlı. Rochelle'in muhafızı olma görevini büyük bir sadakatle üsteleneceğinden eminim. Belki yirmi dört saat boyunca Rochelle'in yanında olamaz, ama yine de çok yardımı dokunacaktır. Son olarak da, Isabel bir şifacı. Eğer en kötüsü olur ve Rochelle yaralanırsa anında yardımına koşacaktır."

Ben hâlâ bocalıyordum, ama Arkarian'ın açıklamaları mükemmeldi.

"Meseleyi hallettik o zaman," dedi Kral Richard. "Şimdi, yerin altındaki boğucu deliğe inmeden önce dikkat gerektiren başka bir konuya daha değinmeliyiz."

Kral Richard bakışlarını bana çevirdi. “Neriah ile ilişkinizden Dillon’a bahsedene kadar bu konuyu bir sır olarak saklamalısınız.”

Arkarian kaşlarını havaya kaldırdı.

“Neriah ile aramızda olanları biliyor musunuz?” diye sordum.

Kral Richard başparmaklarını birbirine yapıştırarak ellerini havaya kaldırdı. Sonra onları bir kuş kanadı gibi açarak hareket ettirmeye başladı. “Dün gece sizi gördüm. Atina’nın üzerinden uçarken.”

“O siz *miydiniz*? Ben sandım ki...” *Dillon’dı.*

“Neredeyse Dillon olacaktı. Önce Neriah’yı aramaya çıktı. Onu bulamayınca seni aramaya başladı. Tabi benim gözümünden kaçmadı Matt. Çünkü ben her zaman adamlarımın arkasını kollarım. Ona senin şarap koleksiyonlarına bakmak için aşağıdaki mahzene indiğini, Neriah’nın da hayvanlarla ilgili yeni güçlerini denemek için bahçeye, Leydi Arabella’nın kuşlarının yanına gittiğini söyledim ve onu rahatsız etmemesi gerektiğini ekledim. Ondan sonra da sizi aramaya başladım.”

Tekrar ellerini kaldırıp birer kanat gibi çırpı. “Gizli buluşma yerleriniz konusunda çok dikkatli olmalısınız. En azından Dillon, yaptığın ihanetin üstesinden gelene kadar. Şimdi artık geri gitmeliyiz. Anılanlarla konuşmak istiyoruz. Birbirimize güvenebilmeyi başarmak zorundayız. Şu

anda insanlığı yok edebilecek bir savaşın eşiğindeyiz. Savaş alanına parçalara bölünmüş olarak gidemeyiz. Yoksa kaybederiz. Mutlaka...”

Kral Richard konuşmaya devam ederken Arkarian, yüzünde suçlayan bir ifadeyle bana bakıyordu. O sırada fark ettim ki dostluğumuzdan aldığım gücü artık bulamayacaktım.

BÖLÜM 24

Rochelle

Ölüm korkumu yavaş yavaş yenmeye başlıyordum. Kehanet'i ilk okuduğum zaman gerçekten çok sarsılmıştım. Ama aslında o tek satırın ne anlama geldiği hiçbir zaman pek açık değildi. Ayrıca Matt'e göre kimse geleceği bilemezdi. Mantıklıydı. Üstelik Kehanet, kelimesi kelimesine gerçekleşecek diye bir şey de yoktu. Güç dengelerine bağlı olarak Kehanet'in kendisi de değişebilirdi ki büyük ihtimalle şimdiye kadar değişmişti ve artık o satır geçerli değildi.

Kendimi, olmamış ve muhtemelen de olmayacak şeyler için boşuna endişelendirmemeliydim. Hem odanın içinde zaten var olan gerilimi arttırmasam iyi olurdu.

Isabel, Matt'in yüzüne bakmıyordu; Matt onunla konuşurken bile... Ayrıca Neriah bana artık bir Gerçeği Gören olduğunu söyledi; Ölümsüz'den ona bir armağandı. Artık Dillon'ın düşüncelerini okuyabiliyordu ve bu yüzden gerçekten endişeliydi.

Onunla konuşmam gerek! Düşünceleriyle haykırıyordu. Dillon'ın, onunla yalnızca arkadaş olabileceğimi anlaması gerek!

İyi fikir. Ne kadar çabuk yaparsan o kadar iyi bence. Haline bir baksana.

Biliyorum! Arkadaşlığımızı bu kadar yanlış yorumlamış olmasına inanmıyorum.

Bu son düşünceyle birlikte, Matt'e baktı ve onun da çok yakında Dillon ile konuşması gerektiğini hatırlattı. Göz göze geldikleri zaman öylece kaldılar. Aralarındaki elektrik beni neredeyse sandalyemden düşürecekti. Vay canına! Bu ikisinin arasında ne geçmişti böyle? Neriah'nın Dillon için endişelenmesine şaşmamak lazımdı. Neyse ki Dillon bir Gerçeği Gören değildi ve ortalıkta olup bitenleri Geççeği Görenler gibi hemen anlayamıyordu. Arkarian tuhaf bir şekilde suratıma baktı. Gözlerinde tuhaf bir boşluk vardı. Bu sabah herkesin nesi vardı böyle?

Ethan'a gelince... O da sanki benden çekiniyor gibi davranıyordu. Yoksa Lathenia'nın Atlantis'te gösterdiği görüntülere mi inanmıştı? Daha neler artık!

Kral Richard bir süre moral verici konuşmalar yaptıktan sonra toplantıyı bitirdi. Hep beraber odadan çıkmaya başladık. Herkesin beş dakika önce olması gereken bir yerler vardı. Jimmy antik şehre indi. Bay Carter öğretmenler toplantısına geciktiğini söyledi. Aceleyle koştururken neredeyse Dillon'ı yere deviriyordu.

Isabel ayağa kalkarken Arkarian ona yaklaşıp eğildi. "Biraz kalabilir misin? Seninle konuşmam gerek." Yanından geçerken gözlerini hafifçe bana çevirdi, ama her zamanki gibi düşünceleri tamamen kapalıydı.

Dışarıda hava buz gibiydi. Kar yağacaktı. Paltomun yakalarını kaldırıp iyice sarındım. O sırada ileride birinin milli parka doğru koşarak gittiğini gördüm. Bay Carter'a benzettim, ama o olamazdı. Yetiştmesi gereken bir toplantı vardı.

Dağdan inmeye başlayalı çok olmamıştı ki Isabel arkamdan geldi. "Hey, beni bekle."

"Arkarian ile konuşacaksınız sanıyordum."

"Evet, aslında konuştuk. Önemli bir mesele değildi."

Konuşmamız tuhaf bir sessizlikle kesintiye uğradı. Isabel'in burada ne yaptığından pek emin değildim. Çok gerekmedikçe –yani bir görevde filan değilsek– sohbet etmezdik. Hayatımda tanıdığım en içten insandı. Matt ile çıktığımız zamanlarda birçok kez benimle arkadaş olmayı çalışmıştı. Bense hep mesafeli davranmıştım. Suçluluk duygusu böyle bir şeydi işte. Hayatımın her yönünü etkiliyordu.

Aramızdaki buzları eritecek bir şeyler söylemek istiyordum. "Arkarian ile son günlerde çok yakınsınız."

Yanlış cümleydi. Bir anda buz gibi oldu. Sanki suratı bir kitap kapağı gibi aniden kapanmıştı. İç çekti. "Daha yakın olabilirdik aslında, tabi eğer kendimizi suçlu hissetmeden birlikte geçirebilecek biraz zamanımız olsaydı."

Ne demek istediğini anlıyordum. Herhalde Matt yine aşırı korumacı kimliğine bürünmüştü. Fakat bu kez Isabel'in sabrını taşırdığını hissediyordum. Çizgiyi aşmış olmalıydı. Omuz silkerek havayı biraz yumuşatmaya çalıştım. "Eh, ne

aceleniz var ki? Hayatınızın geri kalanını birlikte geçireceksiniz.”

Isabel yüzüme baktı. Bakışlarında tuhaf bir şey vardı ama fazla üzerinde durmamaya çalıştım. Atlantis'teki son görevden beri kafamı hâlâ toparlamış değildim. O görevden beri bir sürü soru işareti çıkmıştı ortaya. Aniden Matt önümüzde belirip yolumuzu kesti. Hemen kardeşine döndü. “Konuşabilir miyiz?”

Isabel bakışlarını, yan tarafımızda uzanan ormana çevirdi. “Söyleyeceğin hiçbir şey olanları değiştiremez. Arkarian'dan duyduklarıma göre sen önce gidip Dillon ile konuşsan daha iyi olmaz mı?”

Isabel ne demek istemişti acaba? Matt düşüncelerimi düşününce en azından rahatsız olmuş gibi görünecek kadar duyarlı davrandı. “Evet, şimdi gidip konuşacağım.”

“O zaman acele etsen iyi olur,” dedim ve kayıp köpeklerinden biri gibi Neriah'nın peşinden koşturan Dillon'ı işaret ettim. “Biliyorsun, Neriah'yı çileden çıkarıyor.”

Matt tedirgin bir şekilde başını kaldırdı. Şu ‘Dillon’ meselesinin ne kadar kötü olduğunun yeterince farkında değildi, öncelikli olan başka işlerle uğraşıyordu. “Isabel, Atina'ya çok kısa bir ziyarette bulunman gerek.”

“Hiç sanmıyorum. Esas burada bana ihtiyaçları var.”

Matt onun aksi tavrını görmezlikten gelmeye çalıştı. “Leydi Arabella'nın iki tane kuşu var. İkisinin de güzellikleri göz kamaştırıyor.”

“Evet, onları gördüm.”

“Yaralanmışlar. Onları iyileştirmeni istiyorum.”

“Ben zaten teklif etmiştim.”

Matt kaşlarını çattı. Isabel sabırsızca açıklamaya devam etti. “Bizi anahtarı aramak için gönderdiğin zaman!”

Matt bakışlarını dalgın dalgın ormana çevirdi. “Bu çok tuhaf,” diye mırıldandı. “Arabella bundan bahsetmedi.”

Fakat ben o anı çok iyi hatırlıyordum. “Isabel onları seve seve iyileştireceğini söyledi. Ama Leydi Arabella kuşlarının sağlığıyla kendisi ilgilenmek istiyordu.”

“Sorun ne Matt? Yoksa hainin *kuşlardan biri olduğundan* mı şüphe ediyorsun?” Isabel’in sesi öfkeli ve alaycıydı.

Matt bir şekilde sabrını koruyordu. “Onların gerçekten kuş olduklarını düşünmüyorum.”

“Ya?.. Ne öyleyse?”

Matt gözlerini önce bana, sonra da ellerime çevirdi. Anında kafasından neler geçtiğini anladım. Kuşlara dokunmamı istiyordu. O kuşların aslında kuş olmadıkları yönündeki şüphelerini kanıtlayabileceğimi düşünüyordu. “Asla olmaz Matt. Ellerimdeki enerji bir hayvanı öldürebilir. Bunu sen de biliyorsun! O kuşlar zaten yeterince narin görünüyorlar.”

Aniden kuzeyden çok güçlü bir rüzgâr esti ve hepimiz susup havaya baktık.

“Bu da ne böyle?” Shaun’un sesi duyuldu.

Herkes kafalarını aynı yöne çevirmişti. Dağın en tepesinde tuhaf bir sis toplandı ve dağdan aşağı üzerimize doğru

sürüklenmeye başladı. Fakat bu sis ya da her ne ise, şimdiye kadar bu bölgede gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Dul bir kadının siyah peçesi kadar kapkaranlıktı.

Tüyler ürpertici bu tuhaf manzarayı izlerken Shaun koşarak yanımıza geldi. “Sizce saklanmalı mıyız?” diye sordu. Sonra Isabel’e döndü. “İmgede gördüğün şey bu muydu?”

Shaun’un neden bahsettiğini anlamıyordum. Isabel alt dudağını ısırды. Bildiği bir şeyler vardı, orası kesindi. Bir anda çok huzursuz görünmeye başladı. Isabel’i böyle davranırken görmeye hiç alışık değildim. Sonunda ağzını açtı. “Sanırım öyle. Sanırım bu o rüzgâr.”

“Rüzgâr mı dedin? İyi ama Isabel, bu tamamen görünen bir şey.” Shaun olanları netleştirmeye çalışıyordu.

Isabel açıklamaya başladı. “Karanlık, rüzgârla birlikte gelecekti.”

Dudaklarım kupkuru olmuştu, ama yine de sormak zorundaydım. “Karanlık derken... Nasıl bir karanlıktan bahsediyorsun? Yer altındaki gibi mi?”

Isabel’in yanıt vermesine fırsat kalmadan tüyler ürpertici rüzgâr bize ulaştı. O kadar güçlüydü ki bir an için boş bulunduk ve dağdan aşağı doğru birkaç adım sürüklendik. Paltolarımıza ve ceketlerimize sıkı sıkı sarındık. Neriah ve Dillon dağdan koşarak çıkıp yanımıza geldiler.

“Neler oluyor?” diye sordu Dillon. “Ne biçim bir rüzgârdı o.” Durdu ve Matt’e döndü. “Eee, neydi o?”

Matt ellerini havaya kaldırarak avuçlarını açtı. “Bilmiyorum. Isabel’e göre...”

“Ne demek bilmiyorum? Arkarian olsa bilirdi.”

“Kapa çeneni Dillon!” diye terslemeden edemedim. Son zamanlarda Dillon en ufak şey için bile Matt’e sataşıyordu ve bu artık sinir bozucu olmaya başlamıştı.

Rüzgâr ağaçların arasından hışırdayarak esmeye devam etti. Karanlığın dalga dalga açılarak davetsiz bir şekilde toprakların üzerinde yayılmasını, gün ışığını tarif edilemez bir alacakaranlığa çevirmesini izlerken hepimiz çok korkuyorduk.

Kimseden çıt çıkmıyordu. Üzerimize rahatsız edici bir sessizlik çökmüştü. Fakat kuzeyde gökyüzünün iyice karardığını görünce düşüncelerimizden sıyrıldık. “Şimdi ne oluyor? Bakın, orada, ufuk çizgisinde?..” diye sordu Shaun.

İlk önce sanki gökyüzünde dolaşan bir gölge gibi görünüyordu. Fakat iyice genişleyip bize doğru uzamaya başlayınca ne kadar kocaman olduğu iyice netleşti.

Ethan gizli geçitten çıktı ve kaşlarını çatarak etrafına baktı. Etrafta tuhaf bir şeylerin olduğunu farkındaydı, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Havadaki aşırı soğuğu hissedip paltosunun içine büzüldü. Yanımıza gelince hepimizin kafamızı kaldırmış, kuzeye baktığımızı fark etti. “Onlar ne? Bir çeşit kuş filan mı?”

Isabel haykırdı. “Hayır, olamaz! Onlar imgemde gördüğüm kuşlar!”

“Marduke’nin kuşları değiller, öyle değil mi?” diye sordu Shaun. “Bu kadar çabuk mu yani?”

Kafam 'imge' kelimesine takıldı. Anlaşılan Isabel bir imge görmüştü. Hem de oldukça aydınlatıcı bir imge! En azından şimdi Isabel'in bilgi dağarcığının kaynağını anlayabiliyordum. "Ne imgesinden söz ediyorsun Isabel? İçinde başka ne vardı?"

Isabel yanıt vermedi. Yalnızca kafası karışmış bir şekilde ağabeyine baktı. Sonra hemen gözlerini çekti. İçimden bir ses, bu imgeyi benden başka herkesin bildiğini söylüyordu.

"Onlar senin gördüğün, zehir taşıyan kuşlar mı?" diye sordu Matt.

İster istemez kaşlarımı çattım. Kendimi gerçekten dışlanmış hissediyordum. Neden sürekli böyle önemli ayrıntıları benden saklıyorlardı? Yanıtı çok basitti tabi: Hâlâ bana güvenmiyorlardı. Ne sanıyorlardı? Koşa koşa Marduke'ye gidip onun *kendi kuşlarıyla ne yapacağını* yetiştireceğimi filan mı?

Ethan ne kadar gerildiğimi fark edince açıklama yapmaya çalıştı. "Marduke'nin yeraltında bir bahçesi var. Orada binlerce çiçek yetiştiriyor. Hepsi de cehennem zambağı. Çiçekler bir çeşit zehir salgılıyorlar." Sonra ekledi. "İyi de bunları sana niye anlatıyorum ki? Bize neler olduğunu senin anlatman gerek."

"Marduke beni hiç yeraltına götürmedi," diye karşılık verdim. Sözleri beni incitmişti. "Hayatının her köşesine beni dahil etmiyordu. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Zehirlerle ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

Tekrar gökyüzüne baktım. Artık o gölgenin, kocaman bir kuş sürüsü olduğu gayet net gözüküyordu. Sürekli gelmeye devam ediyorlardı. Hiç bitmeyecek gibiydiler. Hava buz gibi olduğu halde bir anda yapış yapış terlemiştim.

“Sanırım onlar *akbarlar*,” dedi Dillon, gözlerini kısarak. “Evet, evet. O kuşları biliyorum. Bir kanguru gibi karınlarında keseleri vardır.”

“Onları öldürebilir miyiz?” diye sordu Shaun.

“Onlar zaten ölü. Ne yaparsanız yapın size geri gelmeye devam ederler. Ayrıca onları kızdırmak istemezsiniz. Mar- duke tarafından, öldürmek için eğitilmişlerdir.”

“Eğer ölülerse onları nasıl durdurabiliriz?” diye sordu Ethan. “Onlar hakkında ne biliyorsan anlat Dillon.”

“Pekâlâ. Bir kartal gibi sivri pençeleri vardır, ama o kadar zeki değillerdir. Onlara verilmiş olan talimatları yerine getirirler. Bir kere işlerini bitirdiler mi de üslerine geri dönmeye programlanmışlardır. Üsleri de her neredeyse artık...”

Isabel’e döndüm. “Benim dışımda herkesin çok net bildiği anlaşılan şu imgede, şu akbar denilen kuşların zehirlerini nereye boşaltacaklarını da gördün mü?”

Mahcup bir şekilde yüzüme bakarak mırıldandı. “Angel Falls’un üzerine.”

“Gerçekten iç açıcı!”

“Zehir önce su kaynaklarını kirletecek. Ve suyla temasa geçen herkes bir çeşit büyüünün etkisinde kalacak. Zihni

uyuşturan ve etkisi günlerce ya da maruz kalma oranına bağlı olarak çok daha uzun sürebilecek bir çeşit büyü... İnsanlar kim olduklarını veya ne yaptıklarını bilmeyecekler. Sonra da..."

"Sonra ne?"

"Lathenia onların beyinlerini yıkayacak. Zihinlerine işleyecek. Zehrin etkisi geçtiği zaman hepsi Lathenia için saşan yepyeni bir ordu haline gelecek."

Bir insan ordusu mu? Dostlarımız, ailelerimiz, arkadaşlarımız... Aman ne güzel! Hemen saatime baktım. "Sabah dersleri başlamak üzere. Okulun bahçesi öğrenci kaynıyordu."

Bütün gözler Matt'e çevrildi. Matt sanki kaçıp bir süre saklanmak istemiş gibi ormana baktı. Elini ensesine götürüp kaşınmaya başladı. Onun nesi vardı böyle? Daha önce hiç bu kadar... karar verme becerisinden yoksun olduğunu görmemiştim.

Neriah bana endişe dolu bir düşünce gönderdi, ama ona verecek yanıtlım yoktu. Sonra gidip yavaşça Matt'in koluna dokundu. "Peki ya akbarların, zehirlerini insanların daha az olduğu bir yere dökmelerini sağlarsak?"

Matt başını salladı. Biraz olsun rahatlamış gibi görünüyordu. Öyle de olmalıydı zaten. Gerçekten çok iyi bir fikirdi.

"Eğer yönlerini değiştirmeyi başarısak sizce bu akbarlar geldikleri yere geri dönerler mi?" Neriah, sorusunu herkese yöneltmişti.

İlk yanıt veren Dillon oldu. “Marduke çılgına dönecek. Ama evet, bence işe yarayabilir. Yine de hiç kolay olmayacak. Marduke onların zihinlerini çok çok güçlü yönetiyor. Efendi bir kere beyninize girdi mi, etkisinden kurtulmak neredeyse imkânsızdır.”

Göz ucuyla Ethan’ın yavaşça bana baktığını, sonra başını önüne eğdiğini fark ettim. Bu imalı tavırları kafaya takmıyormuş gibi görünmeye çalışıyordum, ama onca zamandan ve onca acıdan sonra Ethan’ın hâlâ benden şüphe etmesine çok öfkeleniyordum. Kendimi bu insanlara ispatlamam için daha ne yapmam gerekiyordu? Herkes ne kadar tedirgin olduğumu fark etmeden kendimi toplamaya çalıştım.

Sonunda Matt’in aklına bir fikir gelmişti, ama sesinden ne kadar tereddüt ettiği belli oluyordu. “Benim... benim... bir planım var galiba. Ama, şey... yardım edecek birine ihtiyacım olacak.”

“Ben ederim.”

Elbette ki Dillon edecekti. Her zaman ilk gönüllü olan o olurdu.

“O kuşları daha önce de gördüm. Nasıl davrandıklarını biliyorum.”

Neriah gözlerini Dillon’a çevirdi. “Matt’in uçabilen birine ihtiyacı var.”

“Evet, doğru. Benim de kanatlarım var zaten.”

Matt araya girdi. “Sanırım Neriah *gerçek anlamda* uçmaktan bahsediyor.”

Dillon'ın kafası karışmıştı. "Neden bahsediyorsun? Sana şunu liderlik işi sana biraz ağır gelmeye..."

"Ayrıca kuşların beynine girebilecek birine ihtiyacın var," diye araya girdi Neriah ve hepimizin dikkatini asıl düşünmememiz gereken şeye çekti yine. "Kraliçe Brystianne'nin hediyesi sayesinde Matt'e bu konuda da yardımcı olabilirim."

Matt rahatlamıştı. Neriah ona gülümsedi. Gülümsediği kişi Dillon olsaydı eminim kalbi erirdi. Ama ne yazık ki Dillon'a yöneltilmemişti ve o da bunun farkındaydı. Hayatında ilk kez, söyleyecek bir şeyi yoktu.

Tiz bir çılgılık, dikkatlerimizi yine gökyüzüne çekti. Kuşlar yaklaşmışlardı, ama hâlâ tam tepemize ulaşmış değillerdi. Shaun, Matt'in omzuna dokundu. "Birlikte her ne yapmayı planlıyorsanız, acele etseniz iyi olur."

Bizden birkaç adım uzaklaştılar. Hepimiz, gözlerimiz onlarda, merakla beklemeye başladık. Merakımızı boşa çıkarmadılar. Gözümüzün önünde, bedenleri değişmeye, kolları ve bacakları kısaltmaya başladı. Birkaç saniye içinde birer şahine dönüşmüşlerdi. Kafalarını yukarı doğru uzatarak büyük kanatlarını birkaç kere çırpıldılar. Herkes hayranlıkla onları izliyordu.

Isabel, Ethan'a döndü. "Bunu yapabildiklerini biliyor muydun?"

Ethan başını salladı. Isabel kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Sen biliyor muydun?"

“Matt’in daha önce bir kere köpekbaliğına ve yunusa dönüştüğünü görmüştüm, ama aslında bunun hakkında hiç konuşmadık.”

Aniden, iri olan kuş, yani Matt, kocaman kanatlarını büyük bir şiddetle çırpmaya başladı. Göğsünden bir tane tüy kopup Isabel’e doğru uçtu. Isabel avucunu açtı ve tüy elinin içine konuverdi. Kafasını kaldırdığında Matt bir süre ufak gözlerini Isabel’in gözlerinden çekmeden öylece durdu.

Marduke’nin kuşlarının gölgesi, gökyüzünün yarısını kaplamıştı. Şahinler onları karşılamak için havalandılar. Bir an için onları o kadar çok kıskandım ki sanki kalbime bir bıçak saplandı. Nedenini anlayamıyordum. Sonra fark ettim ki bu, Matt ve Neriah’nın birer kuş olarak gökyüzünde birlikte uçmalarından kaynaklanıyordu. Zarafetle kanatlarını her çırtıklarında, rüzgâr suratlarına her estiğinde kendilerini ne kadar özgür hissediyor olmalıydılar.

Güçlkle gözlerimi onlardan çekmeyi başardığımda Dillon’ın da benim gibi hayranlık dolu bakışlarla onlara bakakaldığını fark ettim. Fakat onun gözleri daha çok Neriah’nın dönüştüğü ufak kuşta takılı kalmıştı. Aklından geçenleri okuyabiliyordum. Neriah’nın yanında uçan, onunla bu yeteneği ve bu gücü paylaşan kişi kendisi olmak istiyordu. Zavallı Dillon... Yanlış kıza âşık olmuştu.

“Çok hızlı olmak zorundalar,” dedi Isabel. “O kadar büyük bir sürünün yön değiştirmesini sağlamak kim bilir ne kadar zor olur, tahmin dahi edemiyorum.”

Ben de edemiyordum. Sayıları çok fazlaydı.

“Matt üstesinden gelecektir,” dedi Shaun.

Aniden kafamın içinde bir ses duydum. Uzaktan geliyor gibiydi, ama durumun acil olduğu belliydi. Ses Arkarian’a aitti. Elimi kaldırıp diğerlerine sessiz olmalarını işaret ettim. Arkarian dağın içinden düşüncelerini bana gönderiyordu. *Matt nerede?*

Marduke’nin kuşlarından oluşan bir sürüyle uğraşiyor, diye yanıt verdim. Birkaç saat dönmeyebilir.

Sessizlik. Arkarian’ın hayal kırıklığını ve üzüntüsünü neredeyse buradan bile hissedebiliyordum. *Arkarian, sorun ne?*

Isabel ve diğerleri bir terslik olduğunu anlamışlar, merakla bana bakıyorlardı.

Marduke, Veridian’da! Yanında askerleri de var ve Çitkuşu ordusunu her tarafa yerleştiriyor. Gönderebildiğin herkesi oraya gönder!

Bir an için öyle sarsıldım ki konuşamadım bile. Ağzımı açıyordum, fakat sözcükler bir türlü çıkmıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Isabel. “Sorun ne Rochelle?” Beni omuzlarımdan tutup sarstı. “Arkarian’a bir şey mi oldu?”

Sesindeki korku üzerimdeki şoku atlatmamı sağladı. Hemen yanıt verdim. “Arkarian iyi. Bir mesaj gönderdi.”

“Ne mesajı?” dedi Dillon.

“Antik şehir, Marduke tarafından işgal ediliyor. Askerleri ve bir de çitkuşu ordusuyla beraber!”

Herkes Arkarian'ın yerine doğru koşmaya başladı. Gizli geçit oraya varır varmaz açılıverdi. Arkarian bizi içeri götüşdü. "Acele etmemiz gerek. Çok işimiz var."

Isabel, Arkarian'ı kollarından tuttu. "Durum ne kadar kötü?"

Arkarian endişeli ve kederli bakışlarla bize döndü. "Lathenia onca yıldan sonra nihayet Veridian'ın yerini tespit edip Marduke'nin de yardımıyla şehrin altından bir tünel kazmış. Tünelleri o kadar derinden kazmışlar ki varlıklarını hissettirecek en ufak bir ses ya da titreşim olmamış. Şimdiyse Marduke'nin yirmi askeri, peşlerinde yüzlerce çitkuşuyla tüneli aşmış. Şehri yerle bir etmeye çoktan başlamışlar bile."

Herkes susuyordu. Arkarian'ı bu kadar umutsuz görmeye alışık değillerdi. Kafalarından geçen düşünceler karman çormandı. Her biri aynı anda fırtına gibi beynime üşüştü. "Herkes biraz sakin olsun!"

Isabel, Arkarian'ın koluna dokundu. "Duvarları neden yıkıyorlar? Orada ne arıyor olabilirler ki?"

"Atlantislilerin teknolojisinin peşindeler; yeraltının hayatta kalan ırkının."

Isabel anlamamıştı. "Neden bahsediyorsun?"

Arkarian iç geçirdi. "Koruyucu'nun bugün yapabildiği her şeyi Atlantislilerin teknolojisine borçluyuz." Kollarını açıp odanın çevresini işaret etti. Gözlerimizle onu takip ediyorduk. "Kürenin ve gördüğünüz diğer şeylerin sayesinde. Onlar olmadan yeryüzünü Lathenia'dan koruyamayız."

Lathenia geçmişe yolculuk yapmanın ve orijinal bir Kale inşa etmenin yolunu buldu. Koruyucu, Lathenia'nın orada işleri karıştırmamasını ancak hayatta kalan Atlantislielerin geliştirdikleri teknolojiyle engelleyebiliyordu.”

Herkesin kafasında bir sürü soru işareti vardı. Arkarian elini kaldırdı. “Uzun uzun açıklama yapmaya vaktimiz yok.” Ama buna ihtiyacımız olduğunun farkındaydı. “Atlantis yıkılmaya başladığında orada yaşayan bazı insanlar kaçmayı başardılar. Yerleşebilecekleri başka ıssız topraklar aramaya başladılar. Yıllar süren uğraşlardan sonra Angel Falls’u keşfettiler ve makinelerini burada korumaya çalıştılar. Antik şehri inşa ettiler ve onu bir sır olarak sakladılar. Lathenia’nın elleri bu teknolojiden uzak durmak zorunda. Yoksa onu, geleceğe gitmeyi sağlayan bir küre yapmak için kullanır. Bunu olmasına izin veremeyiz.”

“Ne?” diye haykırdı Dillon. “Bunu yapabilir mi? Geleceğe giden bir küre yapabilir mi?”

Hepimiz Arkarian’a dönüp yanıt vermesini bekledik. Basitçe, “Evet,” dedi.

Shaun öne çıktı. “Arkarian, böyle bir zamanda silahları kullanmak işimize yaramaz mı? Yoksa bu yaratıklarla nasıl başa çıkarız?”

Arkarian eliyle saçlarını geriye attı. Mavi saçları ışıktaydı. “Aslında bu kadar endişeli olmamın nedeni...” Antik şehre açılan geçidi işaret etti, “anahtarın aşağıda bir yerde olması.”

“Ne? Yani çitkuşlarının şu anda talan ettiği şehrin içinde mi?” diye bağırdı Dillon. “Anahtarı oraya koymak hangi dâhinin fikriydi? Bahse girerim Matt’in fikridir.”

Isabel, Dillon’a ters bir bakış fırlattı. Arkarian araya girdi. “Anahtarı oraya saklamak çok iyi bir fikirdi Dillon. Antik şehir son on bir bin yıldır güvendeydi.”

“Evet, ama artık değil, yanılıyor muyum?”

“Ne yazık ki öyle.”

Ethan lafa girdi. “Sence Marduke anahtarın aşağıda olduğunu biliyor mu?”

“Bu mümkün. Son zamanlarda Marduke’nin casusları sanki her yerdeler.”

Arkarian’ın dışında herkes gözlerini bir an için bana çevirdi. Sonra hızla önlerine döndüler. İşte şimdi de utanmış görünüyorlardı. Zaten öyle olmalıydılar! Benim hakkımdaki gerçek düşünceleri bir an için suratlarına yansıtmıştı ve bende bunu yakalamıştım. Gerçi onların benden şüphe ettiğini her zaman farkındaydım. Bir zamanlar Marduke için çalıştığım gerçeğini bir türlü unutamıyorlardı. Ama Koruyucu demek, güvenmek demektir. Açıklanamayan şeylere inanmaktır. Kral Richard saatlerce bundan bahsetmişti. Söylediklerinden hiç mi bir şey anlamamışlardı? Yoksa sadece bana mı katlanamıyorlardı? Dillon’a güvenmek konusunda hiç sorun yaşıyor gibi gözüküyorlardı.

Arkarian yavaşça koluma dokundu. Bu beni biraz olsun sakinleştirdi. Zihnimden ona teşekkür ettim. Dikkatini

tekrar gruba verdi. “Anahtarı geri alabilmek için Matt’e ihtiyacımız var.”

“Ama o burada değil,” diye atıldı hemen Dillon. “Saatlerce dönmeyebilir. İzin ver, gideyim Arkarian. Anahtarı geri getirebilirim. Tam olarak nerede duruyor?”

Arkarian açıklamaya başladı. “Jimmy labirentin ortasındaki yeraltı mezarının altına gizli bir bölme inşa etti.”

“O kadar da zor gözüküyor.”

Dillon böyle düşünüyor olabilirdi, ama hiçbir şey asla görüldüğü kadar kolay değildi.

Arkarian kafamdan geçenleri duydu ve bana katıldığını belirtti. “Matt anahtarın üzerine bir çeşit büyü yaptı. Anahtar artık görünmez oldu. Büyüyü yalnızca Matt bozabilir ya da görünmezliğini aşip ona ulaşabilir.”

“Ne?” diye bağırdı Dillon.

“Ayrıca unutma, anahtara dokunmak ölümcül sonuçlar doğurur.”

“Aman ne harika, değil mi? Peki bu görünmez anahtarı nasıl ele geçireceğiz?”

“Ben ona dokunabilirim,” dedim, Dillon’ın karamsar sorusunun üzerine herkes susunca. Ellerimi öne doğru uzattım. “Bu eldivenlerim giydiğim sürece bir şey olmaz.”

Arkarian elinde altın bir kutuyla bana döndü. “Anahtar bir kere bu kutunun içine girdi mi onu herkes tutabilir. Yine de sen gidemezsin Rochelle. Çünkü senin kanatların yok.”

“Yani?..”

“Silahlar olmadan çitkuşlarını yok etmenin tek yolu onları suda boğmak. Anahtar bulunduğu yerden çıkarıldığı anda barajlar açılacak ve bütün şehir sularla dolacak. Sen bütün bunlar olurken şehrin altında olmamalısın.”

Bir süre düşündüm. “Peki şehrin sular altında kalması ne kadar sürer?”

“Tam olarak dokuz dakika.”

“Ben hızlı bir koşucuyumdur Arkarian. Yapabilirim.”

“Ama tüneller hep yokuş yukarı!” diye bağırdı Ethan.

Onu dikkate almadım. Bazen gerçekten beni önemsiyor gibi görünüyordu. “Sadece denememe izin verin.”

Arkarian gözlerini kısarak yüzüme baktı. Başını salladı. “Kanatların olmadan olmaz, Rochelle. Başaramazsın.”

Belki de kaderim buydu. Belki de Kehanet asla değiştiremeyecekti. Ayrıca hayatımda Ethan olmadan yaşamamın ne anlamı vardı? Başka birini istemiyordum. Bunu artık çok iyi biliyordum. Artık itiraf edebiliyordum. Hem ayrıca gidersem Koruyucu’ya yürekten bağlı olduğumu bir kez ve sonsuza dek kanıtlamış olmayacak mıydım? Tek yapmam gereken yeraltı mezarındaki bölmenin içinden anahtarı çıkarmak ve altın kutunun içine koymaktı. Görevim bu olacaktı. Yanımda kanatları olan biri olduğu sürece kutuyu güvenle ona verebilirdim. O da hemen uçar ve anahtarı kurtarmış olurdu.

“Çok basit Arkarian. Ben gidebilirim.”

“Başka bir yol olmalı,” dedi Ethan.

Arkarian ellerime baktı. “Rochelle, eldivenlerini çıkar.”

Yavaş yavaş her ikisini de çıkardım. Ellerim açığa çıkınca herkes şaşkınlık içinde ağzını açtı. Lorian onların gücünü arttırdığından beri elektrik akımları gittikçe artıyordu. Ellerimden rengârenk kıvılcımlar sıçradı. Onları hızla salladım. Ara sıra havalanmaları iyi geliyordu. Ama kıvılcımlar etrafa öyle bir yayıldı ki Shaun ve Dillon eğilip yüzlerini kapatmak zorunda kaldılar.

Arkarian gözlerini gözlerimden ayırmadan eldivenleri yavaşça elimden aldı. “Neden şimdiye kadar hiçbir şey söylemedin? Çektiğin ağrı dayanılmaz olmalı.”

Arkarian’ın şefkatli bakışları, nazik sözleri gözlerimin aptalca yaşarmasına neden oldu. Yaşlar gözlerimden boşalıp herkesin ortasında rezil olmadan hemen başımı çevirdim ve kendimi toparlamaya çalıştım. “O kadar acımıyorlar,” diye ikna etmeye çalıştım, “gerçekten.”

Bana inanmıyordu. Düşüncelerini gayet iyi kontrol ediyor olsa da gözlerinden çok şey okunuyordu. Eldivenleri kendi ellerine takmaya çalıştı, ama parmakları çok uzundu. Onları Shaun’a uzattı. Shaun’un elleri de büyük geldi. Sonra Ethan aldı. Fakat onun elleri babasınınkilerden de büyüktü. Dillon denedi. “Bana olurlar eminim!” Hızla eldivenleri sokuşturmaya çalıştı, ama durum ümitsizdi.

Eldivenleri tekrar aldım. “Evet, artık karar verilmiştir. Ben gidiyorum.” Arkarian’ın elindeki altın kutuyu alıp cebime koydum.

“Ben de seninle geliyorum,” dedi Arkarian. “Sen bütün gücünle koşarak tırmanırsın. Ayrıca iyi bir yüzücüsün, öyle değil mi Rochelle?”

Başımı salladım. Fakat Ethan'ın başka bir fikri vardı. "Arkarian, sana burada ihtiyaçları olacak."

Shaun sıkıca oğlunun omzunu tuttu. "Emin misin evlat? Kanatlarını kullanmayı daha yeni öğrendin. Ya başaramazsan?.."

Ethan babasının elini uzaklaştırdı. "Başaracağım."

Isabel telaş içinde bir Arkarian'a, bir Ethan'a bakıyordu. Her ikisini de çok sevdiği ve her ikisi için de korktuğu ortadaydı. Fakat anlaşılan Ethan ile ilgili olarak özellikle bir konu da çok endişeleniyordu. "*Kanatlarını kullanarak geri geleceksin, değil mi Ethan?*"

Ethan bana baktı. Gözlerimi ondan ayıramadım ve içim, ruhunun derinliklerinde yanan bir ateşin sıcaklığıyla doldu. "Elimden geleni yapacağım," dedi. "Ama hiçbir konuda söz veremem."

BÖLÜM 25

Matt

Kuşlar ilk başta hesapladığımdan daha yüksekte uçuyordu. Onlara yaklaştıkça çok daha büyük olduklarını görüyorduk. Kafaları akbabalara benziyordu. Karınları pelikanlarıinki gibiydi. Ama bu dünyevi benzerlik ancak bu kadardı. Kemikli sırtlarının üzerinde küçük, yuvarlak gözleri vardı. Gözlerinin içiyse göz bebeklerinden yoksun, yalnızca bir çift karanlık boşluktan ibaretti.

Bana kalırsa akbarların şekline bürünmeliyiz, diye önerdi Neriah.

Aslında başka bir dünyadan gelen bir kuşun şekline bürünmeye hiç istekli değildim, ama Neriah haklı görünüyordu. Onlarla iletişim kurmaya çalışmak en büyük şansımız olacaktı.

Neriah'nın önerisine uyarak şekil değiştirdim. O da ardımdan aynı şeyi yaptı. Aniden ikimiz de düşmeye başladık. Daha büyük olan bu kuşların vücutlarına, karnımızda taşıdığımız ağır keselere uyum sağlamak birkaç dakikamızı aldı. Yüksekliğimizi tekrar sağladığımızda, içi dolu bir keşyle uçmak nasıldır acaba diye düşünüyordum. Bizimkiler boş olduğu için gerçekten çok sevinmiştim.

Senin derdin ne? Neden kesenin içi boş? Bu düşünceler akbarların birinin beyninden beynime akın etti. Neden keseni efendimizin emrettiği gibi doldurmadın? Ne büyük aptallık, onca yolu boşuna geldin!

Neriah da akbarın düşünceleri duyduğunu belli etmek için başını hafifçe yana eğdi. Çok geçmeden başka bir kuş konuşmaya başladı. *Daha ne kadar var Lydia? Bu ağır yük, kanatlarımı çok yordu.*

Aynı insanlarınki gibi bir adı olan ilk kuş Lydia yanıt verdi. *Justin, efendimizin verdiği talimatları biraz dikkatli dinleseydin neredeyse gelmiş olduğumuzu anlardın.*

Justin! Bir insan ismi daha. Yeraltında yolculuk yaparken John adında bir çitkuşuyla tanışıp arkadaş olmuştum. İnsanken kullandığı isim geçmişine dair hatırladığı tek şeydi.

Fakat Lydia'nın son söyledikleriyle benim rolüm gelmişti. Hemen düşüncelerimi ona yansıttım. *Yanılıyorsun, Lydia. Gideceğimiz yerden hâlâ çok uzaktayız.*

Sen kimsin? Kendini tanıt!

Beni efendimiz gönderdi. Doğru yere gittiğinizden emin olmamı istedi. Ki bu arada doğru yoldan saptınız. Efendi, herkesi yanlış yere götürdüğünü duyunca çok kızacak.

Artık liderlerinin hangisi olduğunu çözdiğümüze göre, Neriah ile harekete geçtik ve o sağında, ben solunda yola devam ettik.

Sen neden bahsediyorsun? Lydia gözlerini benden çekerek Neriah'ya döndü. Efendimizin verdiği koordinatları

derece derece takip ettim. Aşağı bakın. İşte göl, hemen arkasında da okul.

Neriah bana sert bir bakış attıktan sonra kontrolü ele aldı. Lydia, efendimiz bizi zaten planlarda bir son dakika değişikliği yaptığı için gönderdi. Elimizde yeni koordinatlar var. Sürüyü o yöne götürmelisin.

Lydia yanıt vermedi. Kafasının karıştığını hissedebiliyordum. Bana karşı çıkmaya hazırdı, ama Neriah'nın sesi oldukça ikna ediciydi.

Neriah da Lydia'nın şüphe ettiğini fark etmişti. Konuşmaya devam etti. Çok uzakta değil. Biraz kuzeye, oradan da batıya gitmek lazım.

İyi, ama biz zaten kuzeyden geliyoruz!

Neriah'nın neden bahsettiğini merak eden tek kuş Lydia değildi. Neriah açıklamaya devam etti. Efendimize yeni bir bilgi ulaştı. Koruyucu gizli bir toplantı yapıyormuş. Angel Falls ormanının derinlerinde bir yerde. Yüklerinizi oraya, yani Koruyucu'nun özel askerlerinin şu anda toplantı yaptığı yere boşaltmanızı istiyor.

Düşüncelerimi oldukça gizli tutmaya çalışıyordum. Neriah harika bir iş çıkarıyordu. Lydia'yı müthiş bir oyuna getiriyordu.

Aşağıda okul iyice görünmeye başladı. Bir an önce akbarların yollarını değiştirmeyi başaramazsak çok geç olacaktı. Okulu ve şehri bir kere aşağıda gördüler mi, söyleyeceğimiz hiçbir şey, onları zehirlerini boşaltmaktan alıkoynamazdı.

Lydia ötmeye başladı. *Bence yanılıyorsun.*

Hayır, yanılmıyorum. Neriah öne doğru uçu. Ben de hızla uçup yanına gittim. Aslında bu bir riskti. Her ikimiz de kendimizi sürüden iyice koparabilirdik. Artık yorulmaya başlamışlardı. Aradıkları bölge neredeyse tam altlarında görünmeye başlamışken iki yabancının peşinden gitmelerini sağlamak çok zor olabilirdi.

Bence yalan söylüyorsun, dedi Lydia. Kafasını sola, sonra sağa, sonra yine sola çevirdi. *İşte gitmemiz gereken yer aşağıda.* Arkasındaki sürüye emir verdi. *Zehirleri bırakmaya hazır olun!*

Asıl yanılan sensin! Neriah soğukkanlı gözükmeye çalışarak bağırdı. *Efendimiz şu anda benimle konuşuyor. Ormana gidin, diye emir veriyor! Koruyucu'nun en güçlü askerlerini yok etmek için eline geçen tek şans bu!*

Lydia bir süre sessizce kafasını sağa sola çevirdi. Sanki duyduklarına inanamıyor gibiydi. *Ne cüretle efendimizinle konuştuğunu söylersin! Ben onun en sevdiği askeriyim. O benimle konuşur! Hemen kendini tanıttmanı emrediyorum sana. Kim olduğunu söyle çabuk!*

Neriah müthiş bir kıvraklıkla kanatlarını çevirerek geriye doğru uçmaya başladı. Lydia ile gagaları çarpına dek ileri doğru atıldı. *Sana kim olduğumu söyleyeceğim ve bir daha beni asla sorgulayamayacaksın. Çünkü ben efendimizin kızıyım!*

Lydia'nın şaşkınlıktan dili tutuldu. Neriah'nın ses tonundaki gerçeklik payı inkâr edilemezdi. Akbar ne diyeceğini

bilemiyordu. Efendisinin emirlerine uymamak söz konusu dahi olamazdı. Fakat işte Marduke'nin kızı, kendi kanından biri karşısında duruyordu. *Ormana mı demiştiniz?*

Neriah sonunda kazandığını anlayarak biraz rahatladı. *Beni takip edin. Size yolu göstereceğim.*

Neriah tam bir daire çizdikten sonra geri döndü ve kuzeye doğru uçmaya başladı. Ben de yanından ayrılmamaya dikkat ederek aynısını yaptım. Neyse ki Lydia bizi izlemeye başladı. Sürünün geri kalanına da takip etmelerini emretti.

Kocaman bir yarım ay şeklinde hep beraber döndük. Okul bütün bu süre içinde hâlâ görüş alanımızdaydı. Sonunda ıssız arazilere gelmeye başladık. Göl de nihayet güzüktü. Arkasında da dağlar muhteşem bir zemin oluşturunuyordu. Bu yükseklikten bakınca harika bir manzaraydı. Neriah yavaşça batıya döndü ve sürünün geri kalanını ormanın ortasına kadar götürdü. Üzerlerinden geçerken insanlar hayretler içinde kafalarını kaldırıp bizi izliyorlardı. Bazıları bu kadar büyük ve kalabalık bir sürü gördükleri için korkup kollarıyla kafalarını örtüyorlardı. Fakat çoğunlukla durup izliyorlardı. Hiç bu kadar çok kuşun bir arada uçtuğuna şahit olmamışlardı.

Ormanın en yoğun olduğu yere gelince Neriah aşağıdaki bütün hayvanların zihinlerine ulaştı ve onlara hızla bölgeyi terk etmelerini söyledi. Önce çaktırmadan bana baktı ve sonra Lydia'ya, hedefimize ulaştığımızı bildirdi.

Kuşlar yüklerini boşaltınca ortaya tuhaf ve güzel bir manzara çıktı. Zehir bir çeşit toza benziyordu. Sonradan

hatırladım. O zehir, yüzlerce çiçeğin ezilmiş yapraklarından yapıyordu. Kule benzeyen gri tozlar aşağıdaki ağaçların üzerlerine yağdı. Ağaçların nemli yüzeyine değdiği anda da yok oldu.

Geriye kalan son zerrecikler bir rüzgâra kapılmıştı. Rüzgâr onların bir kısmını pençelerime doğru sürükledi. Hemen kanatlarımı çırpıp üzerimden silkelemeye çalıştım, ama derimin üzerinde yarattıkları tuhaf hissi bir yerlerden hatırlıyordum. Bir şekilde kafamı kurcalıyordu. Bunu daha önce de hissetmiştim. Sonra hatırladım. Atina'daki sarayın bahçesinde olmuştu. İki altın kuşun olduğu o kafese dokununca hissetmiştim! Peki bu ne anlama geliyordu? Kuşlar da mı zehirleniyordu?

Leydi Arabella geceleri kuzey rüzgârıyla bahçeye toz geldiğini söylemişti. Acaba o tozları kim gönderiyordu?

Hafifçe Neriah'ya baktım. Aklıma takılan şüpheleri onunla paylaşmalı mıyım, diye düşündüm. Fakat Neriah'nın dikkati tamamen akbarlardaydı. Özellikle de Lydia'da. Lydia aniden çok bitkin ve sersemlemiş gibi görünmeye başlamıştı.

Bir an Lydia için üzüldüm. Neriah da benim gibi üzülüyordu. Lydia yeraltına döndüğü zaman Marduke ile yüzleşmek zorunda kalacaktı. Onca yıl o bahçeye sırf bu amaç uğruna bakmıştı. Marduke öfkeden deliye dönecekti. Yine de, zaten ölü bir yaratık nasıl cezalandırılabilirdi ki? Marduke eminim bir yolunu bulurdu.

Neriah düşüncelerimi okuyunca daha çok üzüldü. O, akbarların Angel Falls'a yıkım getirmeyi amaçladıklarını

biliyordu, ama yine de onların yalnızca inandıkları biri için çalışan, onun emirlerini uygulayan basit yaratıklar olduğunu düşünüyordu.

Lydia bir daire çizerek cıglık cıglığa bağırırdı. Sersemlemiş gözüküyordu ve paniğe kapılmıştı. Fakat Neriah ve ben diğerlerinden ayrıldığımızdan beri çok zaman geçmişti ve içimden bir ses aşağıda acilen ilgilenmem gereken bir terslik olduğunu söylüyordu.

Kuşları öylece bırakamayız!

Neriah haklıydı. Onlara yolu göstermeliydik. Fakat içimdeki ses kanatlarımı her çırdığımda daha da güçleniyor, aşağıda benim güçlerime ihtiyaç duyduklarını söylüyordu. *Veridian'da kötü bir şeyler oluyor!*

Biliyorum. Ben de hissettim. Gitmelisin Matt. Akbarlar bana güveniyor. Onları geldikleri gibi geri götüreceğim ve yeraltına açılan kanalı geçtiklerinden emin olana kadar yanlarından ayırlamayacağım.

Son istediğim şey Neriah'yı başka bir dünyadan gelen yüzlerce kayıp kuşla gökyüzünde yalnız bırakmaktı. Onları kandırdığımızı fark ederlerse ne olacaktı? Ya Neriah'ya saldırırlarsa?

Bana bir şey olmayacak, diye karşılık verdi. Çok geçmeden yanında olurum.

Başka şansım yoktu. Tekrar bir şahine dönüştüm ve hemen Veridian'a uçtum.

BÖLÜM 26

Rochelle

Her yer çitkuşlarıyla kaynıyordu. Yakından bakınca oldukça çirkin görünüyorlardı. Yuvarlak gözleri, antik şehrin karanlık koridorlarında kıpkırmızı parlıyordu. Suratları domuz suratına benziyordu. Ama çarpık çurpuk, tuhaf kanatları ve insanlarınki gibi ayakları vardı. Elleri de vücutlarına göre daha büyüktü. En kullanışlı organları elleriydi. Kocaman silahlar taşıyorlardı. Baltaları, keskileri ve çekiçleri vardı. Duvarları onlarla yıkıyorlardı. İlk başta bizimle hiç ilgilenmiyor gibi göründüler. Yanlarından geçip gittik. Şehrin antik duvarlarını, taş üstünde taş kalmayacak şekilde parçalamakla meşguldüler.

Büyük bir boşluk yolumuzu kesti. Olduğumuz yerde durduk. Aşağısı o kadar karanlıktı ki çukurun derinliğini tahmin etmek dahi imkânsızdı. Buraya daha önce bir kere Arkarian ile gelmiştim. Karşıya geçmenin tek yolu, görünmez bir köprüyü kullanmaktı. Ve eğer doğru hatırlıyorsam köprü, tam üstünde durduğumuz taşlık yolun devamında uzanıyordu.

Mideme giren sancılara aldırmamaya çalışarak yolun kalınlığını kafamda iki kere kontrol ettikten sonra görünmez

köprünün sol tarafına bir adım attım. Ayağım sağlam zemine değince rahat bir nefes aldım. Güvende olduğumu hissedince hızla diğer tarafa koştum.

Ethan da beni izledi. Diğer tarafa geçince yüzüme baktı. “Köprüyü geçerken tereddüt dahi etmedin.”

O ilk adımı atarken ne kadar korktuğumu, bacaklarımdan nasıl titrediğini söylemeye hiç gerek yoktu.

“Isabel oradan ilk defa geçmek zorunda kaldığında, onun için bir köprü yaratmam gerekmişti.”

“Ben ilk defa geçmiyorum,” diye açıkladım. “Bu arada ben Isabel değilim.”

“Hayır,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Kesinlikle değilsin.”

Bununla ne demek istediğini bir anlayabilseydim! Gözlerimi ondan ayırmadan düşüncelerini okumaya çalıştım. Beni mükemmel bir şekilde engelledi. “Sakıncası var mı?” dedi muzip muzip gülümseyerek. “Bundan böyle kafamın içine girmezsen çok sevinirim.”

Komik tavırları beni güldürmüştü.

“Vay canına,” diye mırıldandı. “Sanırım seni ilk kez gülümserken görüyorum.”

Çok basit bir şey söylemişti, ama yelkenlerim suya ini-verdi.

“Bunu daha sık yapmalısın,” diye ekledi.

Yürümeye başladı. Kafam allak bullak olmuş bir şekilde arkasından bakakaldım.

“Hadi gelsene!” diye seslendi dönüp.

Tam bir adım atmıştım ki üstüme düşen ağır bir şey beni yere serdi. Altından kurtulabilmek için çırpınmaya başladım. Etrafımda kanatlar çırpıyor, beni hareketsiz tutmaya çalışıyordu. “Ethan!” diye bağırdım, ama o çoktan yanıma koşmuştu zaten.

Çitkuşunu kanatlarından tutup üzerimden çekti ve karına bir tekme attı. Çitkuşu, boşluğun öbür tarafına fırladı. Fakat hemen görünmez köprünün üzerinden yarı koşarak yarı uçarak geri geldi.

Ethan kollarımdan tutup beni kaldırdı. “Çabuk, gidelim buradan!”

Daracık, taş bir tünelden aşağı doğru koşmaya başladık. Fakat çitkuşu hızla bize yetişti. Omzumun üzerinden arkama baktım. Gelen başka çitkuşları da vardı.

Yanlış bir yere saptık ve çıkmaz bir yolun sonuna geldik. Beş tane çitkuşu peşimizden geliyordu. Ve yemin ederim ki öldürecekleri avları olduğu için oldukça coşkulu ve mutlu görünüyorlardı. Ağızlarından salyalar akarak homurdana homurdana üzerimize gelmeye başladılar.

Ethan yumruklar ve tekmeler savurarak kendini savunmaya çalıştı. Eldivenlerimi çıkarıp çabucak cebime soktum. Etrafta kıvılcımlar uçuşmaya başladı. Çitkuşları bir an için şaşkınlık içinde bakakaldılar. “Hadi gelsene!” diye bağırdım en yakında olana. Üzerime atlayıp beni ağır cüssesiyle yere devirdi. Fakat ben de bu arada boynuna çok kolay bir şekilde dokunabilirdim. Ellerimi boğazına sardım.

Sıkmama bile gerek kalmadan çitkuşu tiz bir çığlık atarak kendinden geçiverdi.

Birkaç dakika içinde beşi de hareketsiz bir şekilde üst üste yığılmışlardı. Hepsi de kızarmıştı ve boyunları feci halde yamulmuştu.

Eldivenlerimi çabucak giydim. Dalgınlıkla Ethan'a dokunup ona zarar vermek istemiyordum. Ellerim artık daha güçlü oldukları için aynı zamanda daha tehlikeliydiler. Şu anda bir de onlara dikkat edecek halim yoktu. "Acele etmemiz gerek."

Hemen harekete geçip tekrar yolumuzu bulduk. Şehrin alt katlarını iyice görebildiğimiz, yüksek bir noktaya geldik. Aşağıdaki manzara bizi olduğumuz yere çiviledi. Demir bir korkuluğa tutunarak eğilip baktık. Binlerce çitkuşu vardı. Hepsi büyük bir hızla duvarları söküyorlardı. Arkarian'ın yerine benzer makineler ortaya çıkmaya başlamıştı bile. Gümüş, kırmızı ve bakır rengi makineler askerlerin meşalelerinin ışığında parlıyordu. Bazıları çoktan yerlerinden sökülüp ve götürülmeye hazır bir şekilde el arabalarının arkasına yığılmışlardı. Bazı askerler denetleyicilik yapıyordu. Üzerlerinde siyah üniformalar vardı ve yüzleri maskelerle örtülmüştü. Kim olduklarını ve onları normal hayatımdan tanıyıp tanımadığımı merak ediyordum.

Ethan omzuma dokundu. "Labirente geldik sayılır. Acele etsek iyi olur. Arabalar yola çıkmak üzere."

Hemen koşmaya başladık. Birkaç dakika sonra kendimizi labirentin dışında bulduk. Bir iki kere yanlış yerlere saptıktan sonra nihayet labirentin merkezine ulaşmayı

başardık. Bir anda, duvarlara yazılmış olan Kehanet'in tam karşısında durduğumu fark ettim. Gözlerim benden bahsedenden satırın bulunduğu yere kaydı. Herhangi bir değişiklik olup olmadığını merak ediyordum. Ethan bakışlarımın nereye kaydığını fark etti.

"Yapma," dedi.

Haklıydı. Gerçekten bilmek istiyor muydum? Arkarian'ın bana Kehanet'i daha önce göstermesinin tek nedeni benim çok ısrar etmiş olmamdı. Kehanet'in beni gerçekten bir Anılan olduğum konusunda ikna edeceğini düşünüyordum; beni şüphelerimden kurtaracağını...

Ethan gözlerimin içine baktı. "Geliyor musun?"

Başımı salladım. Ethan yeraltı mezarına açılan kapıya yöneldi. Açılmasını emredince kapı açıldı. İçeri girdik. Neyse ki orada bizden başka kimse yoktu. Hiç vakit kaybetmeden, ellerimi kullanarak mezarın tabanındaki gizli kapağın yerini aramaya başladım. Elimi tam ortadaki gümüş döşemenin yakınlarında gezdirdim. Oyuk neredeyse elimin tam altındaydı. Eldivenlerimi tekrar giyerek gizli kapağı itmeye başladım. Sonra bölme açılıverdi. Elimdeki altın kutudan daha büyük sayılmazdı. Ancak görüldüğünün aksine, içi tamamen boş değildi. Geçici bir süre için görünmez olan anahtar içinde duruyordu.

"Orada mı?" diye sordu, Ethan.

Cebimden altın kutuyu çıkarıp açtım. Yere oturdum.

"Dikkatli ol," diye uyardı Ethan. "Eldivenlerini sıkı sıkı taktığından emin misin?"

“Evet, gayet sıkılar,” diyerek onu sakinleştirdim ve elimi yavaşça kutunun içine sokmaya başladım.

“Bekle!”

Kafamı kaldırıp baktım. “Eldivenlerinde delik var mı diye kontrol et. O çitkuşlarıyla kavga ederken delinmiş olabilirler.”

“Onlar zarar görmeyen eldivenler Ethan. Yoksa anahtara nasıl dokunabilirdim?”

Nihayet tatmin olmuştu ve sustu. Elimi bölmenin içine soktum ve anahtarın, parmaklarımın arasında olduğunu hissettim. Oldukça dar bir bölmeydi, ama elimi içine sokmam uzun sürmedi. Anahtarı parmağımla bir kere ittim. Yerinden çıktı. İlk önce hiçbir kıpırtı olmadı. Etrafa büyük bir sessizlik hâkimdi. Ardından peş peşe tıkırtılar duyuldu. Jimmy’nin güvenlik sistemi devreye girmişti. Taşkın kapaklarının mandalları açılmıştı. Artık bütün şehrin sular altında kalması ve çitkuşlarının yok olması an meselesiydi.

Ethan telaşla bağırdı. “Kutuya koydun mu?”

Anahtarı dikkatlice kutuya yerleştirip kapağını kapattım. İyice kilitlendiğini kontrol ettikten sonra kutuyu Ethan’a uzattım. “Tamamdır.”

Dudakları titreyerek hafifçe gülümsedi. Görevimizin ilk bölümünü halletmiştik. Şimdi tek yapmamız gereken buradan çıkıp gitmekti. Ethan için bunu yapmak çok daha kolaydı. Yakınlarda bir yerde gölün suyu içeri dolmaya başlamıştı, ama şimdilik hâlâ kupkuruyduk. Acele edersem, eğer yeterince acele edersem, buradan tek parça halinde çıkmayı başarabilirdim belki.

Ethan kutuyu kazağının içine yerleştirdi. “Şimdi koşmaya başlıyoruz.”

Fakat tam o sırada kapının eşiğinde bir gölge belirdi. Artık yalnız değildik ve koşma planımız suya düşmüştü. Kim olduğunu anlamak için o canavarın yüzüne bakmama gerek bile yoktu. Bu kötülüğün kokusunu nerde, ne zaman duysam tanırdım; uykumda bile. Ondan hiçbir zaman kurtulamayacak mıydım?

Marduke kollarını havaya kaldırıp zafer kazanmış gibi kükredi. O anda olanları anladım. Marduke başından beri anahtarın antik şehirde bir yerde olduğunu biliyordu. Ve bizim onu almak için geleceğimizi de tahmin etmişti. Kurduğu tuzağın tam ortasına düşmüştük.

“Ethan hemen git!” diye fısıldadım dişlerimin arasından.

Ama Ethan kıpırdamadan bana bakıyordu. “Sensiz gitmeyeceğim.”

Bu kadar inatçı olabildiğine inanamıyordum. “Senin neyin var? Gitsene!”

“Hayır.”

Marduke bir kakhaha attı. “Böyle bir anda bile onurlu olmaya mı çalışıyorsun?”

“Serçe parmağım bile, senin bin yıllık hayatında olabileceğinden daha onurludur.”

“Belki de. Ama onurlu olmak seni ölümden kurtarmayacak.” Marduke tek gözünü bana çevirdi. “Onu da aynı şekilde. Şimdi bana kutuyu ver.”

“Önce beni öldürmen gerekir.”

Marduke bir yılan gibi tısladı. Ağzından tükürükler sıçradı. “Hayatın boyunca bir baş belasından başka bir şey olmadın! Hiçbir şey seni öldürmek kadar zevk veremez bana!”

Marduke’yi hiç bu kadar kendini kaybetmiş bir halde, hiç bu kadar aklını yitirmiş görmemiştim. “Ethan, git hadi! Kanatlarını kullan ve anahtarı buradan uzaklaştır!”

Dışarıdan gelen ürkütücü bir sesle hepimizin dikkati bir anlığına dağıldı. Marduke gittikçe artan gümbürtünün ne olduğunu anlamaya çalışarak kafasını yana eğdi. Elbette Ethan ve ben, bu sesin ne olduğunu biliyorduk. Göldeki suyun sesiydi. Bulunduğumuz en alt katta bu kadar gürültüyle ilerlediğine göre bizden fazla uzakta sayılmazdı.

Ardından yeraltı mezarının içine sular dolmaya başladı. İçeri giren dalgalar üçümüzü de hızla duvara yapıştırdı. “Bu da ne böyle?” diye kükredi Marduke. “Sular şehre doluyor! Çitkuşlarım!”

İlk dalga şiddetini kaybedip belimize kadar yayılınca Marduke gözlerini bize çevirdi. Tek gözü kıpkırmızı parladı. Müthiş bir hiddetle beni belimden yakaladı ve iki elimi birden tek eliyle sırtımda kenetledi. “Bana anahtarı ver, yoksa onu boğulana kadar bırakmam.”

Ethan ile göz göze gelmeye çalıştım ve o da boğulmadan buradan kaçmasını söylemek istedim. Fakat Ethan’ın başka planları vardı. “Onu öldüremezsın. Tabi eğer gün batana kadar kendin de ölmek istemiyorsan.”

Marduke'nin demir gibi eli kollarımı daha da sıktı. El-divenlerimi sıyırmaya çalıştım ama beni çok sıkı tutuyordu. "Sen beni aptal mı sandın evlat? Lanetle ilgili her şeyi biliyorum. Onu *kendi ellerimle* öldürecek değilim. O daha bu şehre adımını attığı anda kendi sonunu hazırladı." Gözlerini bana çevirdi. "Sana kanatlarını vermemenin akıllıca bir karar olduğunu biliyordum."

Ethan, Marduke'nin omzuna saldırdı. "Bırak onu!"

Marduke en ufak bir şekilde sarsılmamıştı. Sonra tünellerin içinde başka bir dalganın gümbürdediğini duyduk. Marduke sesi duyunca acıyla kükredi. Şehre giren her su akıntısı daha çok çitkuşunun ölümüne neden olacaktı. Çitkuşlarının bağırışları şimdiden duyuluyordu.

Marduke beni iyice sıkmaya başladı. Ethan ona tekrar saldırmayı denedi. O sırada yeraltı mezarına başka bir dalga çarptı ve bu kez içerisi tamamen suyla doldu. Marduke beni suyun içine batırarak bir süre bekledi. Ethan etrafımızdan yüzerek Marduke'nin kollarını açmaya çalıştı. Fakat Marduke, öldüğümünden iyice emin olmak istiyordu. Kendimden geçmişim gibi hiç kıpırdamadan durdum. Ancak orada yeterince kaldığımdan emin olunca bedeni kaybolmaya başladı ve kanatlarını kullanarak mezarı terk etti.

Sonunda serbest kalmıştım. Ethan beni elimden tuttu ve birlikte su dolu mezardan çıkmak için yüzmeye başladık.

Suyun yüzeyine varana kadar neredeyse asırlar geçti. Hemen derin bir nefes aldım ve önüme çıkan çitkuşlarını birer birer iterek ilerlemeye çalıştım. Çığlıkları dayanılmazdı.

Hepsi daha yükseğe tırmanabilmek için panik içinde birbirlerinin üzerine çıkmaya çalışarak itişiyordu.

Ethan bir merdiven boşluğu buldu. Suyun içinden sürünerek tırmandık. Fakat başka bir dalga hızla üzerimize geliyordu. Sırılsıklamdık. Islak kıyafetlerimizin ağırlığına rağmen elimizden geldiğince hızla koşmaya çalıştık. Yükümü hafifletmek için ceketimi çıkarıp attım. Sonunda dalga üstümüze çarptı. Başımızı suyun yüzeyinde tutmaya çalışarak dalganın üzerinden yüzmeyi denedik. Fakat dalga çok şiddetliydi. Bizi sağa sola savuruyordu. Duvarlara, çitkuşlarına, hatta boğulan askerlere çarptık. Askerlerden biri Ethan'ı yakalayıp üzerine basmaya çalıştı. Hemen adama doğru yüzdüm, saçından yakaladım ve suratının ortasına bir yumruk indirdim. Sonunda Ethan'ı serbest bıraktı. Ethan dipten yukarı çıkmayı başardı.

En sonunda başka bir merdiven boşluğu bulup bir kat daha yukarı tırmandık. Fakat bu hızda daha ne kadar devam edebileceğimi bilmiyordum. Tepeye varmamıza hâlâ çok vardı!

“Başarabilirsin!” diye beni yüreklendirmeye çalıştı Ethan. “Başaracaksın. Beni duydun mu?”

O sırada başka bir dalga üzerimize çullandı. Bu kez bir lunapark treni gibi bizi hızla yukarı, aşağı, duvarlara ve tünellere doğru sürüklemeye başladı. Sonunda sular durulduğunda kendimizi çıkmaz bir tünelin dibinde bulduk. Sel suları neredeyse tavana kadar yükselmişti. Kafalarımızı en tepeye dayadık ve soluk almaya çalıştık. Ethan kolumdan çekistirerek etrafında döndü.

“Çabuk, bir yol bulmamız gerek. Burası bir ölüm tuzağı!”

Geri geri yüzmeye başlamıştık ki bir patlamayla birlikte duvarlara doğru savrulduk. Artık suyun içi çamur ve pislikle dolmuştu ve geriye kalan çok az hava da toz duman içindeydi. Fakat en kötüsü, girişin yanındaki duvarların haliydi. İçlerinde duran makineler çıkarılmış olduğu için hepsi bir anda çöktü ve çıkacağımız aralığın önünü tamamen kapattı.

Aralığa doğru yüzdük ve duvar yıkıntılarını iterek çıkmaya çalıştık. Tuğlaları tek tek kenarlara taşımayı denedik. Fakat ilk sırayı bitirdikten sonra arkadakileri yerlerinden kıpırdatamayacağımızı anlamıştık. Feci halde sıkışmışlardı! Sonra başka bir dalga sesi geldi. Birkaç saniye içinde bütün her yer tamamen suyla dolacaktı. Kaçacak bir yerimiz yoktu!

Tekrar tavana tutunduk ve son nefeslerimizi içimize çektik. “Kanatlarını kullanmak zorundasın Ethan. Artık seçeneğin kalmadı.”

“Daima bir seçenek vardır,” dedi, “ve ben ‘hayır’ı seçiyorum.”

“Ethan, Tanrı aşkına! Anahtar ne olacak?”

“Onu bulurlar,” dedi yavaşça.

Ne demek istediğini ancak birkaç saniye sonra anlayabildim. “Hayır! Bunu yapamazsın! Ethan, dinle beni: Hayatından bu şekilde vazgeçemezsin. Buna değer mi?”

Suyun gürültüsü artık kulakları sağır edecek kadar yakındaydı. Ölümcül bir dalga uzaktan üstümüze doğru geliyordu.

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Ethan. “Tek başına ölmene izin veremem.”

Ona inanamıyordum! Bunu gerçekten yapmayı düşünüyor olamazdı! Fakat bakışlarındaki soğukkanlı ifade, kararını değiştirmeyeceğini gösteriyordu.

BÖLÜM 27

Matt

Arkarian'ın yerine ulaştığım zaman çok büyük bir terslik olduğunu iliklerime kadar hissediyordum. Onu gördüğümde üzerindeki elbiseler paramparçaydı. Suratinın kenarında morluklar ve kırmızı çizikler vardı. Omuzlarından tuttum. "Arkarian, neler oluyor?"

"Çitkuşları her yerde! Şehrin duvarlarını bir bir yıkorlar!"

Şehre inen merdivenlerin olduğu kapı gıcırdayarak açıldı. Dillon ve Shaun sendeleyerek kendilerini yanımıza attılar. Onların durumu da Arkarian kadar kötüydü. Shaun kolunu tutuyordu. Parmaklarından kanlar damlıyordu.

"Oraya geri dönemeyiz!" diye bağırdı Isabel. Hemen Shaun'un parmaklarını eline alıp iyileştirmeye başladı. "Su çok yükseldi. Hızla her yeri kaplıyor. Yüzlerce çitkuşu öldü bile."

"Şehir sular altında mı kaldı?" diye sordum şaşkınlık içinde. Orası bizim son kaçış yerimizdi.

Arkarian kendine gelmeye başlamıştı. "Başka şansımız yoktu."

“Peki ya anahtara ne oldu?”

Herkes birbirine baktı. Fakat aradıkları şeyin anahtar olmadığı belliydi.

“Kim eksik?”

“Jimmy dışarı çıkmak üzereydi. Marcus ile konuşma şansım olmadı. Hâlâ okuldadır herhalde.”

“Ethan ve Rochelle nerede?”

Yanıt vermelerine gerek yoktu. Durum ortadaydı. Hemen şehre inmeliydim. Onları bulmam gerekiyordu. İlk önce yerlerini belirleyerek başlayacaktım. Gözlerimi kapadım ve şehrin içini kafamda canlandırdım. Çok karanlıktı. Şehir suya dolmuştu. Yalnızca üst katlardaki birkaç meşale etrafı aydınlatıyordu. Zihnimin içinde tünellerden geçtim. Bütün aralıkları, koridorları görmeye çalıştım. Fakat o kadar çok tünel, o kadar çok koridor vardı ki! Denemeye devam ettim. Alt katlar tamamen su altında kalmıştı. Her yerde çitkuşlarının cesetleri yüzüyordu. Bazı askerler de vardı. Zihnimi daha derinlere yansıttım. Nerede olabilirlerdi? Çökmüş bir duvar gördüm. Çevresindeki sular hâlâ çamurluydu, bu yüzden dikkatimi çekmişti. Etrafında biraz dolaştıktan sonra ufak bir boşluk gördüm ve zihnimi boşluğun diğer tarafına geçirdim. İşte o zaman onları gördüm. Taş yığınlarını kenara taşımaya çalışıyorlardı. Fakat çabaları bir işe yaramıyordu ve taşımaya çalıştıkları her taş parçası onları daha güçsüz düşürüyordu.

“Lanet olsun!”

“Ne gördün?” diye sordu Arkarian. “Söyle bize!”

Açıklama yapacak zamanım yoktu. Bir saniye daha bekleyemezdim. Derin bir nefes aldım ve Ethan ile Rochelle’in yollarını kesen duvar yıkıntısının diğer tarafında belirdim. Sular buz gibiydi. Titremeye başladım. Vücut ısıımı dengelemeye çalışarak düşüncelerimi topladım ve bütün kuvvetimi ellerimdeki güce yansıttım. Taş parçalarını, rüzgâra kapılmış bir pinpon topu gibi birer birer kenara fırlatıyordum. Birkaç saniye içinde geçit temizlenmişti. İçerisi kapkaranlıktı ve tamamen sular altındaydı. Gözlerim karanlığa alışınca onları gördüm. İkisi de yaşıyordu. Fakat bilinçlerini kaybetmek üzereydiler. O kadar derindeydik ki oradan kendi başlarına çıkmalarının imkânı yoktu.

Arkalarında olduğumu fark edip bana döndüler. Gözleri kocaman olmuştu. Bakışlarından, dayanmanın son noktasında oldukları belliydi. Arkamı döndüm ve ciğerlerimdeki basınçtan kurtulmak için hafifçe nefesimi bıraktım. Hemen bir şeyler yapmalıydım! Ellerimle yıkıntıyı yoklamaya başladım. Ortada hâlâ kocaman bir kayalık vardı. Arkarian’ın bana verdiği bilgileri hatırlamaya çalıştım. Şehrin içinde bir sürü gizli geçidin ve bölmenin olduğunu söylemişti. Hemen gözlerimi kapadım ve yumruklarımla tavana vurmaya başladım. Yukarıdan üstümüze kaya ve çamur parçaları dökülmeye başladı. Birkaç kere daha vurdum. Çürük tahta parçaları kırıldı. Sonunda içeri biraz havanın girmesini sağlayacak kadar bir delik açabilmişim. Oradan gelen hava hayatımızı kurtaracaktı.

“Ucuz atlattık,” dedi Ethan nefes alarak.

“Anahtar almışsın.” Sormama gerek yoktu. Varlığını hissedebiliyordum.

“Evet, Marduke’ye teşekkür borçlu olduğumuzu söyleyemem. Anahtarın şehirde olduğunu başından beri biliyordun. Şimdi ne yapacağız?”

“Sen kanatlarını kullanıp buradan gideceksin,” dedim.

“Ama...”

“Gitmen gerek Ethan! Rochelle’i ben çıkarırım.”

Kabul etmek istemiyordu.

“Hemen git!”

Başını salladı ve kayboldu.

Rochelle derin bir nefes aldı. “Artık sen de gidebilirsin.”

Başımı iki yana salladım. İkimiz de çok iyi biliyorduk ki buradaki havanın tükenmesine ve diğer dalganın içeri girmesine çok az zaman kalmıştı. Ne sanıyordu ki? Onu burada ölüme terk edeceğimi mi?

“Bir saniye sonra arkamı döneceğim,” dedim. “Seslendiğim zaman derin bir nefes almanı ve sırtıma çıkmanı istiyorum. Anladın mı?”

Gözlerini kısıp kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Başıyla evet şeklinde işaret verdi.

Uzaktan gelen bir gümbürtü, diğer dalganın yolda olduğunu haber verdi. “Tamam, hadi yapalım şunu.”

Tekrar başını salladı. Arkamı döndüm ve odaklanmaya çalıştım. “Şimdi!”

Derin bir nefes aldı ve kollarını omuzlarıma doladı.

Yeni bir dalga, az önce oluşturduğum aralıktan içeri girerken çabucak bir yunusa dönüştüm ve hızla yüzmeye başladım.

Çok hızlı yüzüyordum. Göçüklerin arasından ve çitkuşlarının cesetlerinin etrafından kıvrılarak ilerliyordum. Şehrin en tepesine vardığımız zaman tekrar kendi bedenime büründüm ve Rochelle'e yardım ederek onu kuru bir kara parçasının üzerine çektim. Ethan bizi bekliyordu. Onu takip edip gizli geçide vardık. Kapılar kapanıp geçit bizi yukarı taşımaya başlar başlamaz her ikisi de sırtlarını duvara yasladılar ve yavaşça yere yığıldılar. Titriyorlardı.

"Battaniye!" diye bağırды Isabel bizi görünce.

Arkarian üç tane battaniye çıkardı. Birini bana fırlattı. Yüzümü sildim. O sırada yan kapılardan birinden Jimmy içeri girdi. "Şehir tamamen sular altında."

Jimmy'yi görünce birden içimde bir şüphe uyandı. Mark duke anahtarı şehre sakladığımızı nasıl öğrenmiş olabilirdi? Arkarian'ın dışında, gizli bölmeden haberi olan tek kişi Jimmy idi.

Arkarian düşüncelerimi duyunca sertçe kolumu sıktı. "Ne yapıyorsun?"

Bence Jimmy...

Hayır! Yanılıyorsun!

İyi ama Arkarian, nasıl bu kadar emin olabilirsin? Güvenlik işlerini halleden tek kişi Jimmy. Anahtarın nerede olduğunu da bir tek o biliyordu.

O kadar basit değil. Marduke, Rochelle ve Ethan'ı, şehre adım attıkları andan itibaren izlemiş olabilir. O sırada da anahtarın şehirde olabileceğini ve Rochelle ile Ethan'ın, onu anahtara ulaştıracaklarını tahmin etmiş olmalı.

Arkarian haklı olsa da içimi kemiren sorulardan kurtulamıyordum. Peki ama Marduke, gölün altından şehre açılan bir giriş olduğunu nereden öğrendi?

Neriah'nın evinden oraya giden bir tünel vardı. Eve saldırıkları zaman o tüneli kapatmıştık. Ama belki de Marduke tünelin nereye ulaştığını çoktan anlamıştı.

“Neler oluyor?” diye sordu Jimmy.

“Marduke'nin, senin güvenlik sistemini nasıl aşmayı başardığını anlamaya çalışıyorum,” dedim.

Jimmy şaşkın şaşkın omuz silkti. “Keşke sana verecek bir yanıtlım olsaydı Matt.”

“Belki vardır, ama vermek istemiyorsundur.”

Gözlerini kısıp dikkatlice yüzüme baktı. “Ne demek istiyorsun?” Pes etmiş gibi derin bir nefes aldı. “Matt, hainin ben olduğumdan şüphelenmediğini söyle. Tanrı aşkına, bunu yapamazsın...”

O sırada, Jimmy'den bahsederken babamın yüzünün nasıl güven ve hayranlıkla parladığını hatırladım ve anladım ki bir hata yapmıştım. “Hayır,” dedim Jimmy'yi sakinleştirerek. “Senden şüphelenmiyorum.”

“Ama gözlerin öyle söylemiyor, Matt. Senin evinde yaşıyorum. Kardeşini ve anneni koruyorum. Hatta artık Neriah'yı bile koruyorum. Bana güvenmek zorundasın.”

Haklıydı. Jimmy şüphe etmem gereken son insandı. Onun hain olabileceği gibi saçma bir fikre nasıl kapılmış-tım?

Odanın içinde çıt çıkmıyordu. Jimmy bakışlarını Rochelle'e çevirdi. Yanına gidip elini tuttu. "Rochelle, hadi şu-nu yap. Onlara benim hain olmadığımı söyle. Lütfen."

Fakat Rochelle hâlâ kendinde değildi. Battaniyesine sarınmış, boş gözlerle Jimmy'ye bakıyordu. "Ne?"

Jimmy, Rochelle'in önünde diz çöktü. "Bana elini ver! İnsanların benden şüphe etmelerine katlanamam. Buna dayanamam!"

Jimmy'yi omzundan tutarak ayağa kaldırdım ve kendime çevirerek yüzüne baktım. "Senden şüphe etmiyorum Jimmy." Elimle saçlarımı geri iterken Jimmy'nin hain olabileceği gibi saçma bir fikre ilk ne zaman kapıldığımı hatırlamaya çalıştım. Sonra Leydi Arabella'nın söyledikleri geldi aklıma. *'Jimmy'nin yapamayacağı bir şey olduğunu sanmıyorum. Ya da buralarda onun elinin değmediği hiçbir şey olduğunu sanmıyorum. Çok yetenekli biri. Ayrıca zamanlaması her zaman mükemmeldir. Ona ihtiyacınız olsa da, olmasa da bir bakarsınız yanınıza gelmiştir. Sizden her zaman bir adım ötededir.'*

Arkarian nazıkçe Jimmy'nin sırtına dokunarak onu sakinleştirdi. "Çok uzun bir gündü. Şimdi herkes evlerine dönse nasıl olur?" diye önerdi.

Jimmy başını salladı ve derin bir nefes aldı. Sonra hâlâ battaniyelerinin içine büzülmüş olan Rochelle ve Ethan'a döndü. "Siz ikiniz iyi misiniz?"

Rochelle kafasını kaldırdı. Artık bakışlarındaki boşluk gitmişti. “Evet, sanırım iyiyiz. Biz neredeyse...” Duraksadı. Önce Ethan’a, sonra bana baktı. “Ölmedim.”

Herkes gülümseyerek kafa salladı. Ses tonunda öyle büyük bir mutluluk vardı ki gülümsememek imkânsızdı. Ayrıca Jimmy ile aramızda geçen son sahnenin verdiği rahatsızlığın ardından Rochelle’in sözleri odadaki bütün gerilimi dağıtıvermişti.

Ethan kazağına uzanıp altın kutuyu çıkardı. Kutuyu görünce odadaki herkes sevinçle bağırdı.

Fakat herkesin dikkati çok geçmeden yine Rochelle’e dönmüştü. Rochelle yaşadığı olayın şokunu henüz atlata-mamıştı. “Ölmedim!” Sendeleyerek ayağa kalktı. Etrafındaki herkesi ve her şeyi sanki hayatında ilk kez görüyor-muş gibi bakıyordu. Odanın içinde bir şeylere dokunarak sağa sola yürümeye başladı. Üzerindeki battaniye yere düştü. Saçlarından sular damlayarak etrafında dönerek dans ediyordu. “Orada boğulmadım!”

Kimse Rochelle’in duygularını bu kadar belli etmesine alışkın değildi. Bu gerçekten nadir rastlanan bir durumdu. Ethan ayağa kalktı ve tamamen şaşkına uğramış bir halde Rochelle’i izledi. Rochelle sevinçten çılgına dönmüş dans etmeye devam ediyordu. “Bana bakın, hâlâ yaşıyorum!” Başını geriye attı ve yumruklarını havada salladı. “Evet! Başardım! Başardım!” Sonra durdu ve ekledi. “Kehanet yanlışmış!”

Jimmy ve Shaun gülümsemeye devam etmeye çalışıyor-lardı. Dillon, Rochelle’in sırtını sıvazladı. Isabel de ona sıkı

sıkı sarıldı. Başka ne yapabilirlerdi ki? Bu odada Ethan ve tabi Rochelle'in dışında herkes gerçeği biliyordu. Rochelle aniden bana dönüp onaylamamı bekliyor gibi yüzüme baktı. Düşüncelerimi kontrol etmekte gerçekten çok zorlanıyordum. O anda kafamdan geçenleri asla duymamalıydı.

Onu kollarıma aldım. "Harikaydın."

Geri çekildi. "Matt sen haklıydın. Bana ölmeyeceğimi söylemiştin."

Arkarian'a döndü. Arkarian'ın duyguları karmakarışık-tı. Düşüncelerinin önüne perde çekmek konusunda büyük bir usta olmasına rağmen o bile bocalıyordu. Elinden en fazla kafasının ne kadar karışık olduğunu saklayamamak geliyordu. Rochelle'i kendine çekip ona sarıldı. Rochelle'in sırtı dönüktü. Arkarian yavaşça başını kaldırıp bana baktı. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Her zaman olduğu gibi bakışları yine yeterince şey anlatıyordu. Isabel imgede bugünü görmüştü evet, fakat gördüğü şey tam olarak bu değildi. Rochelle boğularak ölmeyecekti.

BÖLÜM 28

Matt

Arkarian herkesin eve gidebileceğini söyledi. Yalnızca benim biraz daha kalmamı istedi. Arkarian'la uzun uzun vedalaştıktan sonra Isabel de çıktı. Onlar birbirine hoşça kal öpücükleri verirken başımı başka tarafa çevirdim. Onların ilişkilerinin aramızda bir daha soruna yol açmasını istemiyordum. Söz konusu Isabel olunca aşırı tepki vermek gibi bir alışkanlığım olduğunun farkındaydım. Artık kendi kararlarını verecek kadar büyüdüğünü kabul etmem gerekiyordu.

Gizli geçit kapandıktan sonra bir süre sessizce durduk.

"Isabel ile konuştum," dedi Arkarian. "Elinden geldiğince Rochelle'in yanından ayrılmamaya dikkat edecek."

"Güzel." Bir anda ne kadar yorulmuş olduğumu fark ettim ve oturmak için bir iskemle aramaya başladım. Arkarian iki tane iskemle çıkardı. Oturdum. "Neriah'nın sağ salim geri dönüp dönmediğinden haberin var mı?"

Başımı sallayarak diğer sandalye oturdu. "Yorgun düşmüş durumda ama iyi ve güvende." Kafamı kurcalayan başka bir şey olduğunun farkındaydı ve gözlerini yüzümden çekmiyordu.

“Atina’ya gitmem gerek,” dedim. “Hainin kim olduğunu biliyorum.”

Öne doğru eğildi ve dikkatlice yüzüme baktı. “Bu sefer hain kim Matt? Geçen hafta kralımızdı. Beş dakika önce Jimmy’ydi. Elinde bir kanıt olmadan insanları bu şekilde suçlayamazsın. Bu bir oyun değil.”

“Bizi hemen Atina’daki saraya götürürsen bunu sana kanıtlayabilirim.”

Gözlerini kısarak dikkatlice yüzüme baktı. “Pekâlâ, ama fazla zamanım yok.”

“Uzun sürmeyecek. İnan bana.”

Bir saniye önce Arkarian’ın yerindeki iskemlede otuyordum. Bir saniye sonra kendimi Atina’daki sarayın bahçesinde sendeleyerek ayağa kalkmaya çalışırken buldum. O sırada arkamdan gelen bir hışırtıyla hızla geri döndüm. Burada olduğumuzu hemen anlamışlardı!

“Baba.” Arkarian, başını eğerek Lorian’a selam verdi.

“Lordum,” diye Lorian’ı selamlayarak eğildim.

“Arkarian, Matt. Buraya habersiz gelmenizin nedeni nedir? Korkarım kötü haberleriniz var.”

“Birçok haber getirdik, baba. Ama önce Matt’in halletmek istediği bir iş var.”

Arkarian’ın bakışları bana çevrildi. Bir anda kendimden şüphe etmeye başladım. Fakat tam arkamda yine o acı dolu şarkıyı duyunca ihtiyacım olan gücü kendimde buldum. Geri döndüm ve kafese doğru yürümeye başladım. Kuşlar beni görünce çılgına döndüler. Kanatlarını deliler gibi

cırparak kendilerini kafesin parmaklıklarına savuruyor ve şarkılarını giderek hızlandırıyorlardı. Fakat hemen yorgun düştüler. Altın tüyleri eskisi gibi parlamıyordu. Elmas gözleriye ölü gibi bakıyordu.

Leydi Arabella kafesin yanına geldi ve hemen kuşları sakinleştirmeye başladı. Beni fark edince kafasını çevirerek olduğu yerde durdu. “Matt, sorun ne?”

Kafesi işaret ettim. “Sorun bu Leydim. Bu kuşlar ve bu kafes hainin siz olduğunuzun kanıtı.”

Narin elini, şaşkınlıktan açık kalmış ağzına götürdü.

“Açıkla!” diye emretti Lorian öfkeyle.

Derin bir nefes aldım. “Kuşları serbest bırakırsanız her şey açıklığa kavuşacak.”

“Henüz hazır değiller,” diye karşı çıktı Leydi Arabella.

Tek parmağımı kafesin üzerinde gezdirdim. İçeri tozlar yağdı ve kuşlar bir anda sustular.

Leydi Arabella iç çekti. “O tozlardan kurtulmak için çok uğraştım Matt. Ama her gece kuzey rüzgânıyla beraber tekrar geliyorlar.”

Üzerinde en ufak bir pislik olmayan tertemiz bahçeyi gösterdim. “Banklar, patikalar, her şey bu kadar temizken bir tek bu kafesin sürekli toz içinde olması gerçekten tuhaf.” Parmağımı hemen kafesin yanındaki bir zeytin ağacının dalında gezdirdim. Üzeri yemyeşil ve tertemizdi. Sonra ne demek istediğimi göstermek için elimi kafesin üzerinde gezdirdim. “Bu, bugün akbarların, Angel Falls’un üzerine boşaltmayı planladıkları tozun aynısından. Bu toz

Marduke'nin bahçesinden toplanıyor ve zehirli. Ve geceleri esen rüzgâr direk yeraltından geliyor.”

“Doğru mu?” diye sordu Lorian, Leydi Arabella'ya. “Marduke ile mi çalışıyorsun?”

“Tabi ki Marduke için çalışmıyorum! Bu toz zehirliyse bile bundan haberim yoktu.”

Diğerleri etrafımızda toplanmaya başlamıştı. Lord Penbarin yanımıza geldi. “Daha çok kanıt gerekli Matt. Bu çok ciddi bir suçlama.”

“Bugün neredeyse Jimmy'nin hain olduğuna inanıyorum.”

Heyet üyelerinin bir çoğu bunu duyunca hayretle ağızlarını açtılar. Açmalıydılar da. “Sonra o şüpheleri kafama kimin soktuğunu hatırladım.” Gözlerimi Leydi Arabella'ya çevirdim.

“Fikirler kanıt sayılmaz Matt,” diye itiraz etti Lord Penbarin.

Lorian da ona katılıyordu. “Elinde başka bir şey var mı?”

Kafese baktım. “Kuşları serbest bırakırsanız size gösteririm.”

Lorian elini havaya kaldırdı. “Kafesi açın.”

“Açardım, Lordum” dedi Leydi Arabella yavaşça. “Ama kuşlar henüz uçabilecek kadar sağlıklı değiller.”

Lorian sinirlenerek iç çekti. Ölümsüz'den çıkan bu ses gerçekten tedirgin ediciydi. Eğer son yaşananlardan sonra o da sarsılıp tükendiye o zaman bizim için nasıl bir umut

ışığı olabilirdi ki? “Bu işi hemen şimdi halledeceğiz Leydim. Kafesi açın.”

“Fakat Lorian,” dedi Leydi Arabella yavaşça. Ellerini kafese doğru kaldırdı. “Onlara bir baksanıza. O kadar güçsüzler ki...”

“Güçsüzler, çünkü evlerinden uzak kalmışlar,” diye araya girdim.

“Hayır, aşkları yüzünden güçsüzler.”

“Ne demek istiyorsunuz Arabella?” diye sordu Lord Penbarin.

“Onlar muhabbet kuşları. Birlikte olmaya ihtiyaçları var. Birlikte oldukları zaman daha güçlüler. Âşıklar bu şekilde hayatta kalır. Birbirlerinin ihtiyaçlarını gidererek...”

Heyet üyeleri huzursuzca birbirlerine baktı. Kimse, Leydi Arabella’nın neden bahsettiğinden emin değildi.

“Kafesi açacaksın,” dedi Lorian. “Yoksa ben yaparım!”

Leydi Arabella gözlerinde yaşlarla kafese döndü. “Beni buna zorlamayın. Kuşlar bana güvenerek geldi. Onları tekrar sağlıklarına kavuşturacağımı biliyorlardı. Onlara gözüm gibi bakacağımı biliyorlardı.”

Lorian bir şey söylemedi. Fakat bakışlarındaki ifade yeterince güçlü bir emirdi. Leydi Arabella elini kafesin önüne uzattı. Kapak açıldı. Kuşlar dışarı uçarken kanatları açılıp genişlemeye başladı ve tüyleri dağılarak üzerimize yağdı. Vücutları şekil değiştirip başka bir şeye dönüşüyordu. Daha ayakları yere değmeden muhteşem birer leopara dönüştüler.

“Aysher! Silos!” diye bağırdı Arkarian. Kar leoparlarının Arkarian’a doğru koşmasıyla onların, Neriah’nın köpekleri olduğunu anlamıştık.

Bahçe şaşkınlık ve öfke dolu haykırımlarla yankılandı. Lord Penbarin gözlerine inanamayarak bir köpeklere, bir Leydi Arabella’ya bakıyordu. “Leydim, neden yaptınız?”

Leydi Arabella da kendi iyiliği için en az diğerleri kadar şaşırmış görünüyordu.

Lorian’ın boyu bir anda uzayıp kocaman oldu. Öfkesinden etrafa yayılan buz gibi hava herkesi olduğu yere çiviledi. Leydi Arabella resmen diz çöküyordu. “Lordum, görüldüğü gibi değil. Bilmiyordum. Size yemin ederim, bu kuşların onca zamandır aradığımız köpekler olduğunu bilmiyordum.”

“Açıklamalarını mahkemeye sakla.” Lorian’ın elinin bir hareketiyle, iki muhafız gelip Leydi Arabella’yı arkasından yakaladı. “Kaçamayacağı, sağlam bir hücreye kapatın onu.”

“Lorian!!” diye bağırdı Leydi Arabella. “Hayır! Bana bunu yapmayın! Sadakatimden şüphe edemezsiniz. Unuttunuz mu, Rochelle beni sınamıştı? Hain ben değilim. Yemin ederim!”

“Rochelle seni sınadığı zaman güçleri hâlâ gelişmekteydi. Bana kalırsa sen onu kandırdın. Hainliğini yapmacık bir duygu maskesinin arkasına gizledin.”

“Hayır! Ben öyle bir şey yapmadım. Bana inanmalısınız. Ben yalnızca yardıma muhtaç iki tane kuşa bakıyordum.

Bana kendileri geldiler. O kadar güzellerdi ki... O kadar masum ve güven dolu... Nereden geldiklerini sorgulamadım bile. Tek istediğim onlara sahip olmaktı. Lütfen, Lorian, beni hücreye kapatma. Buna dayanamam.”

Kimseden çıt çıkmıyordu. Herkes hayretler içindeydi.

“Bunun için seni asla affetmeyeceğim!” Muhafızlar Leydi Arabella’yı sürükleyerek götürürken çığlıkları bahçede yankılanıyordu. Onu alt katlardaki hücrelerden birine kapatacaklardı. Haykırıışları kulaklarımdan asla gitmeyecekti. Haini bulmuş olmak en ufak bir çözüm getirmemişti. Hepimizin sevip güvendiği Leydi Arabella’nın hücreye kapatılmasının trajediden aşağı kalır yanı yoktu.

Lorian tek elini omzuma koydu. Bir an için Ölümsüz’ün içinde kabaran yoğun duyguları öyle kuvvetli hissettim ki neredeyse nefes alamayacaktım. Leydi Arabella’ya âşıktı. Ve Leydi Arabella’nın ihaneti kalbini parçalara ayırmıştı.

BÖLÜM 29

Rochelle

Leydi Arabella, Atina'daki sarayın içinde bir hücreye kapatılmıştı. Hain olmakla suçlanıyordu! Buna inanamıyordum.

Dillon ile birlikte tarih dersine gidiyorduk. "Leydi Arabella'ya olanları duydun mu?" diye fısıldadı sersemlemiş bir şekilde.

"Evet. Isabel'in o kuşlara yaklaşmasını istememesine şaşmamak lazım."

"Görünen o ki zehir, köpekleri birer kuş olarak hapsediyormuş. Bu şekilde düşünceleriyle iletişim kuramıyorlarmış." Başını iki yana salladı.

Sınıfa girdik ve kendimize birer sıra bulup yerleştik. Yarıyıl tatilinden önceki son gündü. Çok uzun bir dönem olmuştu ve bir sürü tuhaf olay yaşanmıştı. Sınıftaki herkes kıpır kıpırdı. Bay Carter sınıfa girdi ve bugünkü derste eğlenceli bir sınav yapacağını söyledi. Herkes sevinçle bağırışmaya başladı. Etrafıma bakınca arkamdaki sırada Ethan'ın oturduğunu gördüm. Hemen kafamı çevirdim. Sular altında ölümle burun buruna geldiğimiz o günden beri birbirimize

tek kelime etmiş sayılmazdık. Ben de o konuya girmeye hiç hevesli değildim. Hayatta kaldığım için sevinçten deliye döndüğüm o anı hatırladıkça hâlâ utanıyordum. Odanın içinde şarkı söyleyerek dans ettiğime inanamıyordum! Yüzümün yine kızarmaya başladığını hissettim. Ethan, Chloe Campbell'in yanında oturuyordu. Düşüncelerini okuyamıyordum. Tamamen perde çekmişti. Aslında, sonunda bunu yapmayı öğrendiği için sevinmeliydim. Fakat bir parçam da kafasının içinde olan bitenleri bir kez daha görebilmeyi gerçekten istiyordu.

Camdan dışarıyı izlemeye başladım. Göz ucuyla, Ethan'ın, kolunu Chloe'nin sandalyesinin arkasına attığını gördüm. Chloe kıkırdadı ve Ethan'a dönüp en baştan çıkarıcı gülümsemesini sergiledi. Keşke Ethan'ın eşyaları hareket ettirme gücü bende olsaydı diye düşündüm. O anda sandalyesini altından çekebilmek için neler vermezdim!

Dillon dikkatimin nerede olduğunu fark edince kıs kıs güldü. Suratına ters bir bakış fırlattım. Anlaşılan canı sıkılıyordu. Sınıfın ön tarafına doğru bir silgi fırlattı. Farkında olmadan çok güçlü bir şekilde atmıştı. Silgi, kurşun gibi Bay Carter'ın burnunun ucundan uçtu ve arkasındaki duvara çarptı. Bay Carter, Dillon'a ters bir bakış fırlattı. Dillon gülmemek için kendini zor tutarak omuz silkti. 'Özür dilerim' gibi bir şeyler geveledi. En azından artık Neriah'ı düşünmüyordu. Neriah'ya olan saplantısından usanmıştım. Neriah bütün hafta boyunca neredeyse her gün onunla konuşup yalnızca arkadaş olmak istediğini anlatmaya çalışmıştı. Fakat Dillon sağır olmuş gibiydi. Sadece kendi

istediği şeyleri duyuyordu. Matt de son günlerde buralarda değildi. Leydi Arabella meselesi Atina'daki herkesi şaşkına çevirmişti. Bitmek tükenmez toplantılar yapılıyor, deliller gözden geçiriliyordu. Fakat neyse ki bu sabah dönmüştü ve Dillon'a gerçeği söyleme şansı olabilecekti. Bildiğim bir tek şey vardı. Matt bu konuşmayı yaparken orada olmak istemiyordum.

Bay Carter sınavları dağıttı. Sözüm ona eğlenceli olacaktı. En çok doğru yanıtı verene bir ödül vardı. Fakat Bay Carter'ın 'eğlence' anlayışı biraz uçuktu doğrusu. Soruların hepsi çok çelişkiliydi. Ya da belki ben havamda eğildim.

Masasına dönerken pencerenin önünde durup dışarı baktı. Bu alışılmadık bir şey değildi. Fakat duruşundaki ani ciddiyet tüylerimi ürpertti. Sanki bir ses duymaya çalışıyor gibi başını yana eğdi.

Sonra aniden arkasını döndü ve bana baktı. O bakışı kolay kolay unutmuyacaktım. Gözleri korkuyla kocaman açılmıştı. Kendisi bir Gerçeği Gören olmasa da benim öyle olduğumu biliyordu. Düşünceleri beynime üşüşüverdi. *Kapıyı kapat! Bütün pencereleri kapat! Matt ve Neriah'ya da aynı şeyi yapmalarını haber ver. Geliyorlar, hızla geliyorlar!*

Neden bahsediyordu? Kim geliyordu?

Şimdi, Rochelle! Acele et!

Söylediğini yaptım, Matt ve Neriah'nın da mesajı alması için düşüncelerimi bütün gücümle onlara yansıttım. Matt yakınlardaydı. Fakat Neriah alt kattaki laboratuvarlardan

birindeydi ve düşüncelerimin oraya kadar erişebileceğinden emin değildim. Matt'e ulaştım ve Neriah'nın mesajı aldığından emin olmasını istedim.

Neler oluyor? Matt düşünceleriyle sordu.

Pencereleri ve kapıyı kapatmak için Bay Carter'a yardım ederken Matt'e neler olduğunu bilmediğimi söyledim. *Bay Carter ne diyorsa onu yap. Kimsenin dışarı çıkmaması gerek.*

Ethan pencereye gelip yanımda durdu. Hiçbir şey söylemedi, ama bir terslik olduğunun farkındaydı. Sınıftaki diğer öğrenciler de öyleydi. Herkes neler olduğunu sormak üzere ağzını açmıştı ki Bay Carter elini havaya kaldırıp onları susturdu. Sonra sessizce Ethan'a döndü. "Arkamdan kapıyı kilitle ve içeri kimseyi alma. Ne olursa olsun kapıyı asla açma. Beni anlıyor musun?"

Ethan başını salladı. Bay Carter sınıftan çıkıp camlı koridorda hızla koşmaya başladı. Elini kaldırıp pencereleri ve kapıları işaret ediyordu. Koridordaki öğretmen Bayan Burgess şaşkınlık içinde Bay Carter'ı izliyordu. Bay Carter'ın bağırıldığını duyunca hafifçe yerinden sıçradı. Sınıfa girince omuz silktiler ve bir iki öğrenciden Bay Carter'ın dediğini yapmalarını istedi.

Sınıfta biri bağırarak neler olduğunu sordu.

"Kim bilir?" dedi Ethan omuz silkerek. "Carter sonunda aklını kaçırdı."

Dillon pencereye yürüdü. Diğer öğrenciler de peşinden geldiler.

Karanlık bir kış günüydü. Pencereden uzaklara, beden eğitimi sahasının ilerisine bakıp öylece beklemek dayanılmaz bir hal alıyordu. Fakat ilk işaret kendini gösterdiğinde bunu tam da ayaklarımızın altında hissettik. Yer titremeye başladı. Bütün öğrenciler korkudan havaya sıçradılar.

“Deprem oluyor!” diye bağırdı Bryce Wilson ve hemen kapıya koştu. Kapını kilitli olduğunu fark edince daha çok paniğe kapıldı. “Çıkarın bizi buradan!”

Ethan ile bir an için birbirimize baktık. Sonra Ethan kapıya koşup Bryce’i oradan uzaklaştırdı ve sakinleştirmeye çalıştı. “Her şey yolunda. Biraz sakin olursan her şey...”

Ethan cümlesini bitiremeden sarsıntının asıl kaynağı görünmeye başladı. Herkes pencereye koştu ve suratlarını cama yapıştırdı. Bütün sınıf şaşkınlıktan dilini yutmuş gibiydi.

Ethan omzuma yaklaştı. “İşte geliyorlar,” diye mırıldandı. Sonra diğerlerine döndü. “Herkes pencereden uzaklaşsın!”

Binlerce simsiyah, kocaman fare dalgalar halinde tepelerden iniyor, bize doğru geliyordu. Herkes çığlık çığlığa bağırırmaya başladı. Farelerin sınıflara ulaşması çok sürmedi. Siyah ve iriydiler. Sınıfın dışından çatıya doğru tırmanmaya başladıklarında içerisi kapkaranlık oldu. Chloe ve birkaç kız daha kendilerinden geçmiş bir şekilde bağırarak bir sıranın altına saklanıp birbirlerine sarıldı. Korkudan ölen yalnızca kızlar değildi, erkeklerden bazılarının da gözleri yuvalarından fırlamıştı neredeyse. Kemirgenler çatının

üzerinden ilerleyince herkes masaları, sıraları sağa sola iterek sınıfın diğer tarafına koştu.

Koridordaki pencerelerin şangır şungur yıkıldığını duyduk. Artık herkes dehşet içindeydi. Acaba Bay Carter bütün sınıflara haber vermiş miydi? Peki ya kendisi sığınacak bir yer bulamadıysa? İçime kötü bir his doğuyordu. "Bay Carter, neredesiniz?" diye fısıldadım.

Ethan koşarak yanıma geldi. "O iyidir, merak etme," dedi.

Onu çok zor duyabiliyordum. Çatıdan geçen farelerin gümbürtüsü, çığlık seslerini bile bastırıyordu. Artık bina'nın tamamı sarsılıyordu. En büyük korkum, çatının ağırlığı taşıyamayıp çökmesiydi. Tam o sırada peşinde yüzlerce fareyle Bay Carter göründü. Koridora doğru koştu ve fareler tam onu yakalayacakken çıkış kapısını kapatmayı başardı. Ethan, eli sınıfın kapısında hazır bir şekilde Bay Carter'ın gelmesini bekliyordu. Bay Carter'ın kapıya ulaşmasına yalnızca bir iki metre kalmıştı ki çatıdaki fareler bir yerde bir yarı bulup içeri dolmaya başladı. Bay Carter onları görünce kapıyı açmamamız için bizi uyararak başını iki yana salladı.

"Hayır!" diye bağırarak arkasını dönüp koşmaya başladı.

"Bay Carter, geri gelin!"

Bay Carter arkasını döndü ve koştu.

Dehşet içinde farelerin ona nasıl yetiştiklerini gördük. Her şey o kadar hızlı oldu ki birkaç saniye içinde fareler

Bay Carter'ın bacaklarına tırmanıp bütün sırtını kapladı. Bay Carter yüz üstü yere düştü. Fareler bütün vücudunu sardı.

Hepimizin yüzü dehşetle cama yapışmış, gözlerimizi karşımızdaki korkunç sahneden alamıyorduk.

Herkes bağıırıyordu. Ben de. "Bir şey yapmalıyız!"

Ethan ve Dillon birbirlerine bakıyorlardı. İkisinin de düşünceleri beynimin içinde yankılanıyordu. Kapıyı açarsak onca öğrencinin hayatı tehlikeye düşecekti!

"Orada ölmesine izin veremeyiz!"

Dillon sıralardan birini hızla yere vurarak parçaladı. Tahta bacaklardan birini Ethan'a uzattı. Sınıfın içi yavaş yavaş aydınlandı. Fareler binanın diğer tarafından inerek aşağıdaki sınıflara doğru ilerliyorlardı. Ethan ve Dillon hızla sınıftan dışarı fırladılar. Haykırarak ellerindeki sopalarla Bay Carter'ın üzerindeki farelere saldırdılar. Bütün güçleriyle vuruyor, fareleri temizlemeye çalışıyorlardı.

Sınıftakiler Bryce'in peşinden koridora koşmak için kapiya yığılınca kargaşada arkaya itildim. Sonunda bütün öğrenciler geçince Bay Carter'a ulaşabildim. Durumu gerçekten çok ağırdı. Üstü başı kan içindeydi. Kıyafetleri paramparça olmuştu. Her yerinde diş ve tırnak izleri vardı.

"Isabel nerde?" diye fısıldadı Ethan.

Isabel'in beynine ulaşmaya çalıştım. Hangi odada olduğuna dair en ufak bir iz aradım, fakat hiçbir şey hissedemiyordum. Aslında sabahleyin onu gördüğümünden de emin değildim. "Bugün okula geldiğini sanmıyorum."

“Ben de sanmıyorum,” dedi Ethan, Bay Carter’ı kucağına almaya çalışarak. “Herhalde Isabel bugün...”

Bayan Burgess öğrencileri kenara iterek yanımıza ulaşmaya çalışıyordu. “Marcus’a ne oldu?”

Ethan soruya yanıt vermeden yanından yürüyüp geçti.

“Ethan, ne yapıyorsun?” diye bağırdı Bayan Burgess. “Ambulans okula gelmek üzere. Bay Carter’ı buraya getir.” Ethan yürümeye devam etti. “Genç adam, Bay Carter’ı hemen buraya geri getir!”

Çıkış kapısına yaklaşırken Bayan Burgess’in çılgınlıkları yavaş yavaş kayboldu. Dışarı çıkar çıkmaz Ethan koşmaya başladı. Dillon da yanından koşuyordu. Bir ara yardım etmeyi önerdi, ama Ethan başını sallıyordu. Fakat artık bu iş dayanılmayacak kadar yorucu olmuştu. Ethan nefes nefese durmak zorunda kaldı. Bu kez Dillon ‘hayır’ı bir yanıt olarak kabul etmeyecekti. Bay Carter’ı Ethan’ın kollarından kaptığı gibi dağdan yukarıya, Arkarian’ın yerine doğru koşmaya başladı. Dillon’ın kuvvet yeteneği sayesinde göz açıp kapayıncaya kadar gizli geçidin önüne varmıştık.

Geçit açıldı ve Isabel göründü. “Çabuk, bu taraftan.” Arkarian’ın açık tuttuğu kapıyı işaret etti. Dillon, Bay Carter’ı yatağın üzerine yatırdı. Çarşafların kırı kırış hali gözünden kaçmamıştı. Arkarian battaniyeyi çekip Bay Carter’ın üzerine örterken tuhaf bir bakış attı bana. O anda aklımdan geçen tek şey Matt burada olmadığı için Isabel ve Arkarian’ın ne kadar şanslı olduklarıydı.

Dillon çabucak okulda devam eden kargaşayı hatırlattı. “Oraya gidip yardım etmeyi deneyeceğim.”

İyi bir fikirdi. Ben de gitmeliydim. Bay Carter’ın üzerindeki ısırtık izleri asitten yanmış gibi kabarmaya başlamıştı. Fakat burada yapabileceğim bir şey yoktu. Artık her şey Isabel’e bağlıydı.

BÖLÜM 30

Matt

Okulda tam bir kaos hâkimdi. Fareler büyük hasarlara neden olmuştu. Sınıflarının dışında yakalanan birkaç öğrencinin durumu çok ciddiye. Kötü yaralanmışlardı. Farelerin ısırıldığı yerler asit yanıkları gibiydi. Feryatları okulun her yanında çınliyordu. Yaklaşan siren seslerini duymak biraz olsun rahatlatıcıydı. Fakat en büyük zararı gören fen laboratuvarları gibi duruyordu. Yavaşça oraya yürüdüm. Karşımda cehennem gibi bir manzara vardı.

Keşke diğerlerine ulaşabilmemin bir yolu olsaydı. Ama hiçbir görünürde yoktu. Aslında zihnimi kullanarak onları arayabilirdim. Fakat bunun için sessiz sakin bir yere ihtiyacım vardı ve ne yazık ki daha uzun bir süre öyle bir yer bulamayacaktım.

Felaket sonunda geçmişti, ama fareler hâlâ dışarıdaydılar. Geçtikleri her yeri hızla talan ediyor ve kim bilir nereye doğru ilerliyorlardı.

Fen laboratuvarları rezalet durumdaydı. Bazı öğrenciler hâlâ sinir krizi geçiriyorlardı. İşte o sırada Neriah'yı gördüm. Bir öğrenciden diğerine koşuyor, onları sakinleştirmeye

çalışıyordu. Ambulanslar okula gelmişti. Durumu iyi olan öğrencilerden okulu terk etmelerini istediler.

Neriah beni görünce koşarak kollarıma atıldı. Dışarı çıkıp okulun arkasında durduk ve birbirimize sıkı sıkı sarıldık. “Ne oldu anlat bana.”

Gözlerini kapattı ve olaylarla ilgili bütün görüntüleri kafamın içine yansıttı. Bay Carter bir laboratuvardan diğerine koşuyor, herkese bağırıyor, pencereleri kapamalarını ve kapıları kilitlemelerini söylüyordu. Fareler gittikçe yaklaşmıştı. Şimdiden binanın ön tarafına saldırmaya başlamışlardı. Öğrenciler geriye kalan son birkaç girişi kapata kadar içeri bir sürü fare sızdı. Farelerin sanki tek bir amacı vardı: İnsan etinin peşinden gidip yakalamak. Sanki ruhlarını kaybetmişlerdi ve insan eti yemek onları tekrar ölümlü yapacaktı. Neriah'yı gördüm. Sınıfın geri kalanı gibi o da dehşet içinde gözlerini kocaman açmış, olduğu yere çivilenmişti. Her yerde çığlıklar yankılanıyor; etrafta sıra, masa parçaları uçuşuyordu. Öğrenciler farelerden kaçabilmek için masaların üzerine tırmanmaya çalışırken birbirlerini ezip geçiyorlardı. Bazıları havaya sıçrıyor ve bir maymun gibi tavandaki lambalarda asılı kalmaya çalışıyordu. Bay Walker bir yandan kendi üstüne ve yanındaki öğrencilere saldıran fareleri uzaklaştırmaya çalışıyor, bir yandan da sınıfı sakinleştirmeye çabalıyordu.

Neriah sınıfın uzak bir köşesine geçip gözlerini kapattı. Sınıf ilk başta hâlâ büyük bir karmaşa içindeydi. Neriah farelerle iletişim kurmanın bir yolunu bularak onların

zihinlerine ulaşıyordu. İlk önce hiçbir değişiklik görülmedi. Fakat birkaç dakika içinde fareler aniden durdu ve başlarını yukarı kaldırdı. Gerçekten şaşırtıcı bir manzaraydı. San ki hipnotize olmuş gibi hepsi birden Neriah'ya doğru yürümeye başladı. Neriah pencerelerden birini açtı ve fareler hep birlikte dışarıya çıkıp uzaklaşmaya başladılar. Neyse ki o anın kargaşası içinde kimse Neriah'nın özel yeteneğini fark edememişti.

"İyi iş başarmışsın," diye fısıldadım kafamı eğerek.

Başını kaldırıp bana baktı. Ve gözlerinde, o zamana kadar onda görmediğim bir şey vardı: Umutsuzluk. "Matt, bir şey gördüm."

"Ne gördün?"

"Onların zihinlerinin içine girdim."

"Farelerin mi?"

Başını salladı ve güçlkle yutkundu.

"Ne gördün?"

"Hastalık," diye fısıldadı. Yüzünün önüne düşen bir saç parçasını tutup yavaşça geri ittim. Devam etti. "Bununla nasıl savaşırız? Nereden başlarız?"

O sırada yanımdan bir gölge geçti. Fakat umursamadım. Aklım dünyamıza hastalık getiren o farelerde ve onlarla nasıl başa çıkabileceğimizdeydi. Fakat gölge konuşuyordu ve sesinde büyük bir öfke, suçlama vardı. "Tam burada başlamaya ne dersiniz? Benimle başlayın. Hemen şimdi!"

Bir an için Neriah da, ben de olduğumuz yere çivilendik. Dillon avının kokusunu almış bir kurt gibi temkinli adımlarla etrafımızda dönüyordu. "Söyleyin bakalım, bu ne zamandır devam ediyor?"

Neriah'yı arkama çektim. "Dillon, açıklamama izin ver."

"Sen ona sarılmışsın, o da sana. Bana sorarsan bu her şeyi açıklıyor."

"Sana söylemeye çalıştım," diye geveledim, ama bunun için artık çok geç olduğunu biliyordum. Neden daha önce söylememiştim? Neriah'ya karşı neler hissettiğimi fark eder etmez onunla yüzleşmeliydim. Eğer işler o noktaya varacaksa asla güçlerimi kullanmayacaktım. Bu hiç doğru olmazdı.

Neriah arkamdan çıkıp bir adım attı. "Dillon, sana sadece arkadaş olabileceğimizi anlatmaya çalışmıştım."

"Arkadaş mı? Artık arkadaş olabileceğimizi mi sanıyorsun?" Bana doğru yürüyüp tam karşımda durdu. "Sana gelince, neredeyse hayatımız boyunca birbirimizin arkadaşları olduk. Arkadaşlar birbirine bunu mu yapar? Neriah'dan hoşlandığımı biliyordun. Bunu bildiğin halde ona yaklaşmaya çalıştın. Hem de bunu, ben Kale'deki odada kilitliyken, eğitimimi alırken yaptın. Oradan çıkıp sana geldim diye bunu itiraf edemeyecek kadar korkakça davrandın!"

"Hayır, böyle olmadı."

“Şimdi anlıyorum Mahkeme Heyeti’nin bana bütün o güçlerini neden verdiğini. Bana ne yapacağını biliyorlardı. Leydi Arabella güçlerimi iyice geliştirmem konusunda ısrarla beni uyarmıştı.” Başını salladı. “Onları dinlemeliydim. Her yerde işaretler vardı.”

“Sana söylemeye çalıştığımız onca şeyi görmüş olsaydın şimdi bu kadar öfkeli olmazdın,” dedi Neriah.

Dillon resmen burnundan soluyordu. Dişlerini sıkıp konuşmaya devam etti. “O sırada daha çok her şeyi hallettiğimi düşünmekle meşguldüm!” Bana döndü. “Neydi o söz, Matt? Bana verdiğin söz? Söylesene, benimle alay mı ediyordun?”

“Hayır! Yemin ederim ki hayır!”

Beni hızla itti. Sırtımı arkamdaki duvara çarptım. Duvardan çatırtılar geldi.

Neriah koşarak aramıza girdi.

Hayır! Uzak dur! Onu düşüncelerimle uyardım.

Dillon tekrar üzerime çullandı ve beni yere savurdu. Ayağa kalkıp kendimi onun kuvvetinden korumaya çalıştım. Bir yumruk indirerek beni tekrar duvara fırlattı.

“Dillon, dur artık!” diye bağırdı Neriah, duvar parçalanıp ayaklarının yanına tuğlalar devrilince.

Dillon onu dinlemeyecekti. Tekrar üzerime geldi ve beni omuzlarımdan tuttu. Ellerimi yukarı kaldırıp kollarından kurtulmaya çalıştım, ama o kadar güçlüydü ki hiç şansım yoktu. Bir yumruk daha atacak ve umarım bu saçma kavgadan sonra sona erecekti.

Ama geri çekilmeye niyeti yoktu. Tekrar tekrar vurma-ya devam etti. Sonunda her yerim kan revan içinde yere yığıldım.

Neriah koşarak yanıma geldi. *Matt, güçlerini kullanmak zorundasın!*

Hayır! Yakında vazgeçer.

Aptallık etme! Seni öldürene kadar vazgeçmeyecek. Bir böcek gibi suyunu çıkaracak.

Haklıydı. Ama güçlerimi onun üzerinde kullanmayacaktım. Sendeleyerek ayağa kalktım. Kazağımın koluyla suratımdaki kanları sildim. “Dillon, bekle! Beni dinle.”

“Dinleme zamanı bitti artık!”

Tam yeniden üzerime atlayacaktı ki bir çift kol onu arkadan yakaladı. Gelen Shaun’du. “Dinlemek için daima zaman vardır.”

Dillon kolayca Shaun’un kollarından sıyrıldı. Ama bu onu yavaşlatmaya yetmişti. Tekrar saldırmaya kalkışmadı.

Shaun karşısındaki manzaraya bakıp kafasını iki yana salladı. “Burada neler olduğunu bilmiyorum, ama her ne oluyorsa buna hemen bir son veriyorsunuz.”

“Neler oldu?” diye sordum yavaş yavaş kendime gelmeye çalışarak.

Shaun hepimizin yüzüne tek tek baktıktan sonra devam etti. “Dünyalar arasındaki kanal açıldı.”

“Hayır, lanet olsun!” diye bağırdı Dillon, arkasındaki duvara bir yumruk indirerek. “Olamaz!”

Atina’ya çağırılma nedenlerimden biri de Lathenia’nın kanalı açacağı yönündeki endişelerdi. Mahkeme Heyeti,

Lathenia'nın bir sonraki adımının bu olacağından kuşku-lanıyordu.

"Kanalın genişliği şu anda ne kadar?"

"Yeterince geniş. Her türlü karanlık yaratığın dünyamı-za girmesine yetecek kadar geniş."

"Her türlü yaratık mı?" diye bağırdı Dillon. "Mümkün değil. Lathenia asla orada yaşayan *bütün* yaratıklar için ka-nalı açmaz."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Neriah.

"Şimdi mi?" diye alay ederek tekrarladı Dillon. "Şimdi, liderimiz kontrolü ele alacak. *Efendimiz*. Ki bu yalancı, aşı-ğalık düzenbaza efendimiz denirse! Hadi bakalım, kontrolü ele alınca neler yapabileceğini göster bize."

Shaun sert bir bakış fırlattı. "Dillon, ikinizin arasında olanları bir kenara bırakmak zorundasınız. Buna mecbur-sunuz! Beni anlıyor musun?"

Dillon dişlerinin arasından sinirli sinirli soludu ve bir süre daha yüzüne baktıktan sonra yavaşça başını sallay-ıp geri çekildi. "Pekâlâ. Ama anlamadığınız şeyler var. Lathenia'nın yeraltında ne kadar dehşet verici yaratıklar sakladığından haberiniz yok. Onları demir parmaklıkların arkasına hapsediyor. Şimdi Lathenia'ya karşı bu beceriksiz liderliğinde savaşacağız, öyle mi?"

Shaun, Dillon'ın hakaretlerini duymazlıktan gelerek bana döndü. "Matt, zamanı geldi. Silahlara ihtiyacımız var. Anılanlar için yapılmış olan silahlara."

Dillon öne atıldı. "Benim için de bir tane olsa iyi olur!"

Shaun gözlerini yavaşça bana çevirdi. Rochelle köşeden dönüp koşarak yanıma gelince yanıt vermektan kurtulmuş oldum. “Burada neler oluyor?” Suratımın kan içinde olduğunu fark etti. “Ne oldu?”

Kimse yanıt vermeyince düşüncelerimi ona açtım. ‘Dillon’ meselesini hemen anlayıverdi. Ağzı açık bir şekilde Dillon’a baktı. “Bunu sen mi yaptın?”

“Hak etti.”

Rochelle’in gözleri hâlâ Dillon’daydı. Dillon karşılık verdi. “Senin de onlardan haberin var mıydı?”

Rochelle ellerini açarak havaya kaldırdı. “Hıncını benden çıkarma Dillon, ama sana karşı dürüst olacağım. O ikisinin aralarında çok güçlü bir şey vardı. Bunu görmemen için bence kör olman gerekir. Belki de bu erkeklere özgü bir meseledir. İlk başta Matt de görememişti. Hem de herkes gördüğü halde. Sonra o da fark etti. Fakat o sırada o aptal sözü sana çoktan vermişti. Gerçeği söylemek de başka bir hataydı, ama bilerek sana zarar vermek istemedi.”

Rochelle’in söyledikleri gerçekten çok samimiydi ve belki, bir ihtimal Dillon üçüncü birine kulak asardı. Omuz silkip kafasını çevirdi. Rochelle’in bana bir mesajı vardı. “Lorian silahların bulunduğu hazineyi ortaya çıkarmış. Şu anda Arkarian’da. Bizimle şelalelerin üstündeki tepede buluşmak istiyor. Sen de anahtarı alacaksın.”

Shaun düşünceli düşünceli başını salladı. “Gidelim, o zaman.”

“Diğerleri nerede?” diye sordum Rochelle’e.

“Ethan ve Isabel biz konuşurken tepeye doğru yola çıkmışlardır.”

“Peki Bay Carter?” diye sordu Dillon. “Durumu nasıl?”

“Dillon, neden bahsediyorsun? Marcus’a bir şey mi oldu?” diye sordu Shaun.

O sırada binanın yan tarafından bir kadın çıkıp bize doğru geldi. “İşte ben de bunu merak ediyorum!”

Gelen Bayan Burgess’ti. Rochelle onu görünce neredeyse yerinden zıpladı. “Ah, Bayan Burgess, sizi fark etmemiştim. Merak etmeyin, Bay Carter gayet iyi.”

“Hiç sanmıyorum, küçük hanım. En son onu ne halde gördüğümü düşünecek olursanız. Ethan Roberts’a söyleyecek bir iki şeyim var. Onu gördünüz mü? Marcus’u nereye götürdü?”

“İnanın bana, Bay Carter iyi... Onu... birkaç dakika önce gördüm.”

Bayan Burgess yüzünü buruşturdu. Bana inanmamıştı. Rochelle’e doğru yürüyüp parmağını burnunun ucunda sallamaya başladı. “Size söylüyorum, eğer Bay Carter birkaç dakika içinde bu okula dönmüş olmazsa polis çağıracağım. Yeterince anlatabildim mi, Bayan Thallimar?”

“Emily, bu ne telaş? Sesin öbür koridordan bile duyuluyor.”

Nihayet bir şey yolunda gidebilmişti. Bay Carter tam zamanında ortaya çıktı. Bayan Burgess, Bay Carter’ı görünce

hayretler içinde ağzı açık kaldı. “Marcus, iyi misin? Seni nereye götürüyordu o çocuk?”

Bay Carter, ceketinin omuzlarını çekiştirerek Bayan Burgess’in yanına yürüdü. “Emily merak etme, gayet iyiyim. Giydiğim ceket çok güçlü bir kumaştan yapılmış. O lanet fareler yırtmayı başaramadılar. Aşağılık pislikler yine de beni uğraştırdılar ama. Sonunda bayılmış olmalıyım. Ethan beni kalabalıktan uzaklaştırdı ve hemen koklamam için karbonat getirdi. Ondan sonra kendime geldim ve kanları temizledik.”

Bayan Burgess kaşlarını çatı. Bay Carter muzip muzip gülümseyince Bayan Burgess resmen kızardı. İnanamıyordum! Bayan Burgess, Bay Carter’dan hoşlanıyordu!

“Herhalde ders yapılmayacaktır bugün?” diye Bay Carter, konuşmayı hiçbir şey olmamış gibi devam ettirdi.

“Ah, evet,” diye yanıtladı Bayan Burgess ve birlikte öğretmenler odasına doğru yürümeye başladılar. “Velilerin çoğuna haber verildi. Büyük bir kısmı gelip çocukları almaya başladılar bile. Diğerleri için de servisler ayarlandı. Bu olanlara inanabiliyor musun? Bu dönem ikinci kez okulu kapatmak zorunda kalıyoruz. Neler oluyor Marcus?”

“Bilmiyorum Emily. Fakat her ihtimale karşı herkes, bir süre için kapalı yerlerde dursa iyi olur. Ne olur ne olmaz, o fareler geri dönmeye kalkışabilir. Hemen gidip duyuru yapacağım.”

Bay Carter ve Bayan Burgess uzaklaşır uzaklaşmaz yürümeye başladık. Fakat benim aklım hâlâ az önce Dillon’ın

gözlerinde gördüğüm korku dolu bakışlardı. Şimdi yine gözleri dehşet içinde açılmıştı.

“Lathenia, az önce bahsettiğin demir parmaklıkların arkasında tam olarak ne tür yaratıkları tutuyor Dillon?”

Yanıt vermek için ağzını açtı, ama sözcükler bir türlü çıkmıyordu.

“Bize anlatsan iyi olur,” dedi Shaun.

Dillon derin bir nefes aldı. “İnsanlar gibi iki bacakları var ve biraz da iri elleri. Boyları da bizim kadar. Kafalarıysa çok büyük. Alınlarından uzun, kıvrılmış boynuzlar çıkıyor... ve... Bunu tam olarak nasıl tarif edebileceğimi bilmiyorum, ama sanki içinizi görebilen gözleri var –karanlık ve boş bir kuyuya açılan pencereler gibi– simsiyah ve cam gibi parlıyorlar. Ayrıca omurga kemiklerinin üzerinden dışarıya doğru çıkan ucu sivri kemikleri var. İri ve çok güçlüler. Ah bu arada, canlı insanların et kokusunun onları çektiğini söylemiş miydim?”

“Lathenia’nın sarayındaki zindanda onları görmüştüm. Tıpkı senin tarif ettiğin gibiydiler. Ama yeraltında onlardan biriyle hiç karşılaşmadım,” dedim.

“Karşılaşamazdın. Lathenia onları bir dizi yeraltı tüneline ve oyuklarda kapalı tutuyor. Orada kendi türleri içinde, kendi pislikleriyle yaşıyorlar. Lathenia da bu arada onları kontrol etmenin bir yolunu arıyor.”

“Bütün bunları nereden biliyorsun?” diye sordu Shaun.

Dillon, Shaun'a döndü. "Bir keresinde beni onların yanına koymuştu. Ama kanatlarımı geri almamıştı. Ben de kaçtım."

Rochelle tepeden turnağa titreyerek irkildi. "Dillon, bu hayvanlara ne deniyor?"

"İblisler," diye karşılık verdi. "Evrenin en karanlık yaratıkları."

BÖLÜM 31

Rochelle

Tepenin üzerinde toplandığımızda öğlen olmuştu. Çevredeki alanları iyice kontrol ettik. Dört Gerçeği Gören, Bay Carter'ın algı ötesi duyma yeteneği ve Neriah'nın iki köpeği sayesinde, konuştuklarımıza kulak misafiri olmak isteyen davetsiz ziyaretçilere karşı güvendeydik.

Arkarian sandığı yere koydu ve tesadüfen dizilerek oluşturduğumuz çemberin içinde yerini aldı. Karşımda duran hazine sandığına baktım. Tahmin ettiğimden çok daha küçüktü. Aşağı yukarı, yatakların kenarında duran sandıklar kadardı. Altına veya pirince benzeyen bir çeşit metalden yapılmıştı. Gümüşlerle ve mücevherlerle süslenmişti. Kapağının üzerinde artık hepimizin bildiği o sekizgen şekil vardı.

Heyecandan içim içime sığmıyordu. Çocukken doğum günü hediyelerimi açarken bile bu kadar heyecanlanmamıştım. Doğum günü partilerim çok heyecan verici olaylar olduğundan değil. Kutlamalar genellikle babamın içip sarhoş olması için birer bahaneydi. Annem ve ben çoğu zaman doğum günlerimi ona söylemezdik.

Matt anahtarı aldı ve dikkatlice sekizgen şeklin içine yerleştirdi. Önce kısa bir kilit sesi, sonra da antik mekanizmayı ortaya çıkaran bir gıcırtı duyuldu. Matt kapağı kaldırırken derin bir nefes verdim. O ana kadar farkında olmadan nefesimi içimde tutmuştum. Ne görmeyi beklediğimden emin değildim. Fişekler?.. Patlayıcılar?.. Büyük bir gürültü?.. Fakat sıra dışı hiçbir şey olmadı.

“Uzaklara gittiğim zaman bana bu sandığın içindeki silahlar gösterildi ve onları nasıl kullanacağım öğretildi.” Matt sandığın içinden uzun bir şey çıkardı ve Ethan’a doğru yürüyüp karşısında durdu. Ben çemberin öbür tarafında olduğum için çok iyi göremiyordum, ama altın bir yay ve altın bir ok takımıydı sanırım.

Ethan şaşkınlıkla yayı ve oku eline alıp kaşlarını çatı. “Ben iyi bir okçu sayılmam. Belki de bu silahı Isabel almalı.”

Herkes hafifçe güldü. Matt bize dönüp konuşmaya devam etti. “Bu silahlar doğal yeteneklerinizi geliştirmek ve güçlendirmek için özel olarak hazırlanmış. İlk bakışta anlaşılabilir, ama silahlarınızı kullanıp deneyim kazanmaya başladığınızda ne demek istediğimi anlayacaksınız.”

“Peki bu yay ve ok takımının benimle olan ilişkisi ne?” diye sordu Ethan.

“Bu, senin eşyaları canlandırma yeteneğinin ve gerçek dışı şeylerle olan yakınlığının güçlendirilmiş hali. Seyret,” dedi ve oku alıp yayına yerleştirdi. “Bu oka zihnini kullanarak fırlamasını emret ve hedef olarak da...” Etrafında

döndü ve uzakta Jimmy ile benim ortamızda bir yerde duran bir noktaya işarete etti. “Şuradaki ağaç mesela. Üzerinde kırılmış bir dal var, havada sallanıyor. Ucundan sarkan tohuma hedef al. Ama...” Bir iki saniye tereddütle etrafına baktıktan sonra tam ters yönde duran uzak bir ağacı işaret etti. “Oku oraya doğru fırlat.”

“Pekâlâ,” dedi Ethan. Sol tarafına doğru hedef aldı ve oku fırlattı.

Hiçbir şey göremedim. Ok çok hızlı hareket etmişti. Fakat Neriah ve benim aramdan geçen okun hışırtısını ve onu takip eden tohumun yarıлма sesini duymuştum.

Herkes hayranlıkla mırıldandı. Ethan keyifli keyifli gülmüsedti. “Her defasında işe yarayacak mı?”

“Her defasında. Bundan böyle asla okun olmadan dolaşmayacaksın ve asla hedefi ıskalamayacaksın.”

Ethan oklarını incelemeye başlayarak yayı omzuna geçirdi. Matt Isabel’in yanına yürüdü. Demir bir sopa çıkarıp Isabel’e uzattı. Daha yakından görebilmek için gözlerimi kısıtım. Daha çok bir kabzaya benziyordu. Kılıçların sapında olan gibi.

Isabel başını kaldırdı. “Nedir bu?”

“Bu bir ışık silahı. Gücünü senin içindeki doğal kaynaktan alır. Karanlıkla yaşayan biri için bu silah hiçbir işe yaramaz. Ama senin yeteneğin sayesinde karanlığın içinde görme gücünü arttıracaktır.” Kabzayı kendi eline aldı. Aniden bir kılıç boyunda bir ışık parlamaya başladı. Bembeyaz ve öyle parlak bir ışıktı ki nerdeyse gözlerim acımişti. Matt

kılıcı biraz uzakta duran taş bir duvarın üzerine doğru tuttu. Işık en üstteki taşların ortasına girdi ve cızırdayarak yayılmaya başladı. Duvarın her yeri birkaç dakika için apaydınlık oldu. Bir süre sonra ışık kaybolunca duvar da görünmedi.

Herkes şaşkınlık içinde izliyordu.

“Şimdi sen dene.”

Isabel kılıcın ağırlığını elinde birkaç defa ölçtükten sonra Matt’e baktı. “Nasil çalıştıracağım?”

“Gevşemeye çalış. Düşünceleri kafandan at ve kendini çok da zorlama. İçindeki ışığın akmasına izin ver. Nasıl olduğunu anlaman uzun sürmez.”

Aniden bir ışık parıltısı belirdi. Isabel gülümsedi. Işığı bir duvara tuttu ve duvar çökmeye başladı. Böyle bir şeyi beklemiyorduk. Herkes telaşla yere eğilip başını kapattı.

“Affedersiniz!”

Matt muzip muzip gülümsedi ve Bay Carter’a geçti. Ona ortalarında yuvarlak delikler olan iki tane metal kumaş verdi. “Bunları parmağınıza geçirin.”

Halkalar sanki parmaksız eldivenler gibi Bay Carter’ın eline oturdu. “Vay canına!” diye bağırdı Bay Carter. Gerçekten çok etkilenmiş benziyordu. Parmaklarını esneterek kıvırmaya başlayınca hemen hemen bütün eklem yerlerinden ucu sivri metal oklar çıktı. Gerçekten çok ölümcül bir silah gibi görünüyordu.

Matt, Bay Carter’ın omzunu sıvazladı ve Shaun’a doğru yürüdü. Ona muhteşem bir işçilik ürünü olan, gümüş

saplı iki tane kılıç verdi. Biri uzun, diğeri kısaydı. “En güçlü kılıç ustamıza, tek bir vuruşta düşmanı yere seren iki adet kılıç.”

Shaun çok etkilenmişti. Kılıçları eline alıp dengelerini ölçtü. “Mükemmel,” dedi.

Matt çemberde ilerlemeye devam ederken bir anda heyecandan karnıma ağrılar girmeye başladı. Acaba benim için nasıl bir silah hazırlanmıştı? Bu muhteşem aletlerin sayesinde hangi yeteneklerim daha çok güç kazanacaktı? Jimmy’nin yanına gittiğinde artık neredeyse yerimde durmıyordum. Hayatımda ilk defa bir yere ait olduğumu hissediyordum. Yapmam gereken şey buydu. Bütün bu insanlarla yan yana durmak ve sonunda doğru bir amaç uğruna mücadele etmek.

Matt, Jimmy’nin eline bir kese tutuşturdu.

“Bir kese dolusu tuzak mı?” diyerek gülümsedi Jimmy. Kesenin ağırlığını ölçerek kafasını kaldırdı. “Yoksa bir kese dolusu çakıl taşı filan mı?”

Matt bir kahkaha attı. “Onun gibi bir şey. Tek farkı, bu ‘çakıl taşları’nın birer el bombası olmaları ve cebine sığacak kadar ufak olsa da cephanelerinin asla tükenmemesi. Bu patlayıcılar karanlığın yaratıklarına karşı etkili olmakla kalmıyor, aynı zamanda her türlü bariyeri, nasıl bir kilitle veya zırhla korunursa korunsun ortadan kaldırıyor.”

Jimmy gülümseyerek keseyi elinde bir iki kere salladı. Kesenin hafifliğinden oldukça etkilenmiş benziyordu.

Sırada Neriah vardı. Matt Neriah’nın elini tuttu ve yemin ederim ki çemberin etrafındaki herkes ikisinin arasındaki

bu beklenmedik temastan doğan güçlü akımı hissedebiliyordu. Sanki dokunduklarında birbirlerinin uzantısı haline geliyorlardı. Matt geri çekildi ve Neriah avucunu açtı. Avucunun içinde duran şey ancak bir yıldırımın ufak bir parçası gibi tarif edilebilirdi. Herkes şaşkınlıkla gözlerini açmıştı ve eğilerek daha yakından görmeye çalışıyordu. Aysher ve Silos bile bir anda dik durup havayı koklamaya başladı.

“Bununla ne yapabilirim?” diye sordu Neriah, elindeki ışık parçası parlamaya başlayınca.

Matt etrafına bakındı. “Onu şurada duran çaliya doğru tut ve düşüncelerine, enerjisini oraya yönlendirmeye çalış.”

Neriah nişan aldı. Anında elinden bir ışık parıltısı fırladı ve çaliya isabet aldığı gibi onu yakarak küle çevirdi. Hem de yalnızca iki saniye içinde. Hepimiz hayranlıkla baka kaldık.

Şimdi yalnızca üç kişi kalmıştık geriye. Ben, Dillon ve Arkarian. Matt bana doğru yaklaştığında artık ellerimde biriken enerjinin önüne geçemiyordum. Titremeye başlamışlardı, ama hiç umurumda değildi. Matt karşımda durdu. Uzun bir süre öyle bekleyince ve ellerimde hâlâ bir silah göremeyince kafamı kaldırıp ona baktım.

“Senin için bir silah yok,” dedi.

Herkes bir anda sustu. Titreyen ellerimi arkama sakladım ve sakin olmaya çalıştım. “Anlamıyorum,” dedim güçlkle.

“Sana verecek bir silahım yok, çünkü senin ihtiyacın yok.”

Söylediklerine inanamıyordum. “Ne demek istiyorsun?”

“İlk başta senin için tasarlanmış olan silahı Dillon’a vereceğim.”

“Ne?”

Kollarını arkama uzattı ve ellerimi öne doğru çekti. “Ellerinle öldürebileceğini kanıtladın. Başka bir aletin yardımına ihtiyacın yok. Hem artık on kişi olduğumuz için bir silah eksikimiz var.”

“Ve sen de benim silahımı Dillon’a veriyorsun!”

Başını salladı. “Doğru.”

Arkasını dönüp sandığa doğru yürümeye başladı. Bunun olduğuna inanamıyordum. Gözlerimde yaşlar birikiyordu. Oradan koşarak gitmeye hazır bir şekilde hızla kirpiklerimi açıp kapadım. Bu insanlarla ne işim vardı benim? Ben bütün bunların bir parçası olmamalıydım... Bütün bu özel insanların yanında olmamalıydım. Beni istemiyorlardı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım asla beni aralarına almayacaklardı.

Matt kontrol edemediğim düşüncelerimi hissetmişti. Al-lak bullak olmuş bir halde yüzüme baktı. Onu aydınlatma-lydım. “Ben de bir silahı hak etmiyor muyum?”

“Rochelle, konu bu değil.”

Gözlerine bakarak kafamı salladım. Herkese baktım ve arkamı dönüp yürümeye başladım. Matt peşimden geldi ve kollarımdan çekti. “Dinle beni. Seni dışlıyor filan değiliz.

Senin silahın ellerin. Onlara bir baksana.” Hızla eldivenlerimi çıkardı. Etrafa kıvılcımlar saçılmaya başladı. Herkes sağa sola kaçıştı ve yere eğildi. “Şunu al,” dedi Matt, elime bir taş koyarak. Taş anında toz parçalarına bölündü. Böyle olacağını biliyordum. Duygularımı kontrol edemiyordum. Etrafımdan şaşkınlık ve korku nidaları yükseliyordu. “Bizimle kal. Ait olduğun yer burası.”

Matt ‘kalmamı’ söylüyordu ama kalbim ‘git’ diye bağııyordu. Kendimi hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemiştim. Arkarian destek olmaya çalışır gibi elini omzuma koydu. Sessizce uzanıp Matt’in elinden eldivenlerimi aldım. Onları sağ salım giyip kendimi bir ucube gibi hissetmeme neden olan ellerimi göz önünden çekmeyi başarinca çemberdeki yerime geri döndüm ve hiçbir şey söylemeden uzun süre gözlerimi ayaklarımdan kaldırmadım. Dillon’a hangi silahın verildiğini görmek istemiyordum. Arkarian’a kendi silahı verilirken yalnızca dinledim. Bir çeşit kırbaçtı. Hareket veya maddelerle ilgili hemen hemen her şeyi yapabiliyordu. Ateşler çıkarabiliyor, bol miktarda suyu hareket ettirebiliyor, bir kum fırtınası çıkarabiliyor ya da basitçe, karşılaşmak üzere olduğumuz her çeşit yaratığı yok edebiliyordu. Onun için gerçekten faydalı bir silahtı. Buradaki herkesin içinde en güçlü silahı en çok o hak ediyordu.

Son silah Matt’e aitti. Anlaşılan kocaman bir baltaydı. Onu kemerine yerleştirirken silahın kendisine nasıl denge verdiğini açıkladı: Katı, güçlü ve yere yakın.

Nihayet bu iş bitince kafamı kaldırıp etrafıma baka-
cak cesareti buldum. Her şey çok bulanık görünüyordu.

Gözlerimin içine inatla yerleşmiş olan bir iki damladan kurtulmaya çalıştım. Ethan çemberin karşısından bana bakıyordu. Daha net görmeye başladığımda gözlerini hâlâ benden çekmemiş olduğunu fark ettim.

Yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Aklıma ‘acıma’ kelimesi geliyordu, ama bunu düşünmek istemedim. O an zihnine ulaşmak ve aklımdan geçenleri okumayı o kadar çok istedim ki. Düşüncelerinin bana açık olduğunu fark edince de gerçekten çok şaşırdım. Yine de düşüncelerini okumadım. Kendimi hâlâ insanların özel hayatlarına burnunu sokan biri gibi hissetmekten alıkoyamıyordum.

Zaten kafamdaki bütün sorular Kral Richard’ın yanıma gelmesiyle aklımdan uçup gitti. Gökyüzünde bir ışık parlıyordu. İçinde bir binanın parçası görünüyordu. Sonra havadan bazı parçalar düşmeye başladı. Jimmy koştu ve yerdeki taş parçalarını eline alıp herkesin görmesi için havaya kaldırdı.

Kral Richard bir adım öne çıktı. “Kale düşmek üzere. Silahlarınızı alın ve acele edin!”

BÖLÜM 32

Matt

Kale saldırıya uğruyor olabilirdi, ama Ethan da bana saldırmaya karar vermişti. Hep beraber Arkarian'ın yerine doğru yürürken gelip omzumdan itti ve beni diğerlerinden uzaklaştırdı. "Bunu ona nasıl yaparsın?"

"Rochelle'den söz ediyorsun herhalde?"

"Tabi ki Rochelle'den söz ediyorum! Ondan başka kimi orada o şekilde aşağıladın ki?"

"Niyetim kimseyi aşağılamak değildi ve ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Doğru olanı yaptım Ethan."

Yoluma devam etmeye çalıştım, ama elini göğsüme dayayarak beni durdurdu. "Bu bir hataydı Matt."

"Onu senden daha iyi tanıyorum Ethan. Rochelle güçlü biridir."

"Seni aptal! Görmüyor musun, her zaman nasıl mesafeli davranıyor, o aptal eldivenleri asla çıkarmıyor ve o... ve o alaycı maskenin arkasına saklanıyor?"

Arkarian bizi duyup yanımıza geldi.

"Sence Rochelle'e bir silah vermeyerek hata mı yaptım Arkarian? Bir silaha ihtiyacı olmadığı halde, hem de silahlarımızın sayısı yetersizken?"

Arkarian yanıt vermeden önce bir süre düşündü. “Eğer herhangi bir hata yapıldıysa o da bu konuyu daha önce Rochelle ile özel olarak konuşmamandır.”

Tabi ya! Arkarian her zamanki gibi yine haklıydı. Oysa ben sürekli bocalayıp her şeyi mahvetmeye devam ediyordum. “Ben bu gruba liderlik yapamıyorum.”

Ethan homurdanırken Arkarian karşılık verdi. “Matt, hepimiz hata yaparız. Sen de yapıyorsun ve bu yalnızca insani yönün olduğunu gösteriyor.”

“Ama sen asla yapmıyorsun!” diye çabucak karşılık verdim. Aslında doğru olanın bu olduğuna hemen ikna olmuştum. “Benim yerime sen geçmelisin. Anılanların liderliğini sen yapmalısın Arkarian. Sana hizmet etmekten gurur duyarım.”

“Aklına böyle fikirler getirme.”

“Çok ciddiym. Liderlik unvanımı sana devrediyorum.”

“Matt, böyle bir hareket herkesi nasıl etkiler bir düşünsene. Etrafına bak, ne görüyorsun?”

Diğerlerine baktım. Sanki ölüme gidiyor gibi kendilerini dağdan yukarı doğru sürüklüyorlardı. Ve o anda her şey gözümde netleşti. Hepimiz birbirimize muhtaçtık. Hepimizin bu oyunda bir rolü vardı ve benimki de Anılanların liderliğini yapmaktı. Ne büyük kusurlarım olursa olsun, ne kadar şüphe edersem edeyim olduğum kişi buydu: Bir ölümsüzün oğlu; diğer bütün Anılanların toplamından daha güçlü biri. Ve şüphelerim, tecrübesizliğim, eksikliklerim yüzünden mükemmel olmaktan ne kadar uzak olursam olayım onlar da benim gibi mükemmel değildi.

Gizli geçidin önünde durdum ve Arkarian'ın yardımını beklemeden geçidi açtım. Çünkü bu, yapabildiğim şeylerden yalnızca biriydi. Bir anda, güçlerimi gizlemekten artık çok yorulmuş olduğumu hissettim. Bu yüzden içeri adım atmadan önce durup arkamı döndüm ve karşımda dizilen gruba baktım.

“Herkes beni dinlesin!” Sesimi öyle bir tonda çıkarıyordum ki dağların arasından yankı yapıyordu. “Bir savaşa girmek üzereyiz. Yeryüzünü, evrenin en şeytani gücünden kurtarmak için savaşaacağız ve ben de sizi yöneteceğim. Şimdiye kadar yaptığım hatalar ve zayıflıklar için üzgünüm ama bundan böyle asla güçsüz olmayacağım!” Kollarımı havaya kaldırdım ve beynimi tek bir düşünceyle doldurdum: *Güç*. Bunu onların da hissetmesini istedim.

Diğerleri dağın içine doğru peşimden ilerlerken onlarda bir değişiklik hissediyordum. Fazla üzerinde durmadım. Önemsemedim. Bunun için zamanım yoktu. İçeri en arkadan giren Arkarian'dı. Ötekiler ona yol açtılar. Arkarian aralarından geçip karşımda durdu. “Bize ne yapmamızı istediğini söyle.”

Elimi omzuna koydum. “Hepimizi Kale'ye gönder ve bu savaşa artık bir son verelim.”

BÖLÜM 33

Rochelle

Kale'ye vardığımızda Lord Penbarin bizi karşılamak için bekliyordu. Askerlerini de yanında getirmişti. Askerler bütün giriş çıkış noktalarını korumaya almışlardı. Kılıçlarla, bıçaklarla ve başka savaş aletleriyle silahlanmışlardı. Durumları iyi görünmüyordu. Anlaşılan çoktan bir karşılaşma olmuştu. Lord Penbarin'in kıyafetleri omuzlarından sökülmüştü. Kılıcından kanlar damlıyordu. "Marduke ve çitkuşu ordusu alt seviyelere sızmış durumdalar. Orta Dünya"dan gelen yaratıklarsa labirentte."

"İçeri nasıl girmişler?" diye sordu Matt.

Lord Penbarin gözlerini kaldırıp sekizgen tavanın en tepsine baktı. "Bizi hazırlıksız yakaladılar. Sayıları o kadar fazlaydı ki ne yapacağımızı şaşırdık. Lathenia, ölülerden oluşturduğu kocaman ordularını dünyamıza sokmak için Kale'yi kullanıyor. Bunun olmasına izin veremeyiz. Şimdiye kadar geçmeyi başaranlar hemen yok edilmeli. Hazi-neden çıkarılan silahlar bu konuda bize yardım edecek." Matt'i omuzlarından tuttu. "Lorian, Kale'yi yıkmaya razı. Eğer o yaratıkların içeri girmesini engelleyecekse, bunu yapmaya hazır."

“Kale’yi yıkmak mı!”

“Zaten şimdiden bağlantı noktaları hasar görmeye başladı. Çok büyük bir baskı var. Ve Lathenia daha çok yaratık göndermeye devam ediyor. Lorian onu durdurmak için ulaşım odaları da dahil olmak üzere bütün makineleri yok etmeye hazır. Şu anda kralınızla birlikte bir strateji üzerinde çalışıyorlar.”

“Ümit edelim ki işler o noktaya varmasın Lordum.”

“Lathenia ordularında bütün yaratıkları kullanıyor. Ve eğer yeraltının en karanlık canavarları da devreye girerse...”

“İblislerden mi söz ediyorsunuz?” diye atıldı Dillon.

Lord Penbarin iblis kelimesini duyunca yüzünü buruşturdu. “Evet, onlardan söz ediyorum. Böyle bir şey olmadan Kale yok edilmeli. Yeryüzünün düşeceği tehlike, hayatın kendisinin düşeceği tehlike göze alınamayacak kadar büyük.”

“Pekâlâ öyleyse,” dedi Matt. “Gruplara ayrılacağız ve bize en çok nerede ihtiyaç varsa oraya gideceğiz.” Ethan, Shaun ve Neriah’ya döndü. “Üçünüz, ileri teknolojik cihazları korumak için merkez kumanda odasına gideceksiniz.”

Lord Penbarin açıklamayı devraldı. “O makineler olmadan ulaşımı sağlamak imkânsız olacaktır. Onu ele geçirmelerine izin vermeyin. Düzenin, makineleri gelecekte başka bir yerde kullanmasını göze alamayız. Fakat bunu

engellemek kolay olmayacak. Merkez kumanda odası çok tan işgal edildi.”

“Harika,” dedi Ethan tepkisizce.

Neriah, Aysher ve Silos’un ortasına çöktü ve köpeklerin kafalarını sevip tüylerini okşamaya başladı. “Görevimiz belli oldu çocuklar,” dedi. Köpekler dimdik oturup gözlerini Neriah’nın gözlerine çevirdiler. “Benden uzaklaşmayın.”

Lord Penbarin farkında olmadan hafifçe başını sallayarak onayladı. Kimse Neriah’nın bir daha köpeklerinden ayrı düştüğünü görmek istemiyordu. “Sör Syford, Kraliçe Brystianne ve askerleri merkez kumanda odasını korumak için uğraşıyorlar. Ama size ve silahlarınıza ihtiyaçları var. Hemen gidin.”

Matt geri kalanların gitmeleri gereken yerleri açıklamaya devam etti. “Dillon, senin benimle gelmeni istiyorum.”

“Asla olmaz!” diye itiraz etti Dillon. “Seninle aynı takım da olmayacağım. Unut gitsin.”

Matt sert sert Dillon’a bakmaya devam ederken gözlerinin rengi değişmeye başladı. Normalde kahverengi olan gözleri bir saniye içinde altın sarısı bir renkte parlamaya başlamıştı. Dillon irkilerek bir adım geri çekildi. “Bu Kale’yi seninle omuz omuza savunacağız. Beni anlıyor musun Dillon?”

Dillon başını salladı.

“Marcus, sen burada Isabel ve Rochelle ile kalacaksın. Üçünüzün Lord Penbarin’e yardım etmesini istiyorum.

Daha fazla işgale karşı tedbir alacaksınız.” Eliyle tavandaki sekizgen tavanı işaret etti. Neyse ki henüz orada herhangi bir hareket yoktu.

Aşağı katlardan gelen bir uğultu bize acele etmemiz gerektiğini hatırlattı. Matt; Arkarian ve Jimmy’yi, Orta Dünya’ dan gelen yaratıklarla dolu olan labirente gönderecekti.

“O yaratıkları daha önce de gördün,” dedi Matt, Arkarian’a. “Onlarla nasıl başa çıkılacağını biliyorsun, ama sakın güçlerini ya da zayıflıklarını hafife alma.”

Jimmy meraklanıyordu. “Onlar dediğin tam olarak nedir?”

“Bazıları kayıp ruhlar” diye açıkladı Arkarian. “Artık beyaz köprü yok olduğuna göre amaçsızca dolaşacaklar. Fakat başkaları da olacak. Bugüne kadar gözünde büyüttüğün korku ve kâbuslarda olanlar gibi.”

“Çok teşekkürler Matt,” diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Jimmy. “İnan bana, sabırsızlanıyorum.”

“Bu yüzden ikinizi gönderiyorum,” dedi Matt. “Korkularınızı hepimizden daha çok kontrol edebilirsiniz.”

Herkes yola koyuldu. Matt de tam gitmek üzereyken çizmemden bir bıçak çıkardığını fark etti. “Onunla ne yapacaksın?”

“Hazırlanıyorum. Her an saldırıya uğrayabiliriz. Hazırlıksız yakalanmak istemem.”

Matt ellerime baktı. “Eldivenlerini çıkar.”

Kafamı salladım. “Hayır.”

“Çıkar eldivenlerini Rochelle.”

“Eğer eldivenlerimi çıkarırsam bıçağı tutamam.” Bu bir bahaneydi. Eldivenlerimi çıkarmak istemiyordum, çünkü ellerim korkunç görünüyordu.

“Senin silahın ellerin, o acınacak haldeki bıçak değil. O bıçakla hemen ölürsün.” Bıçağı elimden aldı. Başka bir şey söylemeden yüzüme baktı. Bakışları o kadar sertti ki eldivenlerimi sıyrıp cebime koymaktan başka çarem kalmamıştı. Anında etrafa kıvılcımlar saçılmaya başladı. Duvarlara çarpıyor, çarptıkları yerde yanan delikler açıyorlardı.

Lord Penbarin kaşlarını kaldırdı. “Enerji ne zaman durulur?” diye sordu Matt’e.

Matt şüpheyle dudakların sağa sola oynattı. “Onları her gördüğümde biraz daha güçlenmiş oluyorlar.”

Bir an için yüzümün ellerimden daha çok ısındığını hissettim. Bana bakıp durmayı ne zaman bırakacaklardı! Bay Carter bile şaşkına dönmüştü.

Lord Penbarin lafa girdi. “Onları nasıl kontrol edeceğinizi öğreten biri oldu mu?”

“Leydi Arabella öğretiyordu, Lordum.”

“Hmm, o zaman sana yeni birini bulmak lazım. Acıyorlar mı?”

Son zamanlarda çekilmez bir hal almışlardı, ama düşüncelerime perde çektim. “Hayır, Lordum.”

“Hmm,” diye mırıldandı.

Alt katlardan gelen ikinci bir patlamayla yerler sarsıldı ve kocaman, cam bir panel tam arkamızda tuzla buz oldu. Etrafa saçılan cam parçalarından korunmak için herkes bir yere sığındı.

Ortalık sakinleşince Matt seslenerek iyi olup olmadığı-mızı kontrol etti.

Lord Penbarin ayağa kalktı. “Lord Alexandon’un başı dertte,” dedi.

Matt kafasını salladı. “Hemen gidiyorum. Hadi Dillon. Alt katta bize ihtiyaçları var.” Yola çıkmak üzereyken bize döndü. “Eğer kendi başınıza halledemeyeceğiniz herhangi bir sorun olursa sadece adımı seslenin. Mutlaka duyarım ve hemen gelirim, tamam mı?”

Başımı salladım. Onlar da gittiler. Lord Penbarin’in askerleri kırık camları kontrol edip geldiler. “Çitkuşları avluda. Bazıları içerdeki merdiven boşluklarına girmeyi başarmış Lordum,” dedi içlerinden biri.

Ve aniden sekizgen tavan dönmeye başladı. Çok geçmeden müthiş bir hız kazandı. Birkaç saniye içinde bütün renkler ve hareketler birbirinin içine girerek bulanıklaştı.

Lord Penbarin, Bay Carter’a, Isabel’e ve bana baktı. “Hazır olun geliyorlar.”

Ve o sırada kenarlardaki kapıların hepsi ardına kadar açıldı. Çitkuşları kanatlarını çırpıp ağızlarında salyalarla içeri hücum ettiler. Onlar da silahlıydı. Elllerinde baltalar, kılıçlar ve bıçaklar taşıyorlardı. Ben de kendi bıçağımı çıkarmak istedim, ama Matt almıştı tabi! Lanet olsun!

Lord Penbarin ve askerleri çitkuşlarına saldırmak için hareket geçtiler. Onları merdiven boşluklarından aşağı doğru sürüklemeye çalıştılar. Tavandaki çatlaktan daha kim bilir hangi yaratıklar gelecekti. Askerlerin hepsi mükemmel kılıç ustaları olsa da çitkuşları yaralandıktan hemen sonra tekrar ayağa kalkabiliyorlardı. Lord ve askerlerinin onları yok edebilecek silahları yoktu. Sadece hızlarını keşebiliyorlardı.

Isabel elindeki ışık silahına baktı. O anda tamamen etkisiz haldeydi. Isabel ne yapması gerektiğini anlamıyormuş gibi öylece silaha bakıyordu.

“Matt’in gösterdiği gibi yap!” diye bağırdım.

Sözlerim onu harekete geçirdi. Çitkuşlarından biri üzerine doğru sıçrayınca ilk önce sırf denemek için kılıcı ileri uzattı. Kılıçtan uzayan ince bir ışık çitkuşunun kanadını delip geçti. Çitkuşu yüksek bir ısı patlamasıyla havada parçalara ayrılınca hepimiz yere eğilip suratlarımızı kapattık.

Ayağa kalkamaya çabalarken Isabel bana bakıp özür diler gibi dudaklarını büzdü.

“Önemli değil. Tekrar dene.”

Bu kez ışık tam hedefteydi. Çitkuşunu göğsünden deldi. Çitkuşu havada bir saniye için sarsıldıktan sonra tamamen kayboldu.

Bay Carter aynı anda birçoğuyla başa çıkabiliyordu. Yumruklarını çok sağlam savuruyor, silahı da güçlü ve etkili bir şekilde hedefine ulaşıyordu.

Fakat hücumların ardı arkası kesilmiyordu. Çitkuşlarının sayıları tam azalacak gibi oluyorken tavanın dönme hızı arttı ve odaya hepimizi kör eden parlak bir ışık doldu. İçeriye tavandan yaratıklar yağmaya başladı. Yüzlercesi üstümüze iniyor, çığlıkları kulaklarımızı sağır ediyordu. Gri derili ve iskeletler gibi zayıflar. Suratları içlerine çöküktü. Düşerken bize değdiklerinde üzerlerinden yapış yapış bir sıvı bulaşıyordu. Şanslı olmalıyım ki benim elime çarptıkları anda çışlık bir atarak anında yok oluyordardı.

Lord Penbarin ve askerleri saldırının içinde tam bir cehennem yaşıyorlardı. Koşarak yanlarına gittim ve üzerlerindeki kemik torbalarını boğazlarından tutup uzaklaştırmaya başladım.

Isabel askerlere yardım ediyordu. Bay Carter da ölümcül yumruklarıyla yaratıkları peş peşe temizliyordu. Fakat yaratıklar bir kez daha tavandan dökölmeye başlayınca anladık ki asla hepsini birlikte yok edemeyecektik. Savaşmaya ara vermedik. Tekrar etrafıma baktığım zaman Lord Penbarin'in başının çok büyük bir deritte olduğunu gördüm. Bay Carter ile birbirimize baktık. Bay Carter hemen yardım etmek için koşmaya başladı, ama ben onun kadar hızlı kurtulamadım. Yaratıklardan biri sırtıma yapışmıştı ve anlaşılan beni parçalamaya hazırlanıyordu. Biraz mücadele ettikten sonra uzun kollarından birini yakaladım ve omzumun üzerine attım. Bir saniye daha sırtımda asılı kalmaya çalıştıktan sonra yok oldu. Üstüm başım o yapış yapış sıvıyla sıırıslıklam olmuştu.

Lord Penbarin'in yanına koştum. Bay Carter onu bütün yaratıklardan kurtarmıştı. Geriye sadece bir tane kalmıştı. Lord Penbarin beni görünce yüzünde bir umut ışığı parladı. Kurtulmasına yalnızca bir iki dakika kaldığını biliyordu. Fakat tam ellerimle yaratığın üzerine atıldığım sırada Bay Carter da yumruklarını savurmaya başlamıştı. Ellerimiz birbirine çarptı ve o şiddetle bir süre için iç içe geçmiş bir halde kalıverdi. Silahının sivri, metal uçları avuçlarıma batmıştı. Onun da elleri elektrik yüklü ellerimin bütün şiddetiyle yanmıştı.

Ve sonra sanki bu temasla ortaya çok büyük bir güç çıkmış gibi ikimiz de aksi yönlere savrulduk. Bay Carter elindeki yanıklara baktı. Benim içinse, onunla temasa geçmiş olmanın çok farklı etkileri vardı. Evet, ellerim metal kesikleri yüzünden kanıyordu, ama yerimden kalkamayacak kadar sersemlemiş olmamın nedeni bu değildi. Çok güçlü ve bir yandan da çok tanıdık bir şey hissetmiştim. Yaşadığım sürece hafızamdan silinmeyecek bir şeyi kavırıyordum. Birkaç hafta önce Neriah'nın evine gittiğimde de bunu yaşamıştım.

Bay Carter yerimden kalkmamış olduğumu görünce yanıma geldi ve gözlerini kocaman açarak etrafımda yürüdü. "İyi misin?" diye sordu yavaşça.

Ona dokununca bir şeyler hissetmiş olduğumdan şüphelendiğini hemen anladım. Evet hissetmiştim ve hissettiğim şey beni iliklerime kadar sarsmıştı. Bay Carter ile Neriah'nın arasında bir bağ vardı. Ve sanki bu, kan bağı

gibi çok güçlü bağıdı. Fakat Neriah'ya dokununca onun ruhunun aydınlığından başka hiçbir şey hissetmezken Bay Carter'a dokunmak ruhunun bütün karanlığını ortaya çıkarmıştı. "E... evet... İyiyim."

"Bana neden öyle bakıyorsun?"

"Ben sadece... Sizi yaralamış olabileceğimden korktum." Ve işte yine oradaydı. Ne zaman beni görsen gözlerinde parlayan o bakış. Nefret dolu, sinsice saklanmış bir kin. Ben onun için her zaman bir tehdit olmuştum. Özellikle de Lorian sadakati sınamam için güçlerimi arttırdığından beri. Ona bir dokunuşum gerçeği ortaya çıkarırdı.

"Sorun ne Rochelle?" Sesinde tuhaf bir alay vardı. Isabel ve diğerlerine ulaşmak için gözlerimle etrafı taradım. Fakat hâlâ isimlerini bilmediğimiz o tuhaf yaratıkların saldırısına uğruyorlardı. Bu yüzden burada olanların hiç farkında değillerdi. Lord Penbarin bile savaşın iyice içindeydi. "Tavşan gibi bakıyorsun. Bir ayağını tuzağa kaptırmış, az sonra öleceğini bilen bir tavşan gibi."

Ayağa fırladım. O da benimle birlikte harekete geçti. Geri çekilip Isabel'e doğru ilerlemeye çalıştım, ama önüme geçip yolumu kesti. Konuşarak dikkatini dağıtmayı dedim. "Ethan başından beri haklıydı. Kötü biri olduğunuzu hissetmişti."

"Şüphelerini kimsenin ciddiye almamış olması çok yazık," diye karşılık verdi alaycı bir ses tonuyla. "Almaları gerekirdi, biliyorsun. İçgüdü Ethan'ın en güçlü yeteneklerinden biri ne de olsa."

“Okulu neden kurtardınız?”

“Çünkü, canım, en son şüphe edilen daima kahramanlardır.”

“Hain, Leydi Arabella değildi yani.”

Yavaşça gülümsedi. “Bu küçük sır sonsuza dek seninle benim aramda kalacak.”

Bir süre için konuşmadık. Olayı idrak etmeye çalışıyordum ve benim için ne gibi planları olduğunu merak ediyordum. “Damarlarında Marduke’nin kanı var.”

“Hıhı...” diye mırıldandı daha çok yaklaşarak. “Elbette var, olmaz mı? Ne de olsa o benim ağabeyim.”

Duyduklarım beni olduğum yere çivileyecek, kanımı donduracak şeylerdi. İşte ancak o zaman fark ettim ki beni odanın tam ortasına sürüklemişti. Ayaklarıma baktım ve sekizgenin tam ortasında olduğumu gördüm. Burası tam da beni sıkıştırmayı planladığı yerd. Yukarı baktım ve düşüncelerimle Matt’e bağırdım. *Çabuk buraya gel! Köşeye sıkıştım! Acele et, Matt! Hemen buraya gel!* Fakat daha yardım çağırırken bile artık çok geç olduğunun farkındaydım.

Tavan tekrar dönmeye başlamıştı ve içeri dolan kör edici ışık, geçişin uzun sürmeyeceğini işaret ediyordu. Bay Carter makinelerin kontrolüyle oynamıştı. Bunu nasıl yapacağını bilen tek kişi o olabilirdi. On iki yıldır Kale’nin koordinatörlüğünü yapıyordu. Kale’nin içinde ulaşamayacağı hiçbir oda, hiçbir kat, hatta diğer dünyalara açılan hiçbir kanal dahi yoktu.

“Ne zamandır Düzen için çalışıyorsun?”

“Marduke’nin ağabeyim olduğunu öğrendiğim günden beri. Suratının yarısı kesilip atıldığı o gün ölmek istemişti. Ona ben baktım. Hâlâ yaşayacağı bir hayat olabileceğini görmesine yardım ettim. İntikam almak istiyordu. Ben de isteğini elde etmesi için elimden geleni yaptım.”

“Peki neden Koruyucu’dan ayrıldın?”

“Bu şekilde çok daha faydalı oluyordum. İçerinin gizli bilgilerine ulaşabiliyordum ve yüksek güvenlik önlemleriyle korunan, istediğim bölgeye girebiliyordum.”

Omzunun üzerinden arkasına baktım. Lord Penbarin ile göz göze geldik. Düşüncelerimi duymuştu, ama tekrar saldırıya maruz kalıyordu. Isabel de başını kaldırıp neler olduğunu anlamak ister gibi bize baktı. Fakat içerdeki ışık artık gözleri kör edecek kadar parlaktı. “Suçu Leydi Arabella’nın üzerine attın!”

“Çok zor olmadı. Leydi Arabella hassas biriydi. Lorian’a olan aşkından gözü hiçbir şeyi görmüyordu. O ‘kuşlara’ bakma isteğine karşı gelemeyen bir türdü.”

“Köpeklerin kimliklerini gizlemek için Marduke’nin bahçesindeki zehri kullandın.”

Umursamazca omuz silkti. “Ağabeyimin yardımıyla, istediğim hemen her şeye elimi uzatabiliyordum.”

“Anahtara bile.”

Başını salladı. “Özellikle de anahtara. Ta ki Matt onu kendi himayesine alıp şehirdeki yeraltı mezarına saklayana kadar.”

Tepemizdeki ışık bir anda parlayarak ikimizi de kör etti. Koşmaya çalıştım, ama Bay Carter beni sırtımdan yakaladı ve tekrar sekizgenin ortasına itti. Tekrar ayağa kalkmaya çalışırken içime o uyuşukluk yayıldı ve çok geçmeden başka bir dünyaya gönderildim.

BÖLÜM 34

Matt

Daha önce Kale'nin bu kısmını hiç görmemiştim. Neredeyse bir şehir kadar büyüktü. Yeryüzünün koruyuculuğunu yapan son insanların yaşadığı yerdı. Şehir yok olursa nereye sığınacaklardı? Gerçekleşme ihtimali çok yüksek olan bu yıkımın başka sonuçları da olacak mıydı? Acaba bu aynı zamanda bir daha asla bildiğimiz haliyle geçiş yapılamayacağı anlamına mı geliyordu?

Merdivenler aşağı doğru dimdik iniyordu. Alt katlara yaklaştıkça savaş nidalarını daha çok duymaya başladık. Diğerlerinin durumlarının iyi olmasını diliyordum. Silahlarını kullanmayı daha yeni öğrenmişlerdi, ama hepsi de yaptıkları işte ustaydılar. Başa çıkacaklardı. Yalnız Dillon, aslında Rochelle için tasarlanmış olan bir silaha karşı yabancılık çekebilirdi.

Belindeki silahı işaret ettim. "Onları kullanabilirsin, değil mi?"

Bacağına baktı. "Tabi ki." Kollarını ileri doğru uzattı ve üzerinde küçük tatar yayları olan altın bilekliğini gösterdi. "Biraz acayip olduklarını kabul ediyorum, ama kötü

anlamda değil. Söylediğin gibi onlarla düşüncelerimi kullanarak bağlantı kurmaya çalışıyorum.”

“Çok güçlü silahlardır. Sen ne istersen onlar da aynısını ister.”

Düşünceli düşünceli yayların narin, sivri uçlarına baktı. “Bunu neden yaptığını merak ediyorum. Yani, onları neden bana verdiğini. Bana o kadar güvenmeni beklemiyordum.”

“Düzen’in ordusundayken Lathenia’nın en yüksek rütbeli askeri sen değil miydin?”

“Evet.”

“Güç ve otoritenin getirdiği sorumluluğu oldukça başarılı bir şekilde taşıdığın ortada. Lathenia bu sorumluluğu üstlenebildiğini görmüştü. Arkarian sana inanıyor. Ben de öyle.”

“İyi, ama şu anda sana ne kadar kızgın olduğumu biliyorsun. Bana hâlâ nasıl güveniyor olabilirsin? Öfkeden deliye dönüp bir şeyler yapmamdan ve Lathenia’nın tarafına geçmemden hiç mi korkmuyorsun?”

“Yapmak istediğin bu mu?”

Yanıt vermedi. O sırada kenardaki kapılardan biri hızla ardına kadar açıldı ve on, on beş kadar tuhaf görünümlü insan merdivenlere doğru akın akın koşmaya başladılar. Bizi fark etmediler bile.

“Sen de gördün mü?”

“Onlar hayatta kalanlar,” diye açıkladım Dillon’a. Dillon hâlâ şaşkınlık içinde görünüşlerindeki tuhaflığa bakıyordu.

Ve sonra neden bu kadar hızlı koştuklarını anladım. Yüzlerce yaratık üstümüze doğru geliyordu. İçlerinde en çok çitkuşları vardı, ama başka kuşlar ve ayrıca köpek gibi dört ayak üzerinde olanlar da vardı. Elleri ve kolları olanlar üzerlerinde kılıç, bıçak ve balta taşıyordu.

Lord Alexandon ve askerleri, merdivenlerin tam ortasında onlarla burun buruna geldi. “Geri çekilin!” diye bağırdı Alexandon. “Çok kalabalıklar! Geri çekilmeliyiz, bir taktik belirlememiz gerek!”

İlk önce, üzerimize insan suratlı ve sivri gagaları olan bir kuş sürüsü saldırdı. Dillon kollarını havaya kaldırdı. Bileklerinden çıkan küçük ışık oklarıyla onlara ateş etti. Merdivenlerden yukarı doğru uçan altı kuş tam tepemizde parçalanmıştı. Üstümüze kanlar, et parçaları ve kuş tüyleri yağdı.

Lord Alexandon ile askerleri dönüp Dillon’a baktı.

“Affedersiniz!”

Ceketimin koluyla yüzümdeki kanı silerek seslendim. “Dillon, senden tam bir yok etmeye odaklanmanı istiyorum. Buna etler ve kemikler de dahil.”

“Anlaşıldı,” dedi silahlarını geri çekerek.

Bu arada çitkuşları, diğer kuşlar ve dört ayaklı yaratıklar bizi sıkıştırmaya başlamışlardı ve neredeyse artık üstümüzdeydiler.

“Koşun!” diye bağırdı, Lord Alexandon.

“Bir dakika!” diye bağırdım elimle bileğimdeki baltayı kavrayarak. “Herkes benim arkama geçsin.”

Bu seferlik silahımı almamaya karar verdim ve aklımdan tek bir düşünce geçirdim: Rüzgâr. Bunu söylediğim anda fırtına gibi güçlü bir rüzgâr esmeye başladı. Rüzgârı, Düzenin ordusuna doğru yönlendirdim. Çitkuşları, adını bilmediğim diğer yaratıklar ve kuşlar da dahil olmak üzere hepsi hortuma kapıldı. Yavaşça üfleyerek onları derinlerdeki katların boşluklarına doğru sürükledim.

Askerler Dillon ile beraber kapıları açtılar.

“Başka bir çıkış daha var!” diye bağırdı Lord Alexandon. Sağ tarafımızda bir koridor görmüştü. “Leydi Devine’in başı dertte. Ona elinden geldiğince çabuk gideceğini söyledim. Ama dikkatli ol Matt. Marduke de orada.”

“Dillon, benimle gel.”

Koridorun yarısında Leydi Devine’in askerlerinden biriyle karşılaştık. “Beni Leydi Devine gönderdi. Acele etmenizi istiyor. Karanlığın yaratıklarını daha fazla tutamayacak.”

Oraya vardığımızda kapı kırılmak üzereydi. Leydi Devine yanıma koştu. “Durum ümitsiz!”

“İçeride adamımız var mı?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

“İyi. Şimdi herkes geri çekilsin.” Askerler arkamda sıraya dizilirken zihnimi çok güçlü bir tek düşünceyle doldurdum: Fırtına. Hayır. *Ateş fırtınası.*

Kapılar sonunda kırıldı. Fırtınayı, içeriye saldıran yaratıkların üzerine saldı. Bir ateş topu gibi yaratıkları yok ederek alt katlardaki koridorlara doğru ilerledi. Her tarafta yaratıkların bağırışları yankılanıyordu.

Dillon hâlâ koridorlara yayılmaya devam eden ateş topunun arkasından bakarak yanıma geldi. “Çok etkileyici,” dedi sakince. “Nerede öğrendin bu numarayı? ‘Ölümsüzlük Okulu’nda mı?”

Hafif bir kakhaha attım. Fakat uzun sürmedi, çünkü bize doğru sıcak bir dalganın geldiğini hissettik.

Dillon da sustu. “Şimdi hapi yuttuk.”

Tam onu uyarmak istediğim sırada yanıma gelen Leydi Devine’a, “Adamlarınıza siperlere çekilmelerini söyleyin. Merdivenden yukarıya. Şimdi!” dedim.

Leydi Devine geriye koşmaya başlarken hemen Dillon’ı da alarak yere kapandım. Ateş dalgası üzerimizden hızla geçti. Leydi Devine’ın bazı askerleri siperlere ulaşamamıştı. Leydi Devine da öyle. Acı dolu bağırışları kulaklarımda yankılanıyordu. Ateşler geçince Dillon’ın ayağa kalkmasına yardım ettim ve yaralılara bakmak için arkamı dönüp bir adım attım. Fakat Dillon kolumdan tutup beni durdurdu. Dillon’ı bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu görmek için kafamı çevirdiğimde gözlerinin, tam karşısında duran Marduke’nin yüzüne çivilenmiş olduğunu gördüm.

Ateşin neden geri döndüğünü şimdi anlıyordum. Kapının eşiğinde duruyordu. Alev alev yanan kollarını havaya kaldırdı ve üzerinden ateşler çıkan kafasını eğerek hiddetle kükredi. Efendilerinin sesiyle kendilerine gelen çitkuşları ve diğer yaratıklar ayaklarının etrafında toplandılar.

“Silahını onların üzerinde kullan.” Çitkuşlarını gösterdim. “Ben Marduke ile uğraşacağım.”

Dillon yığınlar halinde kapılardan ittiren çitkuşlarının üzerine ateş etti. Bu kez yaratıkların hepsi arkalarında en ufak bir iz bile bırakmadan yok oldular.

Marduke etkilenmişti. İri, kırmızı tek gözünü alaycı alaycı kıstı. Avucunu açtı ve kılıcı elinde belirdi. “Ne kadar ilginç. Biz yine de ölümlüler gibi savaşıyorum.”

Amacı beni oyalamaktı. Böylelikle orduları yukarı katlara ulaşacak ve yeterince zarar verebileceklerdi. Askerleri etrafımızdan dolaşarak hızla fırladılar. Dillon, Leydi Devine ve askerleriyle peşlerinden kovalamaya başladı. Marduke bana doğru bir adım attı. Belimdeki baltayı çektim. O, bu tarz dövüşlerde çok ustaydı. Benimse henüz yeteneklerimde uzmanlaştığım bile söylenemezdi. Fakat baltam bu canavarı bile öldürecek kadar güçlüydü. Güzel ve sert bir vuruşla işini bitirecektim.

Çabuk buraya gel! Köşeye sıkıştım! Acele et Matt! Hemen buraya gel!

Rochelle’in çağrısı kafamın içinde bir bomba gibi patladı. Öyle ki, bir an için dikkatim dağıldı ve Marduke de bu fırsatı değerlendirdi. Sırtımı tam arkamdaki merdivenin demir tırabzanına yapıştırarak hızla kılıcımı çekip boğazıma dayadı. Pis kokulu nefesini yüzümde hissettim. Hatta bütün vücudu leş gibi kokuyordu. Onu hızla üzerimden ittim. Geri geri fırladı. Rochelle’in çağrısına yanıt vermeye çalıştım, ama Marduke artık öfkeden deliye dönmüştü. Hiç vakit kaybetmeden bana saldırdı. Ona karşılık vermeye çalışmak dışında hiçbir şey yapamazdım. Silahlarımız havada birbirine çarptıkça çarpıyordu. Ta ki kolumun yorulmaya

başladığını hissedene kadar. Bir an için elindeki kılıcı direk kaburgalarımına saplayacağını düşündüm. Koluma, güçlenmesini emrettim ve neyse ki dediğim oldu. En azından mücadeleye devam edecek kadar. Fakat mücadeleye devam etmek de yeterli değildi. Hiç olmazsa silahını yere düşürebilmeliydim. Çünkü hemen Rochelle'in yanına gitmem gerekiyordu.

Düşüncelerimle Rochelle ile bağlantı kurmaya çalıştım, ama hiçbir yanıt gelmedi. En ufak bir şey bile. Sanki aniden yok oluvermiş gibiydi. Rochelle'in sessizliği ve o an içime yayılan boşluk duygusu beni iliklerime kadar dondurmuştu. Bu kez Marduke ile çarpışmamız hızlı ve kanlı olacaktı. Marduke yorucu olabilirdi, ama artık bir insan da sayılmıyordu ve ne çeşit bir hayvana dönüştüğünü söylemenin de imkânı yoktu. Öne doğru atıldı ve beni göğsümden vurmaya çalıştı. Baltamı kolunun tam altından sıyrarak onu durdurdum. Kılıcı elinden fırladı ve koridora doğru yuvarlandı. Nihayet!

İkimiz de durduk ve nefesimizi toplamaya çalıştık. Gözlerimizi birbirimizden ayırmadan bir süre bekledik. Marduke'nin tek gözü, kılıcının düştüğü yere doğru kaydı. Onu geri istiyordu. Fakat bu benim Rochelle'e ulaşmak için tek şansımdı. Rochelle'in bana ihtiyacı vardı ve onu yüzüstü bırakmış olabilirim diye çok endişeleniyordum. Hemen gitmeliydim!

Marduke'yi haklamak biraz daha bekleyecekti.

BÖLÜM 35

Rochelle

Kapkaranlık bir yere hızlı bir düşüş yaptım. Elektrik akımlarıyla parlayan ellerim etraftaki tek ışık kaynağıydı. Ama onlar da yeterli değildi. Hiçbir şey göremiyordum. Paniklemiş bir şekilde etrafımda dönmeye başladığım sırada dirseklerimden bir çift el yakaladı. Elektriğin arttığını hissettim ve ellerimi geri çekmeye çalıştım. Fakat Bay Carter beni çok sıkı yakalamıştı. Aniden kendi etrafımda dönmeye başladım ve kalın bir zincir, kollarımı hapsederek defalarca vücudumun etrafına dolandı. Ellerimi kullanamıyordum.

Bay Carter homurdanarak geri çekildi. Sonra bir ışık parladı. Bay Carter boştaki elinde bir kristal parçası taşıyordu. Kristalden yayılan ışık, etrafımı görmeme yetecek kadar aydınlıktı. O sırada üzerime dolanmış olan zincirinin öbür ucunun Bay Carter'ın elinde olduğunu gördüm. Ellerimi kullanabilmek için kollarımı hareket ettirmeye çalıştım fakat zincir çok sıkıydı. Bay Carter kıvrınmamı izlerken bir an için bakışlarında hafif bir pişmanlık belirdi. Fakat hemen kayboldu ve yerini yine buz gibi bir hainliğe bıraktı.

“Biliyorsun, beni öldürecek olursan kendi ölüm fermanını imzalamış olursun.”

“Seni öldürecek değilim,” dedi kibirli bir ses tonuyla.

“Ne yapacaksın o zaman?”

Gözleriyle çevremizi saran karanlığın içine bakındı ve zinciri çekti. Sendeleyerek öne doğru fırladım. Beni saçlarımdan tutup daha hızlı çekti. “Burada bir sürü yeraltı tüneli var. Yalnızca tek girişi veya tek çıkışı olan.”

Duyduklarıma inanamıyordum. “Beni bir yeraltı tüneline mi kapatacaksın? Karanlıkta ve tek başıma?”

“Aslında pek yalnız sayılmaz.”

Bunu söyleyiş şekli o kadar ürkütücüydü ki dizlerim uyuştı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ondan bilgi almak için ne kadar uğraşıysam da bir şey söylemedi. Sanki saatlerce yürüdük. Yorulmaya başlamıştım. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak. Karanlık beni çok korkuturdu. Hep babamdan saklandığım o günleri hatırlatırdı.

Düşüncelere dalmıştım. Bay Carter önümde aniden durunca nerdeyse sırtına çıkıyordum. Beni hızla geri itti. Yere düştüm. Zincirlerden kurtulmaya çalıştım, ama o kadar sıkı bağlanmışlardı ki hiç şansım yoktu.

İşte tam o sırada yüzündeki ifadeyi fark ettim. Eğilmiş, kafasını yerde duran demir bir ızgaraya yaslamış, aşağı bakıyordu. “Ne oldu? Sorun ne?”

Kafasını bana çevirdi. “Gitmişler!”

Başımı uzatıp kapağın altını görmeye çalıştım. Aşağıda karanlık bir mağara vardı ve içi boş gözüküyordu. İlk

önce biraz rahatladım, fakat çok geçmeden bunun daha büyük sonuçları olabileceği geldi aklıma. “Bu ne anlama geliyor?”

Soluk soluğa yerdeki ızgarayı kenara çekip açtı. “Şanslı günündesin demek oluyor.” Zincirden çekerek beni kendine doğru yaklaştırdı ve omuzlarımdan tutup deliğe doğru itti.

“Hayır, dur! Bunu yapamazsın. Aşağıda ölürüm ve buna sen neden olmuş olursun.”

“Ölümün benim ellerimden olmayacak. Eminim çok geçmeden geri gelirler.”

“Kim geri gelir?”

Yanıt vereceğini sanmıyordum, ama yaptı. “İblisler.”

“Ne? Beni iblislerin olduğu bir çukura mı hapsedeceksin?”

“Şansın varsa onlardan biri seni bulmadan aklını kaçırmış olursun.”

Bu sözlerle birlikte kollarıyla beni arkamdan yakaladı. “Kıpırdama. Zinciri çıkaracağım.”

Bir an için umutlandım. Bay Carter zinciri çözerken ben de kaçabilirdim belki. Fakat o her şeyi baştan planlamıştı. Kollarıyla vücudumu bir mengene gibi sıkıyordu. Silahlarının üzerime battığını hissediyordum. Zincirin kilidini açınca beni hızla çukurun içine doğru itti. Fakat bu şekilde kurtulmasına izin vermeyecektim. Yeryüzüne çıkacaktı ve ortadan kaybolmama dair makul bir hikâye uyduracaktı. İnsanların ona inanmasını göze alamazdım. Mağaranın içine düşerken üzerimdeki zincir yavaş yavaş çözülmeye

başladı. Zincirin ucunu son anda iki elimle birden yakaladım ve hızla kendime çektim.

Bay Carter elinde hâlâ zincirin diğer ucunu tutuyordu. Hazırlıksız yakalanmıştı. Dengesini kaybetti ve haykırarak çukurun içine, tam yanıma düştü. Hiç vakit kaybetmeden ayağa fırladı. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?” Yukarı doğru sıçramaya çalıştı, fakat tırmanmak için ulaşılması gereken yer çok yüksekteydi.

Yerden zinciri kaptığı gibi üzerime yürüdü. Beni onunla boğacağını sandım.

Yine de yüzümdeki kibirli gülümsemeyi silemiyordum. Beni kendi elleriyle öldürmeyi asla göze alamazdı. Çünkü karşımda duran bu aşağılık insan ölmekten çok korkuyordu. Ölümle yüz yüze geldiğinde ne yapacağını şimdi görecektik!

Başını çevirip karanlığa doğru baktı. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı.

“Ne var? Bir şey mi duyuyorsun?”

“Ayak sesleri.”

“Sence iblisler mi geliyor?”

Bir süre daha dikkatlice dinledikten sonra derin bir nefes aldı. “Hayır, iki kıza ait olmalı.”

“Ne demek istiyorsun? Kadın iblisler mi?”

Bay Carter bir şey söylemedi; ama yanıt yukarıdan, tanıdık bir sestен gelmişti. “Başınıza gelecekleri bilseydiniz bizim değil, iblislerin gelmiş olmasını dilerdiniz, Bay Carter.”

Gelen Isabel'di. Yanında Neriah ve Neriah'nın iki köpeği de vardı. İkisi de elinde parlak birer kristal tutuyordu. Aşağıdan onlara bakınca, suratlarının etrafında parlayan ışık dalgalarıyla birer melek gibi görünüyordlardı. Beni almaya gelen kurtarıcı meleklerimdiler.

“Sizi gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim!” diye bağırdım yukarı doğru. “Buraya gelmeyi nereden akıl ettiniz?”

“Neriah kumanda odasında düşüncelerinizle bağlantı kurmuş. Her şeyi bırakıp koşarak bana geldi. Olanları inkâr etmeyi aklınızdan bile geçirmeyin Bay Carter. Neriah sizin de düşüncelerinizle bağlantı kurmuş. Gördükleri, mahkemede yargılanmanız için yeter de artar bile. Rochelle'i kaçırmakla o kadar meşguldünüz ki düşüncelerinizin önüne perde çekmeyi bile unuttunuz.”

Konuşmayı Neriah devraldı. “Tam ortadan kaybolmadan önce Isabel yüzündeki ifadeyi görmüş Rochelle.”

“Evet. Ve o kısacık an başının belada olduğunu anlamama yetti,” diye ekledi Isabel. “İzini sürerken bize Lord Penbarin yardım etti. Ondan sonrası gerçekten kolay oldu. Aysher ile Silos kokunuzu izleyerek bizi buraya getirdi.” Isabel aşağı eğilip Bay Carter'a baktı. “Açıklamanız gereken çok şey var, ama nefesinizi mahkemeye saklayın.”

Neriah araya girdi. “Evet, Leydi Arabella'nın çıkması na gerek kalmayan mahkeme tabi ki. Eğer aleyhinize delil sunmak için mahkemeye gelmezse,” diye ekledi ve aşağı doğru bir ip sarkıtmaya başladı.

Bay Carter ipi yakalamak için öne fırladı, ama onu kenara savurdum. Bana saldırmaya yeltendi. Üstünden kıvılcımlar çıkan ellerimle onu tehdit ettim. “Artık bağlı değiller. Anında ölürsün. Garanti veriyorum. Şimdi hemen geri çekil. İkimizi birden içine hapsettiğin bu iğrenç delikten ilk çıkan ben olacağım.”

Bay Carter telaşla omzunun üzerinden geriye baktı. Acaba bir şeyler mi duyuyordu? Hiçbir şey göremiyordum. Tünelin geri kalan kısmı kapkaranlıktı. Bay Carter tekrar irkilerek hızla kafasını çevirdi. Gözleri kocaman açılmıştı. Evet, tünelde *bir şey vardı* ve Bay Carter’ın yüzündeki dehşete bakılacak olursa bu şey her ne ise pek sevimli değildi. “Acele et!”

Fakat önce eldivenlerimi takmam gerekiyordu. Yoksa ipi yakabilirdim ve bu ikimizin de işine yaramazdı.

“Çabuk ol!” diye bağırdı Bay Carter. “Sesleri duymuyor musun?”

Ve işte o sırada duydum; hızla bize doğru yaklaşan güçlü ayak sesleri!

Eldivenin yalnızca birini giyebilmiştim. O elimle ipe asıldım ve bir iki kere salladım. Kızlar beni yukarı çekmeye başladılar. Yolun yarısına kadar gelmiştim ki iblisin geldiğini gördüm. Bay Carter’ı görünce durdu ve ağzından salyalar akmaya başladı. Bay Carter kafasını bana kaldırıp yolu yarılamış olduğumu görünce artık hiç şansı kalmadığını anladı. Tek elimle yere doğru ona uzanmaya çalıştım. Fakat bu elimde henüz eldiven yoktu ve diğeri de hâlâ ipi tutuyordu.

İblis, ayaklarını yere sürtmeye başladı. Düşmanca bir hareket olduğu ortadaydı. Neriah ile Isabel yolun geri kalanında beni hızla yukarı çektiler ve delikten dışarı çıkardılar. Etrafımda dönüp ipi serbest bıraktım. Bay Carter'ın yakalaması için ipi tekrar aşağı attılar. Fakat Bay Carter ile ipin arasında iblis duruyordu. İblis tek eliyle ipi yakaladı ve kızların elinden hızla çekti. İkisi de çılglık çılgılığa ipi bırakmamaya çalışıyordu, ama iblis çok güçlüydü ve sonunda bırakmak zorunda kaldılar.

Bay Carter başını kaldırıp acı dolu gözlerle uzun uzun suratımıza baktıktan sonra arkasını dönüp koşmaya başladı.

BÖLÜM 36

Matt

Gizli odalardan birinde bir araya geldik. Kral Richard ve Lorian bana Kale'nin mavi, holografik görüntüsünü çıkardı. Planı incelerken iki asker bize yaklaştı. Lorian onlara döndü. "Komuta merkezine haber götürün. Angel Falls'un üzerindeki pozisyonumuzu korusunlar ve biraz daha alçaltsınlar." Askerler mesajı alır almaz odayı terk etti.

Gözlerim Kale'nin holografik görüntüsünde, bir şeyler düşünmeye çalışıyordum. Lorian uzun uzun bana baktı. "Odaklan, Matt. Bütün önemli noktaları ezberlemeni istiyorum." Odaklanmaya çalıştığımı o da biliyordu. Fakat kızlar kaybolalı o kadar zaman geçmişti ki!

Lord Penbarin içeri girince nerdeyse üstüne atlayacaktım. "Onlardan haber var mı?"

Lord Penbarin ellerini kaldırıp sakın olmamı işaret etti. "Meraklanma, Matt. Sandığından daha çok şeyle başa çıkabilirler."

"Ama yeraltındalar ve yalnızlar!"

Kral Richard gülümsedi. "Üç kişiler ve yanlarında da iki köpek var. Sen buna yalnız mı diyorsun? Şimdi, lütfen biraz sakın ol Matt. Oraya seni de gönderme şansımız yok."

Haklıydı. Derin bir nefes aldım. Fakat Rochelle'i yüzüstü bırakmış olduğum hissinden kurtulamıyordum. Beni çağırdığını duymuştum...

"Ve yapabildiğin kadar da çabuk geldin," dedi Lorian. "Daha başımızda Marduke var. Kız kardeşimden söz etmiyorum bile."

Bir asker yanımıza geldi. Kral Richard ona dönüp, "Bize ne haberler getirdin?" diye sordu.

"Isabel, Neriah ve Rochelle sağ salim döndüler ve..."

"Neredeler şimdi?" diye araya girdim hemen.

Kızlar lafımın üzerine içeri girdiler. Yanlarına koşup hepsine tek tek sarıldım. Dillon da onların yanındaydı ve onun da gözleri sevinçle parlıyordu. Kral Richard coşkuyla onları selamladı. "Peki hain nerde?"

"Bay Carter mağaradan çıkmayı başaramadı Kralım," diye yanıt verdi Isabel. Söyleyecek başka bir şeyi daha olduğunu hissetmiştim ki, "İblislerin mağarasından," dedi.

Arkalarında duran asker sertçe öksürdü.

Lord Penbarin, askerin lafını bitirmemiş olduğunu hatırladı. "Evet, Milton?"

"İblisler, Lordum. İblislerden ilki içeri girmeyi başardı."

Lorian taş kesildi. İri eflatun gözleri kocaman bir küre gibi parladı. "Kız kardeşim aklını mı yitirdi? Kendinin dahi sözünü geçiremediği, böylesi kötü yaratıklarla dolu bir dünyanın hâkimi olmak istemez herhalde, öyle değil mi?"

Kimsenin verecek bir yanıtı yoktu. Derken aklıma bir fikir geldi. “Lordum, sizce Lathenia bu iblisleri kontrol etmenin bir yolunu bulmuş olabilir mi?”

“Eğer öyleyse, Lathenia sandığımdan çok daha güçlü demektir ve biz de hiç ummayacağımız kadar kötü bir durumdayızdır!” Gözlerini mavi holograma çevirdi. “Yardıma ihtiyacım olacak Matt. İkimiz güçlerini birleştirerek Kale’yi yok edeceğiz. Bugünü, daima, Koruyucu’nun acı dolu bir yenilgi yaşadığı karanlık bir gün olarak anacağız. Fakat başka seçeneğimiz yok.” Başını Lord Penbarin ile Kral Richard’a çevirdi. “Adamlarımızın hepsini dışarı çıkarın. Çok çabuk! Kale düşmek üzere. İçindeki herkesle, her şeyle birlikte yok edilecek.”

Heyet üyeleri endişeli gözlerle birbirlerine baktılar. “Ne kadar zamanımız var Lordum?” diye sordu Kral Richard.

“Birazdan söyleyeceğim,” dedi Lorian ve gözlerinin içine baktı. Beyin dalgalarının beynimde dolaştığını, gücümü ölçüp biçtiğini hissedebiliyordum. Uzun sürmedi. Kale’yi yok etmek için güçlerimizi bir araya getirmenin ne kadar süreceğini anlamıştı. “Yedi dakika,” dedi.

Kral Richard şaşkınlıkla bağırdı. “Sadece yedi dakika mı?”

“Yedi dakika çok uzun bir süre!” diye kükredi Lorian. “Kardeşimin o kadar zaman içinde içeriye kaç tane iblis sokabileceğinden haberiniz var mı?”

Muhtemelen yüzlerceydi. Fakat heyet üyelerinin kafasını kurcalayan başka bir şey vardı. “Lordum,” dedi Lord Penbarin. “Arkarian ve Jimmy labirentteler.”

“Oğlum bir Gerçeği Gören. Uyarın onu.”

Lord Penbarin huzursuzca kafasını salladı. “Evet efendim, ama uzun zamandır onunla temas kuramadık. Düşüncelerimiz labirent duvarlarını aşamıyor olabilir.”

Rochelle eldivenlerini çıkarmaya başlayarak yanımıza koştu. “İzin verin, gidip onları geri getireyim.”

Isabel peşinden geldi. “Ben de gidiyorum!”

Lorian, kızlara baktı ve yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Sonunda kafasını salladı. “Pekâlâ, öyle olsun. Ama bunu da yanınıza alın.” Onlara bir kristal uzattı. “Bu kristal saat sıfırı göstermeden dışarıda olmalısınız.” Gönüllü olmak için ağzını açmak üzere olan Neriah’ya baktı. “Sen kumanda odasına geri döneceksin. Ethan hâlâ orada. Ethan’ın ve orada olan diğerlerinin sağ salım Kale’yi terk etmelerini sağla. Siz ikiniz de,” dedi Dillon ve Lord Penbarin’e bakarak, “herkese haber salın. Ne olursa olsun Kale’yi hemen boşaltmaları gerek.”

Herkes çıktıktan sonra Lorian masaya oturdu ve bu muazzam yapıyı yok etmek için gerekecek gücü toplamaya çalıştı. Sonra bir anda durdu ve iç çekti.

“Sevgili yeğenim, uzun ve yorucu bir gün oldu. Ve kardeşimi biraz olsun tanıyorsam bugünü henüz arkada bırakmış olmadığımızı da biliyorum.”

BÖLÜM 37

Rochelle

Labirent oldukça sessizdi. Hatta fazlasıyla sessiz. Orta Dünya'dan gelen yaratıklar nerdeydi? Gerçek yaratıklar mı olacaktı, yoksa sadece kâbuslarımızın birer yansıması mı? Eğer öyleyse kâbuslarımin ne gibi şekiller alacağını merak ediyordum doğrusu. O kadar çoktular ki!

Isabel kulağımin dibinde avazı çıktığı kadar bağıarak üzerime atladı. Benim de korkudan ödüm patladı ve ben de çığlık atmaya başladım. Gerçi neye bağıyor olduğumuz hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"İşte orada!" dedi ve yeri işaret etti. "Hayatımda gördüğüm en tüylü, en çirkin, en büyük..."

Nefes alabilmek için Isabel'i üzerimden uzaklaştırdım. Genelde böyle davranmazdı. Korktuğu şeye bir göz atmam gerekiyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Örümcekten! Kör müsün? Futbol topu kadar büyük!"

Tekrar baktım. Fakat orada bir gölgeden başka hiçbir şey yoktu. "Sakin ol Isabel. Sanırım bu labirentten tek parça halinde nasıl çıkacağımızı çözdüm."

"Emin misin?" diye sızlandı. "Acele edip bana da söyleyecek misin? Beni yiyecekmiş gibi bakıyor."

“Pekâlâ. İlk olarak, örümcek diye bir şey yok. Işın o kısmını senin hayal dünyanı uyduruyor.” Elimi yere indirip gölgenin içinden geçirdim.

“Dur! Yapma!”

“Örümcek de ancak Ethan’ın yarattığı illüzyonlar kadar gerçek.”

“Ethan illüzyonlarına gerçeklik katabiliyor Rochelle.”

“Ve aynı şekilde düşünceleriyle de gerçeği bir celsede silebiliyor. Biz de burada öyle yapmalıyız. Anladın mı?”

Isabel bacağıma yapışmayı bıraktı, gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Gözlerini açıp yere baktı ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Gitti mi?” diye sordum.

Başını salladı. Artık korkunun etkisi geçmeye başladığı için yüzü açık sarıdan pembeye dönmeye başlamıştı. Dağılmış olan saçlarını tek eliyle düzeltti. “Bundan kimseye söz etme, tamam mı? Özellikle de Matt ve Ethan’a. Yoksa hayatım boyunca dillerinden düşmem.”

“Sanki ben o maçoların eline koz verirmişim gibi! Merak etme, sırrın benimle güvende.”

“Güzel. Şimdi acele etsek iyi olur.” Lorian’ın verdiği kristal saate baktı. Geri sayım şimdiden başlamıştı. “Yalnızca birkaç dakikamız var.”

Hızla koşmaya başladık ve karşımıza çıkan ilk merdivene atladık. Üst katta fırtına gibi odadan odaya girdik.

“Arkarian! Jimmy!” Isabel bağıırıyordu. Ben de zihnimle bağlantı kurmaya çalışıyordum. Fakat kimse yanıt vermiyordu. Tekrar bir merdivenden çıktık ve boş odaların olduğu başka bir kata vardık. Biz içeri girip çıkarken odaların kapısı kendiliğinden açılıp kapanıyordu. Sanki Kale de çok endişelenmişti ve arayışımızda bize yardım etmek istiyordu.

Bir yükseltinin üzerine çıktık. Hızla ayaklarımızın altında kaybolmaya başladı. Aşağı doğru merdivenlerden inerken buranın bu kadar büyük bir yer olmasına hayret ediyordum. Yapının büyük bir kısmı kendini belli etmiyordu, ama belli ki devasa bir yerdi. Anladığım kadarıyla zaman burada ölçülmüyordu. Bu yüzden dünyevi saatlerimize göre ne kadar geçtiğini anlayamadan patlamadan önce kaçamayabilirdik. Lorian kristal saati bize bu yüzden vermiş olmalıydı.

“Oda oda aramaktan daha kolay bir yol olmalı.”

“Ne gibi?” diye sordu Isabel.

Eldivenlerimi çıkarmaya başladım. “Yüzünü koru. Eldivenlerimi kullanmayı deneyeceğim.”

Kıvılcımlar havalanırken ellerimi merdivenin demir korkuluğuna yasladım. Binlerce yıllık kereste ve ahşap görüntüleri gözümün önünde canlandı. Üzerinde yetiştigi toprak, bir sel tarafından parçalanınca karanlık sulara gömülmüş bir okalıptüs ağacından yapılmıştı. Gözümde Jimmy ve Arkarian’ı canlandırmaya çalıştım. “Arkarian ve Jimmy’nin yerini bulmamıza yardım et.”

“Bir yanıt var mı?” diye sordu Isabel, kristal saate bakarak. “Sadece üç dakikamız kaldı. Unutma, bizim de buradan kaçmamız gerekecek!”

Üzerinde durduğumuz merdivenler yön değiştirdi. Bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm ve bir an için rahatladım. Fakat Isabel bir anda gerilmişti. “O da ne?”

Kafamı kaldırdığımda merdivenlerin yukarısında bir gölgenin belirmeye başladığını gördüm. Tepedeki yükseltiye yaklaştıkça gölge, bir adam şeklini aldı. Aniden sırtımda soğuk terler birikmeye başladı. İçimde, o insanı tanıdığımı dair dehşet verici bir his vardı. Gözlerim, vücudunun kenarında sallanan koluna kaydı. Kalın, nasırlı parmaklarının arasında siyah, deri bir kemer sallanıyordu.

“Isabel, bana ne gördüğünü söyle.”

Isabel titredi. “Yalnızca bir gölge. Ama öyle ürkütücü bir hali var ki inan bana ödümü patlatıyor.” Başını bana çevirdi. “Peki sen ne görüyorsun?”

O sırada merdivenler, bizi adamın durduğu yükseltiye çıkarmıştı. “Babamı...” diye yanıt verdim sessizce.

“Baban öldü mü?”

“Hayır, hapiste.”

“Öyleyse gerçek değil.”

“Oldukça gerçek gibi görünüyor.”

“Evet, benim örümceğim de öyle görünüyordu. Unuttun mu?”

Babamın tıpatıp aynısı olan gölge, biz yükseltiye adım atar atmaz elindeki kemeri merdivenin tırabzanına çarptı. Korkudan geri sıçradım. Isabel eğilip elleriyle kafasını kapattı. O yalnızca babamın gölgesini görüyordu. Bense her şeyi olduğu gibi yaşıyordum.

“Arkarian! Jimmy!” diye bağırdı Isabel. Bir yandan da yükseltiden geçmemiz için beni kolumdan çekiştiriyordu.

Fakat babamın başka planları vardı. Beni diğer kolumdan yakaladı. “Güzel kızım, onca yıldan sonra yaşlı babanı böyle mi karşılıyorsun?”

“Dokunma bana!” diye bağırdım ve kolumu çekmeye çalıştım. Fakat işe yaramadı. Beni daha sıkı tutmaya başladı.

Isabel bir kez daha Arkarian ve Jimmy’ye seslendikten sonra beni koridordan aşağı çekmeye çalıştı. “Baban gerçekte burada değil. Hâlâ hapishanede. Unutma, o gerçek değil!”

“Kolumu sıkı sıkı tutan elleri çok gerçek ama.”

“Isabel haklı.”

Başımı kaldırdığımda karşımda Arkarian duruyordu. Eflatun gözleri endişe içinde, kocaman açılmıştı. Hemen arkasından koşarak Jimmy geldi. “Neler oluyor kızlar? Sizin burada ne işiniz var, söyler misiniz? İşimiz ancak bitti. Hey, o adam da nereden çıktı? Bu katı tamamen temizledigimizi sanıyordum.”

Arkarian bakışlarıyla Jimmy'ye susmasını işaret etti. "Rochelle, onu buraya kendi düşüncelerininle getirdin. Onu buradan gönderecek güce de sahipsin."

Isabel kristal saate baktı. "Acele et! İki dakika sonra burası havaya uçacak."

"Ne?" diye bağırdı Jimmy.

Bam! Kemer omzumun üzerine indi. Çığlık çığlığa yere kapandım.

"Rochelle, onu şimdi ve sonsuza dek durdurabilirsin," diyerek yanıma eğildi Arkarian. Ne demek istediği kafamda yeni yeni netlik kazanıyordu. İşte şimdi elimde fırsat vardı. Çok uzun zaman önce yapmış olmam gereken şeyi, annemin asla başaramadığı şeyi şimdi yapabilirdim.

"Bir dakika kaldı!" diye fısıldadı Isabel.

Babam kolunu tekrar havaya kaldırdı. Kemerin suratıma doğru indiğini gördüm. Fakat bu kez, korkup saklanmak yerine elimi havaya kaldırdım ve kemeri yakaladığım gibi kendime çektim. Sonra babamın kolunu tuttum ve öfkeyle sıktım. Ellerimin altında cayıır cayıır yanarken çığlıklar attı. Yavaş yavaş kendinden geçtiğini hissettim. Sonra gözlerimin önünde öylece kaybolup gitti.

"On saniye!" diye bağırdı Isabel.

Jimmy ile Arkarian, Isabel ile beni kollarımızdan yakalayıp hızla çektiler. Hareket eden bir yükseltinin üzerine atladık. "Şimdi!"

Isabel'in sesiyle birlikte her taraf bir anda aydınlandı. Patlama önce beyaz, sonra sarı ve sonra da kıpkızıl bir renge büründü. Arkarian, Jimmy ve Isabel korku ve panikten donakalmışlardı. "Hayır, olamaz!" diye haykırdı Jimmy.

"Acele edin!" diye bağırdı Arkarian. Hepimiz birbirimize sokulduk.

Ne yazık ki artık çok geçti. Ayaklarımızın altındaki merdivenler yok oldu ve hep birlikte düşmeye başladık.

BÖLÜM 38

Matt

Kale bütün taşlarıyla, camlarıyla, mermer ve kristalle-riyle santim santim çökmüştü. Sağ kalanlar, babamın ya-nına gitmişlerdi. Babam onları kollarını açarak karşılaya-caktı. Artık burada yapabilecekleri bir şey yoktu. Huzur içinde yaşamayı hak ediyorlardı. Kale, parça parça dağı-lırken dağın üzerinde durup etrafıma baktım. Atmosferde bir patlama daha görüldü ve dağın diğer tarafına Kale'nin parçaları yağmaya başladı.

Diğerlerini aramaya başladım. Heyet üyelerinden bazı-ları kayıptı. Kral Richard, Leydi Arabella'yı serbest bırak-mak için Atina'ya gitmişti. Onu suçlayarak ne büyük bir yanlış yapmıştım! Lorian kendisinin de ona haksızlık etti-gini söylüyordu. "Onu görür görmez kendisiyle konuşma-yı düşünüyorum," dedi.

Heyetin diğer üyelerine gelince, Leydi Devine askerleri-nin büyük bir kısmıyla beraber Atina'daki tedavi odalarına yerleştirilmişti. Kraliçe Brystianne, Lord Samartyne ve Lord Penbarin hâlâ buradaydı, ordularının geri kalanını topluyor-lardı. Shaun ve Dillon da onlarla birlikteydi. Bay Carter'ı artık saymazsak, bizlerden altı kişiden hâlâ haber alınamamıştı.

Ethan ve Neriah neredeydi? En son bilindiği kadarıyla, diğer heyet üyeleri ve askerlerle birlikte kumanda odasından ayrılmışlardı. O zamandan beri kimse onlardan bir haber almış değildi.

Gökyüzü üçüncü bir patlamayla daha sarsıldı ve Kale'nin geriye kalan son kısmı da parçalanmaya başladı. Labirentin olduğu bölge yıkılıyordu. Lorian ve ben, labirentin en son patlamasını garantiye almıştık. Fakat hâlâ kardeşimden, Rochelle'den, Arkarian'dan ve Jimmy'den bir iz yoktu. Hepsi de patlama sırasında labirentteydi. Elimizden beklemekten ve kaçmayı başarmış olmalarını ümit etmekten başka hiçbir şey gelmiyordu. Fakat tozlar artık yavaş yavaş durulmaya başlayınca ve Kale'ye ait son parça da gökyüzünden düşünce geçen her saniyeyle birlikte hepimiz acının pençesinde kıvranmaya başladık.

İlk harekete geçen Shaun oldu. "Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı! Yerlerini belirlemenin bir yolu mutlaka olmalı!"

Düşüncelerine ulaşmaya çalıştım. Zihinlerine dair en ufak bir işaret arayarak beynimle yerdeki ve atmosferdeki güçüklerin içini aradım. Hiçbir şey yoktu.

Dillon gökyüzüne baktı. Yukarıdan siyah bir şey düşüyordu. Koşup onu tuttu ve yanımıza döndü. "Ne bu sizce?"

Düşen siyah, deri bir kemerdi. Kemerin kime ait olduğunu bilen var mı diye herkesin görmesi için havaya kaldırdı.

Shaun başını salladı. “Bilmiyorum. Bence Jimmy veya Arkarian’ın değildir.”

Kemeri elime alır almaz üzerinde Rochelle’e ait çok güçlü düşünceler hissettim. Nerede olduklarını anlamışım. Güneye doğru koşmaya aşladım.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye bağırarak peşimden koşmaya başladılar.

“Geliyorlar! Geliyorlar ve yere çok hızlı inecekler.”

Dördü birlikte nerdeyse yan yana denecek kadar yakın bir şekilde düştüler. Yavaşça ayağa kalkmaya çalışırken Rochelle hemen eldivenlerini taktı.

“İyi misin?” diye sordum.

Başını salladı. “Evet, sanırım.”

Isabel bize yaklaştı. Arkarian’ın yanına çömelip yaralanıp yaralanmadığını kontrol etti. Arkarian’ın iyi olduğundan emin olunca Jimmy’nin yanına gitti. “Bir yerin kırıldı mı?”

“Bileğim.”

“Kıpırdama.” Elini Jimmy’nin bileğinin üzerine koydu ve iyileştirmeye başladı.

Lorian düşüncelerini kullanarak benimle iletişime geçti. Dağın tepesinde olduğunu ve oraya gitmek için acele etmemiz gerektiğini söylüyordu.

“Diğer herkes iyi mi?” diye sordu Isabel bana.

“Ne yazık ki henüz herkes aramızda değil,” dedi Shaun sesi titreyerek.

Rochelle'in de sormak istediği bir şey vardı, ama o sırada Lorian ile iletişim kurduğumu fark edince vazgeçti. Lorian'dan gelen haberler hiç iç açıcı değildi. İster istemez kaşlarımı çatmıştım ve endişeli endişeli düşünüyordum. Rochelle kolumdan tuttu. "Neler oluyor?"

"Lathenia ordusuyla beraber dağın tepesinde bekliyor."

"Ne?" diye bağırdı Dillon. "Ama az önce ordusunu yok ettik. Elinde daha ne olabilir ki?"

Hep birlikte bu kasvetli düşüncelerle dağın tepesine doğru yola koyulduk. Oraya vardığımızda Lorian'ın vücudu, akşamüstü güneşinde silinmek üzere olan bir gölge gibi duruyordu. Arkasını dönüp bize baktı. Öfkeden gözleri ateş gibi yanıyordu. Arkarian'ı görünce, bakışları sadece bir anlığına yumuşadı ve sonra yine eski haline döndü. Kalbim ağır ağır göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Dağın tepesinde bizi ne bekliyordu? Lorian'ın bakışlarında parlayan öfkenin nedenini işte o zaman anladım. Neriah ve Ethan esir düşmüşlerdi! Lathenia onları Kale yıkılırken yakalamış olmalıydı. Şimdi ikisi de onun esiri olmuştu. Havada asılı duran altından birer kafesin içine hapsedilmişlerdi. Kafesin parmaklıkları elektrik akımının yeşil ışığıyla parlayıp sönüyordu.

Lathenia'nın savaşa getirdiği tek silah, Ethan ve Neriah da değildi. Kafeslerin hemen ardında, göz alabildiğince uzanan dağınık sıralar halinde dizilmiş bir iblis ordusu yer alıyordu. Bize saldırmak için sabırsızlanıyorlardı. Ayaklarını toprağa vuruyor, kükreyerek ağızlarından salyalar

akıtıyorlardı. Yüzlerce, belki hatta binlerceydiler. İçlerinden biri daha önde duruyordu. Liderleri o olmalıydı. Benim düşmanım o olacaktı. Gözlerimi üzerinden ayırmam gerekiyordu.

Yanımdakiler korku ve şaşkınlık dolu gözlerle manzara ya bakıyordu. Lord Penbarin gördüklerine inanamıyor gibi kafasını üzüntüyle iki yana salladı. Kraliçe Brystianne'in eli boynundaki elbiseye sıkıca yapışmıştı. Her ikisi de şok geçiriyordu.

Shaun'un gözleri kafeste duran oğluna çivilenmişti. "Bu nasıl oldu?"

Rochelle onu yatıştırmaya çalıştı. "Onları kurtaracağız."

İçimde gittikçe büyüyen bir ateş vardı. Lorian'a yürüdüm, fakat elini kaldırıp göğsüme dayayarak beni durdurdu. "Soğukkanlılığını kaybetme. Kontrolü kaybedersen ikisine de hiçbir faydan olmaz. Babandan öğrendiğin her şeyi, şimdi hiç hatırlamadığın kadar iyi hatırlamalısın."

"Tanrıça'yı ve ordusunu tek tek öldüreceğim!"

"Lathenia'yı önce ben öldüreceğim," diye mırıldandı yavaşça. "Çünkü bugün bana çok şeye mal oldu. Ethan ile Neriah'yı rehin tutmak onun sonu olacak. Bu kez çok ileri gitti."

Isabel yanımıza geldi. Gözleri Ethan ve Neriah arasında gidip geliyordu. "Dayak yemişler. Ethan'ın kaburgaları kırık ve güçlkle nefes alıyor. Neriah da yaralanmış, ama yaraları kendini iyileştiriyor."

Kafese baktım. Neriah ile göz göze geldik. Çektiği acıyı vücudumun her yerinde hissediyordum. Benimle iletişim kurmak için düşüncelerini zorluyordu. *Kafesin parmaklıklarında elektrik var. Geçmeniz imkânsız. Lathenia, bizi de kendisiyle beraber götürmek istiyor. Önce Ethan'ı kurtarmalısın. Birbirinizi yıllardan beri tanıyorsunuz. Ethan'ın annesi bir çocuğunu daha kaybetmeye dayanamaz... Hem... Hem ben ne olursa olsun, hangi dünyaya hapsedilirsem edileyim her zaman seninle olacağım.*

Hayır! Beni dinle...

Lorian kafasını bana çevirdi. “Düşüncelerine dikkat et. Kız kardeşim hepsini duyabiliyor. Nasıl güldüğüne baksana.”

Doğru söylüyordu. Lathenia küstahça... hatta zafer kazanmış gibi gülüyordu. Benim hata yapmamı bekliyordu. Duygularımın kontrolü ele geçirmesini istiyordu. Hemen sağında, Marduke duruyordu. Ara sıra gözünü kızının asılı durduğu kafese çeviriyordu. Aklımda hep aynı soru vardı: Nasıl bir baba kendi kızına böyle bir şey yapabilirdi? O sırada Marduke inledi ve ağzından tükürükler saçıldı. Sahnımı yanıttımı almıştım.

Gözlerimi onun yanında dikilen iblise çevirdim. Bir elinde zincir vardı. Diğerinde de balta. Gözlerini suratımdan ayırmadan kükredi ve silahlarını havaya kaldırdı. Mesajı almıştım. Güçlkle yutkundum ve derin bir nefes aldım.

Shaun arkamdan yaklaşp kolumu tutunca irkildim. “Oğlum neden kafesten kaçmak için kanatlarını kullanmıyor?”

“Belki de yapamıyordur,” dedi Dillon. “Durumu hiç iyi görünmüyor.”

Rochelle de yanımıza geldi. “Neria’yı tek başına ölüme terk etmek istemiyor.”

Rochelle haklıydı. Bir zamanlar Ethan’ın yeterince yürekli biri olmadığını düşünüyordum, ne kadar da yanılmış-tım.

Isabel derin bir nefes aldı. “Onları tedavi ettim. En azından artık daha rahat nefes alacaklar. Hey, bakın, Ethan gözlerini kapatıyor. Matt, sanırım bir planı var.”

Ethan’ın zihnini okumaya çalıştım, ama bir şeylerle uğraşıyordu ve kafası çok meşguldü. Neyin peşinde olduğunu bilmiyordum, ama araya girip daha çok karışıklığa yol açmak istemedim. Böylece gözlerimi Ethan’dan ayırmadan sessizce etrafımdakileri uyardım. “Silahlarınızı hazırlayın ve işaretimi bekleyin. Jimmy, senin hedefin arka saflardakiler. Isabel, sen orta sırayı al. Arkarian, sen de en çok nerede lazımsan oraya git.”

Isabel hafifçe kolumu sıktı. “Beni Rochelle’e yakın bir yerlere koy.”

“Neden?” diye atıldı Rochelle duyunca.

Kafamı belli belirsiz sallayarak Isabel’e, Rochelle ile benim ilgileneceğimi işaret ettim. Konuyu kapattık.

“Sadece birlikte iyi bir ekibiz diye düşündüm,” diye tamamladı Isabel. Rochelle’i huzursuz etmek istemiyorduk. Son birkaç saat içinde yeterince şey yaşamıştı zaten. Daha fazla gerginliğe ihtiyacı yoktu.

Aceleyle talimatları vermeye devam ettim. “Shaun, Isabel ve Dillon, siz ön sıraları halledin.”

“Unutma,” dedi Lorian, “Lathenia benim.”

Aslında o ölümsüzü kendi ellerimle yok etmekten büyük zevk duyardım, ama amcamın ses tonunda o kadar güçlü bir tutku vardı ki itiraz edemezdim.

“Peki, ya ben?” diye sordu Rochelle.

“Bir keresinde beni Marduke’nin hapsinden kurtarmıştın. Şimdi aynı şeyi, Ethan ve Neriah için de yapmanı istiyorum. Onları kurtardıktan sonra benim yanıma gel, ön cepheye sana ihtiyacım olacak.”

“Bıçağımı geri alabilir miyim?”

“Bıçağınla o elektrikli kafesi açamazsın.”

“Onu ibislere savaşmak için istiyorum.”

Hiçbir şey söylemeden yüzüne baktım. Bu konuşmayı bir kez daha yapıyor olduğumuza inanamıyordum. “Bıçağının o yaratıkların üzerinde hiçbir etkisi olmaz. Ellerini kullanmak zorundasın.”

Ibislere baktı ve irkildi. “O zaman onlara yaklaşmam gerekecek ama. Matt, onların ne kadar vahşi olduklarını bilmiyorsun. Bay Carter onlardan birini görünce korkudan taş kesildi.”

“Ben yanında olacağım, tamam mı?”

Lorian bir şeyler olduğunu işaret etti. Kafamı kaldırdım. Ethan ve Neriah, gözlerimizin önünde yok olmaya başladılar. Birkaç saniye içinde ikisi de tamamen kayboldu.

“Neler oluyor?” diye bağırdı Lathenia. Kılıcını çekti ve Ethan’ın kafesinin parmaklıklarına sapladı. Kıvılcımlar sağa sola uçuştı. Kafes, elektrik akımının şiddetiyle titremeye başladı. Lathenia bu kez kılıcını Neriah’nın kafesine sapladı. Hiçbir şey olmuyordu. “Marduke! Nereye gittiler? Sen mi bir şey yaptın? Nasıl serbest kaldılar?”

Marduke şaşkınlık içinde hayır anlamında başını salladı. İşte o bir anlık kafa karışıklığı benim tek şansım olacaktı. Çok hızlı bir şekilde harekete geçmeliydik. Ethan’ın inanılmaz illüzyonu daha ne kadar dayanırdı bilmiyorduk. Elimi havaya kaldırdım ve bağırdım. “Şimdi!”

Arka saflar, Jimmy’nin fırlattığı el bombalarıyla birbirine girdi. Marduke ibislere saldırıya geçmelerini emretti. İblisler inleyerek, kükreyerek ayaklarıyla yeri dövmeye başladılar. Ve sonra ellerinde baltalarla, kılıçlarla, zincirlerle üzerimize atıldılar.

Keşke bu yaratıkları biraz daha ciddiye alsaydım. Kesinlikle çitkuşları gibi değildiler. Hatta bugüne kadar savaştığımız hiçbir yaratığa benzemiyorlardı. Sırf vücutlarından yayılan koku bile bizi etkisiz hale getirmeye yeterdi.

Shaun aynı anda iki ibisle savaşıyordu. Kral Richard, Leydi Arabella ile birlikte yanımıza geldi. Leydi Arabella’ya bir özür borçluydum, ama şimdi sırası değildi. Leydi Arabella gözleriyle birilerini arıyordu. Ona döndüm ve dağın aşağısını işaret ettim. “O tarafta Leydim, sol kanadı kontrol ediyor.” Başını eğdi ve koşarak uzaklaştı. Bu arada Kral

Richard kılıcını çekmiş, Shaun'a destek olmak için yanında yerini almıştı.

Kendini ordunun lideri ilan etmiş olan iblisle karşı karşıya kaldım. Elindeki zinciri büyük bir ustalıklı salladı ve koluma isabet ettirdi. Zinciriyle, baltamı kaptı ve kendi eline aldı. Düşüncelerimle güç kelimesine odaklandım ve parmaklarımda toplanan gücü aynı saniye içinde iblise doğru fırlattım. İkimizin arasında mavi bir ışık parladı ve iblisin üzerinde parçalanarak onu yere devirdi. İblis, yerde inleyerek bir süre kıvrandı. Fakat karnının ortasında kocaman bir delik açılmış olmasına rağmen tekrar ayağa kalkmayı başardı. Beni hazırlıksız yakalayarak bir boğa gibi kafasıyla göğsüme vurdu. Bir an için sersemleyerek geri geri sendeledim. Geri çekildi ve elindeki baltayla zinciri inanılmaz bir güçle savurarak tekrar üzerime geldi.

Baltayı indirmeden kolunu havada yakaladım. Bir süre balta için mücadele ettik. Boşta kalan eliyle zinciri sırtıma savurdu. Keskin bir acı, vücudumu lime lime ediyordu. Bu kez inleme sırası bendeydi. Zinciri tutan kolunu yakalamaya çalıştım. Ama iblis çok akıllıydı. Kolunu hemen geri çekti. Sırf üzerime ağırlığını vererek bile beni geri geri itmeyi başarıyordu. Artık sırtımı yere yapıştırmıştı. Zafer kazandığını anladı ve dizini boğazıma dayayarak nefes almamı engelledi. Güçlerimi kullanarak onu üzerimden atabilirdim, ama o anda nefes almakta bile zorluk çekiyordum. İblis benim olan baltayı havaya kaldırdı ve tam kafamın üzerine doğru nişan aldı. Baltanın yukarıdan suratıma doğru indiğini gördüğüm sırada hâlâ nefes alamıyordum.

İblis aniden haykırdı ve elini sırtına götürdü. Belinin etrafına sarılmış bir kamçı tarafından üzerimden kaldırılıp uzağa fırlatıldı. Kafamı kaldırdığımda iblisin yerinde parlak, mavi saçlarıyla Arkarian duruyordu. Elini uzatıp kalkmama yardım etti.

“O canavar seni nasıl alt etti?”

Omuz silktim ve cansız yatan iblisten baltamı geri aldım. “Bana nefes aldırmadı.”

Arkarian yanıtlımı komik bulmuştu. “O kadar kolayca, öyle mi? Her neyse, o iblisle çok fazla zaman harcadın. Sana başka bir yerde ihtiyacımız var. Lathenia kontrolden çıkmış durumda. Lorian sadece onunla başa çıkabiliyor.”

“Peki, Ethan ve Neriah nerde?”

İşaret ettiği tarafa baktım. Rochelle, Neriah’nın kafesini yere indirmeyi başarmıştı. Elleriyle kafesin parmaklıklarını parçalıyordu. Neriah illüzyondan çıkıp tekrar görünür olmaya başlamıştı ve artık neredeyse tamamen serbest kalacaktı. Fakat Rochelle’in kafesle uğraşması Marduke’nin dikkatini çekmişti. Rochelle’in biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

Gözlerimi kapattım ve odaklanacak bir şeyler bulmaya çalıştım. Tam tepemizde karanlık bulutlar toplanmaya başladı. Beraberinde şiddetli bir rüzgâr esmeye başladı. Marduke başını kaldırıp rüzgâra baktı. Aniden bir yıldırım Marduke’nin tam üstüne düştü. Fakat yıldırım aslında gökyüzünden gelmiyordu. Onu yaratan, kendi öz kızının eliydi. Acıyla birkaç kere inledikten sonra Neriah’nın karşısında gözden kayboldu.

Etrafı kontrol etmem gerekiyordu. Savaş alanı iblis cesetleriyle dolup taşıyordu. Silahlar etki ediyordu. Ayrıca, Lathenia'ya esir düştüğü halde Neriah'nın, silahlarını kaptırmamış olduğunu gördüğüme sevinmiştim. Ethan'ın da silahlarını kaybetmemiş olmasını ümit ediyordum, ama bundan şüpheliydim. Silahı saklanabilecek gibi bir şey değildi.

İblisler saldırmaya devam ediyordu. Arkarian ile birlikte birkaç dakika daha onlarla mücadele ettik. Yanıma baktığımda Neriah'yı gördüm. Silahını, bize doğru gelen yeni bir iblis sürüsünün üzerinde kullandı. Bana dönüp gülümsemi ve bir an için her şey çok harika göründü.

Sonra eşi benzeri duyulmamış bir cıglık gökyüzünü delip geçti. Canavarlar da dahil olmak üzere, herkes olduğu yerde durdu ve sesin geldiği yöne baktı. Ölümsüzler savaşımaya hazırlanıyorlardı. İkisi de ellerine birer kılıç ve bıçak almıştı.

“Demek işler buraya kadar vardı, kardeşim. Seni daha annemizin karnındayken yok etmem gerekiyordu. O zaman fırsatım vardı.”

Lathenia'nın gözleri gümüş rengine parladı. Kılıcını çekip ileri sürdü. “Ya! Sonunda itiraf ediyorsun yani. İlk doğan ben olmalıydım!”

“Hayır,” diye karşılık verdi Lorian geri çekilerek. “Ben seni kandırmadım. İlk doğan asla sen olmayacaktın.”

“Sen neden söz ediyorsun?”

“Dartemis olmalıydı.”

“Yalan söylüyorsun! O en küçüğümüzdü.”

“O en akıllı olanımızdı. Birbirimizi yememize müsaade etti.”

“Ne demek istiyorsun? Hakkı olduğu halde tahttan vazgeçti, öyle mi?”

“Dartemis, bir barış tanrısıydı. Oturup tahtın kendisine gelmesini bekledi.”

“Ondan sanki hâlâ hayattaymış gibi söz ediyorsun.”

“Kesin olan bir tek şey var kardeşim. Bu sorunun yanıtını asla öğrenemeyeceksin.” Bu sözlerle Lorian bir hamle yaptı ve Lathenia’nın kılıcını hedef aldı. Kılıç, Lathenia’nın ellerinden fırlayıp havada döndü. Lathenia gözlerini bir saniyeliğine yukarı kaldırdı. O sırada Lorian kılıcını Lathenia’nın göğsüne sapladı.

Lathenia bir an için dondu. Sonra gözlerini kaburgalarının üstünde saplı duran kılıca eğdi. “Gerçekten beni öldürecek misin?”

“Buna mecburum. Ölüm tek çözüm yolu.”

Lathenia bir saniye daha Lorian’a baktıktan sonra gözlerini kapadı.

Lorian iç çekti ve arkasını döndü. Hata yapmıştı. Lathenia’nın gözleri aniden açıldı ve hafifçe doğruldu. Bıçağı elindeydi. Ölümsüzlüğüne dair geriye kalan son gücünü kullanarak bıçağı şaşmaz bir hızla Lorian’a doğru fırlattı.

Lorian sesi duyunca arkasına baktı. Bu da yaptığı ikinci hataydı.

“Baba!” diye bağırdı Arkarian.

Bıçak, Lorian’ın boğazına saplandı. Lorian hemen elleriyle bıçağa sarıldı. Fakat bakışlarından, artık kaderini değiştiremeyeceği belliydi. Kız kardeşi gibi, kendisinin de ölmek üzere olduğunu farkındaydı.

Yere yığıldı. Leydi Arabella, Arkarian ve Isabel koşup yanına gittiler. Artık çok geçti. Kardeşler ölmüştü.

BÖLÜM 39

Rochelle

Ölümsüzler artık yaşamıyordu! İnanamıyordum! Birbirlerini öldürmüşlerdi! Hepimiz sersemlemiş bir şekilde etrafta dolaşıyorduk. Isabel, Arkarian'ın yanındaydı. Leydi Arabella acıdan deliye dönmüştü. Lord Penbarin onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Matt'in sesini o zaman duydum.

"Onlar için bir tapınak yapacağız. Kale'den geriye kalan parçaları kullanacağız ki insanlar tarafından görülmesin ve yine Kale gibi atmosferde bir noktada uçuyor olsun. Lord Penbarin ve Kraliçe Brystianne, onları, gömme töreni için hazırlar mısınız?"

"Peki Lordum," diye karşılık verdiler.

Peki Lordum, diye içimden tekrar ettim.

Kraliçe Brystianne gözyaşlarını silerek öne çıktı. "Onları ilk önce Atina'ya götürmek zorundayız. Makinelerin bazılarını kurtarabildiğimiz için şanslıyız."

"Şimdi onları götürün. Her şey tamamlanınca onların anısına cenaze töreni düzenleyeceğiz. Artık Lathenia öldüğüne göre, babam Dartemis istediği takdirde dünyamıza dönmekte özgür. Çok uzun yıllardır bir hapis hayatı

yaşadığı o cennetten ilk kez kurtulma şansı var. Ama babamın aklından geçenleri ben bilemem.” Dönüp Arkarian’a baktı. “Eğer Dartemis yaşadığı yerde kalmayı tercih ederse cenazede onun yerine sen konuşma yapar mısın Arkarian?”

Arkarian başını salladı. Matt elini onun omzuna koyup kalabalığın geri kalanına baktı ve çok daha duygulu bir ses tonuyla devam etti. “Eli ayağı tutan herkesten dağın üzerini temizlemesini istiyorum. Tapınak için hazırlıklara başlamalıyız. Tapınak tamamlanınca ölümsüzleri huzurlu uyularına yatıracağız. Ondan sonra bir ordu oluşturacağız ve yeryüzünü istila eden o ruhsuz yaratıkların her birini yok edeceğiz. Getirdikleri hastalıklara karşı zafer kazanacağız ve dünyalar arasındaki kanalları onaracağız.” Ellerini kaldırıp soluduğumuz havayı işaret etti. “Doğamızın dengesi tekrar düzelince bu karanlık rüzgâr da esip gidecek ve dünyamız yine barış içinde yaşayacak.”

Matt artık kontrolü tamamen ele almıştı. Etrafıma bakınca herkesin de tam olarak böyle bir şeye ihtiyacı olduğun gördüm. Ve elbette bu görev Matt’e düşüyordu. Ne de olsa o, bir ölümsüzün oğluydu ve kendisi de ölümsüzdü.

Lord Penbarin ve Kraliçe Brystianne, Lorian ile Latheania’nın ölü bedenlerini Atina’ya götürmek için hazırlanırken bizler de dağın üzerindeki yıkıntıları temizleyip, Kale’den geriye kalan değerli parçaları toplamaya başladık. Shaun ve Jimmy, iblislerin cesetlerini temizlemek gibi oldukça zor bir görev üstlendiler.

O karmaşada eldivenlerimi takmayı unutmuştum. Yerden pislikleri toplamaya yardım ederken elim kazayla Dillon’ın

eline çarptı. Dillon geri çekildi ve bağırdı. “Hey, dikkat et-sene! Ne yaptığını sanıyorsun? Tanrı aşkına Roh, eldiven-lerin nerede senin?”

Herkes bir anda dönmüş bana bakıyordu. Dillon’dan özür dileyecektim. Fakat elinde en ufak bir çizik bile yoktu. Belki de böyle aşırı tepki vermesinin nedeni korkmasıydı; ellerimin, birini yaralamaktan çok daha fazlasını yapabileceğinden korkması...

“Ellerini benden uzak tut, duyduğun mu?”

Bütün gün yaşadığım onca şeyden sonra Dillon’ın bu şekilde aşırı tepki göstermesi bardağı taşıran son damla olmuştu.

Durup etrafımda dizilmiş olan kalabalığa baktım. Yoksa Dillon’ın düşünceleri onların da aklından geçen şeylerin birer aynası mıydı? Benden hâlâ şüphe mi ediyorlardı? Hem de onlarla omuz omuza savaşıp, gerçek hainin kim olduğunu ortaya çıkarmama rağmen? Bir anda onlara ihanete edeceğimden ve ellerimi bir silah olarak kullanacağımdan mı korkuyorlardı?

“Hepiniz böyle mi düşünüyorsunuz?” Hepsi birbirine baktı. Beynim bir anda hepsinin kafasından geçen utanç dolu düşüncelerle doldu. *Utanç!* Boğazıma bir düğüm oturdu. Güçlkle yutkundum. İçlerinden bir kişi dahi Dillon’ın duyarsız laflarına karşı beni savunmayacak mıydı? “Gerçekten de fırsatım olsa size bilerek ve isteyerek zarar vereceğimi mi düşünüyorsunuz? O yüzden mi kimse yanıma yaklaşmaya cesaret edemiyor? Yoksa beni yalnızca bir ucube olarak mı görüyorsunuz?”

Eldivenlerimi çıkardım ve ellerimi havaya kaldırıp giydim. “İşte! Onları bir daha asla çıkarmayacağım. Emin olun! Şimdi kendinizi güvende hissediyor musunuz?”

Ethan bir adım öne çıkıp şefkat dolu bakışlarla bana yaklaştı. Elimi kaldırıp onu durdurdum. “Sakin bana yaklaşma. Bana acımanı istemiyorum Ethan. Bunu asla istemedim.”

Aniden oradan kaçmam gerekiyor gibi geldi... Başka bir yerde olmalıydım. Bu insanlardan, bu *yabancılar*dan uzaklaşmalıydım. Çünkü artık benim için birer yabancıydılar.

Arkamı dönüp ormana doğru koşmaya başladım. Arkamda, peşimden kim gidecek diye tartıştıklarını duyuyordum. “Unut gitsin Isabel,” diye bağırdı Ethan. Bu her şeyi açıklıyordu. Artık daha fazla duymak istemiyordum. Sadece yalnız kalmalıydım.

İyi bir koşucuydum ve çok hızlı koşabiliyordum. Yoluma dal parçaları, dikenli çalılar çıkıyordu. Umurumda değildi. Yüzüm ve kollarım çizilse de sadece koşmaya devam ettim. Bir dal parçası kazağımın koluna girdi. Kazak sonunda yırtılana kadar hızla çekip yoluma devam ettim.

Sonunda uçurumun kenarına geldim ve durdum. Ayağımın hemen altında Angel Falls vadisinin yüzlerce metrelik kayalıkları uzanıyordu. Uzakta okyanus bile görünüyordu. Nefes kesici bir manzaraydı. Ciğerlerime tertemiz dağ havasını çektim ve sakinleşmeye çalıştım.

Arkamda yaprakların hışırdadığını ve dal parçalarının ezildiğini duyunca Ethan’ın geldiğini anladım. Uçurumu

görünce aniden durdu ve kafasını çevirince beni gördü. İçinin ne kadar rahatladığını anlamam için beynini okumama gerek yoktu. Yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. Nefes nefese kalmış, bana bakıyordu. Bir anda heyecandan ölecek gibi oldum. Onun burada ne işi vardı? Neden beni takip etmişti? Yanıma yürüyüp tam karşımda durdu. O kadar yakın duruyordu ki, alnımda nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Ellerimi tuttu ve ikimizin ortasında birleştirdi. Sonra yavaşça eldivenlerimden birini çıkardı.

İçgüdüsel olarak elimi geri çektim. “Ne yapıyorsun?”

Elimi tekrar yakaladı. Bu kez daha sıkı tuttu. Yanıt vermeden eldiveni çıkardı. Ellerimden çıkan kıvılcımlar yüzüne değiyor olmalıydı, ama o gözünü bile kırpmadan duruyordu. Eldiveni aldı ve uçurumdan aşağı fırlattı.

“Ethan!”

Bana hiç aldırış etmeden diğer eldiveni de çıkarmaya başladı. Eldiveni fırlatınca uzanıp yakalamaya çalıştım, ama Ethan yeterince uzağa fırlatmıştı. Eldiven uçurumdan aşağı süzülerek düştü.

“Ethan, bunu neden yaptın? Onlar olmadan geri dönemem. Hem okuldayken ne yapacağım?”

Üzerlerinde ışıklar parlayan ellerimi aldı ve avucunun içinde çevirdi. “Bunlar senin ellerin. Senin bir parçan, yani senler. İsteyerek kimseye zarar vermeyeceğini biliyorum. Bunu herkes biliyor. Şu andan itibaren, en azından okul

açılana kadar, o eldivenleri giymeyeceksin. Onları ne kadar kullanmazsan, gücünü kontrol etmeyi o kadar çabuk öğrenirsin.”

“İyi ama Dillon...”

“Dillon bazen ne dediğini bilmiyor. Düşünmeden, duyarsızca davranabiliyor. O böyle biri. Onun tarafını tutmuyorum. Ama biliyorum ki orada, o şekilde saçmalamasının nedeni senden çok etkileniyor olması. Biliyorsun, birçoğumuz senden etkileniyoruz.”

“Tabi canım, ne demezsin.”

“Sen çok yetenekli ve çok güzelsin... ve tabi...” Durup derin bir nefes aldı. “Ellerinde müthiş bir güç var. Hepimizin ruhunun derinliklerini görebiliyorsun.”

Söylediklerini hazmetmeye çalışırken Ethan ellerimi kaldırıp yanaklarına götürdü. O kadar duygusal bir davranışta bulunmuştu ki gözlerimde yaşlar birikmeye başladı. Birkaç kere gözümü açıp kapadım, ama gözyaşlarım inat ediyorlardı. Ona sormam gerekiyordu. “Bunu neden yapıyorsun?”

“Çünkü sana değer veriyorum,” dedi. Sonra kaşlarını çatı. “Hayır.”

“Hayır mı? Değer vermiyor musun?”

“Aslında bunu yapıyorum, çünkü seni seviyorum.”

Kulaklarıma inanamıyordum. “Efendim?”

Gözlerimin içine bakarak gülümsedi. “Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. O zamanlar seninle olmayı çok

istemiştim ve bu olmayınca da sana olan sevgimi nefrete dönüştürdüm. Bugüne kadar yaptığım en büyük hataydı.”

“Ethan...”

Tek kelime daha edemedi, Ethan yaklaştı ve beni dudaklarımdan öptü. Bir an için dünya üzerinde ikimizden başka hiçbir şey kalmamıştı ve her şey olması gerektiği gibi. Bir kez daha  p şt k ve birbirimize sarıldık. Hayatımda ilk kez mutluydum.

Birden dışardan bir düşüncenin varlığını hissettim. Bir yerlerden tanıdık geliyordu. Düşüncenin kaynağını arayarak başımı kuzeydeki ormana doğru çevirdim.

Ethan bir terslik olduğunu fark etti. “Ne oldu?”

“Bir şey duydum. Peşinden gelen birileri var mıydı?”

Kollarıyla bana sıkı sıkı sarıldı. “Bildığım kadarıyla hayır. Gelirken seninle yalnız kalmak istediğimi herkese söyledim. Belki de artık geri dönmeliyiz.”

Doğru söylüyordu. Başımı salladım. Tam o sırada aynı düşüncelerin varlığını tekrar hissettim ve nerden geldiğini anlamaya çalıştım. Fakat düşüncelerin sahibinin kim olduğunu fark etmem uzun sürmedi. Marduke’ydi. Etrafımızdaki ormanlıkta bir yerde olmalıydı. Bizden çok uzakta değildi.

Gözlerimi kısıarak çevreyi taramaya başladım. Fakat Marduke kendini çok iyi gizlemiş olmalıydı. D ş ncelelerini bir kez daha hissettim ve bu kez buraya niçin geldiğini anladım. Çok uzun zamandır onu hayata bağlayan tek

şey çektiği acıydı ve bunun için artık sadece bir insandan nefret ediyordu. Ne zaman intikam almak için harekete geçse işleri berbat eden kişi hep o oluyordu: Ethan. Onu rüyalarında hatırlayan Ethan'dı. Kılıcını çekip onu öldürerek, Orta Dünya'dan bir canavar olarak geri dönmesine neden olan Ethan'dı. Marduke artık bir insan olmadığı için Lathenia'nın başka bir adama âşık olması da Ethan'ın hatasıydı. Ve bu kez Ethan'dan sonsuza dek kurtulmaya kararlıydı.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atmaya başladı. Marduke, Ethan'ın okuyla yayını almıştı! Hedefini ayarlamaya çalışıyordu. Düşüncelerini duyuyordum. Kafamı sağa sola çevirdim. Hangi yönden gelecekti?

“Rochelle, bir şey mi oldu?”

Hişşş! Olamaz! Ok, doğrudan Ethan'ın üzerine geliyordu! O zehirli ok hedefine varamayacaktı. Buna engel olmaya kararlıydım. Ethan'ın önüne atladım. Okun kaburgalarımı delip kalbime saplandığını hissettim. Gökyüzü bir anda bulanıklaştı. Sendeledim.

Yere düşmek üzereyken Ethan beni kollarıyla yakaladı. “Rochelle!”

Kalbimdeki oku gördü. Korkudan gözleri kocaman açıldı. “Rochelle!”

Uzanıp yüzüne dokundum. “Güvendesin. Artık güvendesin.”

Kafasını iki yana salladı. Gözleri yaşlarla doldu. Gözyaşları bir sel gibi akmaya başladı. Onları silmek için uzandım.

Gücüm yoktu, kolum yana düştü. Ölüyordum, ama bu önemli değildi. Koruyucu, yaptığım fedakârlığı sonsuza dek şerefliendirecekti. Daha da önemlisi, Ethan'ın sevgisi her zaman kalbimde olacaktı. Bir gün tekrar birlikte olacaktık.

"Haaayır!"

BÖLÜM 40

Matt

Ethan'ın yüzündeki ifadeyi asla unutamayacaktım. Kollarında Rochelle'in cansız bedeniyle koşarak ormandan çıktı. Altın ok Rochelle'in kalbine saplanmıştı. Unutmaya-
cağım bir şey daha vardı; onu Isabel'in ayaklarına yatırır-
ken nasıl yalvarır gibi bağırdığı...

"Isabel, acele et! Onu hemen iyileştir!"

Isabel ve Arkarian diz çöktüler. Isabel, Rochelle'in yüzüne, boynuna ve göğsüne dokundu. Korku içinde Arkarian'a döndü. Sonra gözlerinden yaşlar boşanarak Ethan'a baktı. "Elimden hiçbir şey gelmez."

"Elbette gelir! Isabel, Tanrı aşkına, sen her şeyi iyileştirebilirsin! Hatırlamıyor musun, bir keresinde beni iyileştirdiğinde çok kötü durumdaydım?"

Arkarian ayağa kalktı ve elini Ethan'ın omzuna koydu. "Ethan, o zaman sen hâlâ nefes alabiliyordun. Rochelle çoktan ölmüş."

Ethan, Arkarian'ın kolunu itip geri çekildi. "Hayır! O daha... Biz oradayken..." Bir anda gözleri kocaman açıldı. "Onu geri getirebiliriz Arkarian. Sen ve ben. Yapabiliriz."

Isabel için yapmıştık. Unuttun mu? Orta Dünya'ya gitmiş-tik ve onun ruhunu kurtarmıştık.”

Isabel'in aklı karışmıştı. Ethan'ın neden bahsettiğini an-lamamıştı. Fakat bunu şimdi sormanın zamanı değildi.

Arkarian başını hafifçe yana eğerek Ethan'ın gözlerinin içine baktı. “Ethan, Rochelle şimdide öldü. Ruhu Orta Dünya'ya gitmedi. Rochelle burada, bedeni gözlerimizin önünde ya-tıyor. Artık nefes almıyor. Ruhu artık son yolculuğuna çıktı. Onu geri getirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok.”

Ethan üst üste birkaç kere derin derin nefes aldı ve diz-lerinin üstüne çöktü. Anlık bir cinnetle iki eliyle altın oka sarıldı ve haykıarak Rochelle'in göğsünden çekip çıkardı. Kimse bakmaya bile dayanamamıştı.

“Zehirli ok artık yok!” diye bağırırdı. Çıldırılmış gibi bakı-yordu. “Artık iyileşebilir!”

Shaun yanına çömeldi ve yavaşça elini omzuna koydu. “Kendine gel oğlum.”

Fakat Ethan'ı babası bile yatıştıramayacaktı. Aniden geri çekildi. “Dokunmayın bana! Rochelle'i geri getirmediğiniz sürece yanıma yaklaşmayın!”

İşte o sırada aklına bir şey geldi. Aklından geçen düşün-ce zihninde yankılanmaya başladı. Kafasını kaldırıp bana baktı. Gözyaşları içinde yalvaran bakışlarla soruyordu. “Ya-pabilir misin?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, yapamam.”

Ayağa kalktı. “Ama sen ölümsüzsün! Hepimizden daha güçlüsün.” Arkarian'a döndü. “Yapabilir mi Arkarian?”

Arkarian'ın yanıtını beklemeden başını heyet üyelerine çevirdi. Sör Syford şaşkınlık içinde ellerini iki yana açtı. "Biri bir şey söylesin!" diye bağırdı Ethan.

Gerі dönüp beni omuzlarımdan tuttu. "Matt, denemek zorundasın!"

"Ethan, bu imkânsız."

"Neden? Ölenleri geri getirmeyeceklerse ölümsüzlerin olmasının ne anlamı var?"

"Bizim güçlerimiz yaşayanlar için geçerlidir. Hayatı uzatabiliriz. Arkarian'ın Isabel için yaptığı gibi. Bazen, çok ender durumlarda insanlara ölümsüz olma şansını bile verebiliriz. Babamın Neriah için yaptığı gibi. Ama ölüm... Ölüm bizim kaderimizdir. Değiştirilemez."

Isabel gözyaşlarından kıpkırmızı olmuş bir halde arkasından Ethan'a yaklaştı. "Seni hayal kırıklığına uğrattım. Çok üzgünüm!"

Ethan yüzünü çevirip ona sıkıca sarıldı ve başını omzuna koydu. Uzun bir süre kendini toplamaya çalışarak öylece durduktan sonra kafasını kaldırıp Isabel'in gözlerinin içine baktı. "Senin hatan değil." Bize döndü. "Hiç kimsenin hatası değil." Sonra bakışları Neriah'nın üzerinde takıldı. "Yalnız..."

Isabel'i kollarından bırakarak derin bir nefes aldı. Nefesini verirken bütün vücudu titredi. "Yapmam gereken bir şey var."

Neriah kolumu sıkımaya başladı. Buradaki herkes gibi, Ethan'ın neden bahsettiğini anlamıştı.

Arkarian sakince onu yatıştırmaya çalıştı. "Ethan, Marduke zaten ölecek." Gökyüzüne baktı. Güneş neredeyse batmak üzereydi. "Lanet çoktan devreye girdi."

Ethan başını iki yana salladı. "Lanet umurumda değil! Bunu yapmak zorundayım!" Aniden yerdeki altın oku kapı ve koşmaya başladı.

Arkarian ile birbirimize baktık. Başımı salladım. Bu, Ethan'ın tek başına yapmasına izin vereceğimiz bir şey değildi. Hızla peşinden gittik ve çok geçmeden ona yetiştik.

Geldiğimizi duyunca arkasını döndü. "Sakin beni durdurmaya çalışmayın."

Yanıt vermeden yanından yürümeye başladık. Kelimelerin artık bir anlamı yoktu. Marduke'yi bulmamız zaten uzun sürmeyecekti. Geçtiği her yerde izleri görünüyordu. Yaralı bir boğa gibi ağaçlara, taşlara çarpa çarpa koşmuştu. Elime kırık bir dal aldım. "Marduke çoktan ölmek üzere."

Ethan batıdaki dağların ötesinde batmaya başlayan güneşe baktı. "O halde acele edelim."

Onu bulduğumuzda bir ağaç kütüğünün üzerine oturmuş, nefes almaya çalışıyordu. Ethan'ın yayı ayağının yanında, yerde duruyordu. Geldiğimizi hissedince kafasını kaldırdı. Gözünde parlayan ışık kaybolmuştu ve oldukça bitkin görünüyordu.

"Benden kızımı aldınız. O artık ışığa ait biri. Kardeşime ne yaptınız peki?"

"Yeraltının derinliklerinde. Ait olduğu yerde," diye karşılık verdi Ethan, dişlerini sıkarak.

“Kaçacak mı?”

“Hayır.”

“Peki ya Tanrıça?”

“Kendi ağabeyi onu öldürdü.”

“Keziah’ya ne oldu?”

“O ortadan kayboldu. Ama artık Tanrıça onun yaşamını uzatamayacağı için çok yakında ölecektir.”

“O zaman hiçbir şeyim kalmamış. Yapman gereken neyse yap. İntikam alanlara her zaman saygı duymuşumdur.”

Uzun bir süre Ethan yalnızca baktı. Karşısında kâbuslarının canavarı duruyordu. Ablasının ve âşık olduğu insanın kâtili. Marduke’yi öldürmek ne kadar kolay ve ne kadar mutluluk verici bir şey olmalıydı!

Fakat ok Ethan’ın parmaklarının arasından kayıp yere düştü. “Hayır. İntikam bile senin için çok büyük bir şeref.”

Gece çöküp bu uzun ve karanlık güne bir son verirken Marduke de son kez güçlkle nefes aldı ve vücudu taşla döndü.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATIONS

1891

